

FORGOTTEN REALMS

Инфо ДАР

Наследството на мрака

Книга 4

Пътеки към утрото

Р. А. Салваторе

Р. А. САЛВАТОРЕ

ПЪТЕКИ КЪМ УТРОТО

Превод: Вера Паунова

chitanka.info

Бестселър на „Ню Йорк Таймс“.

Пътеки към утрото.

През целия си живот търсех място, което да нарека свой дом. Смятах, че домът е място и той наистина е, макар не физически осезаемо. Истинският дом е тук — в сърцето. Той е чувството, което само присъствието на истински приятели може да ти даде. Сега, когато вече знам това, най-сетне открих и истинския си дом. Ако обстоятелствата не ми позволяват да остана в него, тогава просто го вземам със себе си.

Пътешествията на мрачния елф Дризт До'Урден го отвеждат отново към невероятно опасни и вълнуващи приключения. Пътят му сякаш няма край. Но най-дългото пътуване, към истинския му дом като че ли е на път да завърши — въпреки силите на злото, въпреки демоните и омразата и заради истинските приятели.

Посвещение

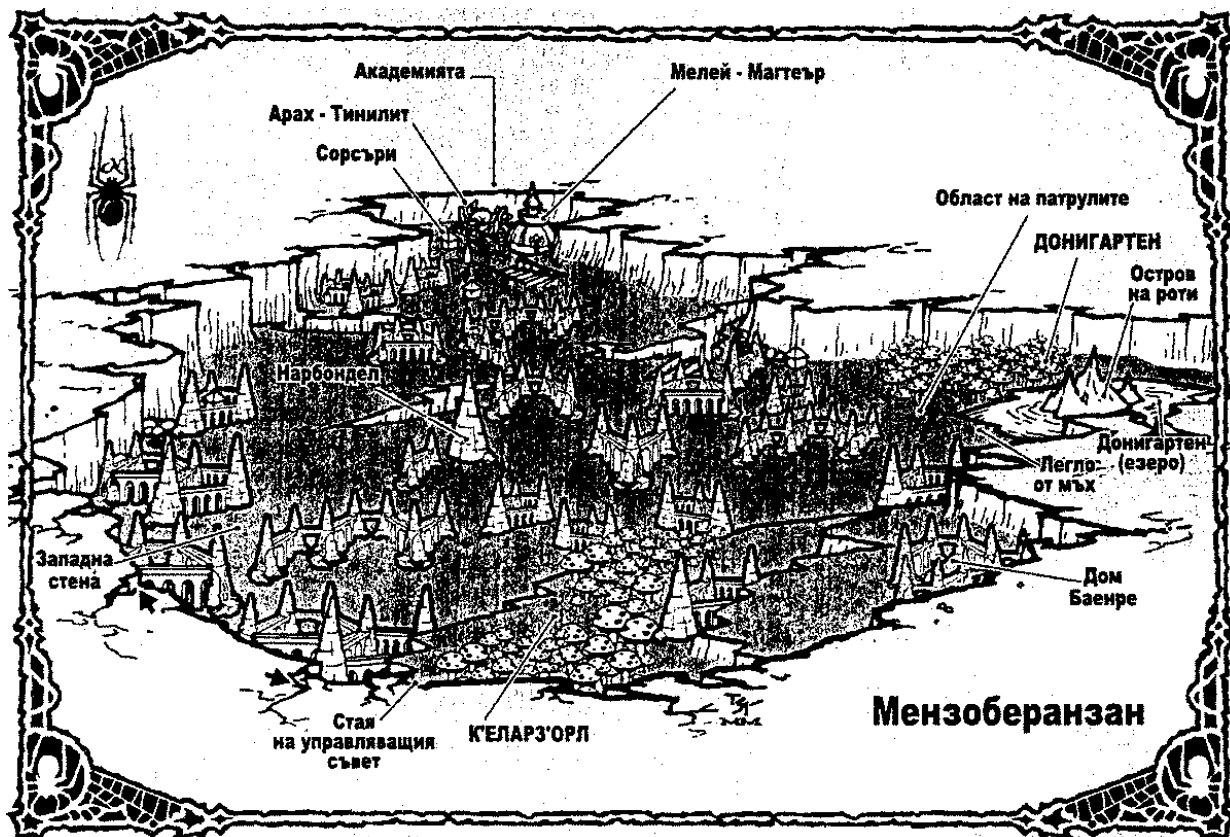
На Даян — сподели го с мен!

И, на първия ден Ед създаде света
на *ForgotenRealms*

и моето Въображение Вече имаше дом.

На Ед Грийнуд, с цялата ми благодарност и
възхищение.

Но най-добрия учител, Люси Скарамуци,
която ме научи как се създава една книга —
макар тогава, в класната стая на началното
училище, да отмъквах всичките си идеи от Снупи!

ПРОЛОГ

Тя бе красива и стройна, с нежна, бяла кожа и гъста, лъскава коса, която се спускаше на меки вълни по голия ѝ гръб. Всичко у нея бе извадено на показ и го мамеше, дръзко и безсрамно, и така близо, че пръстите ѝ почти докосваха лицето му. Нежната им ласка опали страните му, проследи линията на скулите и се спусна по врата му.

Мускулите му се изопнаха и той впрегна и последната капчица воля, останала му след всички тези години, за да се овладее и да отблъсне изкусителката.

Всъщност и сам не знаеше защо продължава да се съпротивлява отдавна бе забравил какво в другия, истинския свят, подклажда упорството му. Нима понятия като „редно“ и „нередно“ изобщо означаваха нещо тук? И каква ли бе цената на насладата?

Какво още можеха да му отнемат?

Нежните пръсти не спираха гальовния си танц по тялото му, напрегнатите му мускули започнаха да се отпускат. И най-лекият допир караше кожата му да настръхва, зовеше го, мамеше го да се предаде.

Да се предаде.

Волята за борба бързо го напускаше, упорството вече му се струваше безсмислено и непотребно. Защо да продължава да се съпротивлява? Нима нямаше да получи фини чаршафи и меко легло? А и зловонието, ужасното зловоние, с което не бе успял да свикне, дори след толкова години, то също щеше да си отиде. Тя можеше да стори всичко това за него. Беше му обещала.

Той притвори очи и усети как съпротивата му отслабва, докато милувката на пръстите ѝ бавно обсебва съзнанието му.

В този миг до ушите му достигна грозното ѝ, животинско ръмжене и погледът му, неочаквано прояснен, се насочи покрай нея.

Намираха се на самия ръб на остър рид, едно от безбройните възвишения, осеяли неравната местност, която непрестанно се люлееше под краката му, сякаш бе живо, дишащо същество, а всеки

трус — злостна подигравка, запратена в лицето му. Бяха застанали нависоко, сигурен бе в това. Пропастта, която зееше отвъд рида, бе огромна, ала от нея не се виждаше почти нищо — и тя, както всичко наоколо, тънеше в гъста, сива мъгла.

Бездната.

Сега бе негов ред да изръмжи. Това обаче не бе животинският звук, изтръгнал се преди миг от нейните устни, а вопъл на разумно същество, дошъл от дълбините на душата му, където още живееше частица от мъжа, който той представляваше някога. Той сграбчи ръката ѝ и я отмахна от себе си. Тя се опита да се съпротивлява и силата ѝ, много по-голяма, отколкото крехкото и тяло предполагаше, само затвърди подозренията му.

Все пак той надделя и като я отблъсна, впери поглед в лицето ѝ.

Между гъстите кичури коса сега ясно се виждаше един от тъничките ѝ, бели рога.

— Недей, любими! — измърка тя и умолителният ѝ глас едва не го пречупи.

Досуц както в тялото, така и в гласа ѝ беше скрита свръхестествена сила — самото ѝ същество сякаш бе изтъкано от магия и притворство, от онази огромна лъжа, която властваше над всичко в това скверно място.

Той събра цялата си сила и с яростен вик я запрати в зейналата бездна.

Сукубата разпери огромните си прилепови криле и закръжи над него, а грозният ѝ кикот разкри ужасяващите зъби, които щяха да потънат дълбоко във врата му, ако се бе поддад на ласките ѝ. Смахът ѝ кънтеше в ушите му — мъчително напомняне, че макар да бе устоял, не бе надделял и никога нямаше да го стори. Този път изкусителката почти го бе прекършила, съвсем малко ѝ трябваше, за да успее... а следващия път несъмнено щеше да стигне още по-далече. Ето защо се смееше тя сега и му се подиграваше. Както винаги!

Това, внезапно осъзна той, не бе нищо повече от поредното изпитание. Прекрасно знаеше кой стои зад него и затова никак не се учуди, когато бичът се стовари върху гърба му и го повали на земята. Въздухът бързо започна да се нажежава и той се опита да избяга, да се скрие някъде, ала всъщност знаеше, че спасение няма.

Камшикът изплющя отново, но той продължи да пълзи напред не спря, дори когато третият удар се впи в израненото му тяло. Най-сетне успя да се добере до ръба и се хвърли в пропастта, тласкан от отчаяното желание да умре, да разбие смъртното си тяло на скалите и веднъж завинаги да сложи край на мъченията.

Ерту, четириметровият балор, изтъкан сякаш само от стоманени мускули и кървавочервени люспи, преспокойно отиде до ръба и надникна в бездната. С поглед, който бе пронизвал мъглите на Бездната още от зората на времето, той с лекота откри премятащото се във въздуха тяло и се протегна.

Изведнъж мъжът усети, че пада по-бавно, а миг по-късно вече се издигаше нагоре, уловен в телекинетична мрежа, с която господарят му неумолимо го издърпваше към себе си. Към себе си и своя жесток камшик, чийто свиреп удар изпрати пленника в милостивите прегръдки на безсъзнанието.

Вместо да прибере бича обаче, Ерту използва телекинетичната си енергия, за да го увие още по-здраво около тялото на жертвата си. После се обърна към сукубата, която продължаваше да се рее наблизо, и ѝ кимна. Днес бе свършила добра работа.

При вида на безпомощната фигура, злият дух жадно облиза устни. Искеше да пирува, а ето че масата бе сложена и я очакваше. Едно махване на кожестите ѝ крила я отведе обратно до рида и тя бавно се запромъква напред, търсейки начин да мине покрай могъщия танари.

Той я остави да дойде съвсем наблизо, преди рязко да дръпне камшика. Безжизненото тяло се изви причудливо и прелетя над вечните пламъци, които обгръщаха балора. Все така небрежно, Ерту направи крачка встрани, заставайки между сукубата и плячката ѝ.

— Дай ми го! — простена тя и се приближи още мъничко, като ту вървеше, ту отново разперваше крила.

Измамно нежните ѝ ръце се протегнаха, ала уловиха само въздух. Задъхана, тя потръпна от копнеж.

Демонът се отмести и тя пристъпи напред.

Разбираше, че Ерту си играе с нея, ала не можеше да спре, не и докато виждаше безпомощното тяло на мъжа така наблизо. От устните ѝ се откъсна тихо скимтене — знаеше, че ще бъде наказана, ала това бе по-силно от нея.

Заобикаляйки го отдалече, тя мина покрай балора, готова да се спусне върху пленника, за да вкуси поне мъничко от него, преди Ерту да я прогони.

Демонът замахна с тежък, изкован от мълнии меч и при звука на мощния му заповеднически глас земята потрепери, сякаш бе ударена от гръм.

Сукубата изчака само миг, преди да отскочи назад и да се втурне към пропастта. Пищейки безспир, тя политна от ръба, ала не бе успяла да се отдалечи кой знае колко, когато светкавицата на Ерту я застигна и я запрати толкова надълбоко в бездната, че дори големите ѝ крила с мъка я удържаха да не се сгромоляса на дъното.

Без да я погледне повече, балорът отново насочи мисълта си към своя пленник. Доставяше му голямо удоволствие да измъчва жалката отрепка, ала непрекъснато му се налагаше да удържа животинските си пориви. На всяка цена трябваше да го запази жив, не биваше и да отива твърде надалече в жестоките си игри, за да не го прекърши — ако го стореше, мъжът вече нямаше да му бъде от полза. Ставаше въпрос за едно-единствено същество, а съпоставено с обещанието за край на изгнаничеството от Материалната равнина, запазването на живота му със сигурност не бе прекалено висока цена.

Само Дризт До'Урден, мрачният елф, отрекъл се от расата си, можеше да върне свободата на Ерту, тъй като именно той го бе обрекъл на стогодишно заточение в Бездната. А Дризт, уверен бе балорът, непременно щеше да го стори... и то само за да получи отрепката.

Демонът извърна рогатата си маймунска глава и погледна назад. Огньовете, които обгръщаха тялото му, се бяха снижили, готови всеки миг да изригнат с нова сила, така, както заплашваше да избухне и яростта в гърдите му. Търпение, напомни си той. Жалкото същество беше ценно и трябваше да бъде опазено живо.

А и времето приближаваше. Сигурен бе, че ще говори с Дризт До'Урден още преди на Материалната равнина да бе изтекла и една година. Сигурен бе, защото, вече се бе свързал с вещицата, която щеше да предаде съобщението.

И тогава балорът, един от най-могъщите обитатели на долните Равнини, щеше да бъде свободен. Тогава най-сетне щеше да унищожи отрепката, Дризт До'Урден, както и всяко живо същество, което считаше скиталеца за свой приятел.

Търпение.

ВЯТЪР И ПРЪСКИ СОЛЕНА ВОДА

ЧАСТ ПЪРВА

Шест години. Не е кой знае колко за моята раса и все пак, когато броях месеците, дните и часовете, ми се струваше, че не съм се връщал в Митрил Хол цяла вечност. Джуджешката твърдина ми изглеждаше далечна (и някак нереална), сякаш принадлежеше към един друг живот, просто поредното стъпало към...

Към какво?

Най-яркият ми спомен от Сребърните зали е как двамата с Кати-Бри си тръгваме оттам най-живата картина, запечатала се в съзнанието ми, е димът над покривите на Заселническа твърдина, варварското поселище, скътано в подножието на Четвъртия връх. Митрил Хол бе царството на Бруенор, негов дом и крепост, но макар Бруенор да бе един от най-скъпите ми приятели, Залите не бяха и мой дом.

Тогава не можех да го обясня, не мога да го сторя и сега. След разгрома на Мрачните нашественици всичко би трябвало да бъде наред. В Митрил Хол настанаха дни на благоденствие, между кралствата в онези земи се възцариха мир и приятелство обединени, те бяха достатъчно силни, за да бранят границите си от врагове, и достатъчно богати, за да живеят народите им добре.

И все пак, нямах усещането, че съм си у дома. Нито аз, нито Кати-Бри се чувствахме на мястото си и затова поехме на път, на запад, към Града на бездънните води и океана.

Противно на очакванията ѝ, не се опитах да откажа Кати-Бри от намерението ѝ да си тръгне. Не го сторих, защото я разбирах прекалено добре, за да я спирам — твърде заети да се борим с враговете, които бяха завзели Залите, да прочистим и отворим наново старите джуджешки рудници, да преследваме из Мензоберанзан и да възпрем Мрачните нашественици, нахлули в Митрил Хол, ние така и не успяхме да се привържем към това място и да го обикнем истински. Когато най-сетне работата беше свършена, като че ли настана време за отдих, за дълги вечери край огъня, изпълнени с истории за стари приключения и отминали сражения. Ако още преди битките Митрил Хол се бе превърнал в наш дом, навярно щяхме да останем. Ала след войната и загубите, които понесохме, и за Дризт До'Урден, и за Кати-Бри бе вече твърде късно. Бруенор принадлежеше тук, но не и ние. За мен белязаната от войните твърдина бе преди всичко мястото, където отново бях принуден да се изправя срещу мрачното наследство на своята раса мястото, от което започна пътят, отвел ме обратно в Мензоберанзан.

Мястото, където загина Уолфгар.

Двамата с Кати-Бри се зарекохме един ден да се завърнем в Митрил Хол и никой от нас не се съмняваше, че наистина ще го сторим — та нали и Бруенор, и Риджис бяха там. Ала Кати-Бри бе права за едно — мирисът на кръв завинаги щеше да тегне във въздуха там. А когато със собствените си очи си видял кръвта да окъпва земята, сладкият ѝ дъх неминуемо извиква в ума ти прекалено болезнени картини, за да живееш с тях всеки ден.

Шест години, през които нямаше и ден, в който да не ми се иска Бруенор и Риджис да са до мен, липсваха ми и Стъмпет Рейкингклоу, и дори Берктгар Храбри, владетелят на варварите от Заселническа твърдина. Липсваха ми и честите пътувания до приказния Град на сребърната луна, както и утрините, в които наблюдавах изгрева от някое било на Четвъртия връх. Сега поря вълните, бушуващи край Саблен бряг, а вятърът и морските пръски брулят лицето ми. Моят покрив е небето — натежало от облаци, или обсипано с безброй звезди под са ми поскърцащите дъски на кораба и лазурносините води, които се разбиват в носа му — понякога спокойни и неподвижни, друг път бурни и непредсказуеми, те меко шумолят, когато дъждовни капки забарабанят по повърхността им, или пък тътнат гръмовно, когато някой кит изскочи на повърхността, за да си поеме въздух.

Тук ли е домът ми? Не знам. Навярно и това е просто поредното стъпало, ала дали изобщо има път, в чийто край ще открия своя дом, не знам.

Нито пък често си задавам този въпрос — отговорът му вече не ме интересува. Може би пътят не води никъде — така да бъде. Защото докато имам приятели, които крачат заедно с мен, аз съм си у дома.

Дризт До'Урден

ГЛАВА 1

„МОРСКИ ДУХ“

Здраво стиснал с една ръка главното въже на кливера, Дризт До'Урден стоеше на ръба на бимса. Корабът бе наистина добър, прекрасната изработка чудесно допълваше умения екипаж, но този ден морето беше бурно и той подскачаше нагоре-надолу, докато пореше вълните, а по палубата летяха пръски пяна.

Не че скиталецът имаше нещо против това. Харесваше му да усеща милувката на вятъра и солената вода върху лицето си и с пълни гърди вдишваше острия дъх на морето. Ето това бе свобода — да се носиш по вълните, да летиш с издути платна, лек и волен като птица. Вятърът развяваше гъстата му, снежнобяла коса, подхващаше и дългия му, зелен плащ и само за миг изсушаваше капките вода, които го обливаха. Изведнъж в лавандуловите му очи припламна задоволство — далече, далече напред най-сетне бе забелязал платната на кораба, който преследваха...

... и който съвсем скоро щяха да настигнат, сигурен бе елфът — на север от Портата на Балдур нямаше по-бърз съд от „Морски дух“, тримачтовата шхуна на капитан Дюдермонт. С новата си конструкция тя бе толкова лека и подвижна, че сякаш не плаваше, а се плъзгаше по вълните с пълни платна. Каравелата, която бягаше от тях, не бе никак бавна, докато се движеше по права линия, ала всеки път, щом ѝ се наложеше да свърне дори съвсем леко, много по-маневреният „Морски дух“ правеше остър завой и рязко скъсяваше дистанцията помежду им.

Разбира се, именно това се и очакваше от него. Построен с парите на богатшите от Града на бездънните води и уменията на най-добрите му майстори и вълшебници, той бе създаден специално, за да преследва пиратски съдове. Дризт искрено се зарадва, когато научи за късмета на стария си приятел, капитан Дюдермонт, с когото бе пропътувал цялото разстояние между Града на бездънните води и Калимшан, докато преди време преследваше Артемис Ентрери, който бе отвлякъл Риджис и го държеше като заложник. Разказите за това пътешествие и най-вече за битката при Асавирския провлак, при която

Дюдермонт (с немалка помощ от страна на скиталеца и неговите приятели) бе надвил три пиратски кораба, включително флагманския съд на обвития в мрачна слава Пиночет, се бяха разнесли между търговците и моряците по цялото протежение на Саблен бряг. В резултат на това, щом завършиха шхуната, властелините на Града на бездънните води решиха да я предложат на него. Вярно, Дюдермонт бе искрено привързан към малкия си двумачтов кораб — истинския „Морски дух“, ала никой моряк не можеше да устои на такъв красив съд, какъвто бе шхуната. И така, предложението бе прието, а Дюдермонт получи правото сам да избере както името, така и екипажа на новия си кораб.

Не след дълго в града пристигнаха Дризт и Кати-Бри и когато „Морски дух“ се завърна в пристанището след поредната си задача, капитан Дюдермонт веднага ги прие сред четиридесетимата моряци на борда си. Оттогава бяха изминали шест години и двадесет и седем пътешествия. За онези, които държаха под своя контрол морските пътища край Саблен бряг, и най-вече за пиратите, дебнещи из тези води, шхуната на Дюдермонт бързо се превърна в страшилище. След тридесет и седем победи тя все така гордо кръстосваше моретата.

И по всичко личеше, че тридесет и осмата е въпрос на броени часове.

Каравелата също ги бе забелязала, макар да се намираще прекалено далече, за да различи флага на Града на бездънните води. Не че това имаше някакво значение — трите мачти с развети триъгълни платна не оставяха никакво съмнение кой е по петите й. Преследваният кораб също вдигна всичките си платна и надпреварата започна с пълна сила.

Обзет от приятна възбуда, Дризт стоеше на румба, с крак върху изваяния във формата на лъвска глава таран. С цялото си тяло усещаше мощта на морето под себе си вятърът и солените пръски брулеха лицето му. До ушите му достигна музика — неколцина от моряците бяха менестрели и по време на преследванията винаги повдигаха бойния дух на другарите си със своите песни.

— Две хиляди! — провикна се Кати-Бри от наблюдателницата на върха на гротмачтата.

Когато разстоянието, което ги делеше от вражеския кораб, намалееше до петстотин ярда, екипажът щеше да заеме позиции:

трима от моряците щяха да отидат при голямата балиста, покачена върху подвижна поставка на кърмата други двама щяха да се заемат с въртящите се арбалети, разположени в предната част на капитанския мостик. Дризт пък щеше да се присъедини към Дюдермонт на щурвала, за да ръководи ръкопашния бой, когато се стигнеше дотам. При тази мисъл елфът неволно посегна към Сиянието. С превъзходните си стрелци и опитния магьосник, който винаги имаше под ръка цял куп огнени кълба и мощни мълнии (да не говорим пък за Кати-Бри с нейния магически лък), „Морски дух“ бе страховит противник в далечните сражения. Ала нищо не можеше да се сравни с разрухата, която сееха, когато Дризт, Гуенивар и останалите моряци успееха да се прехвърлят на вражеския кораб и се впуснеха в ръкопашен бой.

— Хиляда и осемстотин! — долетя викът на Кати-Бри и Дризт кимна, за да покаже, че я е чул.

И сам усещаше, че се движат много бързо, но въпреки това бе изненадан, когато научи с каква скорост топят преднината на неприятеля. „Морски дух“ летеше както никога досега и скиталецът неволно се запита дали шхуната изобщо успява да се измокри, докато пори вълните като вятъра!

Едната му ръка се насочи към кесията с ониксовата фигурка, призоваваща Гуенивар в Материалната равнина. Имаше ли въобще смисъл да я вика, поколеба се той. През последната седмица вярното животно бе прекарало твърде много време далече от дома си (на кораба се бяха появили плъхове и някой трябваше да се заеме с тях) и навярно бе изтощено.

— Само ако имам нужда от теб, приятелко — прошепна Дризт.

В следващия миг му се наложи да се улови с две ръце за въжето, тъй като „Морски дух“ рязко сви надясно. Без да откъсва поглед от хоризонта и вражеската каравела, която с всяка изминала минута ставаше все по-голяма, Дризт се съсредоточи, приготвяйки се за предстоящата битка. Потопи се в пляска на вълните, разбиващи се в носа на „Морски дух“, в песента на менестрелите и провикванията на Кати-Бри.

Хиляда и петстотин, хиляда.

— Закривена черна сабя, очертана с кървавочервено! — с помощта на далекогледа си, тя най-сетне бе успяла да различи знамето,

което плющеше на върха на чуждата мачта.

Дризт нямаше никаква представа чий е този герб, нито пък се интересуваше. Едно бе сигурно — това бе пиратски кораб, поредният, който с безчинствата си из моретата край Града на бездънните води, бе преминал всякакви граници. Както навсякъде, където плаваха търговци, и в Саблено море винаги бе имало пирати. Подчинявайки се на своя кодекс на честта, досега те винаги проявяваха своеобразен морал, дори в нападенията си. Затова след победата си в Асавирския провлак, капитан Дюдермонт, вместо да убие пиратския главатар Пиночет, го бе пуснал да си върви. Това бе негласното споразумение, според което постъпваха всички — както търговските екипажи, така и корсарите.

Ала напоследък нещата се бяха променили. Пиратите на север бяха станали по-дръзки и по-жестоки — вече не се задоволяваха само да грабят, а измъчваха и избиваха до крак пътниците на пленените кораби, особено ако сред тях имаше и жени. Приливът край Града на бездънните води все по-често изхвърляше на брега отломките на плякосани и подпалени кораби. Пиратите бяха преминали границата.

За работата си Дризт, Дюдермонт и всички от „Морски дух“ получаваха повече от добра отплата, ала никой от тях (освен може би Робилард, магьосникът) не го правеше заради парите.

Те всички се биеха заради жертвите.

— Петстотин! — провикна се Кати-Бри.

Дризт тръсна глава, за да прогони тези мисли и вдигна поглед към каравелата. Вече можеше да различи хората, които се щураха напред-назад по палубата ѝ, досущ като мравки, и се готвеха за битка. Очевидно бе, че вражеският екипаж има числено превъзходство — на един моряк от „Морски дух“ се падаха поне по двама пирати. Освен това, каравелата, с внушителния си катапулт и балистата, която най-вероятно бе скрита някъде под него, бе превъзходно въоръжена.

Скиталецът кимна и се обърна към палубата на „Морски дух“. Част от моряците вече бяха заели позиция зад балистата и огромните арбалети на мостика мнозина от другарите им пък бяха изтичали до бордовата ограда и сега проверяваха тетивата на лъковете си. Менестрелите продължаваха своята песен — щяха да спрат едва когато битката започнеше. Високо над палубата, Дризт съзря Кати-Бри,

стиснала Таулмарил в едната ръка и мощен далекоглед в другата. Подсвирна ѝ и тя му махна развълнувано.

А и как да не се вълнува? Преследването, вятърът, песента на менестрелите, мисълта, че вършат нещо полезно и го вършат наистина добре, всички те бяха повече от достатъчни, за да я изпълнят с чувство за пълноценност. С широка усмивка на уста, скиталецът се присъедини към Дюдермонт край щурвала. Пътем забеляза Робилард, който седеше на кърмата с обичайното си отегчено изражение и от време на време повдигаше ръка към гротмачтата. На пръста му искреше огромен сребърен пръстен, но Дризт знаеше, че този път блещукането не се дължи единствено на слънчевата светлина. При всяко махване, магическият накит пращаше силна въздушна струя в бездруго опънатите докрай платна. Мачтата поскърцваше заплашително и елфът най-сетне разбра на какво се дължи свръхестествената скорост, с която се носеха.

— Каракус — обади се Дюдермонт, когато Дризт отиде при него.
— Черна сабя с кървавочервени очертания.

И когато видя, че скиталецът явно не е чувал това име, поясни:

— Някога плаваше заедно с Пиночет. Пръв помощник-капитан на флагманския кораб. Участваше в битката при Асавирския провлак.

— Пленихме ли го? — попита Дризт.

— Не — поклати глава Дюдермонт. — Каракус е скраг, морски трол.

— Не си го спомням.

— Много го бива да се изплъзва. Най-вероятно е скочил през борда и е отплувал, още щом Уолфгар обърна „Морски дух“, за да се врежем в тях.

Мислите на Дризт се насочиха към онзи ден, когато невероятната мощ на младия варварин бе накарала стария „Морски дух“ да застане почти отвесно, току пред лицата на десетките слисани пирати.

— Със сигурност обаче знам, че Каракус е бил там. Говори се, че именно той е спасил пострадалия кораб на Пиночет, след като го оставих да се носи из водите край Мемнон.

— И навярно още е в съюз с Пиночет, нали? — досети се Дризт и Дюдермонт мрачно кимна — явно и двамата си мислеха едно и също нещо.

Пиночет не можеше лично да нападне „Морски дух“, тъй като в замяна на свободата си бе обещал да не дири разплата с Дюдермонт. Само че пиратът имаше и други начини да се разправи с враговете си и разполагаше с достатъчно голям брой съюзници като Каракус, които не бяха обвързани с подобна клетва.

В този момент Дризт разбра, че все пак ще му се наложи да повика Гуенивар и бръкна в кожената кесийка. Погледът му се спря върху Дюдермонт, който стоеше до него с гордо вдигната глава. Висок и строен, със слабо, ала мускулесто тяло, безупречни дрехи и грижливо подстригани коса и брада, той би изглеждал еднакво добре както в открито море, така и наред балната зала на някое благородническо семейство. Сега единствено очите му (толкова светли, че сякаш нямаха свой собствен цвят, а отразяваха багрите наоколо) издаваха напрежението му. От няколко месеца насам се носеше мълва, че пиратите замислят нещо срещу „Морски дух“ и току-що откритата връзка между каравелата и Пиночет неминуемо навеждаше на мисълта, че срещата между двата кораба може би не е случайна.

Дризт премести поглед върху Робилард, който бе застанал на едно коляно, с разперени встрани ръце и затворени очи, потънал в дълбока медитация. Започваше да разбира защо Дюдермонт бе заповядал да се движат с такава главоломна скорост.

Миг по-късно каравелата, която сега се намираше на по-малко от сто ярда, изчезна от погледа им, скрита зад облак внезапно появила се мъгла. Някъде съвсем наблизо се разнесе звучен плисък, който можеше да означава само едно — пиратите бяха задействали катапулта. Не бе минала и секунда, когато над главите им изригнаха пламъци, които угаснаха със съскане, щом „Морски дух“ и обгръщащите го валма преминаха през тях.

— Имат магьосник — отбеляза Дризт.

— Не се учудвам — отвърна Дюдермонт и се обърна към Робилард: — Използвай само защитни заклинания. Балистата и лъковете ще са ни достатъчни, за да се справим с тях.

— И какво — цялата веселба ще остане за вас, така ли? — извика в отговор магьосникът и Дюдермонт не можа да сдържи усмивката си, въпреки че бе напрегнат до краен предел.

— Стреляй! — долетяха няколко гласа от мъглата пред тях и капитанът инстинктивно завъртя щурвала.

„Морски дух“ се килна наляво толкова рязко, че за миг Дризт се уплаши да не се прекатурят.

В този момент вдясно от него прелетя огромна стрела, разкъса едно въже, удари се в кърмата току пред изненадания Робилард и отскочи обратно, пробивайки дупка в платното на бизана.

— Погрижи се за въжето — спокойно каза Дюдермонт, макар че всъщност нямаше нужда да го прави — Дризт вече се бе втурнал натам, бърз като мълния.

Само за миг въжето бе здраво завързано и когато „Морски дух“ се изправи, скиталецът беше отишъл до бордовата ограда и се взираше в каравелата, която се намираше на по-малко от петдесет ярда вдясно от тях. Водата между двата кораба кипеше силният вятър светкавично превръщаше в мъгла пяната, която огромните, перести вълни разпръскваха във въздуха.

Без да разбират какво става, пиратите вдигнаха лъковете си и опънаха тетивата, но дори най-тежките стрели не успяха да надвият магическия вятър на Робилард и цопнаха във водата, без да наранят никого.

Моряците на Дюдермонт, свикнали с тази тактика, още не бързаха да стрелят. Единствено Кати-Бри беше над вятърната стена... Кати-Бри, както и пиратът, който седеше в наблюдателницата на вражеския кораб — грозен, двуметров гнол, с повече кучешки, отколкото човешки черти.

Отвратителното чудовище стреля първо и тежката му стрела потъна дълбоко в гротмачтата, само на няколко сантиметра под младата жена. Недоволно, то се подаде иззад дървената стена на наблюдателницата, за да се прицели по-добре.

Глупавото създание очевидно се чувстваше в безопасност, но то не познаваше Таулмарил.

Кати-Бри вдигна магическия си лък и спокойно изчака „Морски дух“ да се приближи.

Тридесет ярда.

Стрелата полетя като мълния сред взрив от сребърни искри и проби наблюдателницата на вражеския кораб, като да бе от овехтял пергамент, а не от яко дърво. Във въздуха се разхвърчаха трески, а с

тях и злощастният гнол. Обреченото чудовище изпищя, когато се удари в гротмачтата на каравелата и докато падне във водата, премятайки се през глава, двата кораба вече се бяха отдалечили.

Кати-Бри стреля отново, целейки се в пиратите, които се въртяха около катапулта. Успя да улучи един от тях (полуорк, ако се съдеше по грозната му физиономия), ала въпреки това катапултът изпрати горящия катран, с който беше зареден, към „Морски дух“.

Само че корсарите не бяха взели предвид главоломната скорост на противника и сега със зяпнали уста видяха как шхуната минава под летящия катран и се насочва към тях. Пламтящият снаряд цопна далече зад „Морски дух“ и угасна с шумно съскане.

Двата кораба вече плаваха успоредно, делеяха ги едва двадесетина ярда. Изведнъж бурният вятър утихна и към каравелата полетяха десетки стрели, натоварени с горящ катран.

Кати-Бри също не бездействаше — този път се прицели в самия катапулт и проби голяма дупка в рамото му. В същото време тежката стрела на балистата потъна дълбоко в корпуса на каравелата, досами нивото на водата.

Доволен от първата атака, капитан Дюдермонт завъртя щурвала наляво и се поотдалечи. Рояк стрели (доста от тях — горящи) прелетяха между двата кораба, преди Робилард отново да призове силния вятър и да издигне стена от мъгла и водни пръски.

Това обаче не попречи на мълнията, изпратена от вражеския магьосник, и тя просвистя над палубата на „Морски дух“, събаряйки неколцина от екипажа.

Облегнат на бордовата ограда, с коса, развяна от мощната енергийна вълна, Дризт се взираше към каравелата, мъчейки се да различи техния заклинател. Най-сетне го видя, застанал в средата на кораба, недалече от гротмачтата. Преди „Морски дух“ да се бе отдалечил прекалено, скиталецът призова вродените си умения и запрати черен облак срещу мъжа.

Когато миг по-късно видя кълбото тъма да се движи по палубата, Дризт бе обзет от мрачно задоволство — магьосникът бе попаднал в неин плен и сега тя щеше да го следва навсякъде и да го заслепява, докато не измислеше начин да се отърве от нея. Ала най-страшното бе, че така нямаше да е в състояние да се скрие, където и да отидеше.

— Кати-Бри! — извика Дризт.

— Държа го на мушка — отвърна тя и Таулмарил пропя — веднъж, после пак, изпращайки две сребро пери стрели в черния облак.

Той обаче не спря да се движи — очевидно магьосникът не бе улучен, но Кати-Бри и Дрифт със сигурност го бяха постреснали!

Втора стрела от балистата на „Морски дух“ полетя към каравелата, последвана от едно от огнените кълба на Робилард. Корабът на пиратите, твърде тромав, за да реагира достатъчно бързо, особено след като бе останал без магьосника си, налетя право в експлозиите. Когато огненото кълбо най-сетне се разсея, и двете мачти на каравелата горяха, досущ като огромни свещи, запалени наскре открито море.

Пиратите се опитаха да отвърнат на удара с гигантския катапулт, ала Таулмарил си бе свършил работата и дървеното рамо се строши в мига, в който го опънаха назад.

Дрифт побърза да се върне при щурвала.

— Още веднъж? — попита той, но Дюдермонт поклати глава.

— Няма да имаме време за втора атака — обясни той. — Нито пък да спрем и да ги превземем на абордаж.

— Два кораба на две хиляди ярда оттук! — провикна се Кати-Бри и скиталецът погледна приятеля си с искрено възхищение.

— Още от съюзниците на Пиночет? — досети се той.

— И Каракус, и Пиночет прекрасно знаят, че каравелата не би могла да се справи с „Морски дух“ сама — спокойно рече Дюдермонт. — Тя просто трябваше да ни подмами в капана.

— Само че ние се оказахме прекалено бързи и провалихме плановете им — довърши Дрифт вместо него.

— Готов ли си за битка? — лукаво усмихнат го попита Дюдермонт и още преди скиталецът да успее да отвърне, завъртя щурвала наляво, така че носът на „Морски дух“ се обърна към пъплещата каравела.

Двете мачти на пиратския кораб продължаваха да горят и половината от екипажа се щурасе напред-назад в отчаян опит да спаси такелажата или поне да продължи плаването със спуснати платна. Дюдермонт насочи шхуната така, че да мине пред тях и да им пресече пътя.

А каравелата бе пострадала прекалено тежко, за да му попречи. Магьосникът ѝ, макар и заслепен, бе запазил достатъчно присъствие на духа, за да издигне стена от гъста мъгла — обикновена, но много ефективна защитна практика в подобни случаи.

Дюдермонт внимателно прецени мъгла, опитвайки се да застане на ръба на непрогледния облак и бушуващата вода, така че да се доближи възможно най-много до вражеския кораб. Това бе последният удар, който можеха да нанесат и той трябваше да бъде съкрушителен — на всяка цена трябваше да попречат на каравелата да помогне на двамата си съюзници, които бързо приближаваха.

На палубата на пиратския кораб изригна ярка светлина и разпръсна черния облак, призован от Дризт.

Това не убягна от погледа на Кати-Бри, покачена високо на върха на мачтата, и когато магьосникът изскочи от стопяващия се мрак, подхващайки заклинание, което трябваше да поразии приближаващия „Морски дух“, тя бе готова за действие. Мъжът едва бе успял да изрече няколко думи, когато усети как нещо го блъсва в гърдите и чу дъските на палубата да изтрещават под тежестта на тялото му. Видя как кръвта — собствената му кръв! — оплисква всичко наоколо и изведнъж осъзна, че е паднал. После всичко потъна в мрак.

Мъглата, която обгръщаше каравелата, бързо започна да се вдига.

Щом вражеският кораб отново изникна пред очите му, Робилард се досети какво бе станало, и като плесна с ръце, изпрати две магически мълнии срещу него. Мачтите изтрещяха под страховития удар, мнозина от пиратите рухнаха мъртви. В това време „Морски дух“ се бе приближил достатъчно и тетивата на стрелците му зазвънтяха. Моряците край балистата също не бездействаха, ала този път стрелата им бе малко по-различна — къса и небалансирана, тя влачеше след себе си дълга верига, по която бяха закачени десетки абордажни кукички. Хитрот приспособление се мяташе насам-натам, докато летеше, оплиташе въжетата на каравелата и ги повреждаше.

Само след миг, сред пиратите се приземи и най-страшният „снаряд“ на врага — огромна, тристакилограмова пантера.

— Готов ли си, елфе? — подвижна Робилард на Дризт, а в гласа му за първи път от началото на битката пролича вълнение.

Скиталецът кимна и даде знак на своите другари — двадесетина калени ветерани, които съставляваха абордажния отряд на „Морски

дух“. Без да губят и минута, те се застичаха към Робилард, като пътъм захвърляха лъковете и вадеха оръжията за близък бой. Докато Дризт, който водеше нетърпеливите бойци, стигне до него, магьосникът вече бе отворил искрящ магически портал пред себе си. Без да се колебае, елфът се хвърли напред, с голи ятагани в ръце. По острието на единия от тях, Сиянието, играеше яростен, син пламък.

Миг по-късно скиталецът се озова наред смаяните пирати и оръжията му подеха мълниеносния си танц, поваляйки всеки, който се намираше достатъчно близо. Бърз като котка, той се хвърли на земята и се претърколи, докато стрелата, която един от корсарите бе насочил срещу него, прелетя над главата му, без да го нарани. После отново скочи на крака и преди злощастният стрелец да успее да реагира, Сиянието вече бе потънало дълбоко в гърдите му.

Междувременно от магическия тунел продължаваха да прииждат нови и нови моряци и не след дълго палубата на каравелата се огласи от звън на оръжия и бойни викове.

Не по-малко страховита бе и Гуенивар, която, превърнала се сякаш в кълбо от нокти и зъби, сееше гибел на кърмата, докато пиратите отчаяно се мъчеха да избягат от лапите ѝ. Онези, които някак си успяха да избегнат ужасяващата ѝ паст, панически скочиха през борда — хиляди пъти предпочитаха акулите пред огромната котка.

„Морски дух“ отново се наклони рязко, докато Дюдермонт завиваше наляво, готвейки се да посрещне челно новите двама противници. И макар да предполагаше, че пиратите все още имат числено превъзходство над малкия му абордажен отряд (дори и след първоначалната сеч, съотношението на силите сигурно беше две към едно), капитанът се усмихваше, уверен в успеха на своите мъже.

Мрачният елф и неговата пантера обикновено бързо слагаха нещата по местата им и поправяха подобни неравенства.

От мястото си на върха на мачтата, Кати-Бри успя да свали още неколцина вражески стрелци, заели стратегически позиции, а един от изстрелите уби не само мъжа, в когото тя се целеше, но и гоблина до него!

После младата жена обърна гръб на каравелата и се зае да насочва движенията на отдалечаващия се „Морски дух“.

Дризт ту тичаше, ту се претъркулваше през глава, само за да скочи миг по-късно и да връхлети върху поредния противник,

забивайки ятаганите си там, където ударът бе най-смъртоносен. Скрити под ботушите си, той носеше предпазители, изплетени от искрящи, митрилни халки и прикрепени към здрави, черни ленти. Надарени с магия за бързина, преди те принадлежах на Дантраг Баенре, прословут Повелител на меча в Мензоберанзан. И макар Дантраг да ги бе носил около китките си, за да направи ръцете си по-бързи, Дризт бе открил, че целта им е друга. Слагайки ги около глезените си, скиталецът можеше да се движи с пъргавината на див заек.

Носеше ги и сега — съчетани с бездруго забележителната му ловкост, те объркваха пиратите, които никога не бяха сигурни нито къде е той в момента, нито къде ще се появи в следващия миг. Всеки път, когато някой от тях сбъркаше и елфът го изненадаше, ятаганите не пропускаха възможността да го накажат за грешката. През цялото време Дризт се стараяше да върви напред, към кърмата на каравелата, където щеше да обедини усилията си с Гуенивар — бойния другар, който го познаваше така добре, че предугаждаше всеки негов ход.

Само че така и не успя да се добере дотам. Сражението почти бе свършило, мнозина от корсарите лежаха мъртви, други хвърляха оръжие, а някои, обзети от отчаяние, скачаха зад борда. Един от тях обаче, най-опитният и най-страшният, приятелят на Пиночет, не бързаше да се предава.

Приведен, защото вратата беше прекалено ниска за огромното му триметрово туловище, той излезе от каютата си. Носеше само тънка дреха без ръкави и възкъси панталони, които не можеха да скрият люспестата му, зелена кожа рядката му коса с цвят на водорасли се разстиляше по широките рамене. Нямаше никакви оръжия, поне не такива, които бяха излезли изпод чука на някой майстор, ала мръсните му нокти и дългите, остри зъби изглеждаха достатъчно смъртоносни.

— Значи слуховете са верни, мрачни елфе? — проговори той с бълбукащ глас. — Наистина кръстосваш моретата.

— Не те познавам — отвърна Дризт, спирайки на прилично разстояние от пирата — предполагаше, че пред себе си вижда Каракус, морския трол, за когото му бе говорил Дюдермонт, ала не можеше да бъде сигурен.

— Но аз те познавам! — изръмжа чудовището и замахна към главата му с отвратителната си ръка.

Дризт побърза да отскочи встрани, после падна на едно коляно и рязко се завъртя, а двата ятагана прорязаха въздуха.

По-пъргаво, отколкото тежкото му туловище предполагаше, тролът се отдръпна и ятаганите успяха само да го поодраскат.

Без да губи и миг, пиратът се хвърли срещу Дризт, с намерението да се възползва от неудобната му позиция и да го събори, както бе коленичил, ала и този път скиталецът бе прекалено бърз. Само за части от секундата той скочи на крака и се престори, че тръгва наляво, но щом тролът, подведен от уловката му, се наклони да го последва, Дризт се хвърли надясно, точно под протегнатата му ръка.

Сиянието се заби в бедрото на скрага, а леденият ятаган потъна дълбоко в хълбока му.

Чудовището отново замахна, но този път скиталецът не направи опит да се предпази — след току-що получените удари противникът му се олюляваше нестабилно и надали можеше да използва напълно чудовищната си сила. Дългата, мършава ръка се стовари върху рамото на елфа с глух звук, но отскочи, без да го нарани. Миг по-късно той вече се бе обърнал с лице към противника си, вдигнал двата ятагана пред себе си.

Невъобразимо бърз, той провери Сиянието под вдигнатата ръка на Каракус, поряза лакътя му и закачи острието за провисналата кожа. В същото време леденият ятаган се промуши покрай другата ръка на трола и се насочи към гърдите му.

Изгубилият равновесие скраг можеше да направи само едно и Дризт, уверен, че знае какво ще е то, стисна още по-здраво дръжката на Сиянието, дори го подпря с рамо, за да не мърда, и зачака. Заслепен от болка, Каракус изрева и отскочи настрани, в точно обратна на закривеното острие посока. Плътта му от рамото чак до китката се отдели и тупна на земята с ужасяващ тъп звук.

Черните му очи пламнаха от ярост и омраза. Бавно, той сведе поглед към оголената кост на ръката си, после към парчето месо, което се гърчеше на палубата и най-накрая към Дризт, който стоеше спокойно на няколко крачки от него, кръстосал оръжия пред себе си.

— Проклет да си, елфе! — изръмжа пиратът.

— Предай се — заповяда скиталецът.

— Нима смяташ, че си победил?

Вместо отговор, Дризт погледна към парчето плът на земята.

— Глупак! — изсмя се Каракус — Раната ще зарасне.

Прав беше и елфът го знаеше. Морските тролове, досущ както събратята си от сушата, бяха известни със способността да се регенерират. Дори разчленено на парчета, мъртвото тяло на един трол можеше да се съживи.

Освен ако...

Дризт отново призова вродените си магически умения и изведнъж по зелената люспеста кожа плъзнаха пурпурни пламъци. Всъщност, те бяха напълно безвредни — мрачните елфи ги използваха, за да очертаят по-ясно силуета на противника си. Те нямаха силата да изгорят каквото и да било, нито пък можеха да предотвратят регенерацията на някой трол.

Дризт, разбира се, го знаеше... ала не и Каракус, готов бе да се обзаложи той.

Грозното лице на скрага се разкриви от ужас и той трескаво размахна здравата си ръка, мъчейки се да угаси упоритите огнени езици, които продължаваха да играят около тялото му.

— Предай се! — повтори Дризт. — Предай се и ще угася огъня, за да се възстановиш от раните си.

Вместо отговор, Каракус пристъпи към него, с пламнал от омраза поглед, но като видя скиталеца да вдига двата си ятагана, реши, че не иска отново да усети на какво са способни, особено сега, когато пламъците му пречеха да се възстанови.

— Пак ще се срещнем! — закани се той и се обърна назад... само за да види слисаните лица на дванадесетина мъже — моряци на Дюдермонт и неколцина от пленените му пирати — да се взират в него с изумление.

С яростен вик на уста той се хвърли напред, поваляйки всеки, който се изпречеше на пътя му. За няколко секунди прекоси палубата и скочи през борда, обратно в морето, където беше истинският му дом и където раните му скоро щяха да зараснат.

По-бърз и от светкавица, Дризт се озова до парапета и дори можа да нанесе още един удар, преди Каракус да се хвърли във водата. Сега обаче не му оставаше друго, освен да се откаже — нямаше как да го последва зад борда, макар да бе наясно, че тролът наистина щеше да се възстанови напълно.

Още преди да успее да даде израз на разочарованието си, Дризт усети нещо черно да профучава покрай него и видя как Гуенивар прелита над бордовата ограда и цопва във водата.

Миг след като пантерата потъна в синята прегръдка на морето, бурните вълни скриха и нея, и ранения Каракус.

Неколцина от другарите на Дризт притеснено се възряха зад борда, разтревожени за котката, към която искрено се бяха привързали през последните шест години.

— Гуенивар не е в опасност — успокои ги скиталецът и за доказателство вдигна ониксовата статуетка така, че всички да я видят.

Най-страшното, което тролът можеше да причини на пантерата, бе да я изпрати обратно в Звездната равнина, където тя щеше да се излекува и от най-тежките рани и отново щеше да бъде готова да се притече на помощ на своя господар. Въпреки това, лицето на Дризт беше мрачно — Гуенивар сигурно изпитваше болка.

Над каравелата се възцари тишина, нарушавана единствено от проскърцащите греди на стария кораб.

Внезапно откъм юг долетя звук от силен взрив и всички се загледаха натам, мъчейки се да различат какво става. Макар битката да бе доста далече, те ясно видяха единия от вражеските съдове да се отдалечава. Другият (също каравела) беше обхванат от високи пламъци, а „Морски дух“ кръжеше около него. От наблюдателницата на шхуната се сипеха стрела след стрела, които късаха платната и трошаха мачтите на очевидно безпомощния пиратски кораб.

Дори от това разстояние Дризт и другарите му видяха как победената каравела смъква знамето си от гротмачтата — знак, че признава поражението си.

При тази гледка всички от абордажния екип нададоха тържествуващ вик, който секна миг по-късно, когато водата от едната им страна бурно закипя. Насред буйния вихър мъжете от време на време успяваха да зърнат черна козина и лъскави, зелени люспи. Изведнъж нещо се отдели от мелето и бавно се понесе по повърхността. На Дризт не му трябваше много време, за да разпознае в отворителния предмет откъсната тролска ръка, а не след дълго най-сетне различи какво става във водата. Гуенивар се бе покатерила върху гърба на чудовището, предните ѝ лапи бяха впити в раменете му, задните ѝ ритяха яростно във всички посоки, раздирайки кожата и

месото му, а страховитите ѝ челюсти бяха здраво склепени около врата му.

Водата около тях почерня от тъмната кръв на пирата, навсякъде се разхвърчаха късове плът и парчета кости. Не след дълго всичко свърши и Гуенивар застина, без да изпуска безжизненото тяло на скрага от смъртоносната си хватка.

— Най-добре е да го извадим от водата — обади се един от другарите на Дризт. — Иначе много скоро ще се навъди цял екипаж от тия гнусни твари!

Въоръжени с дълги рибарски куки, моряците се струпаха край бордовата ограда и се заловиха с неприятната задача да извлекат разкъсания труп на палубата. Гуенивар с лекота се изкатери на борда на каравелата и хубаво се отръска, обливайки всички наоколо с дъжд от солена вода.

— Морските тролове се съживяват, само когато са във водата — обясни един от мъжете на Дризт. — Ще го оставим да изсъхне хубавичко на нока и после ще го изгорим.

Скиталецът кимна. Абордажният отряд си знаеше работата. Моряците щяха да се погрижат за пленените пирати и да пооправят пострадалата каравела, за да може да издържи пътуването до Града на бездънните води.

Дризт обърна поглед на юг и видя „Морски дух“ да се завръща, а до него се клатушкаше победеният пиратски кораб.

— Тридесет и осем и тридесет и девет — промърмори той.

Гуенивар тихичко изръмжа в отговор и отново се отръска, измокряйки го от глава до пети.

ГЛАВА 2

ПЪРВИЯТ ПРАТЕНИК

Капитан Дюдермонт изглеждаше съвсем не на място, докато крачеше по обвеяната с мрачна слава Крайбрежна улица, която опасваше пристанището на Града на бездънните води. Изисканите дрехи прилягаха съвършено на високата му, стройна фигура; косата и брадата му бяха грижливо подстригани; осанката му бе горда и изпълнена с благородство, както винаги. Лъхаци на бира, от пивниците наоколо час по час излизаха моряци, които или се отдалечаваха с клатушкане, или се строполяваха на земята и оставаха да лежат в прахоляка и мръсотията, докато поизтрезнеят. Единствено това, че не носеха нищо, което да си струва да бъде откраднато, ги спасяваше от набезите на десетките джебчии, които се спотайваха в сенките наоколо.

Дюдермонт не обръщаше внимание на тези сцени, но това не означаваше, че се има за нещо повече от клатушкащите се морски вълци. Тъкмо напротив, у тях имаше нещо, което събуждаше интереса му, някаква искреност, която сякаш се надсмиваше над празната суета на благородническите дворове.

Капитанът се уви още по-плътно с дебелия си плащ, в опит да се предпази от бръснещия нощен вятър, който духаше от пристанището. Малцина се престрашаваха да минат сами по Крайбрежната улица дори и посред бял ден, ала Дюдермонт се чувстваше спокоен. На кръста си носеше своята богато украсена сабя и нямаше да се поколебае да я използва. Освен това, в целия град вече се говореше, че капитанът на „Морски дух“ е под личната закрила на управниците, както и на неколцина могъщи магьосника, които щели да открият и унищожат всеки, дръзнал да обезпокои, когото и да било от екипажа на „Морски дух“. Дюдермонт без всякакво притеснение крачеше по Крайбрежната улица (все пак, градът на бездънните води бе домът на „Морски дух“) и затова изпита по-скоро любопитство, отколкото тревога, когато чу някой да го вика и видя един мършав, дребен старец да му маха от близката пряка.

Капитанът спря и се огледа наоколо. Над улицата беше легнала тишина, нарушавана само от врявата, долитаща откъм многобройните пивници, както и от проскърцването на полюшваните от нощния бриз кораби.

— Ти си Дьо-дейр-мунт, нали? — мъчителен, свиркащ звук придружаваше всяка дума на стареца, а широката му, почти похотлива усмивка, разкри малкото криви зъби, които стърчаха от почернелите му венци.

Дюдермонт се вгледа изпитателно в него, но не каза нищо — не гореше от желание да издава самоличността си пред този човек.

— Ако си ти — изхъхри старецът, — значи имам да ти река нещо. Предупреждение ти нося, предупреждение от един, дето се боиш от него, па и той си е за страх.

Капитанът продължи да мълчи с все същото безстрастно изражение на лицето, ала мислите му трескаво запрепускаха. От кого ли се боеше? Дали непознатият не говореше за Пиночет? Да, изглеждаше напълно възможно, особено след като по-рано тази седмица „Морски дух“ бе пленил две от каравелите на пирата и ги бе докарал в пристанището под стража. От друга страна, малцина в Града на бездънните води имаха някаква връзка с Пиночет, който се подвизаваше доста далече оттук, на юг от Портата на Балдур, близо до провлаците край Муншейските острови.

Но ако не ставаше дума за Пиночет, кого ли имаше предвид старецът?

С все същата неприятна усмивка, непознатият даде знак на Дюдермонт да се приближи, но когато видя, че той няма да го стори, сам направи крачка към него.

— Да не би да се боиш от стария Скарамунди? — изкиска се мъжът.

Дюдермонт прекрасно разбираше, че това може да е клопка. И най-опасният убиец в Царствата можеше да има не по-малко безпомощен вид... а после да забие отровна кама в гърдите на жертвата си в мига, в който приспеше вниманието ѝ.

Непознатият излезе от тясната уличка и пристъпи напред.

Не, каза си Дюдермонт, мъжът пред него изглеждаше прекалено истински, за да бъде предрешен.

Освен това двамата като че ли не се срещаха за първи път — капитанът и друг път го бе виждал наоколо, обикновено свит в тясната пряка, която очевидно бе неговият дом.

Какво ставаше тогава? Дали някъде наблизо не бе заложена засада, а старецът бе просто примамка?

— Е, щом не щеш да чуеш каквото имам да река... — махна с ръка непознатият и като се подпря на бастуна си, закуцука към тъмната уличка, мърморейки си под носа: — Най-обикновен пратеник, туй съм аз, пък щом не щеш да си получиш съобщението, то си е твоя работа!

Дюдермонт отново се огледа наоколо и като не видя жива душа, нито пък подозрителни места, където би могъл да се спотаи някой, пристъпи напред. Междувременно, старецът се бе поотдалечил и сега, полускрит от косите сенки, хвърляни от една висока сграда вдясно, едва се виждаше в мрака. Все пак явно чуваше достатъчно добре, защото се засмя, после се прокашля и направи още една крачка към мрачната пряка.

С ръка върху дръжката на сабята си, Дюдермонт предпазливо тръгна към него, като не спираше да се оглежда във всички посоки.

— Достатъчно! — рече изведнъж и непознатият се закова на мястото си. — Ако имаш да ми казваш нещо, направи го сега!

— Не бива, не бива — отвърна старецът. — Има неща, дето е по-добре да не се изричат на висок глас.

— Говори! — настоя капитанът.

Дръзкият старик се усмихна широко и отново се покашля, навярно за да прикрие смеха си. После пристъпи към Дюдермонт и спря на по-малко от метър от него.

Капитанът, който отдавна бе привикнал към обичайно силната миризма, лъхаща от повечето моряци, едва не припадна от вонята му. На борда на един кораб нямаше много възможности за къпане, а „Морски дух“ често пъти не се прибираще в пристанището седмици, дори месеци наред и въпреки това, смесицата от евтино вино и засъхнала пот, която го лъхна сега, накара Дюдермонт да изкриви лице и да вдигне ръка пред носа си, в обречен опит да се предпази от ужасяващата смрад.

Старецът избухна в гръмък смях.

— Говори! — повтори Дюдермонт, ала още преди да бе довършил, непознатият се протегна и го сграбчи за китката.

Не особено притеснен, капитанът опита да се освободи от хватката му, ала старецът не го пусна.

— Кажи ми повече за Мрачния — рече мъжът и на Дюдермонт му трябваша няколко мига, за да осъзнае, че от простоватия му акцент няма и следа.

— Кой си ти? — попита той вместо отговор и отново опита да издърпа ръката си, ала и този път не успя.

И нищо чудно — дори най-якият човек не притежаваше силата, с която непознатият го бе стиснал със същия успех би могъл да се пребори и с някой от огромните мъгливи великани, които живееха на рифа, опасващ Делмаринския остров далече на юг.

— Мрачния — повтори старецът и с ужасяваща лекота го повлече навътре в тясната уличка.

Дюдермонт посегна към кръста си — макар нападателят да държеше дясната му ръка в желязната си хватка, той можеше да се бие и с лявата. Въпреки това, усещането бе доста непривично и още преди капитанът да бе извадил оръжието докрай, старецът вдигна свободната си ръка и го зашлеви през лицето. Дюдермонт полетя назад и се блъсна в стената. Без да губи присъствие на духа, той извади сабята си, побърза да я премести в дясната си ръка и с всичка сила я заби между ребрата на противника си.

Превъзходното острие потъна дълбоко в плътта на стареца, ала той дори не трепна. Дюдермонт понечи да се предпази от следващата плесница, ала просто не можеше да се мери с противника си — с един-единствен замах той изби сабята от десницата му, а после продължи да нанася удар след удар. Ръцете му се движеха с бързината на разярена кобра, а плесниците бяха толкова силни, че при всеки нов шамар главата на Дюдермонт отскачаше назад и той сигурно щеше да се строполи на земята, ако старецът не го бе сграбчил за рамото и не го бе задържал изправен.

Докато се взираше в нападателя си със замъглени от болка очи, капитанът с изумление видя как очертанията на лицето пред него бавно се размиват и започват да приемат нова форма.

— Разкажи ми за Мрачния — попита мъжът — за съществото! — докато се надвесваше над жертвата си, но Дюдермонт дори не чу гласа му — собствения си глас! — толкова смаян бе при вида на лицето си, злобно ухилено насреща му.

— Досега трябваше да се е върнал — подхвърли Кати-Бри и се облегна на бара.

Очевидно губеше търпение, и то не защото Дюдермонт закъсняваше (на капитана често му се случваше някое задължение да го позадържи в града), а защото морякът от другата ѝ страна — нисък, набит мъж с гъста гарвановочерна брада и също толкова тъмна, къдрава коса — непрекъснато се буташе в нея, а после ѝ се извиняваше, с одобрителна усмивка и многозначително смигване.

Дризт също се облегна на ниския бар и се огледа наоколо. Тази вечер в Герба на русалката не бе претърпкано като друг път, тъй като напоследък времето беше хубаво и в пристанището нямаше много кораби. Въпреки това посетители не липсваха и врявата си оставаше оглушителна — моряците се опитваха да прогонят неколкomesечната скука с помощта на чашката и другарите си, с шумни спорове и дори истински сбивания.

— Робилард — прошепна Дризт и Кати-Бри се обърна тъкмо навреме, за да види как магьосникът си проправя път към тях.

— Здравейте — поздрави той равнодушно, без дори да ги погледне, после щракна с пръсти и пред него веднага изникнаха чаша и пълна бутилка. Кръчмарят поклати недоволно глава — магьосникът на „Морски дух“ и самонадеяните му шегички никак не му се нравеха.

— Къде е Дюдермонт? — попита Робилард и сам си отговори: — Пилеее заплатата ми някъде, не ще и съмнение.

Дризт и Кати-Бри незабелязано си размениха многозначителни усмивки. Магьосникът бе един от най-резервираните и дръпнати хора, които познаваха дори генерал Дагна, сопнатото джудже, което командваше войските в Митрил Хол, изглеждаше мил в сравнение с него.

— Не ще и съмнение — отвърна Дризт и Робилард го изгледа сърдито.

— Ами да — съгласи се и Кати-Бри. — Такъв си е той — пада си по хубави жени и скъпо вино и с лека ръка харчи онова, което не е негово.

Магьосникът изръмжа сърдито и си тръгна, без да каже нищо повече.

— Бих искала да знам какво му се е случило — отбеляза Кати-Бри.

Дризт, който все още гледаше отдалечаващия се вълшебник, кимна в знак на съгласие. Робилард наистина беше особняк и причините за това най-вероятно бяха скрити някъде в миналото му. Каква ли злочестина го бе сполетяла, запита се елфът. Може би неволно бе убил някого или пък голямата любов на живота му го бе отхвърлила? Или пък бе стигнал прекалено далече в магиите си и бе надзърнал там, където човешко око не биваше да прониква?

Простичката забележка на Кати-Бри внезапно пробуди интереса на Дризт и той се улови, че се пита кой всъщност е Робилард и на какво се дължат вечното му отегчение и гняв?

— Къде е Дюдермонт? — долетя въпрос от другата му страна и го извади от мислите му.

Обърна се и видя до себе си Уейлан Миканти, двадесетгодишен младеж с пясъчноруса коса, кехлибарени очи и весели трапчинки, които сякаш никога не изчезваха от лицето му, защото и усмивката никога не слизаше от устните му. Уейлан бе най-младият на борда на „Морски дух“ (по-млад дори от Кати-Бри), обаче нямаше равен на себе си с балистата. Безпогрешните му изстрели бързо придобиваха митична слава и нямаше никакво съмнение, че ако не го сполети някоя беда, младежът много скоро ще се превърне в легенда. Веднъж например, стрелата на Уейлан бе прелетяла четиристотин ярда, нахлула бе през прозореца на една каюта и бе пронизала капитана, който живееше там, тъкмо докато си окачвал сабята на кръста. От страховития удар тялото на пирата изхвърчало през затворената врата на каютата и се сгромолясало бездиханно на палубата. Екипажът му побързал да се предаде и битката свършила още преди да е започнала.

— Очакваме го всеки момент — отвърна скиталецът, а настроението му се подобри само при вида на лъчезарния младеж.

Каква разлика между него и вечно смръщения Робилард, който навярно бе най-възрастният от моряците на Дюдермонт (с изключение на самия Дризт, разбира се)!

Уейлан кимна:

— Вече би трябвало да е тук — промърмори той тихичко, но от острия слух на скиталеца не убягна нито думичка.

— И ти ли го чакаш? — попита Дризт.

— Трябва да говоря с него — призна Уейлан. — Да го помоля да ми плати малко по-рано, ако е възможно.

И, целият изчервен, младежът прошепна в ухото на елфа така, че Кати-Бри да не го чуе:

— Става въпрос за една приятелка.

Дризт не може да сдържи развеселената си усмивка:

— Капитанът вече закъснява, надали ще се бави още дълго.

— Намираше се само на десетина къщи оттук, когато го видях за последно — недоумяваше Уейлан.

Беше близо до Мъгливия пристан и се насочваше насам. Даже си мислех, че ще ме изпревари.

Леко притеснение жегна Дризт за първи път от началото на разговора:

— А кога беше това?

Уейлан сви рамене:

— Тук съм от последната свада.

Скиталецът се обърна и се приведе през бара. Двамата с Кати-Бри се спогледаха разтревожено — от последните две сбивания бе минало доста време, а между „Герба на русалката“ и мястото, което Уейлан беше споменал, нямаше нищо особено интересно, със сигурност нищо, което да забави Дюдермонт толкова много.

Дризт въздъхна и отпи голяма глътка от чашата с вода, която стоеше пред него. Погледът му попадна върху Робилард, който седеше сам, въпреки че съвсем наблизо се бяха разположи неколцина от другарите му от „Морски дух“. Всъщност, не беше прекалено обезпокоен. Капитанът най-вероятно бе забравил да свърши нещо или пък бе размислил и в крайна сметка бе решил тази вечер да не идва в „Герба на русалката“. Въпреки това Пристанищната улица си оставаше опасно място и шестото чувство на Дризт, онзи невероятно развит войнски инстинкт, който неведнъж му бе помагал, сега му нашепваше да бъде нащрек.

Почти в несвяст, Дюдермонт нямаше никаква представа колко дълго е продължил побоят. Единственото, което знаеше, бе, че е проснат на студената земя, а съществото (каквото и да бе то) бе приело

изцяло неговия външен вид — от чертите на лицето чак до оръжията — и седеше на гърба му. Физическата болка беше понамаляла, ала сега чудовището беше проникнало в съзнанието му, ровеше в мислите му и научаваше неща, които със сигурност можеше да използва срещу приятелите му.

— Ще ми се усладиш — телепатичното съобщение нахлу в мислите на Дюдермонт. — При всички случаи ще си по-вкусен от стария Скарамунди.

Въпреки усещането за нереалност, което го беше обзело, въпреки че не чувстваше почти нищо, капитанът усети как вътрешностите му се вледеняват. Най-сетне знаеше, с онази мъничка част от съзнанието си, която все още бе ясна, какво го бе нападнало. Макар да не бяха често срещани в Царствата, допелгангерите бяха успели да поселят достатъчно разруха, за да затвърдят лошата слава, която се носеше за расата им.

Дюдермонт усети, че го вдигат от земята. Хватката на чудовището беше толкова силна, че капитанът се почувства безтегловен, сякаш се рееше над земята, а не се изправяше на краката си. Допелгангерът го обърна към себе си и когато се озова лице в лице със своя двойник, Дюдермонт реши, че е настъпил последният му час.

— Още не — отвърна чудовището на неизречените му страхове. — Имам нужда от мислите ти, капитан Дюдермонт. Трябва да науча за теб и за кораба ти достатъчно, за да отплаваме от Града на бездънните води, далече на запад и на юг, към един остров, за който мнозина говорят, но малцина са виждали.

Хипнотизиран от усмивката на звяра, Дюдермонт не можеше да откъсне поглед от лицето му, ала в този миг той с всички сили го удари с чело и го повали в безсъзнание. След известно време (колко точно не знаеше) капитанът отново усети хладния допир на земята върху бузата си. Ръцете му бяха завързани зад гърба, глезените му също бяха здраво пристегнати, а в устата му беше натъпкан парцал. Някак си успя да извърне глава и видя чудовището да се привежда над тежка, метална решетка.

Слисан от нечовешката му сила, капитанът с изумление гледаше как допелгангерът я вдига от земята, сякаш бе лека като перце, а не тежеше повече от двеста килограма. Щом я отмести, чудовището

небрежно я подпря на близката стена, после отново сграбчи пленника си и грубо го хвърли в зейналия отвор на канала.

Смрадта, която тегнеше вътре, бе неописуема, прекалено отвратителна дори за клоака. Когато най-сетне успя да се размърда и да вдигне лице от зловонната тиня, Дюдермонт веднага разбра каква е причината.

Скарамунди — не можеше да бъде друг, освен Скарамунди! — лежеше до него, облян в кръв, а половината му тяло липсваше, очевидно изядена от чудовището. Дюдермонт подскочи стреснато, когато чу решетката да хлопва над главата му, после остана да лежи неподвижно, ужасен и безпомощен, в очакване на мига (а той неминуемо щеше да настъпи), когато щеше да го сполети жестоката участ на Скарамунди.

ГЛАВА 3

ИЗКУСНО ПРЕДАДЕНО СЪОБЩЕНИЕ

Малко по-късно Дризт започна сериозно да се притеснява. Робилард вече си бе тръгнал, ядосан, задето на капитана, както се бе изразил той, „не може да се разчита“. Уейлан Миканти все още беше до него, потънал в разговор с моряка от другата си страна.

Облегнат на бара, скиталецът обхождаше помещението с поглед. Тук, сред моряците, той се чувстваше като у дома си, ала нещата невинаги бяха стояли така. Преди да си тръгне от Митрил Хол, Дризт беше минавал през Града на бездънните води само два пъти — веднъж, когато преследваше насочилия се към Калимпорт Ентрери и после, когато заедно с приятелите си отиваха да се бият за Митрил Хол. Първият път беше влязъл в града, предрешен като светъл елф, ала на връщане бе дошъл без вълшебната маска, която скриваше цвета на кожата му, та „Морски дух“, въпреки че бе пристигнал в пристанището рано сутринта, предпочете да изчака падането на нощта, преди да продължи пътя си на изток.

Когато преди шест години двамата с Кати-Бри отново дойдоха по тези земи, Дризт вече не криеше лицето си. Както можеше да се очаква, не бе срещнал топъл прием сред жителите на града — враждебни погледи го следяха, където и да отидеше не един и двама побойници открито го предизвикваха. Елфът се стараеше да не им обръща внимание, ала се боеше, че рано или късно ще му се наложи да се бие или, още по-лошо, ще стане жертва на подло нападение, убит в гръб от човек, когото не познаваше, и то само заради цвета на кожата си.

Точно тогава „Морски дух“ хвърли котва в пристанището и Дризт отново се срещна с капитан Дюдермонт, негов добър приятел и човек, радващ се на заслужена почит сред жителите на града. Не след дълго отношението към скиталеца се промени — приемаха го навсякъде из града и особено на Пристанищната улица значение имаше не цветът на кожата, а личността и доброто му име (за което доста бяха допринесли и ласкавите думи на Дюдермонт). Където и да

отидеше „Морски дух“, едно нещо веднага ставаше ясно — Дризт До'Урден, този необичаен елф на мрака, бе член на безстрашния му екипаж. Пътят на скиталеца неочаквано стана много по-лесен, дори приятен.

И през цялото това време Кати-Бри и Гуенивар бяха неотклонно до него. Погледът му се спря върху тях — младата жена, приседнала край масата на двамина от другарите им от „Морски дух“ и черната пантера, свита на кълбо в краката ѝ. Гуенивар се бе превърнала в нещо като талисман на „Герба на русалката“ и Дризт се радваше, че понякога може да я призовава, не за да му помогне в битка, а просто, за да му прави компания. Кое от двете щеше да бъде този път, зачуди се той. Наистина, Кати-Бри го бе помолила да я повика, твърдейки, че краката ѝ са замръзнали, и той се бе съгласил, ала освен това го глождеше притеснение — дали Дюдермонт не беше в беда? Тази вечер Гуенивар май щеше да им бъде от полза не само като приятна компания.

Миг по-късно тревогата на Дризт се стопи и той въздъхна с облекчение — Дюдермонт влезе в пивницата и като го забеляза, се насочи право към него.

— Чаша калимшанско вино — поръча си допелгангерът, знаейки, че това е любимото питие на приемника му.

За краткото време, през което бе тършувало в мислите на Дюдермонт, злото същество бе научило доста както за него, така и за „Морски дух“.

Дризт се приведе през бара.

— Закъсня — отбеляза той — опипваше почвата, за да разбере дали има някакъв проблем.

— Просто малка неприятност — успокои го самозванецът.

— Какво има, Гуен? — тихичко попита Кати-Бри, когато пантерата рязко вдигна глава и заплашително изръмжа, присвила уши назад. — Какво видя?

Гуенивар не сваляше очи от Дризт и Дюдермонт, ала младата жена не ѝ обърна особено внимание — сигурно там някъде се бе стрелнал плъх и я бе подразнил.

— Каеруич — подхвърли капитанът и скиталецът го изгледа учудено.

— Каеруич? — повтори той въпросително.

Разбира се, името му беше познато — нямаше моряк, който да плава из тези води и да не го е чувал, макар островчето, наречено така, да бе твърде малко и твърде отдалечено, за да го има в повечето карти.

— Трябва да тръгнем към Каеруич още сега — обясни чудовището и погледна скиталеца право в очите.

Превъплъщението му беше толкова съвършено, че Дризт нито за миг не заподозря нещо нередно. Въпреки това думите на „Дюдермонт“ му се сториха странни. Каеруич беше нещо като легенда, призрачен остров, обитаван от сляпа вещица. Мнозина се съмняваха в съществуването му, въпреки че имаше хора, които твърдяха, че са били там. Елфът не помнеше приятелят му някога да е споменавал това място и затова думите му го хванаха неподготвен.

Изпитателният му поглед отново се спря върху капитана и този път от вниманието му не убегнаха скованите жестове и неудобството, което се излъчваше от цялото му същество — доста необичайно, тъй като „Гербът на русалката“ бе любимата му пивница на Пристанищната улица. Очевидно нещо се бе случило. Каквото и да бе забавило Дюдермонт (а Дризт предполагаше, че е било среща с някой от влиятелните хора в града, навярно дори със загадъчния Келбен), то явно доста го бе обезпокоило. Едно такова посещение би обяснило и неочакваните му думи — през последните шест години „Морски дух“ неведнъж бе изпълнявал тайни и доста необичайни мисии и затова Дризт не зададе никакви въпроси.

Ала нито той, нито допелгангерът бяха взели предвид Гуенивар, която бавно се промъкваше към чудовището, прилепила корем о земята и присвила уши назад.

— Гуенивар! — скара ѝ се скиталецът.

Мнимият Дюдермонт рязко се обърна, тъкмо когато пантерата се хвърли отгоре му и го притисна до бара. Ако в този критичен момент допелгангерът беше съумял да запази самообладание и се бе престорил на невинна жертва, най-вероятно щеше да се измъкне от опасното положение. Само че още щом я зърна, чудовището разбра, че Гуенивар не е от Материалната равнина, а щом то я бе разпознало, тя също щеше да разбере, че неговото място не е тук.

Воден единствено от инстинкта си, допелгангерът блъсна пантерата и ударът бе толкова силен, че тристакилограмовото ѝ тяло прелетя през половината стая, преди да се сгромоляса на земята.

Никое човешко същество не притежаваше подобна мощ и когато самозванецът отново се обърна към бара, видя, че Дризт вече е извадил ятаганите си.

— Кой си ти? — попита скиталецът.

Вместо отговор, звярът просъска и сграбчи едно от извитите остриета. Елфът замахна с тъпата страна на другото си оръжие, тъй като се боеше, че това може и да е истинският Дюдермонт, макар и попаднал под въздействието на някаква магия.

Ятаганът одраска чудовището по бузата, но то го улови със свободната си ръка и се хвърли напред, поваляйки Дризт на земята.

Междувременно посетителите на пивницата се бяха изправили на крака и с интерес наблюдаваха онова, което според тях бе просто поредната пианска свада. Ала екипажът на „Морски дух“ и най-вече Кати-Бри, прекрасно осъзнаваха колко необичайна е сцената, разиграваша се пред очите им.

Допелгангерът се втурна към вратата, събаряйки единствения човек (един от моряците на Дюдермонт), посмял да се изпречи на пътя му.

Младата жена побърза да вдигне Таулмарил и опъна тетивата. Магическата стрела полетя във въздуха, оставяйки след себе си искряща, сребриста диря, и се заби в стената, на милиметри от главата на чудовището. То рязко се обърна към нея, изсъска злобно, но преди да успее да направи и крачка, се оказа погребано под тристакилограмовото тяло на черната пантера. Този път Гуенивар обаче знаеше с кого си има работа и когато двамата спряха да се боричкат, тя бе успяла да седне на гърба му, склонила железни челюсти около врата му. Дризт побърза да отиде при тях, следван плътно от Кати-Бри, Уейлан и останалите от екипажа, както и от немалко зяпачи (в това число и собственика на пивницата, който искаше да разгледа по-отблизо щетите, причинени от сребърната стрела).

— Какво си ти? — настоя Дризт и като го сграбчи за косата, повдигна главата му така, че да го вижда по-добре. После прокара показалец по бузата му, очаквайки да открие грим, ала ръката му си остана чиста. Тъкмо се канеше да дръпне пръста си, когато допелгангерът го ухапа.

Гуенивар изръмжа и го натисна толкова здраво, че главата му се удари в пода.

— Иди да провериш на улицата! — извика Дризт на Уейлан. — Огледай мястото, където си видял капитана за последно!

— Ама... — учуди се младежът и посочи мнимия Дюдермонт.

— Това не е той — увери го елфът. — Това тук дори не е човешко същество.

Уейлан кимна на неколцина от другарите си и се втурна към вратата, следван не само от тях, но и от още мнозина моряци, които, макар и да не служеха на „Морски дух“, смятаха изчезналия капитан за свой приятел.

— И извикайте стражата — провикна се Дризт след тях, после се обърна към Кати-Бри: — Дръж го на мушка.

Младата жена кимна и постави нова стрела в тетивата на Таулмарил, докато скиталецът, с помощта на Гуенивар, успя напълно да подчини чудовището и да го изправи до стената. Кръчмарят донесе здраво въже и двамата завързаха ръцете на допелгангера зад гърба му.

— Отново те питам — заплашително започна Дризт, ала злото същество се изплю в лицето му и избухна в демоничен смях.

Елфът не го удари, нито помръдна, само се взря изпитателно в лицето на самозванеца, а сърцето му изведнъж натежа — начинът, по който чудовището го гледаше (само него!), по който му се надсмиваше, неволно го накара да потръпне. Не се тревожеше за собствената си сигурност, ни най-малко, ала ужасно се боеше, че миналото му отново се надига срещу него, че враговете му от Мензоберанзан са го открили чак тук и капитан Дюдермонт е станал тяхна жертва.

Ако страховете му се оправдаеха, Дризт До'Урден никога не би могъл да живее с тази вина.

— Ще те пощадя в замяна на живота на капитан Дюдермонт — обърна се той към пленника си.

— Не ти решаваеш какво ще правим с... каквото и да е това — обади се някакъв моряк, когото Дризт не познаваше, ала млъкна в мига, в който скиталецът го измери с пламнал от ярост поглед — нямаше никакво желание да си навлича гнева на един мрачен елф, особено на такъв със славата на Дризт.

— Живота ти в замяна на неговия — повтори скиталецът, но и този път единственият отговор, който получи, бе ехидният смях на

чудовището.

Веднъж, втори, трети път — плесниците на елфа се посипаха по лицето на допелгангера. От последния удар носът на чудовището се сплеска грозно, ала се възстанови само след миг, сякаш въобще не бе докосван.

Тази гледка, както и несекващият подигравателен смях, още повече разпалиха яростта в гърдите на Дризт и той с всичка сила стовари юмрука си в лицето му.

Кати-Бри обви ръце около тялото му и го дръпна назад, макар вече да нямаше нужда — видът на лицето ѝ начаса му припомни кой е той в действителност и го накара да се засрами от невъздържаната си постъпка.

— Къде е Дюдермонт? — попита и когато чудовището продължи да го дразни, Гуенивар качи предните си лапи на раменете му и изръмжа на милиметри от лицето му.

Допелгангерът най-сетне спря да се смее — пантерата несъмнено бе наясно със същността му, а това означаваше, че нищо не ѝ пречи да го унищожи.

— Магьосник! — подхвърли някой от моряците. — Трябва ни магьосник!

— Робилард! — възкликна друг, единственият моряк от екипажа на „Морски дух“, освен Дризт и Кати-Бри. — Той ще съумее да изкопчи каквото ни трябва от него.

— Върви — съгласи се Кати-Бри и мъжът изхвърча да търси Робилард.

— Жрец — обади се друг. — Един жрец по-добре ще знае как да се справи с... — тук морякът замълча, чудейки се какво ли същество стои всъщност пред него.

През цялото време, докато траеше този разговор, допелгангерът не помръдна, без да сваля поглед от Гуенивар, но и без да прави каквито и да било заплашителни движения.

Мъжът, който бе отишъл да доведе Робилард, едва бе изтичал навън, когато насреща му се зададе един от другарите му с новината, че са открили Дюдермонт.

Без да се бави, Дризт избута чудовището навън, докато Гуенивар го пазеше от другата страна, а Кати-Бри вървеше зад него, вдигнала Таулмарил така, че да го простреля и при най-лекото подозрително

движение. Когато стигнаха до тясната уличка, решетката на клоаката вече беше махната и един от моряците тъкмо се спускаше в зловонната дупка, за да извади капитана.

Когато се озова на повърхността, Дюдермонт се взря в своя двойник с неприкрито отвращение.

— Вече може да приемеш истинския си облик — рече той и се изправи на крака, отърсвайки мръсотията, полепнала по дрехите му и възвръщайки обичайния си благороден вид само за миг. — Те вече знаят какво си ти.

Допелгангерът и този път не отвърна нищо. Дризт все така държеше Сиянието, опряно в гърлото му, Гуенивар също беше нащрек от другата му страна и Кати-Бри побърза да отиде при ранения капитан.

— Може ли да се облегна на лъка ти? — помоли Дюдермонт и младата жена му го подаде, без да се замисли.

— Сигурно е някой магьосник — рече той на Дризт, докато се облягаше на Таулмарил, макар да подозираше нещо съвсем друго. — Ако се опита да каже нещо, без да си го питал — прережи му гърлото.

Дризт кимна и още по-здравео стисна Сиянието. Кати-Бри понечи да улови Дюдермонт за ръка, за да го подкрепя, ала той ѝ даде знак да върви напред и тръгна след нея.

Много далече оттам, наскред мъглите и дима на Бездната, Ерту следеше сцената на Пристанищната улица и искрено се забавляваше. Капанът бе заложен — наистина, не така, както той си бе представял, когато изпращаше допелгангера в Града на бездънните води, ала все пак заложен и то може би още по-вълнуващо, неочаквано и непредвидимо, отколкото той бе планирал.

Балорът познаваше Дризт До'Урден достатъчно добре, за да е сигурен, че споменаването на Каеруич ще бъде повече от достатъчно. Тази нощ с елфа и неговите приятели се бе случило нещо ужасно и те нямаше да оставят нещата току-така. Напротив, сами щяха да отидат на острова и да се опитат да открият причините.

Могъщият демон не помнеше да се е забавлявал така от години. Вярно, имаше много по-лесни начини да съобщи на скиталеца онова, което имаше да му казва, ала цялата тази игра — допелгангерът, сляпата вещица, която ги очакваше на Каеруич — тя просто правеше всичко още по-интересно.

По-голямо удоволствие би му доставило единствено да разкъса Дризт До'Урден на парчета, късче по късче, поглъщайки тялото му пред собствения му агонизиращ поглед.

При тази мисъл Ерту жадно изръмжа — много скоро и това щеше да стане.

* * *

Дюдермонт гледаше да върви колкото се може поизправен и упорито отказваше всякаква помощ. Давайки си вид, че е добре, той се държеше близо до Кати-Бри, която бавно крачеше към изхода на уличката, където ги чакаха Дризт, Гуенивар и плененият допелгангер.

Никой не следеше чудовището по-внимателно, отколкото Дюдермонт. Той най-добре от всички знаеше какво зло се крие у него, беше го усетил с всяка частица на тялото си. Гордият моряк мразеше скверното създание заради побоя, който то му бе нанесло, ала това, че то бе приело външния му вид, го караше да се чувства омърсен и използван по начин, самата мисъл, за който му беше непоносима. Дори и сега, докато вървеше след Кати-Бри, без да изпуска чудовището от поглед, Дюдермонт с мъка сдържаше гнева си при вида на собственото си лице само на няколко метра пред него.

В края на тясната уличка, Дризт стоеше край завързания пленник. И той, и останалите му другари тревожно следяха ранения капитан, затова в първия момент никой не забеляза как чудовището променя облика си — ръцете му изтъняха и то се измъкна от примката, която ги стягаше.

Дризт светкавично извади втория си ятаган, ала допелгангерът вече се бе освободил и с всичка сила го блъсна встрани, после се втурна към изхода на уличката, следван по петите от Гуенивар. От гърба на чудовището поникнаха крила и то ги разпери широко, с намерението да отлети и да потъне в нощта.

Гуенивар скочи след него, а капитан Дюдермонт издърпа една стрела от колчана на Кати-Бри и го постави в тетивата на Таулмарил. Младата жена усети движението му и рязко се обърна. Щом видя насочената над главата ѝ стрела, тя извика и отскочи встрани, тъкмо когато оръжието иззвънтя.

Допелгангерът се бе издигнал почти на десет метра над земята, когато пантерата скочи, ала тя успя да го достигне и мощните ѝ челюсти се сключиха около глезена му. Нараненият крак се възстанови само за миг и Гуенивар усети как започва да ѝ се изплъзва, но тогава стрелата на Дюдермонт изсвистя над главата ѝ и се заби дълбоко между двете крила на чудовището.

Пантерата политна надолу и се приземи леко на меките си лапи, допелгангерът също рухна до нея, издъхнал още преди да е докоснал земята.

Миг по-късно Дризт вече беше при тях, следван от останалите си другари.

Макар и мъртво, тялото на чудовището отново започна да се променя. Чертите, които бе приело приживе, постепенно отстъпиха място на човекоподобен облик, какъвто никой от присъстващите не бе виждал досега. Кожата му беше съвършено гладка, по пръстите на тънките ръце нямаше нито една гънка. Никъде не се виждаше и най-фино косъмче, всичко у него бе някак безлично и незабележимо, досущ човекоподобна буца глина.

— Допелгангер — отбеляза Дюдермонт. — По всичко личи, че Пиночет не е особено доволен от последните събития.

Дризт само кимна, твърдо решен да му повярва. Случилото се току-що нямаше нищо общо нито с него, нито с миналото му и зловещото място, откъдето идваше.

Имаше нужда да повярва в това.

Ерту отдавна не се бе забавлявал така, а на всичко отгоре сега нямаше нужда да възнаграждава допелгангера, когото бе наел. За момент се разтревожи, че вече няма кой да покаже на „Морски дух“ пътя до далечния остров, ала бързо отхвърли тези мисли. Семето на съмнението вече бе посято — допелгангерът бе успял да заинтригува Дюдермонт със загадъчните си подмятания, Дризт пък знаеше точното място и несъмнено щеше да го сподели с приятеля си. Никой от тях не бе страхливец, а и двамата бяха достатъчно находчиви и любопитни.

Не, едно нещо бе сигурно — Дризт До'Урден и Дюдермонт щяха да открият Каеруич и сляпата вещица, която трябваше да им предаде съобщението. Много, много скоро.

ГЛАВА 4

НЕОЧАКВАНА „ПОМОЩ“

Две седмици по-късно „Морски дух“ вдигна котва и пое на юг. Дюдермонт обясни, че имат належаща работа в Портата на Балдур, едно от най-големите пристанища на Саблен бряг, разположено между Калимшан и Града на бездънните води. Никой от екипажа не се осмели да задава въпроси, ала мнозина усещаха, че капитанът е неспокоен и някак нерешителен, нещо твърде необичайно за обикновено уверения Дюдермонт.

Странното му настроение се изпари четири дни след като бяха излезли в открито море, когато на хоризонта съзряха каравела, пълна с моряци. Тези кораби обикновено побираха между четиридесет и петдесет мъже, ала пиратските съдове, които предпочитаха да нападат изненадващо и с голямо числено превъзходство, а после бързо да откарват плячката на сигурно място на брега, обикновено плаваха с три пъти по-голям екипаж. Пиратските кораби не пренасяха товари, а войни.

Ако до този момент Дюдермонт се бе държал нерешително и колебливо, това се промени в мига, в който забелязаха каравелата. Всички платна на „Морски дух“ бяха вдигнати начаса праметнала Таулмарил през рамо, Кати-Бри се изкатери до наблюдателницата на върха на гротмачтата, а Робилард отново трябваше да застане на кърмата и да напълни платната с магическия си вятър. Само че от северозапад вече духаше доста силно и издуваше не само платната на „Морски дух“, но и тези на пиратския кораб. Очертаваше се дълго преследване.

На централната палуба менестрелите отново подеха бойка песен, а Дризт напусна мястото си на бимса и се присъедини към Дюдермонт по-рано от друг път.

— Къде ще откараме каравелата, когато я пленим? — попита той.

Логичен въпрос, предвид положението, в което се намираха — все още бяха по-близо до Града на бездънните води, отколкото до

Портата на Балдур, но пък с постоянния северен вятър в платната като че ли беше по-разумно да продължат на юг.

— В Орлумбор — отвърна капитанът, без дори да се замисли, и Дризт го изгледа учудено.

Орлумбор беше скалист, брулен от ветровете остров, разположен по средата между двете големи пристанища. Независим град държава с малочислено население и неголямо пристанище, той надали можеше да се справи с цяла каравела пленени пирати.

— Дали ще се съгласят да я приемат? — усъмни се скиталецът.

Дюдермонт обясни с все същото каменно изражение:

— Орлумбор дължи много на Града на бездънните води. Ще я задържат, докато оттам не дойде някой да я прибере. Ще се погрижи Робилард да предупреди управниците на града и да им поръча да изпратят някого възможно най-бързо.

Дризт кимна. Макар в тях да имаше логика, думите на Дюдермонт си оставаха все така странни. Все по-очевидно ставаше, че това не е просто поредният лов на иначе търпеливия „Морски дух“. Никога досега капитанът не бе оставял пленен от него кораб и екипажът му да бъдат прибирани от друг. Тук, наред неспирния плисък на безбрежното море, времето сякаш преставаше да има значение. Обикновено „Морски дух“ плаваше, докато не открие някой пиратски кораб, който да превземе или да повреди тежко. После отиваше до някое приятелско пристанище на Саблен бряг и предаваше пленниците и победения кораб, независимо колко време му отнемаше това.

— Работата ни в Портата на Балдур явно не търпи отлагане — подхвърли Дризт и погледна Дюдермонт с крайчеца на окото си.

Капитанът се обърна към него и се взря в лавандуловите му очи така продължително и открито, както не бе правил от началото на това пътуване.

— Не отиваме в Портата на Балдур — призна той най-сетне.

— А къде? — Дризт очевидно не бе изненадан.

Дюдермонт поклати глава и отново насочи поглед напред, завъртайки леко щурвала, за да не се отклонят от посоката, в която бягаше пиратската каравела.

Скиталецът не настоя повече. Признанието, че не отиват в Портата на Балдур, засега му бе напълно достатъчно. Когато решише,

че е готов, капитанът сам щеше да му се довери. Сега обаче имаха друга, много по-належаща работа — пиратския кораб, от който все още ги делиха дълги мили и чиито квадратни платна едва се виждаха в далечината.

— Повече вятър, магьоснико! — подвижна Дюдермонт на Робилард, който му махна и изръмжа нещо в отговор. — Няма да успеем да ги настигнем, преди да се мръкне, ако не получим повече вятър.

Дризт се усмихна на приятеля си, после отново тръгна към бимса, при аромата на море и пръските солена вода, при мекия плисък, с който корабът пореше вълните и усамотението, от което елфът имаше нужда, за да помисли и да се подготви.

Плаваха така още три часа, преди да се доближат до преследваната каравела достатъчно, за да може Кати-Бри с далекоглед в ръка да потвърди, че там наистина има пирати. По това време денят отиваше към своя край и всички усетиха, че ако не настигнат кораба на корсарите преди заник слънце, той просто ще отплува в нощта и ще им се изплъзне. Робилард знаеше няколко магии, с които да я открие дори в мрака на нощта, ала каравелата несъмнено разполагаше със собствен заклинател, или поне жрец. Вярно, той със сигурност не можеше да се мери по умения с Робилард, ала проследяващите магии бяха едни от най-лесните за разваляне. Освен това пиратските кораби по принцип гледаха да не се отдалечават много от тайните си пристанища, а „Морски дух“ нямаше никакво намерение да гони каравелата до някое от тях, където корсарите несъмнено щяха да открият съюзници.

Дюдермонт не изглеждаше особено разтревожен. Не им се случваше за първи път да бъдат надвити от нощта, навярно нямаше да е и за последен, а пък из тези морета плаваха достатъчно пирати, за да не остане „Морски дух“ без работа. При все това, Дризт не помнеше някога да е виждал приятеля си да се отнася толкова безучастно към преследването. Повече от ясно бе, че причината за това бе случилото се в Града на бездънните води и тайнствената цел, която капитанът все още не искаше да разкрие.

Скиталецът още по-здро стисна кливера и въздъхна. Щом настъпеше моментът, Дюдермонт щеше да му каже истината.

Северозападният вятър поотслабна и „Морски дух“ успя да стопи част от преднината на пиратите — май все пак нямаше да се

измъкнат. Менестрелите, които бяха замлъкнали по време на дългото и тягостно преследване, отново подеха своята песен. Песен, която много скоро щеше да достигне и до ушите на корсарите, предизвестявайки извън всякакво съмнение надвисналата над тях гибел.

Ето че всичко си беше постарому напрежението изчезна, макар че битката вече изглеждаше неминуема. Дризт се опита да убеди сам себе си, че Дюдермонт е останал толкова спокоен, само защото е бил сигурен, че пиратите не могат да им се изплъзнат. Нещата отново си идваха на мястото.

— Необичайно движение зад нас! — долетя нечий вик и всички се обърнаха.

— Какво става? — обади се мнозина от моряците, а елфът вдигна очи към Кати-Бри, която също бе насочила далекогледа си натам и недоумяващо клатеше глава.

Отговор явно нямаше да последва, затова Дризт изтича до средата на палубата и се надвеси над бордовата ограда. Огромна струя водни пръски се издигаше високо във въздуха, досущ като плътната водна стена, която би съпътствала приближаването на гигантски кит — убиец (разбира се, при условие, че някой кит би могъл да се движи толкова бързо). Не, онова, което плуваше зад тях, не бе обикновено животно, това поне бе ясно както на скиталеца, така и на всички останали.

— Ще се блъсне в нас! — предупреди Уейлан Миканти от мястото си до балистата.

Още преди младежът да успее да довърши, непознатият преследвач сви надясно и ги изпревари, сякаш „Морски дух“ не пореше вълните с бясна скорост, а стоеше неподвижно.

Не, това със сигурност не беше кит, убеди се Дризт, когато съществото мина на около двадесетина метра от кораба, заливайки левия борд с фонтан от солена вода. Колкото и да бе странно, той бе почти сигурен, че наред водовъртежа бе зърнал човешка фигура.

— Та това е човек — извика Кати-Бри от върха на мачтата, потвърждавайки подозренията му.

Целият екипаж на „Морски дух“ с изумление гледаше как бързоногото същество се отдалечава от кораба им, стопявайки разстоянието между тях и пиратската каравела.

— Магьосник? — обърна се скиталецът към Робилард, ала той също недоумяваше и само вдигна рамене.

— По-важният въпрос — обади се най-сетне магьосникът, — е, с какви намерения идва. Враг ли е или приятел?

Очевидно пиратите също не знаеха какво да мислят — част от тях напрегнато се взираха през перилата, докато други вече се прицелваха в непознатия. Онези, които стояха край катапулта изпревариха всички и изстреляха срещу него буца пламтящ катран. Не успяха обаче правилно да преценят разстоянието (неизвестният нашественик се движеше прекалено бързо) и снарядът прелетя над главата му и с шумно съскане цопна далече зад него. Миг по-късно непознатият вече бе задминал каравелата, после изведнъж водната стихия, която се вихреше около него утихна и всички най-сетне го видяха ясно — там, стъпил върху вълните, стоеше мъж с плащ и тежка раница на гърба и бясно размахваше ръце във въздуха. Дюдермонт и екипажът му бяха прекалено далече, за да чуят думите му, ала Кати-Бри лесно се досети какви може да са те:

— Прави магия! — извика тя от върха на мачтата. — Той...

Младата жена внезапно млъкна и Дризт я погледна притеснено. От мястото си не можеше да я различи много добре, но въпреки това усети смущението ѝ и я видя да клати невярващо глава.

Всички на борда на „Морски дух“ се бяха вторачили в каравелата, мъчейки се да разберат какво става. А че нещо ставаше, в това нямаше никакво съмнение — на палубата ѝ цареше трескаво оживление, носеха се викове, засвистяха стрели, ала дори някоя от тях да го бе улучила, непознатият с нищо не го показва.

Внезапно изригна мощна, огнена светкавица, която угасна миг по-късно, отстъпвайки място на огромен облак гъста мъгла — непрогледно бяло кълбо там, където допреди малко стоеше каравелата. Облак, който бързо нарастваше! Много скоро той покри новодошлия магьосник и продължи да се разстила във всички посоки, като плътна и непрозрачна завеса, която поглъщаше всичко по пътя си. До този момент „Морски дух“ се бе носил с пълна скорост към кораба на пиратите, ала сега Дюдермонт се видя принуден да спре, за да не навлезе в загадъчната мъгла. Раздразнен, той тихичко изруга, после завъртя шхуната на една страна и бавно се понесе покрай бялата пелена.

Моряците му до един стояха край бордовата ограда със заредени арбалети в ръце балистата също бе готова за стрелба.

Най-сетне мъглата започна да се разсейва и откри самотна фигура, застанала върху вълните, подпряла брадичка с ръка и вперила объркан поглед в мястото, където допреди малко се намираше каравелата на пиратите.

— Няма да повярваш! — подвижна Кати-Бри на Дризт, с почти отчаяна нотка в гласа.

И наистина, скиталецът, който също бе разпознал новодошлия, просто не можеше да повярва. Нямаше как да сбърка карминения плащ, украсен с причудливи руни и неописуеми рисунки — мършави фигурки, които очевидно изобразяваха вълшебници, погълнати от особено сложни заклинания. Всъщност, точно такива драсканици, с които едно петгодишно хлапе, мечтаещо да стане магьосник, би запълнило страниците на детска книжка със „заклинания“. Елфът не можеше да сбърка и голобрадото, почти бебешко лице на мъжа, с многобройни трапчинки и големи, сини очи с дълга, кестенява коса, прибрана зад ушите и опъната назад толкова силно, че те стърчаха настрани почти под прав ъгъл.

— Какво има? — попита Дюдермонт, виждайки изражението на приятеля си.

— Не какво — поправи го Дризт. — А кой.

И се засмя, клатейки невярващо глава.

— Кой е това тогава? — настоя Дюдермонт, мъчейки се да звучи сериозно, въпреки успокоителния, заразителен смях на Дризт.

— Приятел — отвърна елфът и като хвърли бърз поглед на Кати-Бри, поясни: — Харкъл Харпъл от Дългата седловина.

— О, не! — простена Робилард някъде зад тях.

И той, както всеки магьосник в Царствата, беше чувал историите, които се разказваха за Дългата седловина и ексцентричните харпъловци, най-неволно опасните вълшебници, пръквали се някога в Торил.

Минутите минаваха, мъглата постепенно се разсейваше и екипажът на „Морски дух“ започна да се успокоява. Нямаха никаква представа какво се е случило с пиратската каравела, поне докато облакът не се вдигна изцяло и те я забелязаха да потъва в далечината с трескава скорост. За миг Дюдермонт се поколеба дали да не се впусне

в преследване, ала се отказа, когато видя превалящото слънце и разстоянието, което ги делеше от каравелата. Вече беше твърде късно — този път противникът им се беше измъкнал.

Магьосникът, Харкъл Харпъл, се намираше само на десетина метра от десния борт на „Морски дух“ и като остави един от моряците на щурвала, капитанът, заедно с Дризт и Робилард, се приближи до перилата. Кати-Бри заслиза от мачтата, за да се присъедини към тях.

Харкъл стоеше все така безучастно, подпрял брадичка с ръка и с поглед вперен натам, където доскоро се намираше пиратският кораб. Тялото му следваше всяко движение на вълните, ту се издигаше нагоре, ту отново се спускаше надолу, докато той несъзнателно потропваше с крак — интересна гледка, тъй като водата се отдръпваше от него и той така и не успяваше да я докосне.

Най-сетне Харкъл се обърна към „Морски дух“.

— Изобщо не помислих за това — рече той на Дризт и останалите, поклащайки глава. — Трябва да съм запратил огненото кълбо прекалено ниско, това ще да е.

— Невероятно! — промърмори Робилард.

— Няма ли да се качиш при нас? — попита Дюдермонт.

Дали заради думите на капитана, или защото изведнъж осъзна, че се намира наред морето, но Харкъл най-после излезе от унеса си.

— А, да! — отвърна. — Идеята никак не е лоша. Радвам се, че ви открих.

И като посочи надолу, добави:

— Дори не знам дали заклинанието ми ще...

Още преди да довърши, страховете му се оправдаха — заклинанието изгуби силата си и той цамбурна във водата.

— Каква изненада! — саркастично подхвърли Кати-Бри, докато се приближаваше до перилата.

Дюдермонт нареди на моряците си да помогнат на Харкъл, после се обърна към приятелите си, а по лицето му се четеше искрено изумление:

— Излязъл е в открито море с толкова несигурно заклинание? — невярващо попита той. — Ами ако не ни беше намерил, нито нас, нито някой приятелски кораб! Нали тогава щеше...

— Той е Харпъл — отвърна Робилард, сякаш това обясняваше всичко.

— Харкъл Харпъл — тонът на Кати-Бри бе по-красноречив и от най-духовитата забележка.

Дюдермонт не каза нищо, само поклати глава, донякъде успокоен от изражението на Дризт, който очевидно искрено се забавляваше.

ГЛАВА 5

МИМОЛЕТНА ТРЕВОГА

Увит с дебело одеяло, тъй като дрехите му се сушаха на мачтата, подгизналият Харкъл непрекъснато кихаше, пръскайки всички наоколо си. Той просто не можеше да се удържи, както Дюдермонт се убеди лично, докато се запознаваше с него.

— Нека ти представя Харкъл Харпъл от Дългата седловина — рече Дризт и Харкъл протегна ръка на Дюдермонт, при което одеялото, с което бе загърнат, се изхлузи.

Мършавият магьосник се опита да го улови, ала не успя, и то се свлече на земята.

— Дайте му нещо за хапване — изкиска се застаналата зад него Кати-Бри. — Няма да му се отрази зле да понатрупа малко месце тук-там.

Гъста червенина заля лицето на Харкъл, а Робилард, който бе срещал магьосника и преди, се отдалечи, клатейки глава. По всичко личеше, че се задават вълнуващи времена.

— Какво те води насам? — попита Дризт. — Толкова далече от брега, в открито море?

Харкъл го погледна изненадано, но не отговори веднага.

— Дойдох, защото бях поканен — обясни той най-после.

Сега бе ред на Дризт да вдигне учудено вежди.

— Така си е! — настоя магьосникът. — Ти ме покани.

И като се обърна към Кати-Бри, добави:

— Както и ти!

Младата жена хвърли недоумяващ поглед на Дризт, ала той също нямаше никаква представа за какво говори Харкъл и само разпери объркано ръце.

— О, добре тогава! Чудесно посрещане, няма що! — изсумтя ядосаният вълшебник. — Не че не очаквах нещо подобно... макар да се надявах, че един елф на мрака ще има малко по-добра памет. Чудя се само, какво ли става, като срещнеш някого, дете не си го виждал цял

век! Не можеш да си спомниш името му, нали? О, не, не! Защо да се хабиш да помниш!

— Какви ги говориш? — озадачено попита Дризт. — Разбира се, че си спомням как се казваш!

Това обаче не укроти Харкъл който знае колко.

— Толкова по-добре за теб! Иначе съвсем щях да се вбеся! — изрева той и сърдито щракна с пръсти.

Звукът като че ли го отрезви и в продължение на няколко секунди той остана напълно неподвижен, с объркано изражение на лицето, сякаш изведнъж бе забравил от какво, в името на всичко свято, се е възмущавал допреди миг.

— А, да! — рече най-сетне и погледна Дризт право в очите, а гневът отстъпи място на любопитство.

— За какво говориш? — повтори скиталецът, опитвайки се да му припомни какво са обсъждали преди малко.

— Не знам — призна си Харкъл.

— Тъкмо ни обясняваше какво те води насам — намеси се Дюдермонт, при което магьосникът отново щракна с пръсти.

— Магията, разбира се! — щастливо възкликна той.

Дюдермонт въздъхна.

— Естествено, че е било магия — бавно започна той, мъчейки се да измисли как да изкопчи смислен отговор от бръщолевещия вълшебник.

— Не каква да е магия — възмути се Харкъл. — Става въпрос за магията, най-новото ми творение, Съдбовната мъгла.

— Съдбовната мъгла? — повтори капитанът.

— Ами да! — развълнувано забърбори Харкъл. — И никак не е лоша. Ускорява нещата, нали разбираш. Помага ти да продължиш напред. Показва ти къде трябва да идеш. Че дори те отвежда там, както ми се струва. Само дето не ти казва защо.

И той замислено се почеса по брадичката, при което одеялото отново се свлече на земята, но той дори не забеляза.

— Трябва да поработя върху това, да, да, точно така. И тогава ще разбера защо съм тук.

— Че ти не знаеш ли? — учуди се Кати-Бри и се обърна към бордовата ограда, дори се надвеси през нея, за да не ѝ се налага да гледа мършавите тела на Харкъл.

— Е, предполагам, че някой ме е поканил — уверено рече той.

Съмнението на младата жена бе повече от очевидно Дризт също не изглеждаше особено убеден.

— Така е! — разгорещено настоя магьосникът. — О, да, забравили сте, нали! Колко удобно! Че тогава защо изобщо говорите разни неща, като всъщност не ги мислите! Когато преди шест години двамата — да, и двамата! — при тези думи той изглежда предизвикателно първо Дризт, после Кати-Бри и размахва пръст пред лицата им, — та казвам, когато преди шест години минахте през Дългата седловина, рекохте, че се надявате пътищата ни отново да се срещнат някой ден. „Ако някога се окажеш наблизо“. Това ви бяха точните думи!

— Не си... — започна скиталецът, ала Харкъл му даде знак да замълчи, после се завтече към претъпканата си раница, която се сушеше на палубата.

Одеялото му се смъкна, още по-ниско, ала той бе прекалено погълнат от това да рови в раницата си. Този път Кати-Бри дори не си направи труда да отвърне поглед, само поклати глава и се подсмихна.

След като потършува във вещите си, Харкъл извади неголяма манерка, от благоприличие придърпа одеялото нагоре и се върна обратно при събеседниците си. Щраквайки тържествуващо под носа на скиталеца, той издърпа тапата на шишето и му го поднесе.

Отвътре долетя глас и то не кой да е, а гласът на Кати-Бри:

— Ако някога се окажеш наблизо — казваше тя, — непременно ни се обади.

— Е, убедихте ли се! — доволно заяви Харкъл, докато връщаше тапата на мястото ѝ, после постави ръце на кръста си и се взря в Дризт, докато не видя по лицето му да се разлива гостоприемна усмивка.

— А къде всъщност се намираме? — обърна се той към Дюдермонт, вече доста по-спокойно.

Капитанът хвърли бърз поглед на скиталеца, ала той само сви рамене.

— Ела, ще ти покажа — обърна се Дюдермонт към новодошлия и го поведе към каютата си. — Ще ти намеря и някакви нормални дрехи, докато твоите поизсъхнат.

Когато двамата се отдалечиха, Кати-Бри се приближи до Дризт. Робилард също бе наблизо и ги наблюдаваше с обичайното си кисело

изражение.

— Молете се да не се натъкнем на други пиратски кораби, докато не открием начин да се отървем от товара си — подхвърли той.

— Харкъл ще се опита да помогне — защити го Кати-Бри.

— Молете се от все сърце и душа! — повтори магьосникът и се отдалечи.

— Трябва да внимаваш повече какви ги приказваш — отбеляза Дризт.

— Ха! — не му остана дължна младата жена. — Че онова спокойно можеше да е и твоят глас. Пък и Харкъл наистина се опита да ни помогне в битката.

— Да, и трябва да сме благодарни, че не успя нито да ни издави, нито да ни подпали.

Кати-Бри нямаше какво да отвърне и тихичко въздъхна. Двамата се обърнаха към вратата на капитанската каюта, където Дюдермонт и Харкъл точно се канеха да влязат.

— Та значи онова, с което порази нашите приятели пиратите, беше Съдбовната мъгла, така ли? — тъкмо казваше Дюдермонт, мъчейки се да изглежда впечатлен.

— Какво? — попита магьосникът. — Онова ли? А, не, не. Онова си беше най-обикновено огнено кълбо. Много ме бива с тях!

И като сведе очи, добави едва чуто:

— Само дето се прицелих твърде ниско.

Кати-Бри и Дризт се спогледаха, после се обърнаха към Робилард.

— Да се помолим! — прошепнаха тримата в един глас.

Тази вечер Дризт и Кати-Бри вечеряха заедно с капитана, когото от началото на това пътешествие не бяха виждали толкова оживен. Двамата приятели на няколко пъти опитаха да се извинят за неочакваната поява на Харкъл, ала Дюдермонт само махна с ръка и дори намекна, че се радва на пристигането му.

Най-сетне капитанът се облегна назад, избърса грижливо оформената си брада с изящна сатенена салфетка и се взря в лицата им. Двамата замълчаха, досещайки се, че иска да им каже нещо важно.

— Идването ни тук не е случайно — започна той направо.

— И изобщо не сме тръгнали към Портата на Балдур — вметна Дризт, който от самото начало подозираше нещо такова. — Въпреки че

„Морски дух“ уж отиваше натам, Дюдермонт въобще не се стараеше да се придържа близо до брега, най-прекия и безопасен път, по който бе най-вероятно да срещнат и заловят пирати.

В каютата отново се възцари тишина, капитанът сякаш се опитваше да въведе ред в собствените си мисли и намерения, преди да ги сподели с тях.

— Ще се отправим на запад, към Минтарн — обяви той най-сетне.

Кати-Бри зяпна от изненада.

— Пристанището там е свободно, нали? — предупреждението в гласа на Дрифт бе повече от очевидно.

Остров Минтарн съвсем заслужено се славеше като свърталище на пирати и всякакви бегълци, като диво и опасно място. На какъв ли прием можеше да се надява „Морски дух“, прочутият ловец на пирати?

— Прав си — съгласи се Дюдермонт. — Пристанището е свободно — както за пирати, така и за нас, когато имаме нужда от информация.

Дрифт не се опита да спори, ала недоверието, изписано на лицето му, бе достатъчно красноречиво.

— Имам пълна власт над „Морски дух“ — отсече капитанът. — Корабът е мой, не принадлежи на Града на бездънните води и само аз решавам накъде да се отправим. Стига да поискам, мога да отида в Минтарн, на Муншейските острови и дори в Руатим, и никой не може да оспори избора ми!

Дрифт се облегна назад, засегнат от резките думи и учуден, че Дюдермонт, когото винаги бе смятал за свой приятел, му бе говорил така, сякаш е негов господар.

Дюдермонт трепна, когато видя разочарованието в очите на скиталеца.

— Извинявай! — прошепна той.

Дрифт се приведе напред, подпирайки се на масичката:

— Каеруич?

Дюдермонт срещна погледа му и кимна:

— Допелгангерът спомена Каеруич и смятам, че трябва да отида там.

— А не мислиш ли, че може да е клопка? — намеси се Кати-Бри.
— Че може би те точно това и очакват от теб?

— Кой те?

— Онези, които изпратиха допелгангера по петите ти — обясни младата жена.

— А кои са те?

Кати-Бри сви рамене:

— Какво ще кажеш за Пиночет? Или пък някой друг пират, на когото му е дошло до гуша от „Морски дух“?

Дюдермонт се облегна назад, същото стори и Дризт, и тримата приятели замълчаха, потънали в мисли.

— Просто не мога (а вярвам, че и вие се чувствате по същия начин) да продължа да кръстосвам Саблен бряг и да ловя пирати, сякаш нищо не се е случило — обади се най-сетне капитанът.

Дризт притвори очи — очакваше подобен отговор и разбираше какво изпитва приятелят му в момента.

— Имам могъщ враг (защото да наемеш допелгангер не е нито лесно, нито евтино), който желае моята смърт, и възнамерявам да разбера кой е той. Никога не съм бягал от битка, не го е правил и никой от моряците ми. Но ако някой смята, че не е готов да иде в Каеруич, нека слезе в Минтарн и се завърне в Града на бездънните води — аз лично ще заплащам пътуването му дотам.

— Никой няма да го стори — призна Кати-Бри.

— И все пак — намеси се Дризт, — дори не сме сигурни дали Каеруич наистина съществува. Мнозина твърдят, че са били там, ала всички знаем колко преувеличени истории си разказват моряците, кога заради виното, кога заради желанието да се поперчат пред останалите.

— Значи сами трябва да открием истината — отсече Дюдермонт и нито Дризт, нито Кати-Бри (и двамата готови да посрещнат всяка опасност без капчица страх) се опитаха да го разубеждават повече. — Нищо чудно и неочакваното пристигане на вашия приятел да се окаже за добро — продължи капитанът. — Още един магьосник, запознат с мистичните изкуства, ще ни бъде много полезен в разплитането на тази загадка.

Дризт и Кати-Бри се спогледаха многозначително — Дюдермонт очевидно не познаваше Харкъл Харпъл!

До края на вечерята повече не говориха за това, а предпочетоха да обсъдят други, по-належащи въпроси, свързани с всекидневната

поддръжка на кораба. Дюдермонт искаше да отиде в Минтарн и двамата приятели щяха да го последват.

След като се нахраниха, Дризт и Кати-Бри излязоха да се поразходят по почти празната палуба, под обсипаното с безброй звезди небе.

— Там, в каютата, изпита облекчение от думите на Дюдермонт, нали? — отбеляза младата жена.

Изненадан, Дризт кимна.

— Мислеше си, че нападението на допелгангера е свързано с теб, а не с него или с „Морски дух“ — все така спокойно продължи тя.

И сега скиталецът не каза нищо — за пореден път приятелката му свършено точно бе усетила какво го притеснява, разчела бе чувствата му, сякаш той бе отворена книга.

— Докога ще се боиш, че всяка опасност идва от дома ти? — попита младата жена и, облегната на перилата, се загледа в тъмните води, осеяни с отраженията на безброй звезди.

— Създал съм си много врагове — отвърна Дризт, докато заставаеше до нея.

— И колцина от тях могат да ти навредят, след като веднъж са се изправили срещу теб? — засмя се Кати-Бри.

Скиталецът се присъедини към смеха ѝ — не можеше да не признае, че е права. Този път като че ли наистина не ставаше въпрос за него. От няколко години насам той бе просто един от актьорите във вечната драма на живота. Опасността, която тегнеше над него, откакто бе напуснал родината си, като че ли бе останала в миналото. И сега, докато стоеше под звездния небосвод, с Кати-Бри до себе си, а от Мензоберанзан го деляха толкова години и хиляди мили, Дризт До'Урден най-сетне се чувстваше истински свободен и дори безгрижен. Не се боеше от пътуването до Минтарн, не го плашеше и мисълта за загадъчния остров, който ги очакваше след това, с каквато и страховита слава да бе обвеяно името му. Та кога ли Дризт До'Урден се бе страхувал от опасността! Той сам бе избрал да живее на ръба и ако капитан Дюдермонт беше в беда, ятаганите на скиталеца веднага щяха да му се притекат на помощ.

И нямаше да са сами — Таулмарил и Казид'еа също бяха тук, както и Гуенивар, най-вярната спътница, за която един войн би могъл да мечтае. Не, Дризт не се боеше от нищо, единствено угризенията

можеха да превият раменете му. А този път той нямаше вина за случилото се не носеше отговорност за нападението в Града на бездънните води и за курса, по който бе поел „Морски дух“. Той беше просто участник в драмата на Дюдермонт и го правеше по свой избор.

Тази нощ скиталецът и Кати-Бри дълго време гледаха звездите, без да проронят дума, с лица, галени от свежия вятър и пръските солена вода.

ГЛАВА 6

ЧЕРГАРИ

Киерстаад коленичи на мекия торф. Според представите на варварите от Долината на мразовития вятър, той не бе особено висок (едва метър и осемдесет), пък и не бе така силен, както повечето от събратята си. Имаше дълга руса коса и очи, лазурни като небето в ясен летен ден, а в усмивката (макар тя рядко да стопляше чертите му) грееше широката му, слънчева душа.

В далечината, наред безбрежната тундра, се белееше заснежен връх. Това бе Грамадата на Келвин, единствената планина в Долината на мразовития вятър, ветровитата земя между Морето на неспирния лед и най-северозападната част на Гръбнака на света. Киерстаад знаеше, че стига да се приближи още малко до планината и ще види мачтите на риболовните кораби, които кръстосваха Диншиър, най-голямото от трите езера в Долината.

Само няколко мили, а два толкова различни свята. Киерстаад беше още момче (едва бе навършил седемнадесет години), ала вече бе видял и научил за Царствата и живота повече, отколкото мнозина старци. Преди години и той, както и мнозина от сънародниците му, беше последвал призива на Уолфгар, напуснал бе Долината на мразовития вятър и бе поел към далечното поселище, наречено Заселническа твърдина. Беше отпразнувал деветия си рожден ден на път, далече от семейството си. Едва единадесетгодишен, се бе изправил срещу гоблини, коболди и елфи на мрака, редом с Берктгар Храбри, предводителя на варварите от Заселническа твърдина. Пак Берктгар бе онзи, който реши, че е дошло време той и хората му да се завърнат в Долината, при отколешните си обичаи.

Киерстаад бе видял много струваше му се, че е водил два различни живота, в два различни свята. Сега беше номад, който скоро щеше да навърши осемнадесет лета и за първи път да отиде на лов сам. Ала докато гледаше Грамадата на Келвин и си представяше корабите, кръстосващи Диншиър, Маер Дуалдон далече на запад и Езерото на алените води на юг, младежът нямаше как да не осъзнае

колко ограничен бе станал животът му и колко по-широк бе светът — свят, от който го делиха само няколко мили. Струваше му се, че вижда оживените тържища на Брин Шандер, най-големия от Десетте града, накацали около езерата виждаше многоцветните одежди, скъпоценните накити, вълнението, което обземаше всички през пролетта, когато от юг започваха да пристигат кервани с търговци, дошли заради изящните резбовани сувенири, с които се славеше граничното поселище.

А дрехите на Киерстаад бяха от най-обикновено кафеникаво платно — цвета на тундрата, на северните елени, които той и народът му ловуваха, и на шатрите, в които живееха.

При все това, въздишката, която се откъсна от гърдите му, не бе родена от съжаление за изгубеното, а по-скоро от примирение с начина на живот, който водеше сега и по който предците му бяха живели векове наред. Пък и в него се криеше простичка красота, извечна и сурова, която закаляваше не само тялото, но и душата. Въпреки че едва довчера Киерстаад бе още дете, той разсъждаваше като зрял човек. Наследствена черта, така казваха всички — след заминаването на Уолфгар, не друг, а Ревик, бащата на Киерстаад, беше оглавил обединените племена на тундрата. Спокойният и уравновесен Ревик не бе отишъл на война в Митрил Хол, обяснявайки, че е прекалено стар тепърва да променя живота, с който е свикнал. Вместо това той бе останал в Долината заедно с по-голямата част от сънародниците си и се бе погрижил да направи съюза между отделните племена още по-силен, както и да заздравя връзките с хората от Десетте града.

Макар да не го бе изненадало, завръщането на Берктгар, Киерстаад (най-младия от синовете му) и останалите истински го зарадва. Ала наред с радостта, то бе донесло много важни въпроси за бъдещето на варварите и — не на последно място — за това кой ще застане начело на обединените племена.

— Още кръв? — думите извадиха Киерстаад от мислите му и той се обърна към приближаващите се войни, сред които беше и Берктгар.

Младежът кимна и посочи петното, което се червенееше върху кафявата почва. С умел далечен удар, Берктгар беше пронизал един елен, ала не бе успял да убие животното и то бе побягнало. Варварите, които не оставяха никой лов недовършен (особено когато залогът бе

северен елен, животното, което им даваше толкова много), се впуснаха в преследване.

Да оставят жив ранен дивеч, за тях бе немислимо, по думите на Берктгар „разхищение, на каквото са способни само хората, които живеят в Десетте града и още по на юг, отвъд Гръбнака на света“.

Берктгар застана до младежа и също се загледа в Грамадата на Келвин.

— Скоро трябва да го заловим — отбеляза той. — Не го ли сторим, джуджетата ще ни го отмъкнат.

Останалите закимаха в знак на съгласие и хайката отново пое напред. Киерстаад, когото думите на вожда бяха накарали да се замисли, поизостана. Откакто бяха напуснали Заселническа твърдина, Берктгар говореше само лошо за джуджетата, същите онези джуджета, които доскоро бяха техни приятели и съюзници, войните на Бруенор, с които се бяха били рамо до рамо в името на една благородна обща цел. Къде бе отишла радостта от победата? Най-яркият му спомен от живота в Заселническа твърдина не бе от жестоката война с Мрачните, а от празненствата след края ѝ, дни на крепка дружба между джуджетата, свиърфнеблите и бойците, които им се бяха притекли на помощ от няколко съседни града.

Как така всичко се бе променило изведнъж? Едва седмица след като си тръгнаха от Заселническа твърдина, варварите вече имаха друга история. Никой не говореше за добрите времена, останали бяха само разкази за трудности и злочестини, за унижителната черна работа, която били принудени да вършат там и която не подхождала на горд, древен народ като техния. Подобни приказки можеха да се чуят през целия път до Долината на мразовития вятър, после с времето постепенно отшумяха.

Ала след като се разнесе мътва, че двеста джуджета са се завърнали в Долината, неприязнените забележки на Берктгар отново зачестиха. За Киерстаад причината бе повече от ясна — начело на завърналите се джуджета стоеше не друг, а самият Бруенор Бойния чук. Малко след края на войната с Мрачните, Бруенор бе отстъпил престола на своя праотец, Гандалуг Бойния чук, завърнал се сред тях след векове на магическо пленничество при елфите на мрака. Дори и в най-добрите времена в отношенията между Бруенор и Берктгар витаеше напрежение. Бруенор, за когото Уолфгар (най-почитаният от

варварите войн) бе като роден син, беше изковал за него могъщия Щитозъб, великолепно оръжие, което в ръцете на Уолфгар се бе покрило със слава, по-голяма от славата на което и да било варварско оръжие.

Ала когато Уолфгар загина, Бруенор отказа да предаде Щитозъб на Берктгар.

Дори след подвизите, които извърши в битката за Стражев дол, Берктгар оставаше в сянката на легендарния си предшественик и на Киерстаад му се струваше, че сега вождът се опитва да хвърли кал върху името на Уолфгар, да убеди хората си, че той е грешал, че не е бил великият водач, за когото го смятаха всички, а всъщност е предал както народа, така и боговете си. Именно така, кръстосвайки безбрежната тундра, свободни като вятъра, трябваше да живеят истинските варвари.

Киерстаад харесваше суровата прелест на тундрата и бе склонен да се съгласи с Берктгар, че това наистина е най-достойният начин на живот за народа му. Въпреки това, младежът, който от най-ранните си години се възхищаваше на Уолфгар, никак не можеше да приеме опитите на Берктгар да очерни паметта на своя предшественик.

Киерстаад се затича след другарите си, а краката му потъваха в меката, рохкава почва. Дали мълвата бе вярна, зачуди се той. Наистина ли джуджетата се бяха завърнали в Долината и дали крал Бруенор също бе дошъл с тях?

И ако бе тук, възможно ли бе да е взел със себе си Щитозъб, най-могъщия и славен от всички бойни чукове?

При тази мисъл младежът бе обзет от благоговейно вълнение, ала всичко отмина миг по-късно, когато Берктгар отново забеляза елена и ловът продължи с пълна сила.

* * *

— Въже! — изрева Бруенор и запрати връвта, която търговецът му бе дал, на пода. — Дебело колкото ръката ми, безмозъчен оркски сине! Как си мислиш, че ще укрепя тунел с тоз' канап, дето ми го предлагаш!

Стреснатият продавач вдигна връвта и се отдалечи, роптаейки полугласно.

Риджис, който бе дошъл в магазина заедно с приятеля си, се намръщи.

— Какво? — сопна се джуджето и сложи ръце на хълбоците си.

Не бяха много онези, които не особено едрият Бруенор можеше да гледа отвисоко, ала полуръстът бе един от тях.

Той обаче, без ни най-малко да се притеснява от изблиците на джуджето, прокара пръсти през къдравата си, кестенява коса и се изкиска:

— Добре, че хазната ти е пълна — рече той. — Иначе Мабойо щеше да те изхвърли като мръсно куче.

— Ха! — изсумтя Бруенор и като намести еднорогия си шлем, отново се обърна към тезгяха. — Той има нужда от нас. Тепърва ще отварям старите мини, а туй значи много злато за него.

— И добре, че е така — промърмори под нос Риджис.

— Внимавай какви ги дрънкаш! — предупреди го Бруенор, макар да не бе успял да чуе точните му думи.

Приятелят му го изглежда, а на лицето му се изписа изумление.

— Какво има пък сега? — учуди се джуджето и се обърна да го погледне.

— Ти ме видя! — ахна Риджис. — Първо, докато си мърморех и сега, когато те погледнах!

Бруенор се намери да каже нещо, ала думите заседнаха в гърлото му. Полуръстът бе застанал от лявата му страна, а при една битка в Митрил Хол Бруенор бе изгубил именно лявото си око. След края на войната между Залите и Мензоберанзан, един от най-могъщите жреци от Града на сребърната луна се бе погрижил за лицето му, което бе обезобразено от дълъг белег, спускащ се от челото, през лявото око, та чак до брадичката му. Раната бе сравнително стара и докато правеше целителните си магии, жрецът бе предупредил краля да не се надява на особен резултат — най-вероятно единственото, което щяха да постигнат, бе да направят белезите по-малко забележими. И наистина, бяха минали няколко месеца, преди дълбоко в орбитата да се появи нова очна ябълка и още няколко — докато тя се развие напълно.

Риджис придърпа приятеля си към себе си и като закри здравото му око с ръка, неочаквано посегна към другото.

Джуджето отскочи назад и улови пръста му.

— Ти виждаш! — тържествуващо възкликна полуръстът.

Бруенор го сграбчи във възторжена прегръдка и дори го повдигна във въздуха. Наистина, зрението най-сетне се бе завърнало и в лявото му око!

Развеселени и заинтригувани, неколцината купувачи, които се намираха в магазина, изгледаха двамата приятели и Бруенор, усетил изведнъж погледите и усмивките им, побърза да пусне Риджис на земята.

Точно в този се момент се появи Мабойо, понесъл топ дебело въже.

— Какво ще кажеш за това? — попита той.

— Все е нещо като за начало — отсече джуджето, което отново си бе възвърнало киселото изражение. — Ще ми трябват още триста метра.

Мабойо го зяпна с отворена уста.

— И то сега! — изрева Бруенор. — Донеси ми проклетото въже или още утре тръгвам към Лускан с достатъчно каруци, че да си набавя стоки за следващите сто години!

Мабойо го погледа миг-два, после се отказа и отново се запъти към склада. Беше разбрал, че джуджето се кани да опразни магазина му от куп полезни стоки още в мига, в който го видя да влиза с препълнена кесия. Това не бе любимият му начин да търгува — предпочиташе да го прави капка по капка, бавно и постепенно — така всяка покупка изглеждаше скъпоценна, а той изкопчваше колкото се може повече злато от клиента. Ала Бруенор, който нямаше равен в сделките на север от Гръбнака на света, не можеше да бъде праметнат толкова лесно.

— Проглеждането май не ти оправи настроението кой знае колко — отбеляза Риджис, щом Мабойо се скри от погледа им.

— Таз' игра се играе тъй, Къркорещ корем! — смигна му джуджето. — Радва се, че се върнахме, и още как! Продажбите му ще се увеличат двойно.

Така си беше. Сега, когато Бруенор се бе завърнал в Долината на мразовития вятър заедно с още двеста джуджета от рода Боен чук, за Мабойо (който притежаваше най-големия и богато снабден магазин в

Брин Шандер, главният от Десетте града) щяха да настанат златни времена.

Разбира се, това означаваше, че ще му се налага да търпи най-резкия и капризен клиент, който можеше да съществува. Полуръстът се изкиска тихичко при мисълта за многобройните препирни, които Бруенор и продавачът тепърва щяха да водят... точно както се бяха дърпали и преди десет години, когато джуджешки чукове ден и нощ огласяха скалистата долина на юг от Грамадата на Келвин.

Риджис спря поглед върху лицето на приятеля си. Колко хубаво бе най-после да се завърне у дома!

СЪДБОВНАТА МЪГЛА

ЧАСТ ВТОРА

Ние сме центърът. Може и да звучи арогантно, ала ние всички, дълбоко в себе си, вярваме, че сме центърът на света и той се върти около нас, за нас и заради нас. Този парадокс е заложен в основата на всяка общност, вечният сблъсък между онова, което отделната личност иска, и онова, което е добро за всички. Нима има някой, който поне веднъж да не се е питал дали целият свят не е просто сън, съществуващ единствено в неговото съзнание?

Не смятам, че подобни мисли са арогантни или себични. Не, това е просто въпрос на гледна точка — колкото и да сме съпричастни с болките и радостите на другите, ние не можем истински да изпитаме онова, което изпитват те, нито да възприемем онова, което се случва около нас, по същия начин, по който го възприема някой друг, та бил той и най-близкият ни приятел.

Не можем... ала трябва да се опитваме. Заради нас самите и заради доброто на всички, трябва да се опитваме. Това е истинският алтруизъм, най-важната и незаменима предпоставка за съществуването на едно общество. И именно тук се крие парадоксът, защото инстинктът ни нашепва да се грижим преди всичко за себе си. Да последваме този порив обаче, означава да поставим собствените си нужди и желания над тези на другите, а това

неизбежно прави съществуването на каквато и да било общност невъзможно.

Аз идвам от Мензоберанзан, града на мрачните елфи, града на личния интерес. С очите си съм виждал подобна себичност и пак с очите си съм я виждал да се проваля безславно. Там, където властва личната изгода, обществото е обречено и така онези, които преследват единствено собствената си облага, рано или късно остават с празни ръце, без нищо ценно и значимо.

Защото в крайна сметка единственото, което наистина има смисъл, получаваме от връзката ни е онези, които ни заобикалят. И най-баснословното богатство е нищо в сравнение с неизмеримата благословия на приятелството и любовта.

Ето защо трябва да се борим с тази себичност, да ѝ се противопоставяме, да не позволяваме на безразличието да ни завладее. Убедих се в това от собствен опит, веднага след нападението над капитан Дюдермонт в Града на бездънните води. Първата ми мисъл бе, че аз съм причината за сполетелите ни нещастия изтръпнах от страх, че още един мой приятел е станал жертва на призраците от миналото ми и избора, който направих преди толкова години. Това бе вина, с която не бих могъл да живея. Изведнъж се почувствах стар и невероятно уморен. Когато по-късно научих, че неприятностите ни може би все пак не се дължат на мен, а на старите врагове на Дюдермонт, желанието ми да се боря се завърна.

Защо ли? Та нали опасността, надвиснала над мен, си бе все същата все така застрашени бяха и капитан Дюдермонт, и Кати-Бри, и останалите от „Морски дух“?

Въпреки това облекчението и благодарността ми бяха съвсем истински, макар и да не разбирах какво ги поражда. Сега, когато обръщам поглед назад, вече знам и се гордея с чувствата, които изпитвах тогава. След като видях до какво води неотклонното следване наличния интерес и избягах от света, където то се бе превърнало в господстващ принцип, аз хиляди пъти предпочитах да умира заради миналото на Дюдермонт, отколкото той да пострада заради моето. Готов бях да понеса болка, мъчение, дори смърт. По-добре това, отколкото да видя как някой, когото обичам, страда и умира заради мен. По-добре да изтръгнат сърцето от гърдите ми, отколкото да изгубя душата си, способността да обичам и да съм съпричастен или пък нуждата да принадлежа към нещо по-голямо и по-значимо от собственото си тяло.

Да, странни са тези чувства, те предизвикват логиката и надделяват над най-дълбоко вкоренените ни инстинкти. Ала погледнати от перспективата на времето и общото благо, тези инстинкти се превръщат в слабост и ние разбираме, че желанията на отделната личност трябва да отстъпят пред нуждите на общността. Едва когато осъзнаем собствените си слабости и ги признаем, само тогава можем да ги надраснем.

Заедно.

Дризт До'Урден

ГЛАВА 7

МИНТАРН

Дризт трябваше да положи немалко усилия, за да я забележи. Разположен на четиристотин мили югозападно от Града на бездънните води, остров Минтарн беше покрит с гъста гора, в която Гуенивар, прилепена плътно о един клон на пет-шест метра над земята, съвършено се сливаше с дърветата. Всъщност, тя бе толкова незабележима, че някоя кошута би могла да се спре да попасе под нея, без дори да подозира за надвисналата над главата ѝ гибел.

Днес обаче Гуенивар не бе излязла на лов за кошути. Едва преди два часа „Морски дух“ бе хвърлил котва в пристанището на Минтарн, със спуснато знаме и покрито име. Само че тримачтовата шхуна бе прекалено характерна (всъщност, из тези морета нямаше друг подобен кораб), пък и мнозина от разбойниците, които се намираха на острова сега, по едно или друго време бяха бягали от нея. Ето защо Дризт, Кати-Бри и Дюдермонт бяха забелязани много скоро, след като влязоха в „Широкия плащ“, една от крайбрежните пивници на острова.

И така, сега тримата се намираха в гората, едва на стотина ярда от града, за да се срещнат с човека, който щеше да се свърже с тях.

Докато чакаше търпеливо, Дюдермонт си мислеше колко е щастлив да има толкова верни и силни приятели. С Дризт, Кати-Бри и бдителната Гуенивар наблизо, той не се боеше от никаква засада, та дори всички пирати от Саблен бряг да се надигнеха срещу него! Без тримата си другари Дюдермонт би бил крайно уязвим. Дори присъствието на Робилард — несъмнено могъщия, ала също толкова непредсказуем магьосник — не би го накарало да се почувства така сигурен. Защото тук не ставаше дума единствено за забележителните бойни умения на тримата, а най-вече за искрената им преданост към него. Никой от тях за нищо на света не би го изоставил или предал, независимо колко голяма опасност го грози.

Гуенивар присви уши и изръмжа гърлено — звук, който останалите по-скоро усетиха, отколкото чуха.

Дризт приклепна и внимателно се огледа, после, посочвайки безмълвно на изток и на север, потъна в сенките. Кати-Бри побърза да се скрие зад най-близкото дърво и вдигна Таулмарил, готова за стрелба. Опита се да проследи Дризт, за да разбере откъде ще дойде човекът, когото очакваха, ала скиталецът не се виждаше никъде, сякаш бе изчезнал в мига, в който влезе в гората. Всъщност, оказа се, че няма да има нужда от него, тъй като онези, които идваха, не ги биваше кой знае колко в това да се промъкват незабелязано.

Дюдермонт стоеше на една просека, спокойно скръстил ръце зад гърба си, като само от време на време наместваше лулата си. Той също усети приближаването на неколцина мъже, които заеха позиции между дърветата зад гърба му.

— Мястото ти не е тук! — долетя глас откъм близките сенки.

Онзи, който бе проговорил, беше дребничък мъж с малки, черни очички и големи уши, които стърчаха изпод подстриганата му като с паница кестенява коса. В момента той се намираше на десетина метра от капитана и дори не подозираше, че присъствието му е било забелязано много преди това. Не знаеше също така, че останалите му седмина спътници също не бяха останали незабелязани за Дризт, Кати-Бри и най-вече за Гуенивар, която, невидима като сянка между клоните, бе заела такава позиция, че можеше да достигне четирима от тях за частици от секундата.

Един от мъжете, скрити в гората, зърна Кати-Бри и побърза да я вземе на мушка. Миг по-късно наблизко се разнесе шумолене и някаква тъмна сянка пробяга покрай него. Той извика и отскочи назад, но преди да успее да направи каквото и да било, невидимият нападател изчезна, оставяйки го зашеметен от изненада, ала невредим.

— Брат Кенън? — обади се мъжът, който бе заговорил Дюдермонт, и от няколко места в гората долетя шумолене.

— Добре съм — побърза да го успокои слисаният Кенън, чудейки се какво се бе случило току-що.

След като се увери, че наистина му няма нищо, той най-сетне сведе поглед към лъка си и начаса разбра какво е искала странната, заметната с тъмнозелен плащ, фигура. Тетивата беше срязана.

— Проклятие! — изруга той и напрегнато се взря в шубрака зад себе си.

— Не съм свикнал да говоря със сенки — рече Дюдермонт съвършено спокойно, сякаш се намираше сред близки приятели.

— Не си сам — обвинението в гласа на дребния мъж бе повече от очевидно.

— Нито пък ти — напомни му капитанът. — Затова по-добре се покажи и да свършваме с тази работа... каквато и работа да имаш с мен.

Откъм гората долетя ново шумолене, последвано от няколко шепнещи гласа, които настойчиво съветваха другаря си (чието име очевидно бе Дънкин) да отиде да говори с Дюдермонт.

Най-сетне Дънкин събра кураж и пристъпи напред, оглеждайки се във всички посоки. Така, нащрек и много предпазливо, той се приближи до капитана, минавайки точно под Гуенивар, без дори да я забележи, което извика развеселена усмивка на лицето на Дюдермонт. Ала, макар да не усети присъствието на пантерата, Дънкин веднага съзря Кати-Бри — застанала зад едно дърво недалече от Дюдермонт, младата жена дори не се опитваше да се скрие.

Мъчейки се да възвърне увереността и достойнството си, дребничкият мъж застана на няколко крачки от високия капитан и се изпъчи.

— Мястото ти не е тук! — повтори той, като се стараеше гласът да не му изневери.

— Доколкото знам, Минтарн е свободно пристанище — отвърна Дюдермонт. — Да разбирам ли, че е свободно единствено за разбойници?

Дънкин размаха пръст срещу него и се наклани да каже нещо, ала думите явно не му достигнаха и от устните му излезе единствено неясно мърморене.

— Досега не бях чувал някой кораб, желаещ да хвърли котва в Минтарн, да е бил върнат — все така хладнокръвно продължи Дюдермонт. — Пък и доколкото забелязах, съвсем не бяхме единствените без знаме и с покрито име.

Дребният мъж нямаше какво да отговори — поне две трети от корабите в пристанището на Минтарн бяха дошли по същия начин.

— Ти си капитан Дюдермонт, а шхуната ти е „Морски дух“ от Града на бездънните води — обвинително рече Дънкин и неспокойно докосна едното си ухо — нервен тик, предположи Дюдермонт.

Вместо отговор, той само сви рамене и кимна.

— Кораб на закона — дребният мъж като че най-сетне се почувства окуражен и дори спря да подръпва ухото си. — Ловец на пирати, без съмнение дошъл тук, за да...

— Защо смяташ, че знаеш какви са намеренията ми? — прекъсна го остро Дюдермонт.

— Намеренията на „Морски дух“ са винаги едни и същи — също толкова рязко отвърна Дънкин. — Вие сте ловци на пирати, а в Минтарн наистина има такива, включително и един кораб, който сте се опитали да потопите преди по-малко от седмица!

Лицето на Дюдермонт помрачня. Мъжът пред него несъмнено беше представител на минтарнската власт, пратеник на самия тиран Тарнхийл Ембуирхан. Тарнхийл се бе постарал владетелите на всички градове по крайбрежието на Саблено море да са наясно, че докато той се разпорежда, Минтарн ще си остане свободно пристанище. Неговият остров не бе място за лични вендети, а бегълците, потърсили убежище тук, можеха да са спокойни, че няма да бъдат преследвани.

— Ако бяхме тръгнали на лов за пирати — спокойно отвърна Дюдермонт, — „Морски дух“ щеше да влезе в пристанището с вдигнат флаг, без да се боим и без да крием името си.

— Значи признаваш кои сте! — обвинението в гласа на Дънкин бе повече от явно.

— Скрихме го единствено, за да не ви създаваме неприятности — обясни капитанът. — Някои от пиратските кораби, които се намират в Минтарн сега, несъмнено биха потърсили разплата и тогава щеше да ни се наложи да ги потопим, а съм повече от сигурен, че господарят ти не би се зарадвал, ако пристанищните му води внезапно се напълнят с развалини. Или ще отречеш, че именно заради това те накара да се свържеш с нас в „Широкия плащ“, а след това те изпрати тук да ме заплашваш?

За втори път от началото на срещата, Дънкин не знаеше какво да каже.

— И кой всъщност си ти? — попита капитанът.

Дребният мъж се поизпъчи, сякаш мисълта за положението, което заемаше, му вдъхна увереност:

— Дънкин Високомачти — гордо обяви той. — Пратеник на лорд Тарнхийл Ембуирхан, тиран на свободното пристанище Минтарн.

Дюдермонт се замисли над очевидно фалшивото име. Почти бе сигурен, че преди много години Дънкин е дошъл в Минтарн като беглец (било то от някой разбойник, било то от закона) и някак си е успял да стане част от охраната на острова. За всекиго бе видно, че дребният мъж не е кой знае какъв пратеник — не го биваше в приказките, пък не беше и особено храбър. Въпреки това Дюдермонт знаеше, че не бива да подценява Тарнхийл — умел боец, благодарение на когото вече дълги години на Минтарн цареше мир. Дънкин не блестеше с никакви особени умения, ала тиранът несъмнено бе имал някаква причина да избере точно него... най-вероятно желанието да покаже на Дюдермонт, че на остров като Минтарн „Морски дух“ не е нищо особено.

Интересна игра беше дипломатията.

— Не сме тук заради никой пиратски кораб — увери капитанът Дънкин. — Нито пък търсим бегълците, които навярно се крият тук. Дойдохме, за да се запасим с провизии и да получим информация.

— За някой пират — вметна дребният пратеник.

— За един остров — отвърна Дюдермонт.

— Остров, на който живеят пирати? — думите на Дънкин прозвучаха по-скоро като обвинение, отколкото като въпрос.

Дюдермонт извади лулата от устата си и се взря в него, а погледът му бе по-красноречив и от най-многословния отговор.

— Говори се, че няма друго място в Царствата, където да са събрани повече опитни морски вълци, отколкото в Минтарн — проговори той най-сетне. — Търся един остров, който е толкова мит, колкото и истина остров, за който мнозина са слушали, ала малцина са виждали с очите си.

Дънкин не отвърна нищо и сякаш нямаше никаква представа за какво говори Дюдермонт.

— Да сключим сделка — продължи капитанът.

— Какво можеш да ми предложиш? — попита събеседникът му.

— Аз и спътниците ми ще останем на борда на „Морски дух“, без да привличаме ненужно внимание и без да навлизаме твърде много в пристанищните ви води. Така мирът в Минтарн няма да бъде застрашен. Нямаме никакво намерение да преследваме, когото и да било на вашия остров, дори и доказани престъпници, ала мнозина

могат да ни потърсят, тласкани от наивната мисъл, че докато е закотвен, „Морски дух“ ще бъде уязвим.

Противно на волята си, Дънкин кимна. Наистина, в „Широкия плащ“ бе подочул, че няколко от корабите, хвърлили котва край Минтарн, не са особено доволни от пристигането на „Морски дух“ и замислят нападение срещу него.

— Ще останем извън същинското пристанище — продължи Дюдермонт, — а ти, Дънкин Високомачти, ще ми намериш информацията, от която се нуждая.

И преди дребният мъж да успее да реагира, капитанът му подхвърли кесия, натъпкана със златни монети, и поясни:

— Каеруич. Искам карта на Каеруич.

— Каеруич? — скептично повтори Дънкин.

— Намира се на югозапад, доколкото съм чувал — отвърна Дюдермонт.

Събеседникът му го изгледа кисело и се наклони да му върне кесията, ала капитанът вдигна ръка.

— Властелините на Града на бездънните води никак няма да се зарадват, когато научат, че Минтарн е отказал гостоприемство на един от техните съдове. Ако един кораб на закона не е добре дошъл тук, значи сте свободно пристанище единствено за престъпници. Не вярвам, че господарят ти би искал да остави подобно впечатление у когото и да било.

Заплахата, която се съдържаше в думите на Дюдермонт (добре премерена така, че да не бъде нито твърде очевидна, нито пък да остане незабелязана) определено имаше успех, защото Дънкин се отказа от намерението си и задържа кесията.

— Ще предам предложението ти на лорд Тарнхийл — увери го дребният мъж. — Ако се съгласи...

И той махна с ръка, оставяйки изречението незавършено.

Капитанът пхна лулата в устата си и кимна на Кати-Бри, която се показва иззад дървото, със свален лък и стрели, прибрани в колчана. Докато минаваше покрай Дънкин, тя го измери с нетрепващ поглед, на който дребният мъж храбро издържа.

Увереността му обаче бе подложена на сериозно изпитание миг по-късно, когато Дрифт излезе от гората. И ако гледката на един мрачен елф не бе достатъчна, за да го стресне напълно, то неочакваната поява

на огромна, тристакилограмова пантера само на няколко метра от него, със сигурност беше.

* * *

Дънкин отиде на „Морски дух“ още на другия ден. Въпреки че Дюдермонт го приветства като желан гост, той се качи на борда доста предпазливо, сякаш шхуната, която бързо се превръщаше в легенда из тези води, го изпълваше с боязън и страхопочитание.

Посрещнаха го на палубата, пред очите на целия екипаж. Този път Гуенивар си беше у дома, в Звездната равнина, но за сметка на това тук бяха Робилард и Харкъл. Докато ги гледаше да стоят един до друг, Дризт усети, че го обзема тихо задоволство. Може би сега, когато бяха заедно, опитният Робилард щеше поне малко да обуздава ексцентричния Харкъл. Пък кой знае, не бе изключено вечната усмивка на Харкъл да поразведри намусения Робилард!

— Носиш ли информацията, която ти поисках? — попита Дюдермонт без заобикалки.

До този момент „Морски дух“ не бе имал никакви неприятности, ала капитанът не хранеше особени илюзии за това в какво положение се намират. В пристанището със сигурност имаше поне дузина кораби, които желяеха гибелта им, та колкото по-бързо шхуната вдигнеше котва и отплаваше, толкова по-добре.

Дънкин многозначително погледна към капитанската каюта, ала Дюдермонт поклати глава.

— Ще говорим тук — отсече той. — Казвай каквото имаш да казваш, и да приключваме. Нямам време за губене, нито пък имам какво да крия от своите моряци.

Дънкин се огледа наоколо и кимна — очевидно не гореше от желание да го разубеждава.

— Информацията! — повтори капитанът, при което дребният мъж се сепна с престорена изненада.

— А, да — заекна той. — Имаме карта, ама не е особено подробна. Пък и, разбира се, няма как да бъдем напълно сигурни — нищо чудно островът, който търсиш, да е просто един мит, та тогава няма и как да очакваш точна карта.

Когато видя, че шегата му няма да бъде оценена, Дънкин се прокашля, опитвайки да се успокои.

Най-сетне Дюдермонт наруши възцарилото се мълчание:

— Вече взе златото — припомни му той.

— Господарят ми иска друга отплата. Нещо повече от обикновено злато.

Дюдермонт заплашително присви очи, захапа лулата си и всмукна дълбоко.

— Става въпрос за нещо съвсем просто — побърза да го увери Дънкин. — А и в замяна ще получите много повече от някаква си карта. Сигурно и сами се досещате, че за толкова дълго пътуване ще имате нужда от жрец или магьосник, за да успеете да натоварите достатъчно провизии.

— За това ще се погрижим ние! — намеси се Харкъл и прегърна Робилард през рамото, ала се дръпна като опарен миг по-късно, когато видя лицето на вечно смръщения магьосник да потъмнява застрашително.

— Е, да, но няма нужда, няма нужда — избъбря Дънкин. — Господарят ми има едно чудесно ковчеже, магическо ковчеже, и ще ви го даде заедно с обещаната карта, в замяна на златото (пък то не беше кой знае колко) и една незначителна услуга.

— Говори по-ясно! — рязко рече Дюдермонт, комуто тези недомлъвки започваха да омръзват.

— Искане — отсече Дънкин и посочи към Дризт.

Единствено светкавичната реакция на скиталеца, чиято вдигната ръка я спря, попречи на Кати-Бри да се нахвърли върху дребничкия мъж.

— Лорд Тарнхийл иска само да се срещне с него — Дънкин прекрасно разбираше в колко деликатно положение се намира, заобиколен от приятелите на елфа — брегът не бе никак близо, пък и водите около Минтарн бяха въз студени.

— Той да не ви е някакъв експонат! — сопна се Кати-Бри, мъчейки се да се провре под ръката на Дризт. — Ще му покажа аз на глупавия ти господар!

— Не, не! — опита се да я успокои Дънкин, ала трескавите му усилия да обясни какво всъщност има предвид щяха да останат

безрезултатни и той със сигурност щеше да полети през борда, изхвърлен от разгневените моряци, ако скиталецът не се бе намесил.

— Кажи ни какво точно иска лорд Тарнхийл — попита той, а в спокойния му глас нямаше и следа от обида.

— Славата ти се носи надлъж и нашир, добри ми елфе — със запъване започна Дънкин. — Мнозина пирати идват в Минтарн с подвити опашки и разказват легенди за твоите подвизи. Ами че единствената причина „Морски дух“ още да не... — изведнъж той спря и хвърли неспокоен поглед към Дюдермонт.

— ... да не е нападнат, откакто е тук — довърши капитанът вместо него.

— ... е, че никой няма смелост да се изправи срещу теб — призна Дънкин, обръщайки се към Дризт. — Моят господар, лорд Тарнхийл, също е боец със завидна репутация.

— Гоблините го взели! — изруга Кати-Бри, която също като скиталеца, вече се бе досетила накъде бие минтарнецът.

— Просто да си премерите силите — най-сетне Дънкин изплю камъчето. — Един двубой между теб и него.

— Само за да видим кой от двама ни е по-добър — презрително отбеляза Дризт.

— Заради картата — поправи го дребният мъж. — И заради ковчежето, а то наистина си струва.

И като помисли миг-два, добави:

— Ще ги получите, независимо от това кой ще надделее.

Дризт погледна първо Кати-Бри, после Дюдермонт, накрая и останалите моряци, които дори не се опитваха да скрият напрегнатия интерес, с който следяха разговора.

— Да свършваме с това — рече той, но когато се обърна към младата жена, която се бе вкопчила в ръката му с все сила, веднага осъзна, че тя не одобрява решението му.

— Не мога да искам такова нещо от теб — намеси се Дюдермонт, ала Дризт го погледна право в очите и се засмя.

— А може би аз също съм любопитен да разбера, кой от двама ни е по-добър — отвърна той и пак се обърна към Кати-Бри, която го познаваше достатъчно добре, за да знае, че изобщо не е тласкан от подобни подбуди.

— Нима това тук е по-различно от двубоя ти с Берктгар, преди Мрачните да нахлуят в Митрил Хол? — простичко попита елфът.

Прав беше, нямаше как да не признае младата жена. Преди войната с елфите на мрака, варварският вожд бе заплашил да развали съюза си с джуджетата, ако не получи Щитозъб... което Бруенор, разбира се, не би допуснал за нищо на света. Тогава Кати-Бри отиде в Заселническа твърдина и сложи край на този спор, като се изправи в двубой срещу Берктгар и го надви. Тласкана от спомена за онзи ден, както и от ясното съзнание, че доблестният елф няма друг избор, тя най-сетне пусна ръката му.

— Няма да се бавя — обеща Дризт и последва Дънкин в малката лодка, която щеше да ги отведе до брега.

Дюдермонт, Кати-Бри и останалите от екипажа се скупчиха край бордовата ограда и следиха двете гребящи фигурки, докато те не се изгубиха от погледа им. Младата жена не пропусна да забележи разочарованието, изписано по лицето на капитана и лесно се досети какво го гризе:

— Дризт не иска да се доказва пред никого — увери го тя.

— Тогава защо отиде? От любопитство?

— От лоялност — заяви Кати-Бри. — Единствено от лоялност. Силно приятелство го свързва както с теб, така и с целия екипаж на „Морски дух“ и ако с един най-обикновен двубой може да ви осигури по-леко плаване, той ще го стори, без да се поколебае и за миг. Никакво любопитство не го гризе, нито го измъчва празна гордост. Не, Дризт изобщо не се интересува кой от двамата по-добре върти оръжието.

Дюдермонт кимна и погледът му се проясни — думите на младата жена само затвърдиха вярата, която имаше в своя приятел.

Минутите се превърнаха в час, после в два и разговорите на борда на „Морски дух“ постепенно се насочиха към странното поведение на два кораба недалече от тях. Не можеше да се каже, че са в открито море, по-скоро бяха излезли от пристанището и сега се въртяха според вятъра така, че да останат сравнително неподвижни, поне доколкото бе възможно, наскред вълните.

— Защо просто не хвърлят котва? — учуди се Уейлан, който бе застанал до балистата, заедно с един от своите другари.

От средата на палубата Кати-Бри и Дюдермонт дочуха забележката му и се спогледаха — и двамата знаеха защо.

Миг по-късно се появи още един кораб — вдигнал само долните си платна, той бавно заплува към „Морски дух“.

— Никак не ми харесва — отбеляза Кати-Бри.

— Това е капан — отвърна капитанът. — Предполагам, Дънкин е подхвърлил, на когото трябва, че за известно време „Морски дух“ ще остане без мрачния си елф.

— Отивам горе — кратко рече младата жена и като праметна Таулмарил през рамо, се покатери на мачтата.

В този момент се появиха Робилард и Харкъл, които също бяха забелязали надвисналата заплаха. Те кимнаха на Дюдермонт и побързаха да се присъединят към Уейлан и останалите мъже край балистата.

После всички зачакаха. Докато Дюдермонт внимателно следеше предпазливите маневри на трите кораба, откъм Минтарн се зададе още един съд. Най-вероятно се опитваха да ги обградят, ала Дюдермонт прекрасно знаеше, че „Морски дух“ може да вдигне котва и да излезе в открито море за броени минути, особено ако и Робилард помогнеше със своя магически вятър. А докато се отдалечаваха, стрелците, балистата и Кати-Бри с безпогрешния си лък, щяха да посрещнат подобаващо и най-ожесточената вражеска канонада.

Не, не за шхуната се тревожеше капитанът сега, а за Дризт. Какво ли щеше да стане с него, ако се наложеше да го оставят в Минтарн?

Тези опасения се стопиха миг по-късно, отстъпвайки място на ново притеснение, когато от върха на мачтата се разнесе вик — Кати-Бри беше забелязала скиталеца да се връща. Дюдермонт и останалите моряци обърнаха поглед натам, накъдето сочеше тя, и наистина успяха да различат мъничката лодка, която тъкмо излизаше от пристанището и сега се намираше малко пред третия кораб.

— Робилард! — провикна се Дюдермонт и магьосникът се взря в морето, докато най-сетне я видя.

Първите думи на заклинанието му се разнесоха в мига, в който от третия вражески кораб полетя къс горящ катран и цопна във водата само на няколко метра от малката лодка, като едва не я преобърна.

— Вдигайте платната! — нареди капитанът с гръмовен глас. — Вдигаме котва!

Таулмарил пееше безспир, изпращайки стрела след стрела към приближаващата пиратска каравела, макар че тя все още се намираше на повече от триста ярда.

Само за миг в пристанището закипя трескаво оживление. Двата по-далечни кораба трескаво се мъчеха да се възползват колкото се може повече от вятъра третият пиратски съд запрати нов къс пламтящ катран срещу лодката, а четвъртият, който наистина се оказа част от съзаклатието, откри знамето си и също вдигна платна.

Преди магията на Робилард да успее да подейства, поредната буца катран цамбурна току зад лодката и отнесе част от кърмата ѝ. Все пак заклинанието свърши работа и една внушителна вълна подхвана лодчицата и я понесе към „Морски дух“. Дризт хвърли ненужните вече гребла, докато Дънкин усърдно изстребваше водата от дъното. Ала въпреки че напредваше забележително бързо, малката лодка нямаше да успее да се задържи на повърхността достатъчно дълго, за да достигне шхуната.

Робилард също разбра, че по този начин няма да стане и побърза да прекрати заклинанието си, защото иначе омагьосаната вълна щеше да погълне и Дризт, и Дънкин.

Мислите на Дюдермонт бясно препускаха. Какво ли разстояние ги делеше от двамата бегълци и колко време щеше да им трябва на пиратите, преди да се изравнят с тях? Едно нещо бе ясно — в мига, в който вдигнеше и последното платно, щеше да обърне шхуната обратно към Минтарн. Не можеше да изостави Дризт, каквато и опасност да бе надвиснала над него самия.

Плановете му бързо се обезсмислиха, когато видя скиталеца да пори вълните като риба, следван от Дънкин.

Изумлението на минтарнеца от този неочакван развой на събитията, бе не по-малко от това на капитана. Още щом лодката потъна, първият му порив бе да се отдалечи от елфа, който освен двата ятагана, носеше и метална ризница. Дребничкият мъж, който нямаше нито доспехи, нито тежки оръжия, които да го забавят, реши, че Дризт ще се вкопчи в него, повличайки го със себе си към дъното. За негова огромна изненада, елфът не само че се задържа над водата, но и заплува невероятно бързо.

Ризницата му беше излязла изпод ръцете не на кого да е, а на самия Бъстър Якоделец от рода Боен чук, един от най-добрите ковачи в

целите Царства и бе изработена от най-фин митрил по начина, по който ги правеха ненадминатите Мрачни майстори. Освен това на глезените си Дризт росеше магическите предпазители, които му помагаха да се движи с невъобразима скорост.

— Почти стигнаха! — щастливо се провикна Уейлан, убеден, че приятелят му ще успее.

— Ала изгубиха ковчежето! — отбеляза Робилард и посочи останките от потопената лодка, зад която се задаваше третата каравела.

— Аз ще се погрижа! — Харкъл явно гореше от желание да помогне и, без да чака отговор, щракна с пръсти и поде заклинание.

Същото стори и Робилард, който добре разбираше, че единственият шанс на Дризт да се добере до „Морски дух“ невредим, бе някой да забави преследващата го каравела.

Едва бе започнал своята магия, когато изведнъж спря и се обърна към Харкъл.

Любопитството му прерасна в ужас миг по-късно, когато видя една риба да тупва на палубата в краката на Харкъл.

— Спри! — викна той, досетил се каква магия се опитва да направи Харкъл. — Не можеш да използваш заклинание за свръхизмерност върху предмет, който вече е надарен с такива свойства!

Подозренията на Робилард се оказаха напълно оправдани — Харкъл наистина се опитваше да отвори междупространствен портал до ковчежето, преди вълните да го погълнат. Нелоша идея, стига да не беше една малка подробност — самото ковчеже съдържаше в себе си извън пространствена ниша, която побираше много повече, отколкото можеше да се предположи от големината му. А пък магиите за свръхизмерност определено не действаха както трябва върху вещи, които също притежаваха подобни качества, та вместо желания от Харкъл резултат, заклинанието му можеше да предизвика пробив във вселената, пращайки всичко, което се намираше наоколо, в Звездната равнина или, още по-страшно, в неизследваната пустош, която се простираше между отделните Равнини.

— Опа! — избъбри Харкъл извинително и се опита да спре започнатата магия.

Ала вече беше твърде късно. На мястото, където бе потънала лодката, се надигна огромна вълна, която разлюля пиратската каравела

и се разби в Дризт и, Дънкин, запрацайки ги към „Морски дух“. Морето закипя и затанцува, после се завихри разлютено и образува огромен водовъртеж.

— Пълен напред! — изкомандва Дюдермонт, докато неколцина от екипажа хвърляха въжета през борда, за да могат Дризт и Дънкин да се изкачат на кораба. — Пълен напред, ако ви е мил животът!

Платната бяха вдигнати до едно и моряците побързаха да ги завъртят така, че да уловят колкото се може повече попътен вятър и само след няколко секунди навлязоха в открито море.

Каравелата също се опита да избяга от развълнуваните води, ала се намираше твърде близо и много скоро бе повлечена от вихъра. Мнозина от пиратите полетяха през борда, докато корабът им описваше кръг след кръг по ръба на буйния водовъртеж, докато най-сетне бавно започна да потъва.

Миг по-късно обаче, всички на шхуната (с изключение на ужасения Харкъл) насочиха вниманието си към другите два съда, които ги дебнеха. Робилард, досещайки се, че капитанът не иска да се бие, а само да се измъкне невинен, призова облак непрогледна мъгла, докато Уейлан и стрелците се заловиха за оръжията си. В същото време Дюдермонт, заедно с още неколцина от мъжете си, помогна на Дризт и разтреперания Дънкин да се изкатерят на борда.

— Готово — рече скиталецът с лукава усмивка и подаде на капитана цилиндрична кутия, в която явно беше обещаната карта.

Дюдермонт го потупа по рамото, после улови щурвала. Двамата приятели внимателно се огледаха и бързо разбраха, че няма да им бъде особено трудно да се измъкнат.

Да, положението на „Морски дух“ изглеждаше добро, ала Харкъл, който продължаваше да се взира назад, бе обзет от искрен ужас. Наистина, с тази неумишлена катастрофа той навярно бе спасил живота на Дризт и Дънкин нищо чудно именно благодарение на нея шхуната да избегне грозящата я опасност, ала въпреки това, доброто му сърце не можеше да понесе гледката на борецките се с вълните мъже и техните писъци.

— О, не, о, не! — не спираше да си мърмори той, мъчейки се да измисли някаква магия, с която да спаси пиратите.

В този момент водовъртежът изчезна така внезапно, както се беше появил и морето утихна, гладко и свършено неподвижно.

Каравелата остана наклонена на една страна, толкова ниско, че платната ѝ почти докосваха водата.

Харкъл си пое дъх с облекчение и горещо благодари, на което и божество да се бе вслушало в молитвите му. Е, вярно, морето беше пълно с пирати, ала те всички бяха достатъчно близо до килналия се кораб, за да не се удавят.

Магьосникът плесна щастливо с ръце и изтича при Дризт и Дюдермонт на щурвала. Междувременно битката се бе разгоряла с пълна сила — „Морски дух“ и двамата му неприятели ожесточено се обстрелваха, макар още да не бяха достатъчно близо, за да си нанесат сериозни поражения.

Когато Харкъл се присъедини към тях, капитанът го измери със странно оживен поглед.

— Какво? — учуди се магьосникът.

— Имаш ли още огнени кълба?

Въпросът на Дюдермонт накара Харкъл да пребледнее. Едва се бе отърсил от ужаса на водовъртежа, който замалко не бе погубил десетки хора, а ето че капитанът го караше да вземе участие в изпепеляването на друг кораб. Само че лукавият Дюдермонт съвсем нямаше това предвид.

— Искам да хвърлиш едно във водата между враговете ни — поясни той и се обърна към Дризт: — Смятам да тръгна към мъглата и да свия наляво. Така ще трябва да се преборим само с по-близкия кораб.

Дризт кимна, а Харкъл засия, доволен, че може да помогне с нещо, без да става причина за ничия гибел. Успокоен, той изчака сигнала на Дюдермонт и запрати огненото си кълбо на сантиметри под водната повърхност. Избухна ярка светлина, после над водата се разстла гъст облак.

Шхуната се насочи право към него и, както можеше да се очаква, двете каравели се обърнаха така, че да ѝ пресекат пътя. Малко преди да навлезе в мъглата обаче, тя рязко свърна и се озова от външната страна на кораба вляво.

Наистина, така щяха да минат твърде близо до врага, ала Дюдермонт не се притесняваше особено, не и когато знаеше, че може да разчита на Робилард и на магическия му вятър.

Взривът, който се разнесе миг по-късно обаче — от тежко, метално гюле, което с лекота проби вълшебната защита на шхуната и повреди немалка част от платната ѝ — накара капитана да размисли.

— Имат оръдие за огнен прах! — извика Харкъл.

— Какво? — попитаха Дризт и Дюдермонт в един глас.

— Аркебуз! — простена магьосникът и започна да описва големи кръгове с ръце. — Огромен аркебуз!

— Какво? — все така недоумяващо повториха двамата мъже.

Харкъл нямаше време да обяснява, ала ужасеното му изражение бе достатъчно красноречиво. Рядък и опасен, огненият прах бе пъклена смес, създадена от жреците на Гонд, и използваше чиста взривна енергия, за да изстрелва снаряди от големи метални цеви (при което нерядко правеше на парчета и самите цеви). „Едно от десет“ — така се шегуваха онези, които разбираха от огнен прах и с това имаха предвид, че от десет изстрела с аркебуз един неминуемо гръмва в лицето на стрелеца. Колко ли трябва да ненавиждаха „Морски дух“ преследвачите му, за да прибегнат до толкова опасно оръжие, помисли си магьосникът!

Ала дори правилото за десетия изстрел да бе вярно, деветте преди него бяха повече от достатъчни, за да изпратят шхуната на дъното на океана!

Харкъл знаеше, че трябва да действа светкавично — изтичаха безценни секунди, а останалите на борда (дори Робилард) все още гледаха в недоумение, без да разбират каква заплаха ги грози. Огненият прах бе по-разпространен в източните краища на Царствата, говореше се, че се използва дори в Кормир. Разбира се, носеха се слухове, че е достигнал и до Саблен бряг и по-точно до някои от корабите из тези води. Харкъл трескаво си припомняше всичко, което бе чувал за огнения прах, за неговия обем и избухливост, и прехвърляше през ума си оръжията, които имаше на разположение.

— Метален цилиндър! — от върха на гротмачтата, Кати-Бри най-сетне бе успяла да зърне оръдието, с което противникът ги обстрелваше.

— Има ли торби край него? — извика магьосникът.

— Не мога да видя — отвърна Кати-Бри, тъй като мъглата отново се спусна над вражеския кораб.

Време за губене нямаше, отново си каза Харкъл. Е, да, аркебузите не бяха особено точни, но и един добре премерен изстрел бе достатъчен, за да прекърши най-здравата мачта, а дори някой снаряд само да ожулеше корпуса, пак можеше да пробие дупка, която на бърза ръка да потопи „Морски дух“.

— Прицели се натам! — провикна се магьосникът към Кати-Бри. — В палубата, където видя цилиндъра!

Младата жена никога не бе имала особена вяра в преценката на Харкъл Харпъл, ала този път съветът му звучеше необичайно разумно. Тя вдигна Таулмарил и миг по-късно две сребърни стрели вече летяха към кораба на пиратите. Дори да не успееше да повреди оръдието, Кати-Бри се надяваше поне да обезвреди моряците, които се намираха край него. През разпокъсаните бели валма тя зърна как една от стрелите ѝ отскача от цилиндъра, после откъм вражеската каравела долетя болезнен вик.

„Морски дух“ все така пореше вълните, право към кораба на пиратите. Харкъл си гризеше ноктите от притеснение Дънкин, който също бе чувал за страховитата сила на огнения прах, нервно подръпваше големите си уши.

— О! — простена магьосникът. — Завий, завий! Прекалено сме близо! Стрелят ли челно срещу нас, с „Морски дух“ е свършено!

Дюдермонт не знаеше какво да отвърне. Вече бе разбрал, че вълшебството на Робилард е безсилно срещу аркебуза — дори сега, когато се обърна към него, видя, че той трескаво пълни платната с магически вятър и изобщо не си губи времето с безсмислени планове как да отклони следващия снаряд. Въпреки това, ако завиеше наляво, „Морски дух“ най-вероятно щеше да се озове в обсега на смъртоносното оръжие поне за известно време, а ако се опиташе да свърне надясно, можеше да не успее да мине покрай вражеския кораб и вместо да потъне в мъглата, да се блъсне право в него. А дори да съумееха да обезвредят целия екипаж на тази каравела, останалите два пиратски кораба с лекота щяха да се справят с поставения в крайно неизгодно положение „Морски дух“.

— Открий техния магьосник и се заеми с него — обърна се Дюдермонт към Дризт. — И извикай котката. Ще имаме нужда от нея, приятелю!

Скиталецът посегна да извади ониксовата статуетка, ала в този момент Харкъл зърна едно пламъче да проблясва близо до мястото, където според Кати-Бри се намираше цилиндърът, и с вик „Твърде късно!“, се хвърли на земята.

От мястото си на върха на мачтата, Кати-Бри също забеляза пламъка и на неговата светлина най-сетне видя торбите, за които я беше попитал магьосникът. Тя инстинктивно се прицели във факлоносеца, с намерението да поразреди отряда, който се занимаваше с оръжието, ала после размисли и реши да последва съвета на Харкъл.

Сребърната стрела полетя право към купчината торби, точно когато пиратът се готвеше да запали фитила на аркебуза. Всичко стана само за миг — стрелата намери целта си и злощастният мъж хвъркна във въздуха.

Каравелата застана почти отвесно. Нито Харкъл, нито дори Робилард, бяха виждали нещо, което да се сравни с последвалия взрив — ударната вълна и отломките, които се разхвърчаха, повалиха почти всички на борда на „Морски дух“ и пробиха множество дупки в платната му.

Шхуната на няколко пъти се люшна неудържимо, преди Дюдермонт да се посъземе от смайването си и да успее да изправи щурвала. Накрая положението беше овладяно и „Морски дух“ отново пое напред, оставяйки ужасяващия погром зад гърба си.

— О, небеса! — истински потресена промълви Кати-Бри — там, където допреди малко се намираше внушителният пиратски кораб, сега плаваха само жалки останки, овъглени парчета дърво и безжизнени трупове.

Дрифт също беше поразен. Докато гледаше ужасяващата разруха, той имаше чувството, че за миг е отишъл напред във времето и е зърнал края на света. Никога досега не бе виждал и най-могъщия магьосник да оставя след себе си подобно опустошение, такава кървава баня. Достатъчно огнен прах сигурно бе в състояние да събори и най-високата планина, или да сравни със земята дори най-многолюдния град. Достатъчно огнен прах беше в състояние да унищожи целия свят!

— Огнен прах? — попита той Харкъл.

— Изобретение на гондските жреци — обясни магьосникът.

— Проклети да са! — промърмори скиталецът и се отдалечи.

По-късно същия ден, докато екипажът поправяше повредените платна на шхуната, Дризт и Кати-Бри си дадоха кратка почивка и се облегнаха на парапета, вперили поглед в безбрежните води на океана. Очакваха ги още дълги мили път, преди да достигнат целта си.

Най-сетне Кати-Бри не се сдържа и зададе въпроса, който я гризеше от дълго време насам.

— Надви ли го?

Скиталецът повдигна вежди, сякаш не разбираше за какво става дума.

— Тарнхийл — поясни тя.

— Донесох картата — отвърна Дризт. — И ковчежето, само че то се изгуби.

— Да, ама Дънкин каза, че ще ги получим, независимо от изхода на двубоя — припомни му младата жена.

Елфът я изгледа сериозно.

— Двубоят беше без значение — махна той с ръка. — Поне за мен.

— Спечели или загуби? — Кати-Бри явно нямаше намерение да го остави да се измъкне.

— Понякога е по-добре да позволиш на един толкова важен управник и ценен съюзник като Тарнхийл да запази гордостта и репутацията си — рече Дризт и отново се загледа в морето, докато един от моряците, който се бе заел с платното на бизана, ѝ извика, че има нужда от помощ.

— Оставил си го да те победи? — подобна възможност очевидно не се нравеше на Кати-Бри.

— Не съм казвал такова нещо.

— Значи той просто се е оказал по-добър, така ли? — не отстъпваше младата жена.

Дризт само сви рамене и тръгна към бизана, за да помогне на другаря си. Докато отиваше натам, срещна Харкъл и Робилард, които се бяха запътили към бордовата ограда, явно с намерението да се присъединят към него и Кати-Бри.

Младата жена го проследи с поглед. Просто не знаеше как да тълкува загадъчните му отговори. Сигурно бе оставил минтарнския владетел да победи, или, в най-добрия случай, бе направил така, че двубоят да завърши наравно. Поради някаква причина, неясна и за

самата нея, Кати-Бри не искаше да приеме, че Тарнхийл наистина се е оказал по-добър от Дризт. Всъщност, не ѝ се искаше да приеме, че който и да било може да е по-добър от Дризт.

При вида на намръщеното ѝ изражение, двамата магьосници се усмихнаха широко.

— Елфът победи — обади се най-сетне Робилард и Кати-Бри го изгледа сепнато. — Нали това се чудеше.

— Видяхме всичко — намеси се и Харкъл. — О, разбира се, че го видяхме! Двубоят си го биваше, и още как!

И той прилекна смешновато — очевидно се опитваше да покаже каква стойка е заел скиталецът, ала в очите на младата жена позата му си бе същинска карикатура.

— Уж беше тръгнал наляво — ентусиазирано започна да разказва Харкъл Харпъл и сам подскочи наляво, — пък после се хвърли надясно толкова бързо, че Тарнхийл изобщо не разбра...

— ... докато не получи удара — включи се и Робилард. — А Негово величество още махаше във въздуха, сякаш се биеше с призрази!

Кати-Бри веднага се досети какво се е случило — ходът, който двамата магьосници бяха описали току-що, ѝ бе добре познат и се наричаше точно така, „призрачната стъпка“.

— Добър урок му даде, дума да няма! — Харкъл вече се превиваше от смях.

— Ще кажа само, че Негово величество още дълго няма да може да сяда, пък ти сама си прави изводите! — довърши Робилард и също избухна в смях, за изненада на Кати-Бри, която не помнеше да го е виждала в толкова добро настроение.

Двамата магьосници се отдалечиха, без да спират да се смеят, а тя отново се облегна на парапета. По устните ѝ заигра усмивка. Сега разбираше какво бе искал да каже Дризт с твърдението, че двубоят нямал никакво значение за него. О, тя вече предвкушаваше удоволствието от шегите, които щеше да си прави на негов гръб през следващите дни! Усмихваше се и защото Дризт беше победил.

Поради някаква причина, това бе много важно за нея.

ГЛАВА 8

МОРСКИ ПЪТИЩА

Поправката на „Морски дух“ продължи два дни, през които шхуната не можеше да използва всичките си платна. Ала дори и така, с помощта на по пътния северен вятър, скоростта, с която корабът се носеше на юг, не бе никак малка. Само за три дни изминаха четиристотинте мили, които делиха Минтарн от най-югозападната част на Муншейските острови и поеха на запад, за да навлязат в открито море и заобиколят островите от юг.

— Ще плаваме покрай тях още два дни — обясни Дюдермонт на екипажа.

— Не отиваме ли към Коруел? — Дънкин, който непрекъснато задаваше въпроси, не пропусна да се намеси и този път. — Смятах да ме оставите в Коруел. Хубав град бил, поне така съм чувал.

Напереното държание на дребния мъж обаче стана почти смешно, когато той отново започна да подръпва ухото си — нервен тик, който издаваше скрита несигурност.

— Ако вятърът се задържи както досега, — продължи Дюдермонт, без да обръща ни най-малко внимание на досадника, — утре сутрин ще достигнем мястото, наричано Главата на дракона. После ще минем през един голям пристан и ще хвърлим котва край Уингейт за последно запасяване с провизии. След това сме в откритото море. Смятам, че ще ни отнеме двадесетина дни, или двойно повече, ако вятърът спре.

Опитните моряци разбраха, че им предстои тежко пътуване, ала никой не възрази и те всички кимнаха в знак на съгласие... всички, освен един.

— Уингейт? — възкликна Дънкин. — Че на мен ще ми трябва поне месец, само за да се измъкна оттам!

— А кой въобще ти каза, че ще си тръгваш? — учуди се Дюдермонт. — Ще те оставим, където ние решим... на връщане.

Това най-после затвори устата на дребния мъж или поне го наведе на нови мисли — капитанът не се бе отдалечил на повече от три

метра, когато го чу да се провиква след него:

— Прекарал си целия си смрадлив живот по тези земи, Дюдермонт! Не ми казвай, че не знаеш слуховете!

Капитанът бавно се обърна и впери в него поглед, който не вещаеше нищо добро. До ушите и на двамата достигна оживеният шепот, разнесъл се внезапно сред екипажа.

Дънкин не посмя да срещне погледа на високия мъж, ала при вида на неочакваното притеснение, което забеляза у останалите, по устните му заигра крива усмивка.

— Я виж ти! — подхвърли той ехидно. — Май все пак не си им казал.

Дюдермонт не трепна.

— Нали не смяташ да ги заведеш на място, за което се носят толкова легенди, без дори да им кажеш какво се говори за него? — лукаво се подсмихна минтарнецът.

— Този човек обича интригите — прошепна Кати-Бри на Дризт.

— Обича неприятностите — също толкова тихо ѝ отвърна той.

Мрачният поглед на Дюдермонт, който все още не слизаше от лицето на Дънкин, постепенно изтри глупавата му усмивка. Най-сетне капитанът се обърна към елфа — той винаги се обръщаше към него, когато имаше нужда от подкрепа — и към Кати-Бри. Никой от тях не изглеждаше особено впечатлен от злокобните подмятания на Дънкин и Дюдермонт, окуражен от доверието им, погледна към Харкъл, който се мотаеше наоколо с все същото объркано изражение и явно не бе чул нито дума. Останалите моряци обаче (поне онези, които се намираха достатъчно близо до щурвала) очевидно бяха подразбрали достатъчно и Дюдермонт забеляза притеснението, изписано по лицата им.

— Да ни каже какво? — попита Робилард направо. — Каква е прословутата тайна на Каеруич?

— Ех, капитан Дюдермонт — уж разочаровано въздъхна Дънкин.

— Каеруич — поде Дюдермонт, — е може би само една легенда. Малцина казват, че са били там, защото островът се намира прекалено далече от която и да било обитавана суша.

— Това вече го знаем — подхвърли Робилард. — Но ако Каеруич наистина не съществува, а ние продължим да бродим из тези води, докато не бъдем принудени да се върнем обратно, какво лошо може да

донесе това на „Морски дух“? За какво намекуваше жалкият минтарнски червей?

Дюдермонт хвърли изпепеляващ поглед на Дънкин и за миг му се прииска да го удуши с голи ръце.

— Някои от хората, които са били там, — започна капитанът, внимателно подбирайки думите си, — твърдят, че са имали необичайни видения...

— Духове! — прекъсна го Дънкин драматично. — Каеруич е обитаван от духове!

И той затанцува между моряците, размахвайки пръсти пред лицата им.

— Призрачни кораби и вещици! — не спираше да повтаря той.

— Достатъчно! — намеси се Дризт.

— Затваряй си устата! — сопна се и Кати-Бри.

Дънкин наистина млъкна, ала триумфално срещна погледа на младата жена, убеден, че е постигнал целта си.

— Това са само слухове — високо каза Дюдермонт. — Слухове, за които щях да ви кажа в Уингейт, ала не и преди това.

И той млъкна, а погледът му обходи лицата на събралите се моряци, дирейки приятелство и вяност от мъжете, с които бе плавал толкова дълго.

— Щях да ви кажа — настоя той и всички (освен може би Дънкин) му повярваха. — Този път не сме тръгнали по работа на Града на бездънните води, нито на лов за пирати. Сега става въпрос за мен нещо, което трябва да направя, заради случилото се на Пристанищната улица. Може би ни очакват опасности, може би — отговорите, които диря, но аз не мога да се върна, каквото и да се случи. Ала никой от вас не бива да се чувства длъжен да идва с мен.

Дошли сте на този кораб, за да се биете с пирати и никой капитан не би могъл да си мечтае за по-добър екипаж от вас.

Тук той отново замълча и срещна погледа на всеки от мъжете си, най-накрая — на Дризт и Кати-Бри.

— Всеки, който не иска да продължи до Каеруич, — продължи Дюдермонт след малко, — може да слезе в Уингейт.

При тези думи очите на другарите му се разшириха от изненада.

— Разбира се, времето, прекарано от вас на борда на „Морски дух“, ще ви бъде заплатено. Освен това ще получите и допълнително

възнаграждение от личното ми злато. Когато се върнем...

— Ако се върнете — обади се Дънкин, ала Дюдермонт не му обърна никакво внимание.

— Когато се върнем — натърти той, — ще ви приберем от Уингейт. Никой няма да постави верността ви под съмнение, нито пък ще ви иска сметка, задето не сте дошли с нас.

Робилард изсумтя пренебрежително:

— Та нима има остров, за който да не се носят най-различни слухове! — изсмя се той. — Че то, ако вярваме на всичко, което се говори, въобще не трябваше да плаваме из тези води! Морски чудовища край Града на бездънните води! Гигантски змии край Руатим! Пирати около Нелантер!

— Е, това последното си е самата истина — подхвърли един от другарите му и всички избухнаха в смях.

— Така си е — съгласи се магьосникът. — Значи поне някои от слуховете са верни.

— А ако Каеруич наистина е обитаван от зли духове? — попита друг моряк.

— Тогава ще хвърлим котва сутринта — отвърна Уейлан от мястото си край балистата, — и ще си тръгнем следобед.

— И ще оставим нощта на призраците! — довърши трети моряк и всички отново прихнаха.

Дюдермонт им бе искрено благодарен, особено на Робилард, от когото изобщо не бе очаквал подобна подкрепа. И така, когато капитанът извика имената на всички моряци един по един, никой не изяви желание да слезе в Уингейт.

Дънкин слушаше и не можеше да повярва на ушите си. На няколко пъти се опита да сплаши останалите със зловещи разкази за ужасяващия Каеруич, за жестока смърт и нечовешки мъчения, ала в отговор получаваше или грубо сопване, или подигравателен смях.

Дризт и Кати-Бри обаче, никак не бяха изненадани от единодушната подкрепа, която Дюдермонт получи. Екипажът на „Морски дух“ плаваше заедно от дълго време и между членовете му се бе зародило искрено приятелство. А те двамата знаеха за приятелството достатъчно, за да разбират на какво е способна истинската вяност.

— Е, аз пък имам намерение да сляза в Уингейт! — заяви най-сетне Дънкин. — Не смятам да следвам, когото и да било в прокълнатия Каеруич!

— Кой ти каза, че имаш право на избор? — попита го Дризт.

— Ама нали капитан Дюдермонт току-що... — заекна минтарнецът и обвиняващо посочи Дюдермонт, ала думите заседнаха в гърлото му — изражението на капитана красноречиво говореше, че предложението не се е отнасяло за него.

— Не можете да ме държите тук насила! — викна той. — Аз съм пратеник на лорд Тарнхийл. Трябваше да ме оставите в Минтарн.

— В Минтарн замалко не те убиха — напомни му Дризт.

— Трябваше да ме оставите в Минтарн — не отстъпваше Дънкин.

— Така и ще сторим — обеща Дюдермонт, ала Дънкин, който прекрасно разбираше какво означава това, не изглеждаше особено доволен. — Тогава ще можем да проверим доколко си бил замесен в засадата.

— Нищо не съм направил! — възкликна дребният мъж и отново подръпна ухото си.

— Искаш да кажеш, че е чиста случайност дето минути след като ми обясни, че единствено присъствието на Дризт на борда възпира пиратите да не се нахвърлят върху нас, ти лично се погрижи той да слезе от кораба?

— Самият аз едва не умрях при онова нападение! — възмути се Дънкин. — Та нали ако знаех, че онези негодници замислят нещо срещу „Морски дух“, щях да си остана на сушата!

Дюдермонт погледна към Дризт.

— Прав е — отвърна елфът.

Капитанът замълча за миг, после кимна:

— Да, вярвам, че си невинен и обещавам на връщане от Каеруич да те оставя в Минтарн.

— Значи, когато свършите, ще ме вземете от Уингейт — настоя Дънкин, ала Дюдермонт поклати глава.

— Прекалено е далече. След като никой от моите моряци не смята да слиза в Уингейт, възнамерявам на връщане да минем на север от Муншейските острови.

— Тогава ще слеза в Уингейт и ще открия начин да ви пресрещна в някой от северните градове на Муншеите.

— Кой град по-точно? — попита Дюдермонт, ала Дънкин не можа да му отговори. — Ако държиш да си тръгнеш, можеш да го сториш в Уингейт. Но как ще се прибереш в Минтарн — за това сам ще трябва да се погрижиш.

И с тези думи капитанът се прибра в каютата си, а Дънкин остана на палубата с увиснали рамене и гневно изражение.

— Със знанията си за Каеруич ще ни бъдеш много полезен — потупа го по рамото Дризт, опитвайки се да го развесели. — Ще се радваме да останеш с нас.

— О, хайде де! — добави и Кати-Бри. — Тук ще откриеш приключения и приятели. Какво повече може да иска човек?

И тя се отдалечи, разменяйки си обнадеждена усмивка с Дризт.

— Аз също съм нов — обади се Харкъл. — Обаче съм сигурен, че ще падне голяма веселба.

И като се усмихваше и поклащаше глуповато глава, той се отпрати нанякъде.

Дънкин се облегна на парапета. Не можеше да отрече, че на „Морски дух“ наистина му харесва. Останал сирак от съвсем малък, той бе започнал да изкарва прехраната си в морето и бе прекарал по-голямата част от следващите двадесет години на различни пиратски съдове, заедно с някои от най-големите негодници на Саблен бряг. Ала никога досега не бе виждал по-крепка дружба между моряците от един кораб, а начинът, по който се измъкнаха от засадата в Минтарнското пристанище, го бе изпълнил с приятна възбуда.

През последните няколко дни се бе държал като истински глупак, не спираше да мърмори и да се оплаква, ала Дюдермонт (който несъмнено знаеше, или поне подозираше истината за пиратското му минало) нито веднъж не се бе отнесъл с него като с пленник. Мрачният елф май беше прав — те действително искаха той да дойде с тях до Каеруич.

Дребният мъж се облегна на парапета, загледа се в стадо остроноси делфини, които си играеха край кораба и потъна в мисли.

* * *

— Пак мислиш за тях — разнесе се глас зад начумереното джудже.

Това бе глас на приятел, гласът на Риджис, ала Бруенор не отвърна нищо.

Беше се изкачил до върха на скалистия хребет, издигащ се на около четири мили южно от Грамадата на Келвин. Наричаха това място Възвишението на Бруенор и то бе любимото му място за размисъл. Въпреки че могилата надали имаше повече от петнадесетина метра, винаги, когато тръгнеше по тясната, камениста пътека, Бруенор имаше чувството, че се изкачва към звездите.

Пъхтейки тежко, Риджис измина последните пет-шест метра, които го делиха от върха.

— Обичам да идвам тук нощем — отбеляза той, когато се настани до приятеля си. — Обаче само след месец нощи почти няма да има! — додаде той весело, мъчейки се да разведри свъсеното джудже.

Думите му бяха напълно верни. В разположената далече на север Долина на мразовития вятър летните дни бяха наистина дълги, ала през зимата слънцето се показваше само за няколко часа.

— Няма да имам време да се качвам тук много често — съгласи се Бруенор, — и да оставам сам със себе си.

При тези думи той се обърна към Риджис, който забеляза смръщеното му изражение дори на оскъдната нощна светлина.

Полуръстът не изглеждаше особено впечатлен — прекрасно знаеше, че приятелят му повече лае, отколкото хапе.

— Щеше да си нещастен тук горе сам — спокойно отвърна Риджис. — Щеше да си мислиш за Дризт и Кати-Бри и да тъгуваш за тях така, както тъгувам и аз. И после, когато отново слезеше в мините, щеше да си по-кисел и от най-раздразнителния снежен човек, бродил някога из тези земи. А аз, разбира се — важно заяви полуръстът и размаха пръст, — не мога да позволя подобно нещо. Всъщност, цяла дузина от твоите поданици ме заклеха да дойда тук и да те поразсея.

Бруенор изсумтя, ала не знаеше какво да каже. Вместо това се обърна на другата страна, най-вече защото не искаше Риджис да види усмивката, която се прокрадваше по устните му. През шестте години след заминаването на Дризт и Кати-Бри, полуръстът се бе превърнал в най-близкия му приятел (макар че напоследък Стъмпет Рейкингклоу

непрекъснато беше край краля, та дори вече се носеха слухове за нещо по-сериозно между двамата).

Въпреки това, Риджис си оставаше онзи, който най-добре познава Бруенор Риджис, който (трябваше да признае джуджето) бе дошъл при него сега, когато той наистина имаше нужда от другар до себе си. Откакто се бе завърнал в Долината на мразовития вятър, Бруенор почти непрекъснато мислеше за Дризт и Кати-Бри и единственото, което му пречеше да изпадне в черно униние, бе огромното количество работа, която трябваше да се свърши, за да могат мините отново да заработят. И, разбира се, Риджис, Риджис с вечната си усмивка, винаги готов да повдигне настроението му.

— Как мислиш, къде ли са сега? — наруши мълчанието полуръстът.

Усмихнат, Бруенор сви рамене и зарея поглед на запад:

— Някъде там.

— Някъде там... — повтори Риджис. — Дризт и Кати-Бри. — Липсват ти, знам, както и на мен — и като се приближи до приятеля си, той го прегърна през рамото.

— А и котката — добави полуръстът след малко и отново извади Бруенор от мрачните мисли, — тя също ти липсва, сигурен съм.

Джуджето вдигна поглед и не можа да сдържи усмивката си. Споменаването на Гуенивар му припомни не само за безбройните му ядове с пантерата, но и за това, че елфът и момичето не са сами и прекрасно могат да се грижат за себе си.

Риджис и Бруенор останаха така още дълго време — смълчани, те слушаха шепота на безспирния вятър, дал името на Долината, и им се струваше, че звездите са слезли при тях.

* * *

След като се запаси с провизии в Уингейт, „Морски дух“, вече напълно поправен, отново пое на път и скоро остави Муншейските острови зад гърба си.

Ала не бе минал и един ден, когато вятърът внезапно стихна и те се оказаха наскреж открито море, далече от каквато и да било земя.

Разбира се, с Робилард на борда, шхуната никога не можеше да остане свършено неподвижна, но дори и неговите възможности не бяха неограничени. Затова, вместо да се опитва да пълни платната с колкото се може повече вятър, той се задоволи да поддържа слаб, но постоянен бриз, който бавно да ги носи на юг.

Дните се точеха бавно, жарки и лениви „Морски дух“ все така пъплеше напред, а вълните неспирно го люлееха ту нагоре, ту надолу. Три дни след като напуснаха Уингейт, Дюдермонт внимателно разпредели храната, не само за да е сигурен, че ще им стигне за дългия път, но и за да понамали зачестилите случаи на морска болест. Поне не се тревожеха, че може да срещнат пирати. На пръсти се брояха корабите, които плаваха толкова надалече и сред тях със сигурност нямаше нито товарни, нито търговски съдове — нищо, което да предизвика интереса на разбойниците.

Единствените им врагове бяха физическото неразположение, палещото слънце и убийствената монотонност на гледката — безбрежни мили вода, без дори късче земя на хоризонта.

На петия ден се случи нещо, което внесе приятно разнообразие в скучното им ежедневие. От мястото си на бимса Дризт забеляза перката на огромна акула, която плуваше успоредно с кораба, и веднага я посочи на Уейлан, който бе заел мястото в наблюдателницата.

— Шест метра! — от високото си място младежът отлично виждаше очертанията на рибата под водата.

Всички се стекоха на палубата с развълнувани викове и харпуни в ръце. Ала желанието да си опитат късмета с голямата риба, бързо отстъпи място на добре разбираем страх, докато Уейлан продължаваше да съобщава нови и нови цифри — очевидно акулата не беше сама. Никой не можеше да е съвсем сигурен колко точно наброява пасажът — много от перките трудно се различаваха наред внезапно кипналите води, ала според Уейлан (който несъмнено можеше да прецени най-добре) акулите трябва да бяха поне няколкостотин.

Няколкостотин! Някои от тях големи, почти колкото гиганта, който Дризт беше забелязал! Възбудените викове изведнъж бяха заменени от молитви.

Акулите продължиха да плуват заедно с „Морски дух“ през целия ден, останаха и през нощта. Дюдермонт предполагаше, че рибите не знаят какво да мислят за кораба и, макар никой да не го

изрече на глас, мнозина силно се надяваха хищниците да не объркат шхуната с някой кит.

На следващата сутрин обаче, пасажът го нямаше — изчезнал бе така внезапно, както се бе появил. Дризт прекара по-голямата част от сутринта, взирайки се в морето. Той обикаляше палубата, надвесваше се през перилата, на няколко пъти дори се покатери на мачтата, ала акулите наистина си бяха отишли, просто ги нямаше.

— Те не ни дължат обяснение — отбеляза Кати-Бри по-късно същата сутрин, когато видя Дризт за пореден път да слиза от мачтата. — За тях ние нямаме значение. Те си имат свои пътища, за които ние не знаем нищо.

Права бе, каза си елфът, светът около тях криеше безброй тайни, дори за човек като Дюдермонт, прекарал по-голямата част от живота си в морето. Океанът и неговите обитатели си имаха свои закони, които хората никога не можеха да прозрат докрай. Тази мисъл, както и безбройните мили вода, които се простираха докъдето поглед стига, за който ли път напомниха на Дризт колко дребни и незначителни бяха те в действителност и колко величава и дори страшна бе природата.

Въпреки дългите години, прекарани в тренировки, въпреки великолепните оръжия, които имаше, и въпреки войнското сърце, което носеше в гърдите си, той не бе нищо повече от едно почти незабележимо петънце насред синьо-зеленото платно, чийто художник бе природата.

Тази мисъл бе едновременно смущаваща и някак успокояваща. Да, той може и да бе една незначителна прашинка, просто хапка за рибите, които така лесно бяха изпреварили „Морски дух“, ала заедно с това бе и част от нещо много по-голямо, парченце (макар и миниатюрно) от една мозайка, прекалено огромна, за да бъде обхваната дори от най-живото въображение.

Скиталецът обви ръка около рамото на Кати-Бри, единявайки се с „парченцето“ от мозайката, което го допълваше, и младата жена се облегна на него.

* * *

На следващия ден вятърът се завърна в платната и „Морски дух“ полетя напред, за радост на всички на борда. Усмивката на Робилард обаче бързо се стопи — магиите му вещаеха лошо време и той побърза да предупреди Дюдермонт, че промяната във вятъра означава само едно. Буря.

Какво можеха да сторят? Наблизо нямаше пристанища, всъщност нямаше каквато и да било суша и капитанът направи единственото възможно нещо в случая — нареди навсякъде, където бе възможно, да се наковат здрави дъски.

Нощта, която последва, бе сред най-ужасните в живота на Кати-Бри. Никой от екипажа не помнеше по-страшна буря. Дюдермонт и четиридесетимата моряци се бяха свили на долната палуба, докато стихията бушуваше около тях, подмятайки шхуната като треска.

Робилард и Харкъл трескаво работеха. Робилард остана горе и не се прибра почти през цялата буря и само на няколко пъти, когато корабът едва не се преобърна, му се наложи да се скрие и да наблюдава горната палуба с помощта на едно омагьосано, отделено от тялото му, око. Дори когато едва се държеше на краката си, той нито за миг не прекъсваше магията, с която се опитваше да отслаби свирепия вятър. В същото време Харкъл, Гуенивар и неколцина моряци пропълзяха до трюма, като внимателно избягваха изпречилите се на пътя им плъхове, разместиха струпаните на пода хранителни припаси и се заеха да огледат корпуса. С помощта на едно заклинание Харкъл бе осветил цялото помещение и сега използваше други магийки, от които дървото се издуваше, запълвайки всички нежелани дупки. Останалите моряци пък носеха насмолени кълчища, които втъкваха навсякъде, където дъските пропускаха.

Кати-Бри беше прекалено зле, за да помръдне, така се чувстваха и голяма част от другарите ѝ. В един момент клатушкането на кораба стана толкова силно, че мнозина от екипажа се видяха принудени да се завържат за пода, за да престанат да се блъскат в стените и един в друг. Горкият Дънкин пострада най-лошо. При един особено силен порив на вятъра той се протегна, за да улови подаденото му въже, ала не успя. Вместо това се преметна през глава и се блъсна в близката греда толкова лошо, че си изкълчи рамото и си счупи китката.

Тази нощ никой на борда на „Морски дух“ не мигна.

На следващата сутрин корабът здравата се бе килнал на една страна, ала бурята не бе успяла да го потопи, нямаше и жертви. Всички моряци (поне онези, които се чувстваха достатъчно добре) се заловиха за работа, опитвайки се да вдигнат някое от платната.

Около пладне Кати-Бри, която отново бе заела мястото си на върха на мачтата, съобщи за многобройни ята от птици на север и на запад и Дюдермонт си отдъхна. Беше се опасявал, че бурята ги е отклонила прекалено много от курса им и няма да успеят да хвърлят котва край Скалите на чайката, последната отбелязана на картата суша преди Каеруич. Силните ветрове наистина ги бяха отнесли доста на юг и сега им се наложи здравата да се потрудят, особено на горките Робилард и Харкъл. И двамата бяха с огромни торбички под очите, изтощени както физически, така и психически.

Все пак, „Морски дух“ съумя да оправи курса си и да се добере до Скалите на чайката. Надали можеше да се измисли по-подходящо име за това място — пръснати из водата, тук имаше десетки зъбери, повечето от които бяха по-малки дори от шхуната, макар да имаше и такива, на които можеха да застанат двама-трима души. Ала всички те, дори и най-големите (една от тях се простираше на почти цяла миля), бяха по-скоро бели, отколкото сиви, целите покрити с дебел слой гуано. Когато „Морски дух“ се приближи, той изведнъж попадна в същински облак от птици, десетки хиляди чайки, които кръжаха наоколо и надаваха гневни крясъци, недоволни, че някой се е осмелил да навлезе във владенията им.

Дюдермонт успя да открие едно тясно заливче, където водата бе сравнително спокойна — тук щяха да довършат поправката на шхуната, а и моряците щяха да се поразтъпчат, ако не за друго, то поне за да успокоят бунтуващите им се вътрешности.

По-късно същия ден Дризт, Дюдермонт и Кати-Бри се изкачиха до най-високата точка на Скалите (която надали имаше повече от петнадесетина метра) и капитанът, с далекоглед в ръка, обърна поглед на юг, макар че не очакваше да види друго, освен вода и пак вода.

Беше им отнело почти две седмици, за да изминат петстотинте мили, които разделяха най-източната точка на Муншейските острови от Скалите на чайката — близо два пъти повече, отколкото Дюдермонт предвиждаше в началото. Въпреки това той не се боеше, че провизиите няма да им стигнат и бе уверен, че ще открият Каеруич. Откакто

напуснаха Уингейт, почти не бяха говорили за загадъчния остров, към който се бяха отправили. Поне не открито — от вниманието на Дризт не беше убягнал притесненият шепот на мнозина от моряците и историите, които си разказваха — за духове и други подобни ужасии.

— Петстотин мили оставихме зад гърба си и още толкова ни остават — проговори Дюдермонт, без да сваля далекогледа. — Недалече оттук, на юг, има остров, където можем да се запасим с още провизии.

— Имаме ли нужда от тях? — попита Дризт.

— Не и ако се движим достатъчно бързо — до Каеруич и обратно — отвърна капитанът.

— А ти как смяташ? — обади се Кати-Бри.

— Започвам да се уморявам от постоянните забавяния — бавно рече Дюдермонт. — Дори самото пътуване вече ми тежи.

— Защото се боиш от онова, което те очаква в края му. Кой знае дали ще открием Каеруич... ако подобно място изобщо съществува.

— Съществува — уверено отсече капитанът.

— Винаги можем да спрем на острова, който спомена, на връщане — намеси се Дризт. — А провизиите, които имаме, със сигурност ще ни стигнат до Каеруич.

Дюдермонт кимна. Да, сега започваше последната част от пътешествието им — отиваха право към Каеруич, без повече отклонения. Звездите щяха да ги водят — единствено те можеха да им покажат пътя. Капитанът се надяваше картата на Тарнхийл да се окаже точна.

И Каеруич наистина да съществува.

Ала в същото време частица от него се надяваше островът да е само една легенда.

ГЛАВА 9

КАЕРУИЧ

— Колко е голям Каеруич? — обърна се Кати-Бри към Дюдермонт.

Беше минала цяла седмица, този път, без да се случи нищо интересно. Още една седмица на пустота и самота, въпреки че шхуната бе пълна с хора и почти нямаше място, където да се скриеш от погледите на останалите. Така бе в открито море — да останеш истински, физически сам, бе невъзможно, ала светът изглеждаше някак странно далечен и нереален. Дризт и Кати-Бри прекарваха дни наред заедно, взрени в безбрежната водна шир, всеки потънал в собствените си мисли... заедно, и все пак толкова сами.

— Няколко квадратни мили — разсеяно отвърна капитанът, сякаш от много повтаряне думите се бяха превърнали в навик.

— И как смяташ да го откриеш? — повече от очевидна, остротата в гласа на младата жена накара двамата мъже да я погледнат изненадано.

— Нали открихме Скалите на чайката! — напомни й Дюдермонт, опитвайки се да повдигне духа ѝ, макар и в неговия тон да се прокрадваше по-рязка нотка. — Те също не са кой знае колко големи.

— Ха! — изсумтя Кати-Бри. — Че тях всички ги знаят къде са! Право на запад.

— Знаем къде се намираме — не отстъпи капитанът, — знаем и накъде трябва да се насочим. Освен това не пътуваме слепешката — забрави ли, че имаме карта?

Вместо отговор, младата жена хвърли поглед към Дънкин, човекът, който бе набавил картата и който сега търкаше задната палуба. Киселата ѝ гримаса красноречиво говореше колко надеждна според нея може да е карта, дошла от подобен източник.

— А и магьосниците имат нови очи, които виждат надалече — продължи Дюдермонт.

Така си беше, трябваше да признае Кати-Бри, макар да не бе особено сигурна доколко може да се разчита на „очите“, за които

говореше капитанът.

На Скалите на чайката Харкъл и Робилард бяха уловили няколко птици, твърдейки, че с помощта на своите магии, могат да общуват с тях. Чайките щяха да им помогнат, твърдяха те и всеки ден ги пускаха да летят на воля, със заръката да им съобщават всичко, което забележат. До този момент Кати-Бри не се бе замисляла за това, не и откакто стана ясно, че от десетте чайки само две продължават да се връщат на кораба. Останалите, предполагаше тя, отдавна си бяха у дома, надсмивайки се над глупавите магьосници през целия път дотам.

— Именно на картата разчитаме, откакто напуснахме Минтарн — меко се обади Дризт, опитвайки се да изтрие гнева и опасенията, които бяха легнали като сянка върху красивото, загоряло от слънцето лице на Кати-Бри.

В действителност той също споделяше чувствата ѝ, поне донякъде. Наистина, от самото начало знаеха какво ги очаква, пък и до този момент не бяха имали особени неприятности. Бяха прекарали вече няколко седмици на път, голяма част от тях — в открито море, но въпреки това не бяха изгубили нито един моряк, а запасите им, макар и не изобилни, бяха напълно достатъчни. За което, помисли си елфът с усмивка, трябваше да благодарят на Харкъл и Гуенивар — още с тръгването от Уингейт, двамата се бяха погрижили постепенно да прочистят кораба от плъхове.

Ала при все това, макар да осъзнаваше, че плаването върви добре, скиталецът не можеше да се пребори с недоволството, което се надигаше в гърдите му. Имаше нещо в океана, разбираше той, нещо в еднообразието и безпределната му самота. Да, той обичаше да плава, да пори вълните и да вдъхва соления въздух, но след толкова време, прекарано в открито море, наред пустота, по-бездънна от всичко, което можеше да се срещне на този свят, Дризт усещаше, че вече не издържа.

Кати-Бри се отдалечи, мърморейки. Скиталецът се обърна към Дюдермонт и усмивката на опитния моряк прогони голяма част от тревогите му.

— И преди съм я виждал такава — тихичко каза капитанът. — Ще се успокои в мига, в който видим Минтарн да се тъмнее на хоризонта или пък вземем решение отново да поемем на изток.

— Ще го направиш ли? — учуди се елфът. — Ще пренебрегнеш думите на допелгангера?

Дюдермонт се замисли над въпроса му.

— Тук съм, защото вярвам, че така трябва — проговори той найсетне. — Каквато и опасност да ме дебне, искам да съм готов за нея и да я посрещна с отворени очи. Ала не смятам да излагам живота на екипажа си на ненужен риск. Ако храната ни намалее толкова, че да продължим би означавало безумие, начаса ще обърна кораба и ще се върнем.

— Ами допелгангера? — попита Дризт.

— Враговете ми ме откриха веднъж — отвърна Дюдермонт, а в гласа му звучеше онази спокойна увереност, която го превръщаше в опора, скала, на която и Дризт, и останалите моряци винаги можеха да се облегнат. — Ще ме открият и втори път.

— А ние ще ги очакваме — увери го елфът.

* * *

Както се оказа, поне за Каеруич не им се наложи да чакат дълго. След разговора на Дризт и Дюдермонт не бе минал и час, когато Харкъл изтича на капитанския мостик, пляскайки развълнувано с ръце.

Дюдермонт, следван плътно от десетина нетърпеливи моряци, побърза да отиде при него. Скиталецът, който отново стоеше на обичайното си място на бимса, също се присъедини към тях. Бързо се досети какво става и вдигна поглед към Кати-Бри, която се взираше надолу от върха на мачтата.

— О, каква прекрасна птица е моят Реджи! — целят сияеше Харкъл.

— Реджи? — недоумяващо повториха Дюдермонт и неколцина от моряците.

— Кръстих го на Регуелд, невероятен магьосник беше той, о, да! Успя да кръстоса жаба с кон, а то хич не е лесно! Скокльо, така го нарече. Или пък беше Скокливеца? Или пък...

— Харкъл! — сухата забележка на Дюдермонт го накара да спре несвързаното бръщолевене.

— О, да, да — избъбри магьосникът. — Х-м-м, докъде ли бях стигнал? А, да! Тъкмо ви разправях за Регуелд. Какъв човек беше той! Наистина прекрасен! И как само се би в Стражев дол, поне така казват всички. Веднъж...

— Харкъл! — този път капитанът дори не се опита да скрие раздразнението си.

— Какво? — искрено недоумяваше магьосникът.

— Проклетата чайка! — изръмжа Дюдермонт. — Какво откри?

— А, да! — сети се Харкъл и доволно плесна с ръце. — Птицата, да, птицата. Реджи. Да, да, прекрасна птица е той. Най-добрият летец от цялата група, така си беше.

— Харкъл! — изреваха струпалите се моряци в един глас.

— Открихме остров — обади се някой зад объркания Харкъл и Робилард, с обичайното си отегчено изражение, бавно пристъпи напред. — Днес птицата се върна, бръщолевейки за някакъв остров. Напред и надясно, недалече оттук.

— Колко е голям? — попита Дюдермонт.

Робилард сви рамене и се засмя:

— В очите на една чайка всички острови изглеждат големи. Може да е скала, а може да е и цял континент.

— Или дори кит — подхвърли Харкъл.

Всъщност, това нямаше значение. Ако птицата беше забелязала остров на мястото, където според картата се намираше Каеруич, значи наистина ставаше въпрос за Каеруич!

— Дватамата с Дънкин ще ни отведете там — обърна се капитанът към Робилард и кимна към щурвала.

— И Реджи! — щастливо се намеси Харкъл и посочи към чайката, която бе кацнала на самия връх на гротмачтата, досами главата на Кати-Бри.

При вида на тази взривоопасна ситуация, Дризт усети как изтръпва, особено като се сети, че младата жена, бездруго изнервена от сутринта, е взела със себе си Таулмарил. За щастие, миг по-късно Харкъл повика питомеца си и птицата отлетя, без да остави никакви „подаръци“ след себе си.

Всъщност, без помощта на Реджи, „Морски дух“ най-вероятно щеше да мине на по-малко от миля от Каеруич, без изобщо да го забележи. Островът беше кръгъл, с конусовидна форма и надали

имаше повече от триста метра в диаметър. Освен това беше обгърнат от синкава мъгла, под чийто покров той дори отблизо приличаше на неспокойна морска вода.

Когато шхуната, носейки се бавно с полуспуснати платна, достигна сините валма, вятърът изведнъж стана студен, а слънцето сякаш избледня. Корабът обиколи целия остров, ала не забелязаха нищо особено. Не откриха дори място, където да хвърлят котва.

Когато се върнаха там, откъдето бяха тръгнали, Дюдермонт пое щурвала от Дънкин и като насочи носа на шхуната към Каеруич, бавно навлезе в синята мъгла.

— Призрачен вятър! — неспокойно подхвърли минтарнецът и потрепери от внезапно повелия хлад. — Главата си залагам, че тук е пълно с духове.

И той яростно подръпна ухото си, обзет от отчаяно желание да се намира навсякъде другаде, но не и тук. Ех, защо не бе слязъл в Уингейт! Изведнъж някой подръпна другото му ухо и той рязко се обърна, озовавайки се очи в очи с Дризт До'Урден. Двамата бяха почти еднакви на ръст, само че елфът, макар и да не бе по-едър, имаше железни, прекрасно калени мускули. Въпреки това, в този миг той се стори на ужасения Дънкин висок и много по-внушителен.

— Призрачен вя... — започна той, ала Дризт му даде знак да пази тишина.

Дребният мъж тежко се облегна на перилата и млъкна.

В това време Дюдермонт нареди платната да бъдат свалени още по-ниско, така че сега шхуната пъплеше едва-едва. Около тях мъглата все повече се сгъстяваше и нещо в начина, по който се държеше корабът, нещо в начина, по който водата течеше под тях, караше капитана да бъде нащрек. Поиска съвет от Кати-Бри, ала тя, напълно обгърната от синкавите валма, виждаше по-малко и от него.

Дюдермонт кимна на Дризт, който изтича на бимса и приклезна. Миг по-късно скиталецът забеляза нещо, което го накара да ахне от изненада.

Само на петдесетина ярда пред тях стърчеше някакъв стълб.

Дризт внимателно се вгледа в него, после изведнъж разбра какво е това — връх на корабна мачта!

— Спрете! — викна той и Робилард поде заклинание, още преди другите да успеят да реагират.

Сноп магическа енергия политна пред шхуната и предизвика мощно течение, от което „Морски дух“ се закова на място. Екипажът побърза да спусне платната докрай, а котвата цопна във водата със злокобен плисък, който дълго остана да кънти във въздуха.

— Колко? — обърна се Дюдермонт към мъжете край котвата — веригата ѝ бе разделена на равни интервали така, че да могат да преценят колко дълбоко е спусната.

— Трийсет метра — отвърна един от моряците, докато Дризт отиваше на мостика.

— Мисля, че беше риф — обясни скиталецът защо ги е накарал да спрат. — На по-малко от две дължини от нас има потънал кораб. Водата го е погълнала целия, само мачтата му стърчи отгоре. Но не мисля, че е преобърнат. Явно нещо го е потопило светкавично.

— Сигурно е бил пробит — предположи Робилард.

— Струва ми се, че сме на няколкостотин ярда от брега — рече Дюдермонт, взирайки се в гъстата мъгла, после обърна поглед към кърмата и двете спасителни лодки.

— Можем да обиколим острова още веднъж — предложи Робилард, досещайки се какво си е наумил капитанът. — Току-виж сме намерили място, където да хвърлим котва.

— Нямам намерение да излагам кораба на ненужен риск — отвърна Дюдермонт. — Ще гребем дотам.

И като кимна на неколцина от застаналите наблизмо моряци, нареди:

— Спуснете една от лодките във водата.

Двадесет минути по-късно Дюдермонт, Дризт, Кати-Бри, двамата магьосници, Уейлан Миканти и силно уплашеният и съпротивляващ се Дънкин се отправиха към острова, а лодката бе така препълнена, че ръбът ѝ почти докосваше тъмната вода. Капитанът бе оставил недвусмислени нареждания на екипажа — те трябваше да излязат на около хиляда ярда извън мъглата и да чакат завръщането им. Ако до падането на нощта лодката все още я нямаше, „Морски дух“ трябваше да се оттегли от острова и да се върне отново по пладне на следващия ден.

Ако от седмината и тогава нямаше следа, шхуната трябваше да отплава към дома.

После се отдалечиха от кораба. Дънкин и Уейлан гребяха, а Кати-Бри бе застанала на носа, готова да ги предупреди при първото съмнение за подводни скали. В другия край на лодката Дризт бе приклепнал до Дюдермонт, готов да му посочи мачтата, която бе забелязал по-рано.

Ала от нея нямаше и следа.

— Няма подводни скали — обърна се младата жена към Дризт и Дюдермонт. — Хубав, дълбок залив — спокойно можехме да акостираме край проклетия бряг!

Капитанът хвърли поглед на елфа, който напрегнато се взираше в мъглата, чудейки се къде ли се е дянала мачтата. Той тъкмо се канеше да повтори, че не се е заблудил, когато изведнъж се разнесе грозен, стържещ звук, лодката рязко се наклони и се закова на място.

За щастие, Робилард пое нещата в свои ръце и побърза да вдигне телата на Харкъл, Дюдермонт, Кати-Бри, както и своето собствено във въздуха, така че лодката да олекне достатъчно, за да могат Дризт, Уейлан и Дънкин да я прекарат над камъка.

— Защо не акостирахме до брега, така ли? — подхвърли елфът на Кати-Бри.

— Преди малко нямаше нищо! — настоя младата жена.

Вече пет години тя отговаряше за наблюдателницата на „Морски дух“ и мнозина твърдяха, че по цял Саблен бряг няма по-остри очи от нейните. Как тогава, недоумяваше тя, бе могла да пропусне толкова очевидна скала и то когато се бе оглеждала именно за нещо подобно?

Малко по-късно Харкъл, който стоеше на кърмата, нададе изненадан вик и когато другарите му се обърнаха, с изумление видяха от водата досами него да стърчи нещо.

Изведнъж всички, особено Дризт, усетиха, че започват да споделят подозренията на Кати-Бри. Та те практически бяха минали през мачтата, как така не я бяха усетили!

Дънкин яростно подръпна ухото си.

— Мъглата ни погажда номера — спокойно рече Дюдермонт. — Заобиколете мачтата!

Заповедта завари останалите неподготвени. Дънкин мрачно заклати глава, ала Уейлан го потупа по рамото:

— Нали чу капитана? Хващай греблата.

Кати-Бри се надвеси през борда на лодката, любопитна да научи повече за този загадъчен кораб, ала мъглата се отразяваше във водата, обвивайки всичко под себе си в плътен сив воал, чиито тайни младата жена не можеше да прозре. Най-сетне Дюдермонт разбра, че тук няма да успее да научи нищо и нареди на Уейлан и Дънкин да гребат към брега.

В началото минтарнецът кимна зарадвано, доволен, че най-накрая ще се махнат от тази ужасна вода, но миг по-късно се сети къде отиват и отново започна да подръпва ухото си.

Вълни почти нямаше, ала подводното течение бе доста силно и лодката напредваше бавно. Островът изплува пред очите им, ала после дълго остана така, сякаш на няколко загребвания разстояние, а всъщност недостижим.

— По-силно! — викаше капитанът на гребците, макар да разбираше, че и те като него изгарят от желание да приключат с това и дават всичко от себе си.

Най-сетне Дюдермонт обърна отчаян поглед към Робилард. Магьосникът го разбра и с примирена въздишка бръкна в джоба си, търсейки съставки за някое заклинание, което да им помогне.

Все още на носа, Кати-Бри се взираше в мъглата, опитвайки се да открие признаци на живот по осеяния с бял пясък бряг. Ала островът беше прекалено далече, а мъглата — твърде гъста. Вместо това, младата жена насочи вниманието си надолу, към тъмните води, които се плискаха край лодката.

И в които горяха свещи!

Лицето на Кати-Бри се изкриви от изненада. Тя вдигна глава, потърка очи и отново сведе поглед надолу.

Не, не можеше да има грешка. Там наистина имаше свещи. Свещи... под водата!

Заинтригувана, тя се приведе още по-ниско и най-после различи какво държи малките пламъчета.

Младата жена рязко се дръпна назад, мъчейки се да си поеме дъх:

— Мъртвите! — едва успя да прошепне тя, ала резките ѝ движения бездруго бяха привлекли вниманието на останалите.

Миг по-късно една полуразложена ръка се протегна от водата и сграбчи ръба на лодката.

Дънкин, който гледаше само Кати-Бри, изпищя, когато я видя да скача на крака и да изважда меча си. Дризт също се изправи и се хвърли към нея.

Призрачната ръка бе последвана от главата на неживото същество — ужасяващо, мъртвешко лице, което бавно се надигна от вълните.

Казид'еа проряза въздуха, ала срещна само ръба на лодката и потъна дълбоко в дървото.

— Какви ги вършиш? — изкрещя Дънкин, същото се питаше и Дризт, който вече бе успял да се добере до Кати-Бри и не виждаше никакви призрази, само меч на младата жена, забит в лодката.

— Гребете! — извика Кати-Бри вместо отговор. — Гребете!

Скиталецът изпитателно се вгледа в нея, после се обърна към другите.

— Свещи? — попита той, забелязал малките светлинки, които блещукаха във водата.

Тази простичка дума като че ли ужасяваше повечето от другарите му. Дюдермонт, Дънкин, Уейлан и Робилард, всички до един моряци, неведнъж бяха слушали разкази за морски призрази — скрити под вълните, те дебнеха живите същества, а в полуразложените им ръце горяха вещерски пламъци.

— Колко красиво! — възкликна Харкъл, отнесен както винаги, и се надвеси през борда.

— Махнете ни оттук! — извика Дюдермонт, ала Уейлан и Дънкин нямаха нужда от подканяне — те вече гребяха към брега с всички сили.

Робилард също не бездействаше. По негова заповед една огромна вълна се надигна под лодката и я понесе към брега. Рязкото движение повали Кати-Бри на дъските и замалко не събори Дризт във водата.

Харкъл, напълно погълнат от гледката на свещичките, нямаше този късмет и когато вълната наближи брега, той изхвърча през борда.

Лодката продължи напред, докато камъните и пясъкът не я спряха.

В плитчините, на по-малко от десет метра от сушата, Харкъл се изправи, мокър от глава до пети.

Заедно с него се изправиха и дузина разкривени, подпухнали създания.

— О, здравейте... — дружелюбно започна магьосникът, ала изведнъж осъзна какво вижда насреща си и очите му се разшириха от ужас — Ай! — изпищя той и се хвърли към брега, гребейки колкото сили имаше.

Кати-Бри вече бе свалила Таулмарил от рамото си и бе заела позиция.

Харкъл изпищя, когато първата стрела изсвистя покрай главата му, после обаче чу отвратителното цопване на безжизнено тяло във водата и разбра, че младата жена не се цели в него.

Следващата стрела не се забави и още едно от зомбитата рухна покосено. Междувременно магьосникът почти бе успял да се добере до брега и като се отскубна от водораслите, оплели се в краката му, хукна към сушата. В мига, в който усети мокрия пясък под краката си, до ушите му достигна звук от мощен тътен и той се обърна тъкмо навреме, за да види как между него и зомбитата се издига огнена стена.

Въпреки това не спря да тича, докато не стигна при останалите шестима и така бурно благодари на Робилард, че той не можа да продължи магията си.

Огнената завеса се отдръпна. Там, където допреди малко стояха само десетина чудовища, сега имаше поне двадесет, а още нови и нови продължаваха да излизат от вълните и водораслите.

— Чудесно! — промърмори Робилард.

Кати-Бри стреля отново, поваляйки поредното зомби.

Робилард вдигна ръка и от пръстите му излетяха струи зелена енергия. Три от тях удариха едно от чудовищата и то рухна, другите две прогориха дупка в следващото и то също се строполи във водата.

— Доста банално — подхвърли Харкъл.

— Ами покажи ни нещо по-интересно тогава! — смръщи се Робилард и другият магьосник възмутено плесна с ръце.

Предизвикателството бе прието.

Макар все още да не сваляха оръжие, Дризт и останалите се поотдръпнаха — прекрасно разбираха, че е безсмислено да се намесват в битката, когато с тях има двама магьосници. Дори Кати-Бри се отказа и след още един-два изстрела реши да отстъпи сцената на вълшебниците.

— Един калимшански змиеукротител ме научи на това — заяви Харкъл и като хвърли парче връв във въздуха, подхвана заклинателен напев с висок, пронизителен глас.

Едно от водораслите край брега оживя, уви се около краката на най-близкото зомби, досущ като някоя гигантска змия, и го дръпна под водата.

Лицето на Харкъл грейна, ала Робилард изсумтя подигравателно: — Само една? — изсмя се той и на свой ред поде магия.

В продължение на няколко секунди той се въртеше и танцуваше причудливо, а над главата му бе надвиснал облак от метални стружки. Изведнъж се закова на място, рязко се обърна и протегна ръка към брега. Порой от лъскави, нажежени метални късчета се изсипа върху чудовищата. Горещото желязо разкъсваше водораслите и жалките останки от дрехи, които обгръщаха гниещите им тела, потъваше в разложената плът и стигаше чак до костите.

Не след дълго още няколко зомбита се сгромолясаха във водата.

— Съвсем просто заклинание — махна с ръка Харкъл, после извади неголяма метална пръчка и я насочи към морето.

Миг по-късно от върха ѝ изскочи ярка мълния и полетя към чудовищата, разстилайки се във всички посоки така, че когато достигна водата, десетки зомбита попаднаха в безмилостната ѝ прегръдка.

Колко странно, дори смешно, изглеждаше всичко отстрани! Косата на неживите същества щръкна право нагоре, а телата им заподскачаха нагоре-надолу, досущ като в някакъв причудлив танц, който ги караше да се въртят във всички посоки и да се клатушкат неконтролируемо, преди вълните най-сетне да ги погълнат.

Когато всичко свърши, гнусните създания бяха намалели наполовина, макар че навсякъде по брега продължаваха да се надигат подкрепления.

Харкъл се ухили широко и щракна с пръсти.

— Съвсем просто заклинание — повтори той.

— Нима? — промърмори Робилард под носа си.

По това време Кати-Бри вече бе отпуснала Таулмарил и развеселено гледаше спътниците си. Дори Дънкин, толкова ужасен допреди малко, сега изглеждаше така, сякаш всеки миг ще избухне в смях. Дюдермонт също бе доволен — явно напразно се бе тревожил, че

видът на толкова отблъскващи противници може да разколебае спътниците му.

Сега бе ред на Робилард да покаже на какво е способен и той реши да се съсредоточи върху едно от зомбитата, което бе изпълзяло от водата и сега се катереше към тях. Този път магьосникът не прибегна до каквито и да било материални съставки, просто запя тихо и размаха ръце. Огнена струя изригна от протегнатия му пръст, обви тялото на злощастното същество и го погълна за броени секунди. Все така съсредоточен, Робилард насочи пламъците към следващото зомби, което изгоря също толкова бързо.

— Изпепелителят — обясни той, когато заклинанието свърши. — Наследство от Аганназар.

Харкъл изсумтя пренебрежително.

— Ха, този жалък фокусник ли! — изсмя се той и Робилард се смръщи, но преди да успее да отвърне, Харкъл бръкна в джоба си и извади нещо оттам. — Прах от ревен и стомах на пепелянка — обясни той и вдигна ръка.

— Мелф! — щастливо извика Робилард.

— И още как! Ето на това казвам аз магьосник!

— Познавам Мелф — вметна Робилард, при което Харкъл се сепна и прекъсна заклинанието си.

— На колко години си? — изумено ахна той.

— Познавам магиите му — поясни другият вълшебник.

— А — успокои се Харкъл и отново се залови за работа.

За да докаже, че той също знае това-онова за Мелф, Робилард бръкна в джоба си и извади шепа зрънца, от които се носеше ухание на борова смола. Харкъл усети миризмата, ала бе прекалено погълнат от собственото си заклинание, за да ѝ обърне особено внимание.

Малката стреличка изскочи от ръката му, заби се в корема на най-близкото чудовище и го напълни с киселина, която бързо прогори огромна дупка в тялото му. Зомбито се улови за корема и се приведе одве, сякаш искаше да надзърне в нея.

После се строполи на земята.

— Мелф! — тържествуващо се провикна Харкъл, ала замълча, когато видя рояка от миниатюрни пламтящи метеори, който се издигна над ръката на Робилард и се стрелна към редиците на чудовищата, разпръсквайки се във всички посоки.

— По-добър Мелф — призна Харкъл.

— Стига глупости — намеси се Дюдермонт. — Можем просто да се махнем. Съмнявам се, че ще ни преследват.

Никой от двамата обаче не му обърна особено внимание.

— Не сме на кораба! — възмутено отвърна Робилард и отново се обърна към Харкъл: — Признаваш ли се за победен?

— Че аз още не съм започнал! — възкликна упоритият Харпъл и двамата се впуснаха в магия след магия — някои от най-могъщите заклинания от безспорно забележителните им репертоари.

Робилард извади мъничка кофа и лопатка, а Харкъл — ръкавица от змийска кожа и дълъг, ярко боядисан нокът.

Пръв беше Робилард. Във въздуха пред най-близките зомбита се разхвърча пясък и досами краката им зейна огромна яма. Те не можаха да спрат и пропаднаха вътре. Без да им обръща повече внимание, магьосникът леко промени ъгъла и с една-единствена дума отвори нова дупка, недалече от първата.

— Ровеца магия — обясни той между заклинанията.

— Бигби — не му остана дължен Харкъл. — Чувал ли си за Бигби?

Въпреки забележителната демонстрация, която бе направил току-що, Робилард пребледня. Разбира се, че бе чувал за Бигби! Та той бе един от най-могъщите магьосници, раждали се някога в Равнините!

В началото заклинанието на Харкъл сътвори една гигантска, призрачна ръка, която се зарея над плажа. Три от пръстите ѝ бяха изпънати и сочеха към дупката, изкопана от Робилард, ала средният пръст беше подвит под палеца.

— Аз въведох някои подобрения в работата на Бигби! — похвали се Харкъл.

Едно от чудовищата предпазливо пристъпи напред.

— Дойнк! — извика магьосникът и гигантският среден пръст изскочи изпод палеца и с все сила плесна зомбито по главата, при което то рухна в ямата.

Харкъл се обърна към Робилард със самодоволна усмивка.

— Поразяващите пръсти на Бигби! — заяви той, после отново насочи вниманието си към ръката, която бавно се понесе над брега, поваляйки всяко чудовище, изпречило се на пътя ѝ.

Робилард не знаеше дали да се възмути или да избухне в смях. Този Харпъл си го биваше, не можеше да му го отрече. Но той нямаше намерение да се откаже толкова лесно и без да се колебае, извади от джоба си един диамант — прекрасен камък, който му бе струвал повече от хиляда златни монети.

— Отилюк! — предизвикателно обяви той името на друг легендарен вълшебник, който отдавна се бе превърнал в крайъгълен камък за всички следовници на магическото изкуство.

Сега бе ред на Харкъл да пребледнее — познанията му върху Отилюк бяха съвсем ограничени.

В това време Робилард местеше поглед между диаманта в ръката си и бързо намаляващите редици на зомбитата — дали наистина си струваше високата цена? Изведнъж лицето му се озари от неочаквано прозрение и като щракна доволно с пръсти, той прибра диаманта обратно в джоба си и вместо него извади неголям кристал.

— Отилюк — повтори, избирайки друга вариация на същата магия.

После изрече заклинанието и водата по цялото крайбрежие замръзна начаса, оковавайки всички чудовища, които още не бяха излезли от морето, в здрава ледена прегръдка.

— Биваше си го! — призна Харкъл, докато Робилард потриваше ръце — най-сетне се бе отървал от нашествениците и бе доказал кой от двамата е по-добър.

Последната му магия бе очистила брега от зомбита, така че битката очевидно бе приключила.

Само че Харкъл нямаше никакво намерение да остави нещата така. Последната дума просто трябваше да бъде негова! Той обходи с поглед ледената стена, която се издигаше по протежение на брега, после предизвикателно изгледа Робилард и демонстративно извади малка керамична манерка от най-дълбокия си джоб.

— Изключително геройство — обясни. — Предполагам, че си чувал за Тенсер?

Робилард сбърчи чело.

— О, да — сети се той миг по-късно. — Разбира се, лудия Тенсер.

Изведнъж очите му се разшириха и той ахна, осъзнал какво си е наумил Харкъл. Говореше се, че най-прочутата магия на Тенсер за

известно време превръща онзи, който я прилага, във войн... във войн — берсерк!

— Не! Не и Тенсер! — извика той и се хвърли върху Харкъл, избивайки манерката от ръцете му, после се примоли на останалите: — Помогнете ми!

С тяхна помощ боричкането — както и магьосническата надпревара — приключи набързо и Дюдермонт обяви, че е време да се махат от брега.

Дризт кимна на Кати-Бри и застана начело на малката групичка, нетърпелив най-сетне да тръгнат. Младата жена обаче не го последва веднага. Вниманието ѝ беше привлечено от приятелския разговор между двамата магьосници и най-вече от Робилард, който изглеждаше много по-оживен и щастлив от друг път. Присъствието на Харкъл Харпъл май наистина му се отразяваше добре.

— Онази ровеца магия — тъкмо казваше Харкъл, — се съчета прекрасно с моя Бигби. Някой път трябва да ми я покажеш. Братовчед ми, Бидърду, той е върколак и има навика непрекъснато да заравя в двора всичко, което му попадне — кокали, пръчки, какво ли не. Ровещата магия ще ми помогне да ги...

Кати-Бри поклати глава и изтича при Дризт. Преди да стигне при него, тя се обърна към лодката и видя Дънкин да се свива в нея, клатейки неспокойно главата си напред-назад. Младата жена даде знак на другарите си и те всички тръгнаха обратно към брега.

— Искам да се върна на кораба! — докато говореше, минтарнедът се бе вкопчил толкова здраво в лодката, че кокалчетата на пръстите му бяха побелели от напрежение. — Един от магьосниците може да ме отведе.

— Хайде — рече Дризт. — Ела.

Дребният мъж дори не помръдна.

— Имаш възможност да видиш неща, които малцина са имали щастието да зърнат — помъчи се да го изкуши елфът и извади ониксовата статуетка от кесията си.

— Ти знаеш за Каеруич повече от всеки друг на борда — намеси се и Дюдермонт. — Нуждаем се от теб.

— Не знам почти нищо! — не отстъпваше Дънкин.

— Но и то е повече, отколкото знаем ние — настоя капитанът.

— Ще бъдеш възнаграден за помощта — отново се обади Дризт и очите на минтарнеца светнаха... поне докато скиталецът не поясни какво има предвид: — Какви ли приключения ни очакват тук! Какви ли тайни ще разкрием!

— Приключения? — повтори Дънкин, сякаш не можеше да повярва на ушите си, а погледът му обходи брега и зомбитата, оковани в ледената стена. — Награда? — изсмя се той ехидно. — По-скоро наказание, макар че не съм сторил нищо, с което да го заслужи!

— Тук сме, за да разбулим една мистерия — опита се да събуди любопитството му Дризт. — Да научим нови неща, да израснем. Да живеем, разкривайки тайните на света, който ни заобикаля.

— Че кой се интересува от тях? — сръза го Дънкин, без изобщо да се впечатли от красноречието му.

Уейлан обаче, вдъхновен от думите на елфа, реши, че се е наслушал на мрънкането на минтарнеца и пое нещата в свои ръце. Без да си губи времето в празни приказки, той влезе във водата, освободи лодката от отчаяната му хватка и го извлече на брега.

— Можех да го направя много по-впечатляващо — подхвърли Робилард.

— Тенсер също не би се справил зле — обади се и Харкъл, ала Робилард беше непреклонен:

— Само не Тенсер!

— Само не Тенсер? — повтори Харкъл.

— Само не Тенсер! — категорично отсече другарят му.

Харкъл изхленчи недоволено, но не каза нищо.

— Пестете си силите — обърна се Уейлан към тях. — Много скоро може да имаме нужда от тях.

Сега бе ред на Дънкин да захленчи.

— Когато всичко върши — опита се да повдигне духа му Дризт, — ще можеш да разказваш история, която ще накара всички моряци да те слушат със зяпнала уста!

Това като че ли успокои минтарнеца... поне докато Кати-Бри не се обади:

— Разбира се, в случай че оживееш.

Дризт и Дюдермонт се смръщиха насреща ѝ, ала тя се усмихна невинно и се отдалечи.

— Ще се оплача на Негово величество! — заплаши Дънкин, но никой не му обърна внимание.

Дризт призова Гуенивар и когато тя се присъедини към тях, седмината наобиколиха Дюдермонт. Той начерта върху пясъка груба скица на острова, като отбеляза с Х мястото, където се намираха в момента и с друго Х местоположението на „Морски дух“ в морето.

— А сега накъде? — попита капитанът, обръщайки се най-вече към Дънкин.

— Чувал съм да говорят за вещицата от Пещерата на стенанието — неохотно рече минтарнецът.

— Нищо чудно да има пещери някъде край брега — предположи Кати-Бри. — Или пък там горе.

И тя заби пръст в импровизираната карта, там, където Дюдермонт бе начертал ниската, конусовидна планина, която заемаше по-голямата част от Каеруич.

— Да претърсим острова, преди да се върнем обратно — каза Дюдермонт и останалите нямаше нужда да проследяват погледа му към брега и замръзналите зомбита, за да предположат какви опасности крие крайбрежието на Каеруич.

И така, те поеха към вътрешността на острова, проправяйки си път през изненадващо гъстата растителност, състояща се предимно от трънливи храсталаци и папрат.

Едва-що бяха оставили плажа зад гърба си, когато около тях се разнесоха странни звуци — песните на десетки екзотични птици и дрезгави крясъци, каквито никой от тях не бе чувал преди. Както обикновено в подобни ситуации, Дризт и Гуенивар щяха да се погрижат и пътят пред тях, и фланговете им да бъдат чисти — безшумни както винаги, двамата избързаха напред и потънаха в шубрака.

Дънкин простена уплашено — никак не му се нравеше това, че групичката им изведнъж бе намаляла толкова. Кати-Бри се изсмя развеселено, при което той я изгледа намръщено. Само ако знаеше минтарнецът колко по-спокойно може да крачи, когато елфът и пантерата са наоколо!

Бяха вървели повече от час и бяха изкачили почти половината от ниската планина, когато най-сетне спряха на една полянка, за да си отдъхнат. Дризт прати Гуенивар напред — за краткото време, което

смятаха да прекарат в почивка, пантерата щеше да обходи по-голямо разстояние, отколкото те можеха да изминат за цял ден.

— Ще се спуснем от другата страна на планината и ще вървим на юг, докато не се озовем при лодката — обясни плана Дюдермонт. — После отново ще се изкачим до върха, ще слезем от другата ѝ страна и ще тръгнем надясно.

— Кой знае покрай колко пещери сме минали вече, без дори да ги забележим! — недоволно измърмори Робилард и останалите нямаше как да не се съгласят — растителността беше прекалено гъста, а и синкавата мъгла продължаваше да се стеле навсякъде.

— Ами нали затова имаме магьосници — саркастично отвърна капитанът. — Те може би щяха да ни помогнат... стига да не държаха толкова да похабят всичките си заклинания, само и само да си докажат нещо.

— Ама там имаше врагове — изтъкна Харкъл.

— Спокойно можех да ги спра с Таулмарил — обади се Кати-Бри.

— И да похабиш кой знае колко стрели! — отвърна магьосникът, уверен, че този път я е хванал натясно.

Разбира се, както всички останали прекрасно знаеха, колчанът на младата жена бе вълшебен.

— Моите стрели никога не свършват — обясни тя и Харкъл се отказа да спори.

Изведнъж Дризт скочи на крака и напрегнато се взря в шубрака, посягайки към кесийката, в която държеше ониксовата статуетка.

Кати-Бри побърза да се изправи, сваляйки Таулмарил от рамото си останалите също последваха примера ѝ.

— Гуенивар? — попита младата жена.

Дризт кимна. Нещо се бе случило с пантерата, но не беше сигурен какво. Воден от интуицията си, той извади фигурката и отново призова Гуенивар. Миг по-късно познатата сива мъгла се завихри над магическия предмет и Гуенивар се завърна сред тях, кръстосвайки нервно малката полянка.

— Ама те две ли са? — учуди се Дънкин.

— Това е същата котка — обясни Кати-Бри. — Нещо е отпратило Гуен обратно в нейната Равнина.

Дризт кимна и погледна Дюдермонт:

— Нещо, което тя може да намери отново — заяви той.

И така, водени от пантерата, те продължиха напред. Не след дълго стигнаха до северния склон на планината и там, скрита зад завеса от плътен зелен мъх, видяха да зее тъмна дупка. Дрифт кимна на Гуенивар, ала тя, както никога досега, отказа да влезе.

Скиталецът я изгледа заинтригувано.

— Аз бях дотук! — обади се Дънкин. — Връщам се при лодката!

И той се намери да си тръгне, ала Робилард, комуто това непрестанно мърморене започваше да омръзва, извади магическата си пръчка и я насочи между очите му. Не каза нищо, но думи и без това не бяха нужни — минтарнецът начаса се върна при тях.

Дрифт приклепна до Гуенивар. Защо тя не искаше да влезе в пещерата? Със сигурност не беше от страх, в това не се съмняваше. Дали пък там вътре нямаше някаква магия, която ѝ пречеше да продължи?

Това трябва да бе, каза си скиталецът, и като даде знак на останалите да останат по месата си, извади Сиянието (което веднага бе окъпано от синкав светлик) и пристъпи напред. Мина през своеобразната зелена завеса, изчака няколко минути, докато очите му се настроят към мрака, който цареше вътре, и направи още няколко крачки.

Светлинката, която играеше по ръба на Сиянието, изведнъж угасна. Дрифт отскочи встрани и се скри зад един голям камък. В този миг осъзна, че не се движи толкова бързо, колкото би трябвало — предпазителите около глезените му очевидно не действаха тук.

— Никаква магия — досети се той — ето защо Гуенивар бе отказала да влезе.

Обърна се, за да отиде при останалите, ала видя, че приятелите му, нетърпеливи да разберат какво става, го бяха последвали. Харкъл и Робилард изглеждаха доста странно, а Кати-Бри се мръщеше и недоумяващо наместваше Котешкото око, станалата безполезна диадема на челото ѝ.

— Забравих всичките си магии! — възкликна Харкъл и гласът му отекна из просторната пещера, многократно усилен от ехото.

— Ш-ш-т! — изсъска Робилард и му запуши устата.

После обаче се замисли над думите му и изведнъж ахна:

— Аз също! — викна, след което уплашено затули и собствената си уста.

— Тук магиите са безсилни — обясни Дризт. — Затова и Гуенивар не може да влезе.

— Сигурно точно това я е отпратило от Материалната равнина — добави Кати-Бри.

Изведнъж всички млъкнаха и обърнаха погледи към Уейлан, който бе завързал няколко клона заедно и сега ги запали.

— Нямам намерение да се лутам като слепец — заяви той и вдигна импровизираната факла.

Никой не се възпротиви. Намираха се едва на няколко метра от входа, а наоколо вече бе толкова тъмно, че не виждаха почти нищо, освен това сетивата им подсказваха, че пещерата е наистина голяма. От мястото лъхаше хлад и усещане за дълбочина, струваше им се, че цялата лепкава влага на острова бе останала навън.

Когато навлязоха във вътрешността, се увериха, че сетивата им не са ги излъгали. Пещерата бе просторна, с почти овална форма, като в най-дългата си част навярно достигаше повече от тридесет метра. Каменистият под ту хлътваше, ту образуваше своеобразни прагове, от тавана висяха гигантски сталактити.

Дризт тъкмо щеше да предложи да я проучат по-внимателно, когато неочакван звук ги накара да подскочат.

— Кой иска да надзърне в онуй, що е скрито за очите? — разнесе се пронизителен глас от дъното на пещерата, където подът бе значително по-висок и се издигаше на около четири метра над нивото на входа.

Всички присвиха очи, опитвайки се да видят кой стои там, а Кати-Бри още по-здраво стисна Таулмарил, макар да не бе съвсем сигурна как ще действа той в място, където магията бе безсилна.

Дънкин погледна към изхода и Робилард начаса извади магическата си пръчка, въпреки че вниманието му си остана насочено към дъното на пещерата. Минтарнецът се поколеба за миг, после изведнъж се сети, че тук пръчката не може да му навреди.

— Кой иска да надзърне в онуй, що е скрито за очите? — долетя отново резкият въпрос.

Дънкин изхвърча навън.

Като по команда всички се обърнаха натам.

— Оставете го — рече Дюдермонт и като взе факлата от Уейлан, бавно тръгна напред.

Четиримата му другари го последваха, докато Дризт, предпазлив както винаги, потъна в сенките край стената.

Въпросът се разнесе отново. Звучеше така, сякаш е бил изричан безброй пъти — очевидно вещицата бе свикнала с посетители. Миг покъсно иззад няколко големи камъка се показва и самата тя. Престаряла, облечена в овехтели одежди, тя се подпираше на къса, гладка тояжка и сякаш едва си поемаше дъх — устата ѝ бе полуотворена и разкриваше един-единствен, пожълтял зъб. Дори от разстоянието, което ги делеше, те ясно виждаха очите ѝ — мътни и очевидно незрящи.

— Кой ще понесе товара на познанието? — попита тя.

После обърна глава към мястото, където бяха застанали петимата, помълча няколко мига и избухна в пронизителен смях.

Дюдермонт даде знак на останалите да не правят нищо и смело пристъпи напред.

— Аз! — заяви той. — Аз съм капитан Дюдермонт и дойдох със своя кораб, „Морски дух“, за да...

— Махай се! — изкрещя вещицата толкова заповеднически, че Дюдермонт неволно направи крачка назад.

Кати-Бри още по-здро стисна лъка си, но продължи да го държи сведен надолу.

— Тук не става въпрос за теб, нито за който и да било мъж! — обясни старицата, при което всички погледи се насочиха към Кати-Бри. — За двама, за двама само се отнася — продължи вещицата с напевен глас, сякаш рецитираше отдавна забравена балада. — Не е за людски син, или пък за някой, чиято кожа слънцето загаря.

Очевидният намек подежда на Дризт като плесница. Той излезе от сенките и погледна към Кати-Бри, която имаше същото съкрушено изражение — очевидно и този път ставаше въпрос за елфа. Дюдермонт едва не бе убит, а сега „Морски дух“ се намираше на стотици мили от дома, в тези води, където опасността дебнеше на всяка крачка... и всичко това — заради Дризт и мрачното му наследство.

Скиталецът прибра ятаганите си и отиде при младата жена, после двамата заедно минаха покрай слисания Дюдермонт и застанаха пред спялата старица.

— Добра среща, изменнико на Даермон Н'а'шез-баернон — поздрави го тя, използвайки древното име на рода му... име, което малцина извън Мензоберанзан бяха чували. — Добра среща и на теб, джуджешка щерко, която запокити най-тежкото копие, хвърляно някога!

За момент двамата се почудиха какво ли иска да каже вещицата с последното изречение, ала бързо се досетиха, че „най-тежкото копие“ трябва да бе сталактитът, който младата жена бе съборила върху светилището на Баенре. Да, ето че за кой ли път миналото на Дризт се надигаше, заедно с враговете, които те вярваха, че са оставили зад себе си.

Старицата им даде знак да се приближат и те го сториха, опитвайки да се съвземат от шока. Спряха на около три-четири метра от нея и вдигнаха поглед нагоре, тъй като тя все още се намираше на метър-два над тях. Това, както и фактът, че тя знае неща, които не би трябвало да са й известни, ги караше да се смущават още повече. Вещицата се поизправи, опитвайки се да изпълне превитите си от годините рамене, и спря незрящия си поглед върху Дризт.

После тихо, ала уверено, издекламира стиховете, които Ерту й бе дал.

*Не някаква случайност, а коварен план,
по стъпките на бащиния дух го тласна.
И онзи, който мрази го с изгарящ плам,
покой не ще намери, докато не го погуби.*

*Дом рухна, от гигантско копие сразен,
и скърши гордостта на Лолт за миг.
И ето че сърцето на предателя Дризт До'Урден
като с нож прободено, от смут се сви.*

*Предизвикателство, изменническо чедо,
с награда, на която няма как да устоиш,
но чак след като на Бездната от лепкавия плен,
прокудения звяр освободиш.
Даден на Лолт и от Лолт върнат,*

*за да поеме Дрифт по пътя, тънец в черен мрак
най-зъл измежду злите, нему Лолт го даде,
та Дрифт да падне, покосен от своя смъртен враг.*

*В дома ти пръв, предателю, роди се таз' омраза,
и неин пленник стана той,
когото за изгубен смяташе навеки
другар в боя и приятел твой.*

Сляпата вещица млъкна така внезапно, както бе започнала и застина на мястото си, съвършено неподвижна и с блуждаещ поглед, сякаш усилието бе отнело голяма част от силата ѝ. После отстъпи назад и отново потъна в мрака между камъните.

Дрифт дори не я забеляза, просто си стоеше на мястото, превит под тежестта на невидим товар, и се мъчеше да повярва в невъобразимото.

— „Даден на Лолт“ — промълви той, после можа да изрече единствена дума: — Закнафейн.

ГЛАВА 10

СЪРЦЕТО НА КИЕРСТААД

Когато излязоха от пещерата, петимата завариха Гуенивар, удобно разположила се върху гърдите на поваления Дънкин. Дризт ѝ махна да слезе оттам и всички поеха към брега.

Скиталецът измина разстоянието до лодката като насън, без да каже нито дума, освен, за да отпрати пантерата, когато стана ясно, че от зомбитата няма и следа. Останалите също мълчаха, уважавайки чувствата, които смущаващите думи на вещицата бяха събудили в гърдите му.

Дризт не спираше да си ги повтаря наум, мъчейки се да ги запомни до най-малката подробност. Всяка дума — не, всяка сричка! — можеше да крие ключ към загатката, отговор на въпроса в чий плен се намира баща му. Ала съобщението бе дошло толкова внезапно, толкова неочаквано!

Неговият баща! Закнафейн! Дъхът му спираше само като си помисли за това. Спомените го върнаха назад във времето, към годините, когато Закнафейн го посвещаваше в тайните на бойното изкуство време, когато двамата тренираха усърдно и истински се забавляваха. Спомни си как веднъж баща му се опита да го убие, ала вместо да ги раздели завинаги, този случай още повече скрепи обичта им — единствената причина, накарала Закнафейн да вдигне ръка срещу него, бе погрешното убеждение, че любимият му син се е превърнал в безмилостен убиец, също като останалите си събратя.

Дризт тръсна глава, за да прогони спомените. Сега не бе моментът да се отдава на носталгия, не и когато трябваше да съсредоточи всичките си усилия върху задачата, която му предстоеше. Въодушевлението, обзело го при мисълта, че може отново да зърне баща си, бе огромно, ала не по-малка бе и тревогата му. Някое могъщо същество — матрона — майка или дори самата Лолт — държеше ключа към загатката, освен това сляпата старица достатъчно ясно бе дала да се разбере, че този път не става въпрос само за него, но и за Кати-Бри. Скиталецът хвърли поглед към младата жена, която също бе

потънала в подобни мисли. Според вещицата, зад случилото се — нападението в Града на бездънните води, споменаването на Каеруич, пътуването до далечния остров — стоеше някой, дирещ разплата не само с Дризт До'Урден, но и с Кати-Бри.

Елфът поизостана от другарите си, които се заловиха да изтеглят лодката във водата, откъсна поглед от Кати-Бри и за миг забрави и нея, и всичко наоколо, изцяло погълнат от усилието да си припомни думите на вещицата до последната подробност. Най-доброто, което можеше да стори както за баща си, така и за младата жена, бе да запамети стиховете, колкото се може по-точно. Разумът му нашепваше да се опита да стори точно това, ала самата мисъл, че Закнафейн може да е жив, му пречеше да разсъждава трезво и правеше думите на старицата неясни и някак далечни, чути сякаш в полузабравен сън. Докато се отдалечаваха от острова, Дризт механично следеше движещите се гребла и бе потънал в мислите си толкова дълбоко, че ако от водата изскочеха цяла орда зомбита, той сигурно щеше да бъде последният, извадил оръжие.

За щастие се добраха до „Морски дух“ без произшествия и Дюдермонт, след като се допита до елфа, за да е сигурен, че нямат повече работа на Каеруич, се погрижи да отплуват незабавно. Още щом се измъкнаха от хватката на синкавата мъгла, капитанът нареди да вдигнат всички платна и не след дълго островът остана далече, далече зад тях. Едва когато Каеруич не се виждаше дори като малко петънце на хоризонта, Дюдермонт повика Дризт, Кати-Бри и двамата магьосници в каютата си, за да обсъдят случилото се в пещерата.

— Знаеш за какво говореше вещицата, нали? — обърна се той към скиталеца.

— Закнафейн — отвърна елфът без колебание и с крайчеца на окото си видя как лицето на Кати-Бри помръкна.

Откакто се бяха върнали от острова, младата жена бе някак напрегната, сякаш не бе на себе си, ала в този миг, помисли си Дризт, тя изглеждаше просто унила.

— А сега накъде? — попита Дюдермонт.

— У дома — обади се Робилард. — Отиваме си право у дома. Нямаме провизии, а и още не сме поправили всички повреди, които бурята ни нанесе при Скалите на чайката.

— А след това? — настоя капитанът, гледайки Дризт в очите.

Елфът се почувства поласкан, че Дюдермонт се допитва до него, ала не отвърна нищо.

— „Онзи, който мрази го с изгарящ плам“, така каза вещицата — продължи капитанът, когато видя, че няма да получи отговор. — Кой ли може да е това?

— Ентрери! — отсече Кати-Бри. — Артемис Ентрери, убиец от земите на юг.

— Същият, когото преследвахте чак до Калимпорт? — спомни си Дюдермонт.

— Той като че ли не иска да ни остави на мира — обясни младата жена. — Мрази Дризт повече от...

— Не! — поклати глава скиталецът и прокара пръсти през гъстата си, бяла коса. — Този път не е той.

Дризт познаваше и разбираше Артемис Ентрери добре, дори прекалено добре. Наистина, убиецът го мразеше, или поне някога го бе мразил, ала всъщност враждата им не бе породена от някаква основателна причина, а се дължеше най-вече на сляпа гордост, на отчаяното желание на Ентрери да докаже, че е по-добър войн от него. Престоят в Мензоберанзан обаче бе излекувал палача, поне донякъде. Не, тук ставаше въпрос за нещо много по-сериозно нещо, в което имаше пръст самата Лолт и което засягаше не само него, но и Кати-Бри и онзи сталактит, рухнал върху светилището на първия дом. Зад това преследване, зад този „златен ръстен“, както го бе нарекла вещицата, се криеше чиста и неподправена ненавист.

— Кой тогава? — наруши възцарилото се мълчание Дюдермонт.

Елфът обаче нямаше категоричен отговор.

— Най-вероятно някоя Баенре — предположи той. — Създал съм си немалко врагове. Десетки в Мензоберанзан желаят смъртта ми.

— Ала откъде си сигурен, че става въпрос за някой от Мензоберанзан? — намеси се Харкъл. — Не ме разбирай погрешно, но не по-малко врагове имаш и на Повърхността.

— Ентрери! — повтори Кати-Бри, но Дризт отново поклати глава.

— Старицата каза „в първия ти дом роди се таз’ омраза“ — рече той. — В Мензоберанзан.

Младата жена не бе съвсем сигурна, че това са точните думи на вещицата, ала логиката на елфа изглеждаше неопровержима.

— И така — отново се обади Дюдермонт, — откъде ще започнем?

— Вещицата говореше за други Равнини — напомни им Робилард. — Спомена нещо за Бездната.

— Домът на Лолт — добави Дризт.

— Значи ето къде трябва да потърсим отговор — рече магьосникът.

— И как точно? — изсмя се капитанът. — Да не смяташ да доплуваме дотам?

Робилард, който несъмнено имаше по-голям опит в тези неща, се усмихна снизходително:

— Ще призовем някой демон в нашата Равнина. Той ще ни даде информацията, от която се нуждаем. Нищо работа за онези, които имат опит с подобни магии.

— Някой като теб? — предположи Дюдермонт, ала Робилард поклати глава и погледна към Харкъл.

— Какво? — учуди се другият вълшебник, който отново се бе разсеял (тъкмо се опитваше да си припомни думите на вещицата, макар че от мястото, където бе застанал в пещерата, не бе чул почти нищо) и сега с изненада установи, че всички го гледат.

— Някой като теб — обясни Робилард. — Който има опит в черната магия.

— Аз ли? — възкликна Харкъл. — О, не, не! Такива неща не са разрешени в Бръшляновото имение, вече двадесет години никой не се занимава с черна магия. Прекалено много неприятности! Прекалено много демони, бродещи на свобода и похапващи харпъловци!

— Тогава кой ще ни даде отговорите, които търсим? — попита Кати-Бри.

— В Лускан има чародейци, които се занимават с подобни магии — предложи Харкъл. — Някой жрец от Града на бездънните води също може да ни помогне. Обаче и двете ще ни струват доста скъпо.

— Имаме предостатъчно злато — махна с ръка Дюдермонт.

— То е на „Морски дух“ — възпротиви се Дризт. — На всички от екипажа.

Капитанът махна с ръка и каза, като натъртваше на всяка сричка:

— Преди Дризт До'Урден и Кати-Бри да се присъединят към нас, никога не сме се радвали на подобни печалби. Вие двамата сте част от

екипажа и няма човек на борда, който да не е готов да ви даде своята част от златото, така както и вие бихте дали своята за тях.

Скиталецът нямаше какво да отвърне на това, макар от вниманието му да не убегна начина, по който Робилард измърмори „Нима!“

— И така — обърна се Дюдермонт към магьосника, — кое да бъде — Лускан или Града на бездънните води?

— Града на бездънните води — неочаквано се намеси Харкъл. — Лично аз бих избрал някой жрец. Добър жрец. Много по-разумен избор, отколкото някой магьосник, когато става въпрос за демони — магьосникът най-вероятно ще иска да му зададе и други въпроси. А хич не е хубаво звярът да се замесва прекалено много в нашите работи.

Дризт, Кати-Бри и Дюдермонт любопитно го изгледаха, опитвайки се да разберат какво точно има предвид.

— Прав е — подкрепи го Робилард. — Жрецьт — добрият жрец — ще се придържа стриктно към задачата си. Освен това с него можем да сме сигурни, че ще призове демона единствено, ако е за добра и справедлива кауза.

При тези думи магьосникът хвърли на Дризт странен поглед, в който сякаш личеше съмнение дали пък няма да допуснат грешка, ако се вслушат в думите на вещицата. И дали мотивите им наистина си заслужават.

— Да освободим Закнафейн от лапите на Лолт или някоя матрона — майка ще бъде добро и справедливо дело — увери го скиталецът с едва доловим гняв в гласа.

— Тогава един жрец е точно онова, от което имаме нужда — спокойно отвърна Робилард, без никакво намерение да се извини.

* * *

Киерстаад се вгледа в тъмните, безжизнени очи на елена, който лежеше неподвижно — толкова неподвижно! — наред тундрата и пъстрите цветя, които бързаха да се разтворят, преди краткото лято на Долината да е отминало. Еленът бе паднал от неговото копие, убит с един-единствен удар.

Младежът бе доволен. Не изпитваше угризение, защото животът на варварите зависеше от успеха на лова им. Нито едно парченце от тялото на гордото животно нямаше да отиде на вятъра. Радваше се, че при първия си лов се бе справил толкова добре и бе убил елена чисто. Той се вгледа в очите на животното и мислено поблагодари на духа му.

Берктгар се приближи и потупа младежа по рамото. Той обаче, прекалено развълнуван от мисълта, че вече не е момче, почти не забеляза как едрият мъж пристъпи пред него, хванал голям нож в ръка.

Берктгар приклекна до животното и премести предните му крака така, че да не му пречат. Ударът му, упражняван безброй пъти, бе чист и точен. Миг по-късно вождът се изправи и протегна към Киерстаад окървавените си ръце, в които държеше още топлото сърце.

— Изяж го и ще придобиеш силата и бързината на северния елен — обеща вождът.

Младежът пое сърцето и предпазливо го поднесе към устните си. Това също бе част от изпитанието, досети се той. Не знаеше, че нещо подобно се очаква от него, ала тържествеността в гласа на Берктгар бе съвсем явна и Киерстаад за нищо на света не биваше да се провали. Вече не съм момче, каза си той и усети как нещо диво се надига в гърдите му при мириса на кръв и мисълта за онова, което трябваше да стори.

— Духът на елена е заключен в сърцето му — обади се друг варварин. — Вкуси от него.

Без да се колебае повече, Киерстаад вдигна сърцето до устните си и заби зъби в него. Почти не усещаше какво прави, някак като насън погълна сърцето, приемайки духа на могъщото животно, докато напевът на ловците го обгръщаше и бавно се издигаше във въздуха. Събратята му го приветстваха с добре дошъл в света на мъжете.

Вече не беше момче.

Това бе всичко, което се очакваше от него, и докато той стоеше безучастно встрани, останалите се заеха с убитото животно. Да, ето така трябваше да живее народът му, помисли си младежът — волен като вятъра над тундрата, свободен от оковите на златото и отношенията с другите. Въпреки това, той не хранеше лоши чувства нито към джуджетата, нито към жителите на Десетте града и нямаше да допусне никоя лъжа да разклати уважението му към Уолфгар, който бе сторил толкова много за добруването на племената от Долината.

Погледът му спря върху тялото на убития елен, което другите вече бяха одрали и почистили, с цялото уважение, което гордото животно заслужаваше дори и след смъртта си. Нито частица от него нямаше да отиде нахалост. Младежът сведе очи към изцапаните си ръце и усети как струйка кръв се стича по брадичката му и капва в краката му. Това бе неговият живот, неговата съдба. Ала какво всъщност означаваше то? Нови войни срещу Десетте града, както се бе случвало безброй пъти в миналото? Ами джуджетата, които отново се бяха настанили в мините си на юг от Грамадата на Келвин?

Киерстаад бе чул доста неща, откакто се завърна в Долината, неведнъж бе ставал свидетел на споровете между своя баща и Берктгар. Ревик бе признат от всички за вожд на Племето на лоса (единственото племе, в истинския смисъл на думата, останало в Долината), ала Киерстаад бе сигурен, че много скоро Берктгар ще се отлъчи. Заедно с мнозина от по-младите, исполинът щеше да възвърне към живот едно от старите племена, най-вероятно Мечото племе. И тогава извечната междуплеменна вражда, която толкова отдавна не бе помрачавала живота на варварите, отново щеше да хвърли черната си сянка върху Долината. Отново щяха да воюват помежду си, било за храна, било за територия.

Не, тръсна глава младежът, опитвайки се да прогони тази тревожна мисъл. Това бе само предположение, нещата може би никога нямаше да стигнат дотам. Берктгар искаше да бъде върховният повелител на всички варвари копнееше да се превърне в легенда като Уолфгар и дори да го надмине. Нямаше обаче да го постигне, като посее раздор между варварите, които бездруго не бяха достатъчно многобройни, за да оцелеят разделени.

Уолфгар бе обединил племената.

Разбира се, имаше и други възможности, ала като се замисли, младежът осъзна, че никоя от тях не му се нрави особено.

Берктгар вдигна поглед и се усмихна широко. Той наистина приемаше Киерстаад без никакви задни мисли. И все пак Киерстаад си оставаше синът на Ревик и все така не можеше да се отърве от усещането, че Берктгар и баща му са поели по опасен път. Властта на един варварски вожд можеше да бъде оспорена във всеки момент.

Притесненията на младежа се засилиха още повече, когато досами лагера на варварите малкият им отряд се натъкна не на кого да

е, а на Бруенор Бойния чук и на още едно джудже, жрицата Стъмпет Рейкингклоу.

— Мястото ви не е тук! — сопна се Берктгар в лицето на Бруенор.

— Добра среща и на теб — Стъмпет не бе от онези, които биха премълчали нещо подобно, оставяйки някой друг да говори вместо тях. — Като гледам, май е истина, че си започнал да забравяш Заселническа твърдина, а?

— Не обсъждам такива важни въпроси с някаква си жена — пренебрежително отвърна варваринът.

Бруенор побърза да пристъпи напред, за да попречи на побеснялата жрица да се нахвърли върху грубиянина.

— Аз пък не смятам да обсъждам каквото и да било с теб — срязва го джуджето. — Тук съм, за да си поприказвам с Ревик, истинския вожд на Племето на лоса.

Ноздрите на Берктгар се разшириха от ярост и за миг Киерстаад и останалите се уплашиха, че главатарят им ще го удари. Джуджето очевидно си мислеше същото, защото изпъна застрашително рамене и прокара пръсти по острието на осеяната си с резки брадва.

Ала Берктгар не бе глупак и побърза да се овладее.

— Аз също предвождам ловците от Долината — заяви той. — Казвай каквото имаш да казваш и се връщай там, откъдето си дошъл!

Бруенор се изкиска подигравателно и като мина покрай него, влезе в лагера. Исполинът нададе гневен рев и с един огромен скок му препречи пътя.

— Ти бе начело на варварите в Заселническа твърдина — твърдо рече джуджето, — предполагам, че и сега имаш власт. А може и да нямаш. Ревик обаче беше крал, когато си тръгнахме оттук, крал е и сега, поне тъй чувам.

И без да сваля поглед от лицето на Берктгар, Бруенор отново го заобиколи.

Стъмпет вирна глава и последва своя крал, без дори да погледне разлютения варварин.

Киерстаад, който харесваше Бруенор и неговите джуджета, проследи цялата сцена със свито сърце.

Лек ветрец издуваше платната на „Морски дух“, единственият звук, който нарушаваше покоя на нощта, бе тихото поскърцване на дъските, докато шхуната бавно се носеше на изток. Пълната бледа луна се изкачваше по безоблачното небе, спокойното море едва-едва полюшваше кораба.

Кати-Бри се бе сгушила до балистата на светлината на една свещ и час по час драсваше нещо на разгънатия пред нея пергамент. Дрифт, чийто пергамент вече бе готов и сега почиваше на дъното на джоба му, се бе облегал на бордовата ограда, вперил поглед в тъмните води. По съвет на Дюдермонт, шестимата, присъствали в пещерата, трябваше да запишат стиховете, колкото се може по-точно. Петима от тях можеха да пишат, шестият — Уейлан Миканти, когото не го биваше много в тази област — щеше да продиктува онова, което си спомняше, на двамата магьосници поотделно. Те, от своя страна, щяха да се постараят да не се влияят от собствените си спомени за срещата с вещицата.

На Дрифт не му бе отнело много време да запише думите ѝ, поне това, което си спомняше, онези редове, които му се струваха най-важни. Прекрасно разбираше, че и най-несъществената на пръв поглед подробност може да е от огромно значение, ала в този момент беше прекалено развълнуван, прекалено слисан, за да може да се съсредоточи истински. Във втория ред старицата съвсем недвусмислено бе споменала баща му, а и след това на няколко пъти бе намекнала, че той е жив — това бе всичко, за което скиталецът можеше да мисли в този момент, всичко, което можеше да си спомни.

Кати-Бри бе много по-старателна, а онова, което успя да запише — далече по-точно. И все пак, думите на вещицата бяха сварили и нея неподготвена и тя не можеше да е сигурна доколко верни са спомените ѝ.

— Как ми се иска да споделя една такава нощ с него — гласът на Дрифт наруши тишината така внезапно, че младата жена замалко не проби дупка в тънкия пергамент.

Тя вдигна очи и видя приятеля си да се взира замечтано в бледата луна.

— Една-единствена нощ — продължи той. — Закнафейн би харесал нощта на Повърхността.

Кати-Бри се усмихна. Изобщо не се съмняваше в думите му, не и след всичко, което бе чула от елфа за Закнафейн. Характера и моралните си ценности Дризт бе наследил от баща си, а не от злата си майка. Двамата си приличаха както по невероятните си войнски умения, така и по високите идеали, в които вярваха. Имаше едно-единствено изключение — Дризт бе намерил куража да си тръгне от Мензоберанзан, докато Закнафейн бе останал сред злите си събратя и в крайна сметка бе принесен в жертва на Лолт.

„Даден на Лолт и от Лолт върнат“.

Правилният стих изведнъж осени Кати-Бри и тя си го прошепна тихичко, за да се убеди, че не греши, после го потърси в пергамента. Да, беше написала „предаден“ вместо „даден“ и сега побърза да го поправи.

И най-малката думичка можеше да има съдбоносно значение.

— Предполагам, че опасността, пред която ще се изправя, е по-голяма от всичко, което сме виждали досега — рече скиталецът колкото на Кати-Бри, толкова и на самия себе си.

Младата жена не пропусна да забележи начина, по който се бе изразил приятелят ѝ, сякаш тя изобщо не бе замесена, но преди да му обясни колко много греши, в съзнанието ѝ изникна още един от стиховете:

„За да потърсиш пътя, тънещ в черен мрак“.

Точно така! Това бе следващият ред и тя трескаво го записа. Дризт каза още нещо, но тя бе прекалено погълната от работата си... поне докато не осъзна какво е чула. Тогава рязко вдигна глава и го погледна изпитателно. Та той пак говореше така, сякаш щеше да тръгне сам!

— Думите ѝ се отнасяха и за двама ни — напомни му тя.

— Черният път води към моя баща — отвърна Дризт. — Един елф, когото дори не си виждала.

— Какво се опитваш да кажеш?

— Че аз съм онзи, който трябва да поеме по него...

— Заедно с мен! — решително заяви младата жена. — Хич и не си помисляй, че ще те оставя да ми се изплъзнеш! Веднъж вече го

стори и замалко не навлече гибел както на себе си, така и на всички нас!

Скиталецът се обърна и я погледна право в очите. Колко много я обичаше! Знаеше, че не може да спори с нея, че каквито и доводи да ѝ изтъкне, тя ще ги обори или просто ще ги пренебрегне.

— Идвам с теб — отсече младата жена с нетърпящ възражение глас. — До края. Освен това вярвам, че Дюдермонт и Харкъл (а навярно и повечето от останалите) ще сторят същото. И не се опитвай да ни попречиш, Дризт До'Урден!

Елфът се накланя да отвърне нещо, ала после размисли. Имаше ли смисъл? Приятелите му за нищо на света нямаше да го оставят да поеме сам по този опасен път. За нищо на света.

И той пак се загледа в тъмните води и осеяния с безброй звезди небосвод, а мислите му се насочиха към Знаефейн и „наградата“, която вещицата му предлагаше.

— Цели две седмици, докато хвърлим котва!

— Три, ако вятърът не се усили — поправи го Кати-Бри, все така погълната от работата си.

Недалече от тях, застанал на кърмата, Харкъл Харпъл доволно потри ръце. Той напълно споделяше недоволството на Дризт, че трябва да чакат толкова дълго и мисълта да прекара още три седмици наред безбрежния океан никак не му се нравеше.

— Съдбовната мъгла — промърмори той едва чуто.

Най-новата му магия бе сработила веднъж и го бе довела на борда на „Морски дух“.

По всичко личеше, че е дошъл моментът отново да прибегне до нея.

ГЛАВА 11

НАДВИСНАЛА БУРЯ

Ревик не можа да сдържи широката си усмивка, когато със собствените си очи се убеди, че слуховете са верни и че Бруенор Бойния чук наистина се е завърнал в Долината на мразовития вятър. През първите четиридесет години от живота си варваринът бе живял рамо до рамо с джуджето. Разбира се, тогава народите им враждуваха помежду си и двамата почти не се познаваха. Ала после дойде денят, в който Уолфгар обедини племената на тундрата и заедно с жителите на Десетте града и джуджетата от рода Боен чук, се вдигна на война срещу злия Акар Кесел.

Тогава, преди по-малко от десет години, Ревик искрено оцени силата и издръжливостта както на Бруенор, така и на останалите джуджета. През няколко седмици преди Бруенор и Уолфгар да си тръгнат от Долината в търсене на Митрил Хол, Ревик бе прекарал дълги дни с рижобрадото джудже и помежду им се зароди истинско приятелство. Бруенор си тръгна, ала събратята му останаха в Долината, поне докато Сребърните зали не бъдеха открити, и именно на Ревик се падна задачата да укрепи новосъздадените връзки между двата народа. И той се бе справил толкова добре, че мнозина от варварите (в това число и самият Берктгар) се присъединиха към брататите си съседи в похода им за възвръщането на Митрил Хол и дори бяха останали там няколко години.

Ала Берктгар очевидно бе забравил всичко това, натъжено си помисли мъдрият варварин, когато малко след пристигането на Бруенор и Стъмпет, исполинът нахлу в палатката му с разкривено от ярост лице.

— Седни, Берктгар — рече той и посочи мястото до себе си.

Едрият мъж обаче вдигна ръка в знак, че предпочита да остане прав. Опитва се да изглежда по-внушителен, каза си Ревик, да сплаши седналите джуджета с ръста си. Не че на Бруенор му личеше да е особено впечатлен, ни най-малко. Той най-невъзмутимо се облегна на

едно навито одеяло от еленова кожа така, че да не му се налага да си извива врата, за да гледа изправения Берктгар в очите.

— Все още ми изглеждаш тъй, сякаш си ял нещо, дето хич не ти е понесло — подхвърли джуджето на смръщения варварин.

— Какво търси един крал толкова далече от владенията си? — грубо попита той.

— Вече не съм крал — невъзмутимо обясни Бруенор. — Отстъпих трона на своя пра-пра-пра-пра-прадядо.

Ревик му хвърли заинтригуван поглед.

— Гандалуг? — спомни си той невероятния разказ на Берктгар за това как предшественикът на Бруенор — основоположник на рода Боен чук и пръв крал на Сребърните зали — се бил завърнал от мъртвите, след като прекарал векове наред в плен на някаква елфическа матрона от Мензоберанзан.

— Същия — кимна Стъмпет.

— Разбира се, можеш да ме наричаш принц, ако настояваш — подсмихна се джуджето.

Берктгар (към когото бе насочена тази забележка) само изсумтя и извърна поглед на другата страна.

— И така, ето ви отново тук — побърза да се намеси Ревик, преди разговорът да загрее — имаше чувството, че Бруенор не осъзнава колко голяма неприязън храни Берктгар към него... или пък изобщо не се интересува. — За малко ли дойдохте?

— Тук сме, за да останем — поясни джуджето. — Дори и в тоз' момент събратята ми са заети с повторното отваряне на мините. Нали знаеш — трябва да поизчистим гадинките, дето са пропълзели вътре, докато ни нямаше да стегнем подпорите и съоръженията. До една седмица започваме да вадим руда, не след дълго ще заиграят и чуковете.

Ревик кимна.

— Значи това е посещение по работа.

— И заради приятелството ни — отвърна джуджето. — Най-добре ще е двете да вървят заедно.

— Напълно си прав — съгласи се възрастният варварин, ала не пропусна да забележи изражението на Берктгар и начина, по който той задъвка долната си устна. — И вярвам, че ще се споразумеем за цената, която ще искате за стоките си.

— Ние имаме метал, вие — кожи и месо — рече Бруенор.

— Нямаме нищо, от което да се нуждаем! — яростно се намеси исполинът, при което джуджето го изгледа насмешливо.

Едрият мъж отвърна на погледа му, после се обърна към Ревик:

— Не ни трябва нищо, което идва от тях! — заяви той. — Всичко, което ни е необходимо, можем да получим от тундрата.

— Ха! — изсумтя Бруенор. — Че то всяка прилична ризница може да спре каменните ви остриета!

— Северните елени не носят доспехи — сухо отговори Берктгар. — А ако се стигне до война с Десетте града и техните съюзници, силата ще бъде предостатъчна, за да пробием и най-яката ризница, която някакво си джудже може да направи.

Бруенор изпъна рамене и за миг Стъмпет и Ревик се уплашиха, да не би да се нахвърли върху исполина след тази неприкрита заплаха.

Само че с годините Бруенор беше помъдрял и вместо това се обърна към Ревик:

— Кой говори от името на племето?

— Аз! — твърдо заяви възрастният мъж, втренчен в Берктгар.

— Къде е Щитозъб? — попита исполинът, без дори да трепне под мрачния поглед, с който го измери Ревик.

„Ето че най-сетне си дойдохме на думата“, каза си Бруенор, „ето коя бе причината за появата на лоши чувства между двата народа, източникът на цялото това напрежение. Щитозъб, могъщият боен чук, който лично той бе изковал като подарък за Уолфгар, варварското момче, което бе отгледал като свой син“.

— В Митрил Хол ли го остави? — не отстъпваше Берктгар, макар да изглеждаше така, сякаш се надява чукът наистина да е там. — Сигурно виси на някоя стена като безполезно украшение.

Стъмпет прекрасно разбираше какво става. Докато се подготвяха за завръщането си в Долината, двамата с Бруенор неведнъж бяха говорили за това. Берктгар несъмнено би предпочел Щитозъб да си остане в Сребърните зали, на стотици мили оттук. От толкова далече легендарното оръжие нямаше как да засенчи него и неговия меч, могъщия Банкенфуере. Само че Бруенор дори не можеше да си помисли да направи подобно нещо. Та Щитозъб бе най-великото му творение, върховното проявление на забележителното му ковашко умение! Нещо повече — бойният чук бе единствената му връзка с

Уолфгар, сина, когото джуджето бе загубило завинаги! Където и да отидеше Бруенор Бойния чук, Щитозъб идваше с него, а чувствата на Берктгар можеха да вървят по гоблините!

Въпреки това джуджето не отговори веднага, сякаш искаше да прецени как е най-добре да постъпи. Стъмпет обаче съвсем не бе толкова търпелива:

— Чукът е тук, в мините — заяви тя решително. — Донесен от Бруенор, изпод чиито ръце излезе преди повече от десет години.

Берктгар се намръщи още повече, но вместо да се стресне, жрицата стана дори по-настъпателна:

— Нали току-що се перчеше, че тундрата ще ти даде всичко, от което имаш нужда? — викна тя. — Защо тогава толкова се интересуваш от някакво си джуджешко оръжие?

Исполинът не отвърна нищо, ала и Ревик, и Бруенор си помислиха, че Стъмпет е отбелязала точка.

— Ама защо ли се учудвам! — продължи тя. — Да не би тоз' меч, дето си го провесил през рамото си, да е направен тук? Как пък не! Купил си го и нищо чудно и той да е дело на някой джуджешки майстор!

Берктгар се изсмя, ала това бе невесел смях, студен и заплашителен.

— Как може да идвате тук с приказки за приятелство — гневно викна едрият мъж — и въпреки това да ни отказвате оръжието, превърнало се в легенда в ръцете на един от нашите!

— Тез' приказки започват да овехтяват — предупреди го Бруенор.

— Ти също остаряваш, джудже! — рязко отвърна Берктгар. — Изобщо не биваше да се връщаш!

И с тези думи той изхвърча от палатката.

— Няма да е зле да го държиш под око — подхвърли Бруенор на Ревик.

— Берктгар се оплете в мрежата на собствените си празни приказки — кимна Ревик. — Както и доста други сред младите.

— Винаги е бил воинствено настроен — отбеляза джуджето и варваринът се усмихна, напълно съгласен с него.

Да, Берктгар наистина трябваше да бъде държан под око, ала в действителност възрастният мъж не можеше да направи почти нищо.

Ако Берктгар решише да се отдели, мнозина щяха да го последват и Ревик нямаше как да ги спре. Дори още по-лошо, ако исполинът поискаше да се бори за властта над цялото племе, щеше да получи достатъчно подкрепа, за да не може Ревик да му откаже.

А за двубой с едрия войн Ревик просто бе прекалено стар. След като Уолфгар обедини племената, възрастният варварин повярва, че сънародниците му наистина са се променили и именно заради това прие да застане начело на онези, които останаха в Долината — пост, който преди това можеше да бъде получен единствено по наследство или в битка, с кръв или заслуга.

Ала старите навици очевидно умираха трудно, мислеше си Ревик сега. Мнозина от племето (най-вече онези, които се бяха завърнали от Заселническа твърдина, но и доста от бойците, които останаха в Долината) бяха започнали да изпитват носталгия по отминалите волни дни преди съюзничеството с Десетте града и джуджетата. Ревик неведнъж бе дочувал разговори, в които по-старите мъже разказваха истории за великите войни, водени от тях, за нападението над Десетте града, когато всички племена се бяха обединили срещу граничното поселище и когато Уолфгар бе паднал в плен на Бруенор.

Подобна носталгия беше неуместна, дори глупава. Във войната срещу Десетте града варварите бяха понесли толкова тежко поражение, че едва оцеляха през последвалата зима. И въпреки това, историите за войни и битки бяха истории за слава и подвизи и никога за смърт и страдание. И сега, покрай вълнението от завръщането на Берктгар и на Бруенор с неговите джуджета, мнозина си спомняха дните преди обединението с неоправдано топло чувство.

Да, Ревик щеше да държи Берктгар под око, ала това, боеше се той, бе всичко, което можеше да направи.

* * *

Спотаен край палатката на баща си, Киерстаад нямаше как да не се съгласи с предупреждението на джуджето. Младежът искрено се възхищаваше както на Берктгар, така и на Бруенор, и наистина се чувстваше раздвоен. Ала в този миг той можеше да мисли за едно-

единствено нещо и това не бяха отношенията на събратята му с джуджетата.

Бруенор току-що беше потвърдил извън всякакво съмнение, че Щитозъб отново е в Долината на мразовития вятър!

* * *

— Нищо чудно това да е същата буря, която ни удари край Скалите на чайката — подхвърли Робилард, без да откъсва поглед от черния облак, който се задаваше от запад.

— Но по-силна — добави Дюдермонт. — Набира мощ от океана.

Все още се намираха в спокойни води, на шест дена път от Каеруич и на около осем (поне доколкото можеха да преценят) от Муншейските острови.

Насрещният вятър обаче вече започваше да се усеща — макар и лек, повеят, който погали лицето на Дюдермонт, красноречиво говореше за приближаващата стихия.

— Дясно на борд! — извика капитанът на моряка, който стоеше зад щурвала. — Ще заобиколим и бурята, и Муншейските острови откъм север — добави той доста по-тихо, така че само Робилард да го чуе. — Това е най-прекият път.

Магьосникът кимна. Разбираше, че на капитана никак не му се ще да тръгва на север, където ветровете бяха по-непредсказуеми, а водата — по-бурна и студена, ала също така му бе ясно, че нямат особен избор. Ако се опитаха да избегнат бурята, като свърнат на юг, щяха да се озоват прекалено близо до Нелантер, известен още като Пиратските острови — място, където „Морски дух“, този бич за корсарите, със сигурност не би искал да се мярка.

И така, оставаше им единствено да се насочат на север — покрай бурята и Муншейските острови. Или поне така се надяваха, макар че като гледаше надвисналия тъмен облак и ярките мълнии, които го прорязваха час по час, Робилард започваше да се съмнява дали ще успеят да му се изплъзнат.

— Иди и напълни платната с магическия си вятър — в тихия тон на Дюдермонт се долавяше същата тревога.

Робилард побърза да отиде на кърмата и седна, проврял крака под бордовата ограда така, че да бъде с лице срещу гротмачтата. После вдигна ръка и използва силата на пръстена си, за да призове мощен порив на вятъра. Магията не бе особено сложна и понеже не изразходваше кой знае колко от силата на могъщия му пръстен, вълшебникът я повтори още много пъти, докато „Морски дух“ не се понесе с пълна скорост.

Ала дори тя не бе достатъчна. Черната пелена се приближаваше заплашително бързо, надигнаха се и вълни, които започнаха да подмятат шхуната като треска и много скоро Дюдермонт бе изправен пред труден избор. Можеше да спусне всички платна и да закове всичко, което се движи, молейки се да устои на бурята, или пък можеше да продължи трескавия бяг, в отчаян опит да ѝ се изплъзне, свивайки на север.

— Ще се уповаваме на късмета си — реши той най-сетне — платната щяха да останат вдигнати до последно, чак до мига, в който стихията ги застигнеше.

„Морски дух“ бе сред най-добрите кораби, строени някога, екипажът му нямаше равен на себе си, особено с двамата си магьосници, Дризт, Кати-Бри и Гуенивар и най-вече с капитана си, един от най-опитните и уважавани морски вълци, кръстосващи тези води. Да, „Морски дух“ бе забележителен кораб по стандартите на простосмъртните, ала колко дребен и незначителен бе в действителност, изправен пред яростта на природните стихии. Моряците трескаво се мъчеха да избягат, но бурята, досущ като опитен ловец, ги следваше неотклонно.

Въжета се късаха и плющяха под напора на силния вятър, мачтата се огъваше от мощните му пориви. Робилард отчаяно се мъчеше да се противопостави на стихията, Харкъл също се включи, но дори обединените усилия на двамата магьосници не бяха достатъчни, за да спасят гротмачтата. Грозна пукнатина плъзна по протежение на отвесната носеща греда и единствено това, че хоризонталната греда се строши първа, я спаси да не се разцепи на две.

Тежкото платно се откъсна, запращайки един от моряците в бушуващото море. Без да губи и миг, Дризт призова Гуенивар и я изпрати да търси падналия мъж. Пантерата, която и друг път бе

правила същото, го послуша, скочи зад борда и тъмните води я погълнаха.

Пороен дъжд, примесен с едра градушка, се сипеше отгоре им огромните вълни се разбиваха в носа и заливаха цялата палуба. Оглушителни гръмотевици трещяха над главите им, ярки мълнии раздираха внезапно притъмнялото небе и се стоварваха върху високите мачти.

— Трябваше да спрем по-рано — изкрещя Дюдермонт с цяло гърло, ала грохотът на бурята бе толкова силен, че Дризт, който стоеше до него, едва го чу.

Не, поклати глава скиталецът. Бяха заковали каквото трябва, по-голямата част от екипажа бе на сигурно място на долната палуба и въпреки това вятърът подмяташе шхуната като да бе детска играчка.

— Намираме се в периферията, именно защото не спряхме по-рано — твърдо рече той. — Ако го бяхме сторили, сега щяхме да сме в сърцето на бурята и с нас щеше да е свършено!

Дюдермонт чу само част от думите му, но и те бяха достатъчни, за да разбере какво се опитва да каже скиталецът. Благодарен за подкрепата, той сложи ръка на рамото му, ала изведнъж политна напред и се блъсна в бордовата ограда. В този момент една огромна вълна почти преобърна „Морски дух“ и той замалко не падна зад борда.

Дризт, който благодарение на магическите предпазители и на невероятната си пъргавина, можеше да се движи дори по люлеещата се палуба, се озова при него за частица от секундата и му помогна да се изправи на крака, после двамата допълзяха до отвора, водещ към сигурността на долните палуби.

Капитанът се спусна пръв, докато скиталецът се оглеждаше за последен път, за да се увери, че всички са се прибрали. Единствено Робилард бе все още там — плътно притиснат до бордовата ограда, той гръмко проклинаше бурята и пращаше магически вихри срещу нея. Когато усети, че елфът го гледа, той му махна да върви и посочи пръстена си, за да му напомни, че няма защо да се тревожат за него.

Щом спусна капака над главата си, Дризт побърза да извади ониксовата статуетка. Можеше само да се надява, че пантерата е открила моряка и го държи здраво — ако се позабавеше още малко, човекът бездруго щеше да се удави.

— Върви си у дома, Гуенивар — прошепна той на черната фигурка.

Искаше му се веднага да призове пантерата обратно в Материалната равнина, за да разбере дали мъжът е спасен, ала корабът се олюля под напора на поредната яростна вълна и статуетката се търкулна в сенките. Дризт се хвърли след нея, но наоколо бе прекалено тъмно и прекалено тясно.

Сврени в мрака, моряците нямаше как да разберат дали това наистина е същата буря, която ги бе връхлетяла на идване. Ако беше така, то стихията очевидно бе набрала нови сили, защото подхвърляше шхуната като тресчица. През всяка пукнатина по палубата над главите им нахлуваше вода и само това, че не спираха да я изгребват, упорито и ритмично, напук на тъмнината и опасността, все още държеше кораба на повърхността. Всичко трая два часа, два мъчителни часа, в които животът им висеше на косъм, ала Дризт се оказа прав в оценката си за решението на Дюдермонт — спаси ги единствено това, че се намираха в периферията на бурята, а не в сърцето ѝ. Никой в Царствата не би оцелял, ако тази стихия го връхлетеше с цялата си страховита мощ.

Най-сетне всичко утихна, само от време на време се разнасяше глухият тътен на отдалечаващите се гръмотевици. „Морски дух“ здравата се бе килнал на една страна, но поне се държеше над водата.

Дризт бе първият, който излезе на палубата, веднага след него се показва и Дюдермонт. Пораженията бяха сериозни, особено тежко беше пострадала гротмачтата.

— Ще можем ли да я поправим? — попита скиталецът.

— Не и ако не хвърлим котва някъде — поклати глава капитанът, без да си прави труда да уточни, че най-близкото пристанище сигурно се намира на повече от петстотин мили.

Не след дълго към тях се присъедини и Кати-Бри заедно с ониксовата статуетка. Без да губи нито миг, елфът повика Гуенивар, която се отзова начаса, заедно с доста окаяно изглеждащия моряк.

— Това ще го разказваш на внуците си! — весело каза Дризт и го потупа по рамото, опитвайки се да повдигне духа на всички, които се намираха наоколо.

Все още позамаян, мъжът кимна смутено и се остави да бъде отведен от двамата от другарите си, за да се посъвземе.

— Прекрасна приятелка! — отбеляза Дюдермонт и кимна към Гуенивар. — Без нея той със сигурност беше обречен.

Дризт кимна и погали вярното животно по мускулестия врат — никога, нито за миг, не бе смятал, че тя му дължи помощта си заради фигурката. Приятелството на Гуенивар не му се полагаше даром — то трябваше да се заслужи.

Кати-Бри внимателно следеше реакциите на скиталеца. Досещаше се, че очевидното му облекчение от благополучното завръщане на моряка не се дължи само на искрената му загриженост за другите. Ако мъжът се бе удавил, това би стоварило върху плещите на елфа тежестта на нови угризения заради поредния невинен, станал жертва на неговото мрачно минало.

За щастие морякът беше спасен и за миг всички се успокоиха — май наистина им се бе разминало без човешки загуби. Радостта им обаче секна, когато Харкъл изскочи на палубата и зададе простичкия, но уместен въпрос:

— А къде е Робилард?

Всички погледи се насочиха към кърмата и видяха, че бордовата ограда се е разцепила точно там, където Дризт за последно беше забелязал магьосника.

Сърцето на скиталеца се сви, а Кати-Бри се втурна към перилата и се надвеси над тях, взирайки се в спокойната вода.

Дюдермонт обаче, не изглеждаше особено притеснен.

— Робилард си има свои начини да се спаси от бурята — увери ги той. — И преди се е случвало.

Така си беше, осъзнаха Дризт и Кати-Бри. И двамата си спомняха няколко случая, в които магьосникът си бе тръгвал от „Морски дух“, за да присъства на особено важни събрания в своята гилдия в Града на бездънните води, въпреки че оттам ги делиха стотици мили.

— Пък и нали не може да се удави — добави Дюдермонт. — Не и докато носи онзи свой пръстен.

Двамата приятели най-сетне се успокоиха. Пръстенът на Робилард идваше от Водната равнина и бе надарен със забележителна сила, която даваше на собственика си не едно и две предимства над морето, дори и сред най-страховитите стихии. Вярно, възможно бе вълшебникът да е ударен от гръм или пък повален в безсъзнание от

някоя вълна, ала много по-вероятно бе бурята да го бе отнесла далече от „Морски дух“, принуждавайки го да се спасява сам.

Кати-Бри продължи да оглежда безбрежните води, Дризт се присъедини към нея.

Дюдермонт обаче, си имаше други грижи — как да откара кораба в някое сигурно пристанище. Бяха устояли на бурята, ала избавлението им можеше да се окаже само временно.

Харкъл, който внимателно следеше действията на капитана, пък и сам виждаше щетите, които шхуната беше понесла, лесно се досети колко тежко е положението им. Тихомълком, той се промъкна в каютата на Дюдермонт, прикривайки нетърпението си, докато не заключи вратата зад себе си. Веднъж останал сам, той доволно потри ръце и извади подвързан с кожа том, а усмивката не слизаше от лицето му.

Като се огледа, за да се убеди за последен път, че никой не го следи, той отвори магическата книга, една от „съставките“, необходими за най-новото му (и навярно най-могъщо) вълшебство. Повечето от страниците бяха бели, всъщност съвсем доскоро те бяха празни до една. Сега обаче, първите няколко бяха пълни с нещо като дневник на Харкъл — описание на пътуването му до „Морски дух“, престоя на борда и дори — за негово изумление! — посещенията при спящата вещица. Нещо повече, цялото стихотворение беше тук, записано дума по дума!

Съдбовната мъгла действаше — нито той, нито което и да било човешко същество не бе написало и дума в дневника. Вълшебството само се грижеше да отразява всичко случващо се!

Това надминаваше и най-смелите очаквания на Харкъл. Не знаеше колко още ще трае това, ала се досещаше, че става свидетел на нещо забележително. Нещо, което имаше нужда от лек тласък в правилната посока. „Морски дух“ бе заседнал наред открито море пътят, по който Дризт и Кати-Бри (а заедно с тях и Харкъл) трябваше да поемат, за да открият отговор на неочакваната загадка, като че ли също бе стигнал до задънена улица. Само че магьосникът не бе от най-търпеливите, не и в подобна ситуация. Той размахна ръце над отворената книга и подхвана тих напев. После бръкна в една малка кесийка, извади шепа диамантен прах и го поръси над първата от празните страници.

Нищо не се случи.

Харкъл не се отказа, ала когато почти час по-късно излезе от каютата, шхуната все още кретаеше едва-едва, носена от течението.

Той замислено потърка небръснатото си лице.

Очевидно магията имаше нужда от доизпипване.

* * *

Робилард се крепеше върху вълните и нетърпеливо потропваше с крак.

— Къде се е дянало глупавото същество! — мърмореше той, имайки предвид водния дух, когото бе повикал на помощ.

Беше го изпратил да провери какво става с „Морски дух“, но оттогава беше минало доста време.

Най-сетне лазурносините води се надигнаха и приеха човекоподобна форма. Магьосникът, който говореше езика на Водната равнина, издаде клокочещ, гърлен звук и щом разбра, че създанието е открило „Морски дух“, му нареди да го отведе там.

Огромното същество протегна ръка, която, въпреки че изглеждаше доста неустойчива и някак водниста, всъщност бе плътна от която и да било течност. Когато Робилард се намести удобно на рамото му, гигантското създание се понесе напред, по-бързо от прииждаща вълна.

ГЛАВА 12

СЪДБОВНАТА МЪГЛА

Моряците се трудиха през целия следобед, ала резултат почти не се забелязваше — пораженията по кораба бяха прекалено сериозни. Все пак успяха да вдигнат платното на бизана, но не можеха нито да го въртят така, че да уловят вятъра, нито да насочват шхуната в желаната от тях посока.

Именно в такова незавидно положение се намираха, когато от върха на наблюдателницата долетя тревожен вик. Дризт и Дюдермонт се втурнаха към перилата, за да разберат какво е забелязала Кати-Бри. И двамата се опасяваха, да не би да става дума за пиратски кораб — в това състояние и без Робилард на борда, гордият „Морски дух“ можеше да бъде принуден да се предаде без бой.

Оказа се, че няма пирати, ала право насреща им се задаваше стена от гъста мъгла. Дюдермонт вдигна поглед към Кати-Бри, ала тя недоумяващо сви рамене. Ставаше нещо необичайно. Небето бе ясно, а и температурата не се бе променяла рязко.

— Какво би могло да предизвика подобно нещо? — обърна се Дризт към капитана.

— Нищо, което съм срещал досега — отвърна Дюдермонт. — На греблата! — извика той на екипажа.

И се опитайте да вдигнете някое платно. Може и да успеем да я заобиколим.

Когато отново се обърна към морето обаче, Дюдермонт видя елфа да клати мрачно глава — мъглата вече се намираше много по-близо. Тя се движеше!

— Приближава се! — изумено ахна той.

— И то доста бързо — добави скиталецът, не по-малко слисан... поне докато до острия му слух не долетя приглушеното кискане на Харкъл Харпъл.

Ето кой стоеше зад всичко това! Обърна се тъкмо навреме, за да види как магьосникът се шумугва през отвора, водещ в трюма, и тъкмо

се канеше да го последва, когато чу Дюдермонт да си поема шумно дъх.

Разнесоха се уплашени викове, а Кати-Бри, с почти отчаяно изражение, се спусна от мястото си на върха на мачтата.

— Какво става? — възкликна тя, ала преди някой да успее да ѝ отговори, сивата пелена ги обгърна.

Песента на морето изведнъж заглъхна, всичко наоколо като че замря. Моряците се скупчиха един до друг, мнозина извадиха оръжията си, сякаш всеки момент очакваха някой враг да изскочи от мъглата.

В този момент се появи Гуенивар и подозренията на Дризт за случващото се съвсем се затвърдиха — макар да бе присвила уши назад, пантерата изглеждаше по-скоро заинтригувана, отколкото разтревожена.

— Междупространствена е — отбеляза скиталецът и когато видя недоумението в очите на Дюдермонт, добави: — Това е дело на Харкъл. Използва магия, за да ни изведе от открито море.

Лицето на капитана светна, Кати-Бри също се зарадва... поне докато не осъзнаха на кого дължат привидното си спасение.

Младата жена се обърна към надвисналата гъста мъгла и изведнъж усети, че да се носи в открито море на борда на тежко повреден кораб, съвсем не ѝ се струва толкова страшно.

* * *

— Какво искаш да кажеш? — изрева Робилард и като плесна яростно с ръце, преведе въпроса си на езика на водния дух.

Отговорът долетя веднага, без никакво колебание, а подобни създания (както магьосникът прекрасно знаеше), си имаха свои начини да научават истината. Този воден дух бе доста отзивчив и надали го лъжеше.

Шхуната я нямаше в морето, просто бе изчезнала.

Робилард не скри въздишката си на облекчение, когато чу следващите думи на създанието — „Морски дух“ не бе потънал, просто вече го нямаше в открити води.

— Харкъл Харпъл — досети се той. — Пренесъл ги е в някое пристанище. Браво на него!

После се замисли над положението, в което се намираше в момента, сам-самичък наред безбрежния океан. Нямаше особен избор и, като нареди на водния дух да поеме на изток, той му обясни, че ще се нуждае от него до следващата сутрин. След това извади своята книга с магии, великолепен непромокаем том, подвързан с кожа, и премести златната лентичка, с която отбелязваше докъде е стигнал, на страницата с телепортираща магия.

Сега вече можеше да се отпусне. Имаше нужда от сън, за да възстанови силите си. Можеше да разчита на водния дух за сигурността си, а на сутринта щеше да се пренесе в покоите си в Града на бездънните води. Да, каза си Робилард, последните няколко седмици бяха изтощителни и доста скучни и май наистина бе дошло време за заслужен отдих на сушата.

Дюдермонт просто щеше да го настигне малко по-късно.

* * *

„Морски дух“ продължи да се рее в призрачната тишина още дълго. Не се чуваше нито песента на вълните, нито шепотът на вятъра, а мъглата бе толкова гъста, че Дризт трябваше да се надвеси през парапета, за да зърне, макар и за миг водата. Не посмя обаче да докосне сивкавите валма, тъй като не бе сигурен какво точно прави магията на Харкъл (ако, разбира се, това изобщо бе негово дело).

Най-сетне до ушите им достигна плискът на вълни, разбиващи се в носа на кораба. Почти незабавно мъглата започна да се разпръсва и, въпреки че все още не виждаха къде са попаднали, всички безпогрешно усещаха, че нещо се е променило.

— Въздухът — обади се Кати-Бри и останалите закимаха в знак на съгласие.

Нямаше го вече соленият морски аромат, така наситен и тръпчив, че оставяше вкус в устата. Вместо него се носеше свежият полъх на лято, изпълнен с мириса на цветя и разлистени дървета, и сладникавият дъх на блато. Звуците също бяха различни — безспирният, скръбен напев на вятъра и приглушеният плясък на

морските талази бе отстъпил място на тихия ромон на далече по-малки вълнички и мелодичните трели на...

— Пойни птички? — слисано рече Дризт.

Когато и последните сиви валма се разсеяха, всички на борда на „Морски дух“ въздъхнаха с облекчение — намираха се съвсем близо до някаква суша! Вляво от тях тъмнееше мъничък остров, покрит с гъсти гори, изпъстрен с просторни имения и с малък замък в средата. Дълъг мост свързваше островчето с брега и с пристанището на голям град, около който се издигаше крепостна стена. Отвъд града се издигаха високи планини, ориентир, който никой моряк не би могъл да пропусне, ала Дюдермонт не помнеше да ги е виждал някога. Във водата имаше множество съдове, макар повечето от тях да не бяха по-големи от спасителните лодки, които шхуната носеше на кърмата си. Сега обаче, всички на бордовете им с изумление се взираха в огромния кораб.

— Със сигурност не е Градът на бездънните води — отбеляза Дюдермонт. — Нито пък което и да било от пристанищата, които познавам.

Дризт изпитателно огледа брега, който се разстиляше зад тях:

— Изобщо не сме в открито море.

— Попадали сме в някакво езеро — допълни Кати-Бри.

Погледите им се срещнаха за миг, после тримата ревноха в един глас:

— Харкъл!

Магьосникът, който отдавна очакваше да го повикат, се показва от трюма и изтича при тях със светнало от задоволство лице.

— Къде сме? — попита капитанът.

— Където Съдбата пожела да отидем — загадъчно отвърна Харкъл и размаха ръце, при което широките ръкави на робата му изплюяха като гигантски крила.

— Мисля, че ни дължиш малко по-смислено обяснение — сухо подхвърли Кати-Бри, но Харкъл само сви рамене и отпусна ръце.

— Ами то и аз не знам със сигурност — призна той. — Магията решава къде да ни отнесе, не е просто някаква приумица... обаче къде точно се намираме, дори и аз не мога да ви кажа.

— Магията? — повтори Дюдермонт.

— Съдбовната мъгла — намеси се Дризт, преди Харкъл да успее да каже каквото и да било. — Същата магия, която те доведе при нас.

Вълшебникът доволно кимаше в знак на съгласие с думите на елфа, а на лицето му грееше щастлива усмивка.

— Пренесъл си ни в някакво езеро! — изрева Дюдермонт.

Харкъл тъкмо се чудеше какво да отговори, когато откъм водата долетя вик и прекъсна разговора им:

— Ехо! „Морски дух“!

Четиримата отидоха до бордовата ограда, а Дризт предпочете да спусне качулката си колкото се може по-ниско. Не знаеше какво е това място, нито как ще ги посрещнат жителите му, но беше сигурен в едно — „Морски дух“ щеше да получи далече по-хладен прием, ако станеше ясно, че на борда му има мрачен елф.

Междувременно една големичка рибарска лодка бе спряла край кораба и сега шестимата мъже на борда ѝ изпитателно се взираха в него.

— Доста сте си по изпатили — проговори един от тях, сивобрад мъж, най-вероятно шкиперът. — Битка?

— Буря — обясни Дюдермонт. — Не бях попадал в по-свирепа стихия.

Шестимата рибари се спогледаха подозрително. Бяха излизали с лодката си всеки ден през последния месец, но не помнеха никаква буря.

— Не тук — побърза да уточни Дюдермонт, досещайки се какво се върти из главите им. — Много надалече.

— Че колко далече можете да стигнете? — учуди се възрастният шкипер и кимна към бреговата линия.

— Ще се изненадате! — подхвърли Кати-Бри и Харкъл се изчерви под погледа ѝ.

— Откъде идвате? — попита сивобрадият рибар.

— От Града на бездънните води — отвърна Дюдермонт.

Шестимата мъже дори не се опитаха да скрият подигравателните си усмивки.

— Града на бездънните води? — повдигна вежди капитанът им.

— Да не сме попаднали в друго измерение? — прошепна Кати-Бри на Дризт, ала той не можеше да я успокои... не и когато знаеше, че в дъното на всичко това стои не друг, а Харкъл Харпъл.

— Града на бездънните води — твърдо повтори Дюдермонт с цялата увереност и сериозност, които успя да събере.

— Доста далече от дома сте се озовали, капитане — обади се друг от рибарите. — Има-няма хиляда мили.

— Хиляда и петстотин — уточни шкиперът.

— И то все суша — добави трети през смях. — Да не би „Морски дух“ да има колела?

Думите му предизвикаха всеобщо веселие, както сред другарите му, така и сред екипажите на няколко лодки, които се бяха приближили, за да проверят какво става.

— А и впряг коне, мен ако питате — подхвърли един от рибарите от надошлите лодки и предизвика нова вълна от смях.

Дори Дюдермонт се усмихна, обзет от истинско облекчение — поне все още се намираха в Царствата.

— Магия — обясни той. — Плавахме в Саблено море, на около петстотин мили на югозапад от Муншейските острови, когато ни връхлетя люта буря. Пострадахме сериозно и нашият магьосник — той кимна към Харкъл, — прибягна до едно от заклинанията си, за да ни пренесе до някое пристанище.

— Е, очевидно не е успял — провикна се един рибар.

— Поне не сме в открито море — изтъкна Дюдермонт, когато поредният пристъп на смях отшумя. — Там със сигурност бяхме обречени. Но моля ви, добри люде, кажете ми къде сме попаднали?

— Това е Импреското езеро — отвърна сивобрадият рибар. — А пък ей там — и той посочи към укрепения град, — виждате Карадуун.

Все имена, които Дюдермонт никога не бе чувал.

— Зад него — продължи шкиперът, — се издига Планината на снежинките.

— Юг — неочаквано се обади Кати-Бри и всички погледи се насочиха към нея. — Намираме се далече на юг от Града на бездънните води. Ако продължим в същата посока, ще достигнем Дълбокия извор, а после и Вилънския пролив във Вътрешно море.

— Точно така — потвърди възрастният мъж. — Обаче водата тук не е достатъчно дълбока, та да стигнете до Шаланското езеро.

— А и трудно ще преплувате Разломните планини, освен ако нямате крила към колелата! — добави на висок глас мъжът до него, ала смехът, който последва думите му, бе сподавен и не трая дълго — не

само екипажът на „Морски дух“, но и всички рибари започваха да осмислят сериозността на положението.

Дюдермонт въздъхна дълбоко и погледна към Харкъл, който съкрушено сведе очи.

— По-късно ще се тревожим как ще се измъкнем оттук — заяви капитанът. — Сега преди всичко трябва да поправим кораба.

После се обърна към сивобрадия шкипер и рече:

— Боя се, че езерото не е достатъчно дълбоко. Дали някъде има по-голям кей, който да използваме?

Възрастният мъж посочи Карадуунския остров и един дълъг пристан там.

— Водата е доста по-дълбока на север от острова — добави друг от рибарите.

— Само че кеят е частен — обади се трети.

— Ще получим разрешение да хвърлим котва в него — уверено заяви шкиперът.

— Обаче никак няма да ни е лесно да се доберем дотам — вметна Дюдермонт. — Нямаме платна, пък и щурвалът е повреден. А водите са ми непознати.

— Хвърли няколко въжета, капитан...

— Дюдермонт, капитан Дюдермонт от „Морски ДУХ“.

— Мен пък ме викат Терадъкет. Добра среща, капитане — докато говореше, възрастният мъж даде знак на останалите лодки и те веднага наобиколиха шхуната. — Ще те откараме до пристана — в Карадуун има достатъчно майстори, които да ви помогнат. Даже и за мачтата, макар че ще ни трябва доста голямо дърво, за да я поправим. А и доколкото си познавам другарите, няма да ви се размине току-така — в замяна ще поискат цял куп истории за приключенията ви!

— Все ще се намери какво да им разкажем — увери го Дюдермонт и така, привързан за рибарските лодки, които го насочваха, а нерядко и теглеха, „Морски дух“ пое към пристана.

— Братството между моряците очевидно се простира и върху онези, които кръстосват езерата — отбеляза Дризт.

— Така изглежда — съгласи се Дюдермонт. — Ако имах нужда от нов екипаж, нямаше да се чудя откъде да започна търсенето.

И като се обърна към Харкъл, който все още се взираше унило в краката си, добави:

— Справи се добре, магьоснико! — поздрави го той, при което Харкъл вдигна обнадежден поглед. — Из онези непознати води, толкова далече от Муншейските острови, със сигурност щяхме да загинем. А сега сме спасени.

— Обаче се намираме в езеро — отвърна магьосникът, но Дюдермонт махна с ръка.

— Робилард ще ни открие и тогава вие двамата все ще измислите как да ни върнете у дома, не се и съмнявам. Засега обаче единственото, което има значение, е, че и корабът, и екипажът са на сигурно място. Добра работа!

Лицето на Харкъл засия.

— Да, ама защо все пак попаднахме тук? — намеси се Кати-Бри.

— Съдбовната мъгла — отвърнаха Дризт и Харкъл в един глас.

— А това — добави магьосникът, — означава, че тук има нещо, което ни трябва.

— Което ни трябва за какво? — продължи да разпитва младата жена.

— За да разкрием загадката, разбира се! — възкликна Харкъл. — Нали точно за това става въпрос?

Той се огледа наоколо, сякаш думите му обясняваха всичко, ала от погледите, които срещна, съвсем не личеше, че другарите му имат и най-малка представа за какво им говори.

— Преди да ни връхлети бурята, бяхме тръгнали...

— ... към Града на бездънните води — довърши вместо него Дюдермонт. — Не бих казал обаче, че магията ти ни приближи дотам.

— Не, не! — възбудено размаха ръце Харкъл. — Бяхме тръгнали да търсим жрец или заклинател.

— И смяташ, че е по-вероятно да открием някой достатъчно могъщ заклинател тук, отколкото в Града на бездънните води? — скептично попита Дризт. — В това градче, толкова далече от дома?

— Добри ми капитан Терадъкет! — провикна се Харкъл вместо отговор.

— Тук съм — долетя гласът на възрастния шкипер, който се бе поотдалечил, за да застане начело на процесията.

— Имаме нужда от жрец — обясни магьосникът. — Много могъщ жрец...

— Кадърли! — прекъсна го рибарят без колебание. — Кадърли Бонадюс. Няма да намерите по-могъщ жрец в целите Царства!

В гласа му се усещаше неприкрита гордост, сякаш този Кадърли принадлежеше на Карадуун.

Харкъл хвърли самодоволен поглед на приятелите си:

— Съдбовната мъгла! — щастливо заяви той.

— И къде можем да открием този Кадърли? — попита Дюдермонт. — В Карадуун?

— Не — отвърна Терадъкет. — В един храм в планините, на два дни път оттук. Нарича се „Възвисяване на вярата“.

Дюдермонт най-сетне изчерпа въпросите си и погледна към Харкъл, който щастливо плесна с ръце.

— Съдбовната мъгла! — повтори магьосникът, после изведнъж ахна, сякаш току-що се бе сетил още нещо. — Ами да, всичко се връзва просто чудесно!

— Както „Морски дух“ — с езеро — саркастично подхвърли Кати-Бри, ала магьосникът не ѝ обърна внимание.

— Не виждате ли? — развълнувано възкликна той и отново размаха огромните си ръкави. — „Морски дух“ (ДУ) и „Възвисяване на вярата“ (ВВ). А и Съдбовната мъгла или Облака на ориста (ОО).

— Трябва да си полегна! — изстена Кати-Бри.

— И Х.Х! — възторжено извика магьосникът.

Дризт го изгледа учудено.

— Харкъл Харпъл — въодушевено обясни вълшебникът, после посочи скиталеца и размаха пръст във въздуха: — Както и Д.Д. — като Дризт До'Урден! А пък твоето име... — обърна се той към Кати-Бри.

— Не става — увери го младата жена.

— Не че има някакво значение — добави Дризт, при което Дюдермонт прехапа устни, за да не избухне в гръмък смях — не искаше да развали чистосърдечния възторг на Харкъл.

— О, да! — мърмореше си магьосникът. — Тук несъмнено има нещо. На всяка цена трябва да изследвам този феномен по-внимателно!

— По-добре изследвай мозъка си! — подхвърли Кати-Бри и като сниши гласа си така, че само Дризт и капитана да я чуят, добави: — Не е лошо да вземеш някоя по-ярка факла и миньорска кирка.

Тримата приятели се изкискаха тихичко.

— Ами да! — изведнъж викна Харкъл и подскочи към нея. — Баща ти!

Младата жена инстинктивно вдигна ръка и едва не го удари, стресната от неочакваните му действия.

— Баща ми?

— Б.Б! — рекоха в един глас Харкъл, Дризт и Дюдермонт, макар вълнението в гласа на елфа и капитана да бе доста попресилено.

Кати-Бри отново простена.

— Да, да! Точно така! Бруенор Бойния чук. Б.Б. О, още сега трябва да проуча всичко най-внимателно!

И като си мърмореше под носа, магьосникът се отдалечи.

— Щом така и така ще се занимаваш с това — извика младата жена след него, — защо не помислиш и над скрития смисъл на Б.Г?

Харкъл кимна механично и много скоро се скри в каютата на Дюдермонт, която в последно време почти бе превзел за собствените си нужди.

— Б.Г? — повдигна вежди капитанът.

— Бръцолевещ глупак! — отвърнаха младата жена и Дризт едновременно и весел смях отново огласи палубата.

Въпреки това нито елфът и Кати-Бри, нито Дюдермонт, нито който и да било от екипажа можеше да пренебрегне с лека ръка факта, че именно този „бръцолевещ глупак“ ги бе спасил от почти сигурна смърт и, по всичко личеше, им бе помогнал да се доближат още малко до отговорите, които търсеха.

ПРИРОДАТА НА ЗЛОТО

ЧАСТ ТРЕТА

Те са абсолютни и безусловни, пантеон от крайности, добри божества и зли демони, навеки вкопчени в битка за душите на смъртните. Лолт е въплъщение на злото, Миелики — на доброто. Напълно противоположни, като черно и бяло, без дори най-слаба отсенка на сиво между тях.

Такива са и самите понятия за добро и зло. Абсолютни, неизменни. За едно истинско зло няма оправдание, то е катраненочерно, в него няма и следа от сиво. И макар едно добро дело нерядко да носи и лична облага, в своята същност то си остава абсолютно, защото истинската му стойност идва от намерението, стоящо в основата му. Пантеонът е крайното въплъщение на тези понятия, ала какво да кажем за смъртните раси, за така наречените разумни същества — хора и елфи, полуръстове, джуджета и гномове, гоблини и великани? Тук границите се размиват, а сивото, с всички свои оттенъци, измества катраненочерното и снежнобялото.

За мнозина нещата са съвсем прости — аз съм мрачен елф, мрачните елфи са зли, следователно и аз съм зъл.

Ала те грешат. Та нали именно способността на личен избор ни прави разумни същества? Нали няма добро и зло, ако зад тях не стои нечие лично намерение. Вярно е, че в Царствата има раси и общества (особено гоблините), които като чели са предразположени

към злото съществуват и такива (като светлите елфи, например), които имат изявена склонност към доброто. Ала дори и сред тези две раси, които за мнозина са земното въплъщение на двете противоположности, всичко в крайна сметка се решава от личните намерения и постъпки. Познавах един гоблин, който не беше зъл самият аз съм елф на мрака, отхвърлил жестоките обичаи на своята раса. Въпреки това, повечето гоблини и почти всички мрачни елфи са зли и така обобщението си остава вярно.

Най-интересни и най-различни един от друг са хората. Тук границите са най-размити, а нюансите на сивото — най-богати. Тук личните разбирания са върховен господар, а намерението — добре скрито, дори тайно. Няма друга раса, която да умее да измисля по-правдиви оправдания за постъпките си, да си намира извинения, да убеждава — другите, но най-вече себе си — в почтеността на своите намерения. Колко войни са се водили, човек срещу човека, всеки твърдо вярващ, че добрите божества, които носи в сърцето си, са на негова страна!

Ала доброто не може да бъде въпрос на възприятие. Онова, което е добро в едно общество, не може да бъде зло в друго. Да, нравите може да са различни сред различните народи, обичаите — също, ала доброто — не. То е абсолютно.

Така и трябва да бъде. Защото доброто е прослава на живота и любовта, то предполага да приемаме другите такива, каквито са, и непрестанно да израстваме, да се стремим към чистото и благородното, към едно по-светло място. То не търпи гордост и завист, а ни учи да споделяме хубавите си мигове и да се радваме на чуждите успехи. То няма нужда от скалпени

оправдания, защото е заложено (макар понякога прекалено дълбоко) в сърцето на всеки от нас. И ако някой извърши зло, той не ще успее да заблуди сърцето си и да скрие същинската природа на това зло, дори да надене най-благовидната маска.

Защото във всеки от нас има кътче, където не можем да избягаме от истината. Там властва добродетелта, тя е обвинител и съдия и заради това там няма как да бъдем помилвани. Доброто и злото са в същността си намерения, а за намерението няма оправдание.

Кадърли Бонадюс сам потърси това място — доброволно и с цялото си сърце, с отдаденост, каквато рядко съм срещал. А видимият резултат от неговото духовно израстване, за което дълбоко му се възхищавам, е „Възвисяване на вярата“, това най-великолепно и в същото време най-смирено човешко постижение.

Артемис Ентрери също ще намери това място. Навярно ще го стори, едва когато смъртта дойде да го прибере, ала все пак ще го стори (защото то е неминуемо и очаква всеки от нас) и каква ли болка ще изпита тогава, когато най-сетне прозре истината за злото си съществуване. Моля се да отиде там скоро, ала не отмъстителността подклажда тази надежда, защото желанието за разплата не може да роди истинска молитва. Моля се Ентрери сам да потърси това най-съкровено място и когато види онова, което го очаква там, да се отрече от мрачното си минало и да поеме по нов, по-добър път. В разкаянието той ще открие истинска радост, хармония, каквато никога не може да познае, докато живее както сега.

Самият аз посещавам това място винаги,
когато мога, за да не попадна в плен на лесните,
ала в същността си неистинни, оправдания. Да,
пътят е трънлив, там сме голи и беззащитни,
ала само така можем да израснем само там,
където няма маски, зад които да се скрием,
можем да осъзнаем същината на своите
намерения и следователно — на своите
постъпки. Само там, където властва доброто,
може да се роди истински герой.

Дризт До'Урден

ГЛАВА 13

„ВЪЗВИСЯВАНЕ НА ВЯРАТА“

Без да срещнат каквито и да било затруднения, Дризт, Кати-Бри, Дюдермонт и Харкъл излязоха от Карадуун и поеха към Снежните планини. Елфът бе спуснал качулката ниско над главата си, а и всички в града бяха толкова развълнувани от появата на „Морски дух“, че никой не им обърна особено внимание.

Щом оставиха градската порта зад себе си, четиримата се озоваха на хубав път, бърз и сигурен. Малкото места, които биха могли да крият някаква опасност, бяха избегнати с лекота от опитния скиталец и така те крачеха в топлия ден, без да срещнат нищо вълнуващо или забележително.

А като се вземеше предвид всичко, което бяха преживели през последните няколко седмици, приятелите искаха точно това.

Те бърбеха весело, най-вече с Дризт, който им разказваше интересни неща за заобикалящата ги природа — на кои птици принадлежат различните песни, които чуваха, колко сърни са направили леговището от отъпкани иглички, на което се натъкнаха край една борова горичка. От време на време разговорът се насочваше към задачата им, а оттам, неизбежно — и към думите на сляпата вещица. Това поставяше горкия Харкъл в доста неловко положение. Тъй като благодарение на дневника си бе проучил стиховете най-задълбочено, той нямаше как да не забележи, че приятелите му допускат очевидни грешки, които можеха да се окажат от първостепенно значение. Не знаеше обаче, дали трябва да се намеси. Съдбовната мъгла бе по-скоро пасивна магия, която му даваше възможност да спомогне, а след това и да наблюдава най-различни вълнуващи събития. Да вземе активно участие в някое от тях обаче, като позволи на другите да надзърнат в омагьосания дневник или им каже какво има в него, би могло да провали цялото вълшебство.

Разбира се, това не означаваше, че Харкъл не може да използва всички останали заклинания, които знае, за да помогне в битките и със сигурност можеше да се довери на интуицията си, за да посъветва

другарите си да използват жрец, вместо магьосник, ала напълно бе възможно една толкова пряка намеса и то с информация, получена с помощта на Съдбовната мъгла, да промени бъдещето, а това бе в разрез със самата същност на неговото творение. То не бе създадено с подобна цел и си имаше своите граници. Е, да, Харкъл всъщност не знаеше точно докъде се простират те, ала ако бе научил нещо през живота си — всички тези четиридесет години, които бе прекарал сред магьосници поне толкова ексцентрични, колкото бе и самият той — бе колко опасни могат да се окажат страничните ефекти от насилването на една магия.

И така, той остави другите трима да обсъждат стиховете, като кимаше от време на време и се съгласяваше с онези тълкувания, които те намираха за най-вероятни. Всячески се стараеше да избягва директни въпроси за това какво мисли той, макар че вялото свиване на рамене и едва промърморените му отговори не останаха незабелязани.

Скоро започнаха да се изкачват, ала не им се наложи да забавят крачка, защото пътеката бе широка и гладка — явно често се използваше. Когато излязоха изпод сенките на поредния склон и се озоваха на равна полянка, ширнала се до ръба на стръмна клисура, четиримата най-сетне разбраха защо.

Дрифт До'Урден и Кати-Бри бяха виждали великолепието на Митрил Хол. С помощта на магиите си Харкъл бе посещавал не едно и две забележителни места, като Домовата кула на мистиците в Лускан. Дюдермонт пък бе преброял моретата от Града на бездънните води чак до далечния Калимпорт. Ала нищо от онова, което бяха срещали досега, не ги бе оставяло така занемели, както гледката, която се разкри пред очите им.

Наричаха го „Възвисяване на вярата“, подобаващо име за внушителния храм — същинска катедрала! — с реещите се във въздуха кули и колони, с огромните прозорци от цветно стъкло и улуците, украсени с майсторски изработени водоливници. Дори най-ниските бордюри на главния покрив се извисяваха на повече от трийсет метра над земята, а три от кулите достигаха почти сто метра.

Наистина, дворът на Баенре бе по-просторен, а магическата същност на Домовата кула в Лускан — много по-явна. Ала във „Възвисяване на вярата“ имаше едно рядко срещано величие, чиято святост изпълваше онези, които го видеха, с тихо благоговение.

Храмът беше изграден от сиви и кафеникави камъни, съвсем обикновени на пръв поглед, ала от тях се излъчваше някаква предвечна, земна сила, което придаваше и на тях, и на цялото място, усещане за святост и будеше страхопочитание у всеки, който го зърнеше. Основите му сякаш бяха вкопани дълбоко в недрата на планината, а кулите се извисяваха до самите небеса.

Нежна песен струеше от вътрешността на катедралата, разливаше се във въздуха и отекуваше между камъните. На четиримата приятели им трябваша няколко секунди, докато разберат, че това е човешки глас — толкова прекрасен бе храмът, че мелодията сякаш избликуваше от същността му.

Земите наоколо също бяха приказно красиви. От двете страни на калдъръмената пътечка, която водеше до тежките порти, бяха надвиснали дървета, а там, където те свършваха, зеленееше тучна морава с грижливо поддържан жив плет и пъстри цветни лехи, червени и розови, алени и бели. Имаше и храсти, оформени така, че да приличат на различни горски животни — кошута и мечка, голям заек и няколко катерички.

Когато зърна градинаря, Кати-Бри трябваше да разтърка очи, за да се убеди, че не ѝ се привижда — това със сигурност бе най-необичайното джудже, което тя, въпреки че сама бе израснала сред джуджета, беше срещала. Тя сбута Дризт и му го посочи, но всъщност нямаше нужда — приятелите ѝ вече се взираха в брадатото същество с нескрит интерес. То също ги забеляза и се завтече към тях с широка усмивка на уста.

Зелената му — зелена! — брада бе разделена на две и праметната над големите уши, където, заедно със също така зелената му коса бе сплетена в дълга плитка, която му стигаше почти до кръста. Тънката му бледозелена дреха нямаше ръкави и се спускаше до коленете, откривайки чифт криви, мускулести и невероятно космати крака с големи стъпала, на които бяха надянати отворени сандали с тънки, кожени каишки.

Джуджето свърна направо и се озова на пътеката на около десет метра от посетителите си. Изведнъж то се закова на място, пхна два пръста в устата си, погледна през рамо и изсвири пронизително.

— Какво? — извика някой и само след миг изпод сянката на едно от дърветата край храма се надигна друго джудже.

То имаше много по-нормален вид (поне според представите на Кати-Бри и останалите) — широки, ъгловати рамене, руса брада и обикновени кафяви одежди, а през гърба си бе праметнало тежка секира и шлем, украсен с еленови рога.

— Нали рекох, че ще ти помогна, след кат' си подремна малко! — ревна новодошлият, но млъкна веднага, щом забеляза четиримата приятели и също се завтече към тях.

Другарят му стигна пръв и, без да каже нищо, се поклони театрално, после взе ръката на Кати-Бри и я поднесе към устните си.

— Хи-хи-хи! — изкиска се то, цялото зачервено и пристъпи към Дюдермонт, след това към Дризт, след това към...

... отново към Дризт, но този път се приведе напред и надникна под спуснатата му качулка.

Скиталецът реши да му спести усилието, отметна качулката си и тръсна глава, така че гъстата му бяла коса се разпиля по раменете. Подобни моменти винаги бяха болезнени, особено когато се срещаше с някого толкова далече от местата, където го познаваха и приемаха.

— Ой! — извика градинарят.

— Смрадливо псе! — изрева русото джудже и се втурна към Дризт колкото го държаха краката, като в същото време откачаше брадвата от гърба си.

Елфът не бе изненадан, а и приятелите му бяха по-скоро смутени, отколкото стреснати.

Зеленобрадото джудже се задоволи само да подскача възбудено нагоре-надолу и да сочи неочаквания посетител, ала другарят му съвсем не бе толкова миролюбив и се нахвърли върху Дризт като разярен бик.

Скиталецът изчака до последния възможен миг, после, използвайки магическите предпазители и отличните си рефлексии, отскочи встрани. Нападателят му се препъна и връхлетя с главата напред право в дървото зад елфа.

Зеленобрадото джудже премести поглед от Дризт към другаря си, после обратно към Дризт, сякаш се чудеше дали и то не трябва да се бие с Мрачния. Бързо се отказа обаче, когато видя стърчащата от дървото секира. Вместо това отиде при своя събрат и силно го потупа по главата.

— Смердливо псе! — изръмжа русото джудже и вдигна ръка, за да се предпази от доста тежичките пошляпвания на другаря си.

Когато най-сетне успя да измъкне брадвата от дебелия дънер и се обърна към четиримата приятели, то с изненада ги видя да си стоят най-невъзмутимо, без дори да са извадили оръжията си. Единствено младата жена бе свалила Таулмарил от рамото си и сега се целеше в него.

— Ако искахме да те убием, изобщо нямаше да се събудиш от дрямката си под дървото — заяви тя.

— Идвам с добро — намеси се и Дризт, обръщайки се най-вече към зеленобрадото джудже, което изглеждаше по-уравновесено. — Скиталец съм. Създание на гората, също като теб.

— Брат ми е друид — намеси се русото джудже, мъчейки се да звучи самоуверено, макар да се чувстваше доста неловко.

— Ду-дад — съгласи се градинарят.

— Джудже — друид? — учуди се Кати-Бри. — Почти целия си живот съм прекарала сред джуджета, но никога не съм чувала нещо подобно.

Двамата братя я изгледаха с любопитство. В начина, по който непознатата произнасяше думите, като че ли наистина се долавяше нещо джуджешко.

— Че кои ли пък джуджета са били това?

— Казвам се Кати-Бри — отвърна тя и свали Таулмарил. — Осиновена дъщеря на Бруенор Бойния чук, осми крал на Митрил Хол.

Двамата братя зяпнаха от изненада и сведоха глави един към друг (при което, без да искат си удариха челата), после отново вдигнаха поглед към Кати-Бри.

— Хей! — възкликна русото джудже и заби късия си, дебел показалец в гърдите на елфа. — Чувал съм за теб. Ти си Дризт Дуден.

— Дризт До'Урден — поправи го скиталецът и се поклони.

— Същият. Знам те кой си. Аз пък съм Айвън, Айвън Широкоплещи, а туй е брат ми Пикел.

— Тъй си е — съгласи се Пикел и го прегърна през рамо.

Айвън погледна към дървото, където ясно личаха следите от брадвата му и добави:

— Съжалявам, задето ти се нахвърлих, ама никога не бях срещал елф на мрака.

— Дошли сте да видите катетър... кадет... проклетия храм ли?
— попита Айвън.

— Дойдохме, за да говорим с човек на име Кадърли Бонадюс — отвърна Дюдермонт. — Аз съм капитан Дюдермонт, а корабът ми се нарича „Морски дух“. Идваме от Града на бездънните води.

— Значи трябва да сте преплували немалко суша — подхвърли Айвън.

Дюдермонт, който очакваше подобна забележка, махна с ръка, още преди джуджето да беше започнало.

— Трябва да се видим с Кадърли — повтори той. — Наистина е спешно.

Пикел допря длани, подложи ги под бузата си, затвори очи и звучно изхърка.

— Кадърли си подремва. Малчуганите го изморяват. Вместо туй ще идем при лейди Даника, тя ще ни даде и нещичко за хапване.

И като смигна на Кати-Бри, добави:

— Двамата с брат ми нямаме търпение да понаучим туй-онуй за Митрил Хол. Говори се, че някакъв старец властвал там, откак Бруенор си заминал.

Младата жена се опита да скрие изненадата си, дори кимна, сякаш Айвън не ѝ казваше нищо ново, но погледът, който хвърли на Дризт, издаваше недоумението ѝ. Скиталецът обаче също нямаше отговор. Бруенор си бил тръгнал? Внезапно и двамата бяха обзети от силно желание да си поговорят с двете джуджета. Срещата с Кадърли можеше да почака.

Отвътре храмът бе не по-малко величествен, отколкото отвън. Когато влязоха в главния параклис, в който имаше поне двадесетина души, приятелите изведнъж се почувстваха съвършено сами, откъснати от целия свят и съвсем дребни — толкова голямо бе помещението. И четиримата усетиха как нещо неудържимо притегля погледите им нагоре, покрай внушителните колони, покрай няколко тераси, украсени с изящни статуи, покрай светлината, струяща през витражите, чак до изкусно резбования свод, който се издигаше на повече от тридесет метра над тях.

Когато най-после успя да накара поразените си гости да помръднат, Айвън ги преведе през една странична врата, отвъд която стаите имаха нормални, доста по-малки размери. При все това самата

конструкция на катедралата, силата, която се излъчваше от нея и съвършенството, с което бе изпиан и най-малкият детайл, продължаваше да впечатлява приятелите не по-малко от величествения параклис. Нямаше колона или врата, която да не бе богато украсена, а Дризт забеляза една, върху която бяха вдълбани толкова много руни, че той би могъл да ги съзерцава с часове и пак да не разчете всички послания и да не разгадае целия им смисъл.

Айвън почука на една врата, изчака покана да влезе и пристъпи вътре.

— Позволете да ви представя лейди Даника — обяви той и даде знак на четиримата да го последват.

Дюдермонт влезе пръв, ала не бе успял да направи и крачка, когато спря (при което едва не падна), за да не се сблъска с две малки деца — момче и момиче — внезапно изскочили пред него. При вида на непознатите децата също се заковаха на място, а момченцето (със сламеноруса коса и големи, бадемовидни очи) отвори уста и посочи Дризт.

— Моля ви, извинете децата ми — проговори застаналата в другия край на стаята жена.

— Няма нищо — увери я скиталецът и като приклепна, даде знак на малчуганите да се приближат.

Те се спогледаха, сякаш за да си вдъхнат кураж, и предпазливо отидоха при него, а момчето дори се осмели да го докосне.

После поднесе пръст към очите си, като че ли искаше да се увери, че не се е изцапало.

— Няма черно, мамо — рече детето и протегна ръка към нея. — Няма черно.

— Хи-хи-хи! — изкиска се Пикел от вратата.

— Изведи малките немирници оттук — прошепна му Айвън.

Зеленобрадото джудже го послуша и пристъпи в стаята. Щом го забелязаха, двете деца засияха, а когато го видяха да пъха двата си палеца в големите си уши и да размахва останалите си пръсти, те нададоха весели писъци и подгониха „чичо Пикел“ навън.

— Трябва да внимаваш на какво ги учи брат ми — предупреди Айвън лейди Даника.

Тя се разсмя и се изправи, за да посрещне гостите.

— О, убедена съм, че близнаците могат само да спечелят от приятелството на някой като Пикел. И като Айвън — добави тя и джуджето се изчерви като домати.

Дризт разбра, че пред себе си има жена войн, още щом я видя да се приближава към тях — леко, безшумно, с прекрасно отмерени движения. Беше дребничка, с няколко сантиметра по-ниска от Кати-Бри и надали имаше повече от петдесетина килограма, ала всяко мускулче по тялото ѝ бе калено до съвършенство. Бадемовидните ѝ очи бяха поразително красиви, дълбоки и пълни с живот. Гъсти, червеникаворуси къдрици обрамчваха лицето ѝ и, сякаш енергията, която струеше от самото същество на младата жена, се бе предала и на тях, не искаха да стоят мирно и закачливо подскачаха при всяко нейно движение.

Дризт неволно премести поглед от Даника към Кати-Бри — двете несъмнено си приличаха, ако не на външен вид, то поне по дух.

— Позволи ми да ти представя Дризт Дуден — тържествено започна Айвън и си свали шлема. — Това пък е Кати-Бри, дъщеря на Бруенор Бойния чук от Митрил Хол, капитан Дюдермонт от „Морски дух“, кораб от Града на бездънните води, а това... — тук русото джудже млъкна и с интерес се взря в кльощавия магьосник. — Как рече, че се казваш?

— Харпъл Харкъл... Ъ-ъ-ъ, Харкъл Харпъл — заекна вълшебникът, очевидно напълно заплепен от лейди Даника. — От Дългата седловина.

Младата жена кимна и поздрави всекиго с добре дошъл. Най-накрая се спря пред скиталеца.

— Дризт До'Урден — уточни той и тя се усмихна.

— Дошли са да говорят с Кадърли — обясни Айвън.

— Иди да го събудиш — помоли Даника, все така държейки десницата на елфа в своята. — Сигурна съм, че не би искал да пропусне среща с толкова забележителни гости.

Без да чака подкана, Айвън изскочи през вратата и хукна нанякъде.

— Нима знаете кои сме? — учуди се Кати-Бри.

Даника се вгледа в нея и кимна:

— Славата ви се носи надалече — отвърна тя. — Всички сме чували за Бруенор Бойния чук и битката за възвръщането на Митрил

Хол.

— А за войната с Мрачните? — попита Дризт.

Даника отново кимна:

— Отчасти. Но се надявам да научим цялата история, преди да си тръгнете оттук.

— Знаеш ли нещо за заминаването на Бруенор? — не се сдържа Кати-Бри.

— Кадърли може да ви каже повече, но това, което аз съм чувала, е, че Бруенор бил отстъпил трона на някакъв свой предшественик.

— Гандалуг Бойния чук — вметна скиталецът.

— Така казват — продължи Даника. — Ала къде е отишъл Бруенор, заедно с двестата войни, които тръгнали с него, не знам.

Дризт и Кати-Бри се спогледаха — и двамата се досещаха накъде може да се е отправил старият им приятел.

В този момент се появи Айвън, придружен от стар, но изпълнен с енергия мъж, облечен в снежнобяла туника и панталони. Около раменете си бе наметнал светлосиня, копринена пелерина, а на главата си носеше широкопола синя шапка, обточена с червена лента. Върху лентата, точно над челото му, бе закачен медальон от порцелан и злато, във формата на око, над което гореше свещ — свещеният символ на Денеир, бога — покровител на литературата и изкуствата.

Мъжът бе висок около метър и осемдесет и, въпреки възрастта си, имаше силно, мускулесто тяло. Косата му, поне това, което бе останало от нея, бе посребряла от времето и само тук-там се виждаха по-тъмни кафеникави кичури. И четиримата приятели бяха обзети от внезапното усещане, че нещо у него е не на място, някак странно неестествено. Очите, осъзна Дризт изведнъж — поразително сиви и пълни с живот, те не бяха очи на старец, а на млад мъж.

— Аз съм Кадърли — представи се новодошлият и се поклони ниско. — Добре дошли във „Възвисяване на вярата“, дом на Денеир и Огма, както и на всички добри богове. Виждам, че вече сте се запознали с жена ми, лейди Даника?

Кати-Бри изненадано премести поглед от стария Кадърли към Даника, която надали беше много по-възрастна от самата нея и със сигурност нямаше повече от тридесет години.

— А и с близнаците — подсмихна се Айвън, без да сваля развеселен поглед от лицето на Кати-Бри.

Наблюдателни както винаги, Дризт и Дюдермонт лесно се досетиха, че джуджето и друг път е ставало свидетел на подобно объркване у хора, които за първи път срещат необичайната двойка. По всичко личеше, че напредналата възраст на свещеника не се дължи на естествени причини.

— А, да, близнаците — поклати глава Кадърли и при мисълта за буйното му потомство по устните му заигра усмивка.

После, досеждайки се за въпроса, който гризеше посетителите му, макар те с нищо да не го показваха (което той не пропусна да оцени), добави небрежно:

— Двадесет и девет. На двадесет и девет години съм.

— Ще станат тридесет само след две седмици — подхвърли Айвън. — Обаче никой не би ти дал и ден повече от сто и шест!

— Построяването на катедралата — в съдържания глас на Даника се прокрадна едва доловима горчива нотка. — Кадърли предаде жизнената си енергия на това място — избор, който направи в прослава на своя бог.

Дризт изпитателно се вгледа в лицето ѝ и почувства, че не само жрецът бе направил голяма саможертва — младата жена също бе изгубила много заради неговото решение. Някъде дълбоко в нея бе стаено недоволство, може би дори гняв, ала каквото и да бе чувството, то бе скрито дълбоко под огромната ѝ обич към Кадърли и възхищението от постъпката му.

Не по-малко прозорлива от приятеля си, Кати-Бри лесно се досети какво става в душата на Даника. Тя, която бе изгубила любимия си, със сигурност разбираше как се чувства жената на свещеника, ала в същото време осъзнаваше, че тук съчувствието би било неуместно. Простичките думи на Кадърли и Даника, самото им присъствие и преди всичко великолепието на това свещено място, превръщаха всяко съжаление в обида, която омаловажаваше жертвата на Кадърли, постижението, заради което той бе дал младостта си.

Погледите на двете жени се срещнаха — екзотичните бадемовидни очи на Даника и наситеносините очи на Кати-Бри. „Поне имаш децата на мъжа, когото обичаш“ искаше да каже Кати-Бри, да обясни на Даника каква празнина бе оставил Уолфгар, когато си бе отишъл преди...

... още преди да е живял истински, помисли си младата жена с горчивина.

Даника знаеше историята ѝ и в тези няколко мига, когато погледите им се срещнаха, тя прозря и сякаш сама изпита чувствата, стаени в сърцето на гостенката ѝ.

Следващите два часа осмината (Пикел се присъедини към тях почти веднага, обяснявайки, че децата са легнали да поспят в градината под бдителните погледи на неколцина жреци) прекараха в разговор. Дризт и Кадърли се оказаха сродни души, не само по нрав и мислене, но дори бяха преживели подобни приключения — и двамата се бяха изправяли срещу червен дракон и го бяха надвили и на двамата им се бе наложило да се преборят с миналото си. Още от самото начало си допаднаха като отдавнашни познати. Кати-Бри и Даника също имаха много общо помежду си и макар че двете джуджета изгаряха от желание да чуят нещо повече за Митрил Хол, така и не успяха да се намесят в разговорите им. Най-сетне се отказаха от опитите да научат каквото и да било от елфа и младата жена и вместо това се запrikaзваха с Харкъл, който също беше ходил в Залите и дори бе взел участие във войната срещу Мрачните. Всъщност, магьосникът се оказа превъзходен разказвач и дори илюстрираше по-интересните моменти с помощта на дребни магийки.

В това време Дюдермонт стоеше малко встрани и се чувстваше странно не на място. Океанът и „Морски дух“ му липсваха, искаше му се пак да е в открито море и да преследва пирати.

Разговорите навярно щяха да продължат чак до вечерта, ако два часа по-късно един свещеник не бе почукал на вратата, за да съобщи на лейди Даника, че децата са се събудили. Тя се намери да отиде при тях заедно с двете джуджета, ала Дризт я спря и повика Гуенивар.

При вида на огромната пантера Айвън едва не си глътна езика! Пикел обаче изпищя щастливо, възхитен от прекрасното животно... въпреки че „прекрасното животно“ можеше да съдере кожата на лицето му с един-единствен удар на тежката си лапа.

— Близнаците ще се радват да си поиграят с нея — обясни скиталецът.

Гуенивар излезе от стаята, следвана плътно от Пикел, който се бе уловил за опашката ѝ, да не би да я изгуби от поглед и да изпусне цялата веселба.

— Не колкото брат ми — отбеляза Айвън, който още не се бе съвзел напълно от шока.

Даника искаше да попита доколко сигурно бе да остави децата си в компанията на страховитата котка, ала бързо се отказа — ако на пантерата не можеше да се има пълно доверие, Дризт никога не би я повикал. Младата жена се усмихна и като се поклони, излезе от стаята заедно с Айвън. Кати-Бри тъкмо се канеше да отиде с нея, когато забеляза лицето на скиталеца — станало внезапно сериозно, почти мрачно, то красноречиво издаваше, че е дошъл моментът да говорят по работа.

— Не сте дошли тук, само за да си разказваме истории за отминали приключения, колкото и интересни да са те — рече Кадърли и се поизправи в стола си, с ръце в скута, готов да чуе най-важния им разказ.

Този път говори Дюдермонт, като от време на време Дризт и Кати-Бри добавяха по нещо, което смятаха за важно, а Харкъл подхвърляше забележки, които като че нямаха абсолютно никаква връзка с разказа.

След като ги изслуша, Кадърли потвърди, че е чувал за Каеруич и за сляпата вещица.

— Казват, че говори в гатанки, които невинаги са онова, което изглеждат на пръв поглед — предупреди ги той.

— И ние чухме така — съгласи се Дюдермонт. — Ала приятелите ми не могат току-така да пренебрегнат думите й.

— Ако не ни е излъгала — намеси се Дризт, — значи баща ми, когото изгубих преди години, се намира в лапите на някакво зло същество — слугиня на Лолт, навярно, или пък някоя матрона — майка от Мензоберанзан.

Харкъл прехапа устни. Скиталецът допускаше огромна грешка, ала той не можеше да му я посочи, защото трябваше да се съобразява с ограниченията на Съдбовната мъгла. Наистина, той беше чел казаното от вещицата, дума по дума, поне дузина пъти, докато не го бе запомнил до най-малката подробност, ала това бе поверителна информация и тя бе извън обсега на магията. Съдбовната мъгла със сигурност оказваше влияние върху случващото се, но да използва онова, което тя бе разкрила само на него, означаваше да промени бъдещето. Дали това би

довело до катастрофа или до по-добър край на пътя, който приятелите му трябваше да изминат, Харкъл можеше само да гадае.

Кадърли кимна — в думите на елфа имаше логика, ала къде беше неговото място във всичко това?

— Предполагам, че е йоклола — продължи Дризт. — Създание от Бездната.

— И искаш да използвам уменията си, за да се уверим в това — досети се свещеникът. — Може би дори да я повикам тук, за да се споразумеете или да се биете за душата на баща ти?

— Разбирам, че може би искам прекалено много — отвърна Дризт. — Йоклолите са твърде могъщи...

— Много отдавна се научих да не се боя от злото — увери го Кадърли.

— Имаме злато — обади се и Дюдермонт, готов да плати всяка цена... а тя, сигурен бе капитанът, сигурно щеше да е доста висока.

Скиталецът обаче не мислеше така. За краткото време, прекарано в храма, бе успял да прозре в сърцето на Кадърли достатъчно, за да е сигурен, че той няма да приеме нито злато, нито каквото и да е друго заплащане за услугата. И затова простикият отговор, дошъл миг по-късно от свещеника, изобщо не го изненада:

— И най-голямото усилие си струва, когато трябва да се спаси нечия душа.

ГЛАВА 14

МАГИИ

— Къде е Дюдермонт? — попита Кати-Бри, когато Харкъл нахълта в малката стаичка, в която тя и Дризт бяха седнали да помислят.

— А, тук някъде беше — разсеяно отвърна магьосникът.

Единствените два стола в стаята бяха сложени срещу голям прозорец, през който се виждаха величествените Снежни планини. Дризт и Кати-Бри се бяха настанили в тях, обърнати наполовина един към друг, наполовина към красивия изглед. Скиталецът се облягаше назад, подпрял крака на перваза. Харкъл ги погледа миг-два, сякаш се чудеше какво прави тук, после решително мина между тях и като даде знак на Дризт да си свали краката, приседна на перваза.

— О, разположи се удобно — сарказмът в гласа на Кати-Бри бе повече от очевиден... поне за елфа, тъй като Харкъл само се усмихна отнесено.

— За стихотворението говорехте, нали? — започна той направо и отчасти беше прав — двамата приятели обсъждаха колкото вестта, че Бруенор е напуснал Митрил Хол, толкова и думите на сляпата вещица. — Разбира се, че за него — отвърна си сам магьосникът. — И именно затова съм тук.

— Да не би да разгада някой от стиховете? — попита елфът, без да храни особени надежди.

Да, той харесваше Харкъл, но отдавна бе разбрал, че не бива да очаква прекалено много от него, защото като всички от харпъловия род, и той бе напълно непредсказуем — понякога (както при битката за Митрил Хол) можеше да бъде много полезен, ала друг път по-скоро пречеше, отколкото помагаше.

Магьосникът усети съмнението на Дризт и изведнъж го изпълни желание да се докаже пред приятелите си, да сподели всичко, което бе научил с помощта на омагьосания дневник, да изрецитира стихотворението дума по дума, точно както вещицата го бе казала. Все

пак опасенията какво може да се случи, ако премине границите на магията, надделяха и той успя да се въздържи.

— Според нас е Баенре — обади се Кати-Бри. — Е, всъщност матроната, която е заела престола на дома, разбира се. „Даден от Лолт и от Лолт върнат“, така каза старицата, а на кого друго би дала подобен дар Кралицата на паяците?

Харкъл кимна, оставяйки Дризт да подхване мисълта на младата жена, макар да виждаше, че са на грешен път.

— Кати-Бри смята, че е някой от дома Баенре, — рече скиталецът, — но вещицата говореше за Бездната и на мен ми се струва по-вероятно да става въпрос за някоя от нежните слугини.

Харкъл отново прехапа устни и кимна неубедително.

— Кадърли ще повика обитател на Бездната (зло духче или нещо подобно), за да се опита да научи някакво име — обясни младата жена.

— Боя се обаче, че пътят ще ме... — започна Дризт, но не успя да довърши.

— Ще ни — поправи го Кати-Бри толкова твърдо, че той се видя принуден да отстъпи.

— Боя се, че пътят отново ще ни отведе в Мензоберанзан — мрачно въздъхна той.

Очевидно бе, че не иска да се връща в града на своите събратя, ала също толкова очевидно бе, че за да спаси онези, които обича, е готов на всичко, дори и да отиде в онова прокълнато място.

— А защо точно там? — попита Харкъл с почти отчаян глас.

Досещаше се какво се върти в главата на Дризт и разбираше, че заради втория стих на вещицата, там, където се споменаваше духът на Закнафейн, елфът е убеден, че отговорът на загадката се крие в Мензоберанзан. Наистина, в гатанката на вещицата на няколко пъти се намекваше за града на Мрачните, ала имаше една дума, която го караше да вярва, че в крайна сметка не става въпрос за него.

— Нали вече го обсъждахме — отвърна Дризт. — И според нас мрачният път, за който говореше старицата, ще ни отведе именно там.

— Значи вярваш, че баща ти е в плен на някоя от слугините на Лолт?

Елфът кимна й сви рамене, сякаш не бе съвсем сигурен.

— И ти ли мислиш така? — обърна се магьосникът към Кати-Бри.

— Може и така да е — отвърна тя. — А може и да се окаже, че става дума за някоя матрона — майка, както аз предполагам.

— А не бяха ли всички слугини на Лолт жени? — въпросът на Харкъл като че ли нямаше никаква връзка с онова, за което говореха.

— Да — потвърди Кати-Бри, — всичките ѝ приближени слугини са жени. И именно това я прави толкова опасна — добави тя и намигна шеговито, опитвайки се да поразсее напрежението в стаята.

— Както и матроните — продължи магьосникът. — Те също са само жени, нали?

Дризт и Кати-Бри се спогледаха недоумяващо — какво ли бе намислил непредсказуемият Харпъл този път?

Изведнъж магьосникът размахна ръце и скочи от перваза (при което едва не събори скиталеца на земята) с такова изражение сякаш всеки миг щеше да се пръсне.

— Обаче тя каза „той“ — отекна викът му. — Вещицата каза „той“! „Най-зъл измежду злите, нему Лолт го даде“!

И той изсумтя гневно. В този миг нещо просъска и от джоба му се изви струйка сив дим.

— О, богове! — простена той.

Елфът и Кати-Бри се изправиха на крака, по-скоро заради неочакваното откритие, отколкото заради димното „представление“, което се разиграваше пред очите им.

— Кой враг, Дризт? — трескаво попита магьосникът, предусещайки, че времето му е ограничено.

— Нему — повтаряше си младата жена тихичко. — Да не би да е Джарлксъл?

— „Най-зъл измежду злите“ — напомни ѝ Харкъл.

— Значи не е той — отсече скиталецът, който бе убеден, че наемникът съвсем не е толкова зъл, колкото повечето в Мензоберанзан. — Може би Берг'иньон Баенре. Той ме мрази, още откакто учехме заедно в Академията.

— Мисли! Мисли! Мисли! — изкрещя Харкъл, когато от джоба му изригна облак гъст, сив пушек.

— Какво гориш там? — попита Кати-Бри и се опита да го завърти така, че да види какво става.

За нейна изненада и ужас, ръката ѝ премина през тялото му, което внезапно бе станало почти безплътна.

— Сега това не е важно! — сопна се магьосникът. — Мисли, Дризт До'Урден, мисли! Кой е този смъртен враг, който гние в тинята на Бездната и те ненавижда повече от всеки друг? Кой е този звяр, който само ти можеш да освободиш?

Гласът на Харкъл започна да изтънява, сякаш идваше много отдалече, докато тялото му ставаше все по-прозрачно и по-прозрачно.

— Преминах границите на магията — опита се да обясни той на ужасените си приятели. — Затова не мога да остана повече...

Изведнъж гласът му долетя така ясно, сякаш все още бе в стаята с тях:

— Кой е този звяр, Дризт? Кой е този враг?

После магьосникът изчезна напълно, оставяйки елфа и младата жена сами в малката стая, вперили недоумяващи погледи един в друг.

Този последен вик, заглъхващ някъде много далече, се стори на Дризт странно познат, сякаш и преди бе чувал нещо подобно.

— Ерту! — останал без дъх прошепна той и невярващо поклати глава — виждаше логиката в думите на Харкъл, ала в същото време не можеше да повярва, че това е скритият смисъл на стихотворението.

— Ерту — повтори Кати-Бри. — Ами да, той със сигурност те мрази повече от всичко друго на света, а и Лолт най-вероятно го познава, или поне е чувала за него.

Дризт отново поклати глава:

— Не може да е той. Вещицата каза Мензоберанзан, а аз никога не съм го срещал там.

Младата жена се замисли за миг:

— Да, но тя всъщност нито веднъж не спомена Мензоберанзан. Нито веднъж.

— „В дома ти пръв...“ — започна скиталецът, ала едва не се задави, когато осъзна, че досегашното му тълкуване на стиховете е било напълно погрешно.

Същата мисъл осени и Кати-Бри:

— Никога не си смятал онова място за свой дом. Колко пъти си ми казвал, че първият ти истински дом е...

— Долината на мразовития вятър! — рече Дризт вместо нея.

— И именно там среща Ерту и го прокуди от Материалната равнина, навличайки си бездънната му омраза! — довърши младата

жена и в този миг Харкъл Харпъл им се стори един от най-мъдрите хора, които бяха срещали.

Лицето на елфа се изкриви при мисълта за злината и страховитата сила на балора. Болеше го, само като си представеше Закнафейн в лапите на чудовище като Ерту.

* * *

Харкъл Харпъл вдигна глава от масивното писалище и се протегна, прозявайки се широко.

— А, да — каза си той, когато видя разпилените наоколо пергаменти. — Работех върху магията си.

И като ги подреди в спретнати купчинки, той се зачете в тях.

— Новата ми магия! — възкликна възторжено след малко. — О, най-сетне, най-сетне! Съдбовната мъгла — завършена! О, радост и блаженство, о, прещастлив ден!

И като скочи от стола си, той затанцува из стаята, а огромните ръкави на одеждите му се развяваха зад него. След всички тези месеци на изтощителна работа, магията най-после бе готова и сега пред него се откриваха безброй възможности. Дали пък Съдбовната мъгла нямаше да го отведе в Калимшан, за приключение с някой южен паша? Или пък в Анау-рох, великата пустиня? А защо да не отиде във Вааса, тази сурова и негостоприемна земя? О, да, Вааса и Галенските планини — наистина му се искаше да ги види.

— Обаче ще трябва да понауча това-онова за Галените, та да знам какво ме очаква, когато тръгна натам — каза си магьосникът. — Да, да, точно това ще направя.

И като щракна с пръсти, той изтича до писалището, подреди многобройните пергаменти в правилната последователност и грижливо ги прибра в едно чекмедже. После изскочи от стаята и се втурна към библиотеката на Бръшляновото имение, за да потърси информация за Вааса и съседната ѝ Дамара — двете местности, известни под името Земя на окървавените камъни. Целият трепереше от вълнение, нетърпелив да изпробва за първи път (както той смяташе) новата си магия, кулминацията на дълги месеци труд.

И изобщо не предполагаше, че вече я е изпробвал. Последните няколко седмици бяха напълно заличени от съзнанието му, така както бяха изтрети и страниците на дневника. И ако някой го попиташе къде са Дризт и Кати-Бри сега, Харкъл убедено би отговорил, че кръстосват Саблено море и ловят пирати с някакъв кораб, чието име той не знае.

* * *

Макар и празна, квадратната стая, в която се намираха Дризт и Кадърли, бе разкошно украсена. Стените, направени от гладък, черен камък, бяха съвършено голи, с изключение на свещниците от ковано желязо, поставени точно в средата на всяка от тях. Факлите вътре не бяха запалени, поне не в буквалния смисъл на думата. Всъщност, те изобщо не бяха направени от дърво, а от черен метал, и имаха кристална топка на върха. Именно оттам идваше светлината и то в какъвто цвят Кадърли пожелаеше — в един от свещниците трепкаше червен светлик, в друг — жълт, а останалите два горяха в зелено, което придаваше на стаята странно усещане за преплитане на окраски и плътност, сякаш гладката, черна повърхност на стените поглъщаше някои от цветовете повече, отколкото други.

Красивата феерия от светлина и багри силно впечатли Дризт, ала онова, което истински го смая — него, който през седемте десетилетия на живота си бе виждал не една и две изумителни гледки — бе подът. По краищата той също бе опасан от полиран, черен камък, ала по-голямата част бе покрита с мозайка — две окръжности, вписани една в друга. Разстоянието между тях бе около тридесет сантиметра и бе запълнено с магически руни. Във вътрешния кръг пък имаше един-единствен символ, чиито върхове, подобни на лъчите на звезда, докосваха обграждащата го окръжност. Всички тези фигури бяха вдълбани в пода и напълнени с късчета разноцветни скъпоценни камъни. Изумрудена руна блещукаше до рубинена звезда, и двете обградени от двойните, диамантени очертания на външните окръжности.

Дризт бе виждал подобни стаи в Мензоберанзан, макар никоя от тях да не можеше да се мери с тази по красота. И именно защото знаеше за какво служи едно такова място, присъствието му тук, в

святилището на Кадърли, му се струваше някак странно и неуместно. Двата кръга със знака в центъра се използваша за призоваване на обитатели на други Равнини и понеже руните по краищата им даряваха мощ и закрила, тези създания надали бяха добри.

— Малцина имат право да влизат тук — обясни Кадърли. — Само аз, Даника и брат Шантиклер от библиотеката на храма. Много внимателно проучваме всеки гост, желаещ да прибегне до церемониите, които се провеждат в тази стая.

Дрифт добре разбираше каква похвала се съдържа в казаното от свещеника, ала въпреки това в главата му продължиха да напират безброй въпроси.

— В някои случаи подобни призовавания наистина са необходими — обясни Кадърли, сякаш бе прочел мислите му. — Понякога, за да направиш добро, нямаш друг избор, освен да се обърнеш за съдействие към онези, които сеят зло.

— А нима да повикаш танари, или дори някой по-незначителен демон, в Материалната равнина, не е зло само по себе си? — не можа да се сдържи скиталецът.

— Не — увери го жрецът. — Не и тук. Тази стая е свършено построена именно с такава цел, освен това е благословена от самия Денеир. Дори да призовем най-могъщия танари, тук той ще бъде съвсем безсилен, като в клетка, не по-голяма заплаха, отколкото ако си бе останал в Бездната. И в подобни магии, както във всичко, което правим, било то добро или зло, намеренията са онова, което определя природата на нашите постъпки. Сега, например, знаем, че една душа, която най-малко заслужава подобна участ, е допаднала в лапите на зъл демон. Ако искаме да ѝ помогнем, трябва да се свържем с този демон. А нима има по-добър начин и по-подходящо място от тази стая?

Дрифт нямаше как да не се съгласи, особено когато залогът бе толкова голям... и толкова личен.

— Става въпрос за Ерту — убедено рече той. — Балор.

Кадърли кимна. Когато научи какво бе казал Харкъл Харпъл и до какви заключения бяха стигнали двамата приятели, той призова един не особено могъщ демон — малък зъл дух — и го изпрати да провери подозренията на елфа. Сега възнамеряваше да го повика отново и да получи отговор на въпроса си.

— Днес брат Шантиклер се свърза с един от слугите на Денеир — съобщи свещеникът.

— И какво научи? — попита Дризт, донякъде учуден, че Шантиклер е избрал толкова директен подход.

— О, не — обясни Кадърли, виждайки, че скиталецът го е разбрал погрешно, — никой слуга на Денеир не може да ни даде отговора, който търсим. Не, Шантиклер искаше да разбере какво е станало с изчезналия ни приятел. За щастие, всичко е наред — както изглежда, Харкъл Харпъл се е завърнал у дома си, в Бръшляновото имение. Можем да се свържем с него, или дори да го доведем тук, стига да поискаш.

— Не! — отговори Дризт толкова бързо, че сам се притесни и извърна поглед. — Не — повтори той вече по-спокойно. — Харкъл направи предостатъчно и не искам да го излагам на нови опасности в едно начинание, което засяга само мен.

Свещеникът кимна и се усмихна, досетил се за истинската причина, скрита зад желанието на елфа да държи ексцентричния магьосник настрана от всичко това.

— Да повикам Друзил и да видим какво е научил — предложи той, но не изчака отговора на Дризт и с по една магическа дума към всеки свещник, потопаи стаята в мек, пурпурен светлик.

Следващото му заклинание накара вдълбаните в пода символи да заискрят злокобно.

Дризт, който винаги се чувстваше неловко на подобни церемонии, затаи дъх. Напълно погълнат от блещукащите руни и от мисълта за онова, което го очакваше, той почти не чуваше тихия, ритмичен напев на Кадърли.

След няколко минути откъм вътрешния кръг се разнесе остър съскащ звук, после, сред вълна от непрогледен мрак, материята на Равнините се разкъса. Силен пукот сложи край както на съскането, така и на тъмнината, и в стаята се появи дребно същество с кучешка муцуна и прилепови крила. Проклинайки и плюейки сърдито, то седеше в центъра на кръга и гневно кривеше грозното си лице.

— А, радвам се да те видя, скъпи ми Друзил — поздрави го Кадърли с широка усмивка, което, разбира се, още повече раздразни неохотния помощник.

Злият дух скочи на крака (което не бе особено впечатляващо, тъй като дори така едва стигаше до коляното на Дризт), вирна рогца и обви крила около тялото си.

— Запознай се с моя приятел — нехайно подхвърли свещеникът. — Тъкмо се чудех дали да не го помоля да те насече на парченца с тези два негови ятагана.

Друзил впери поглед в скиталеца и очичките му се присвиха злобно:

— Дризт До'Урден — изплю се той. — Изменник на Кралицата на паяците!

— О, много добре, отлично! — по тона на Кадърли злото същество се досети, че като бе разпознало елфа, неволно бе издало информация. — Чувал си за него, което значи, че си говорил с някой демон, който знае истината.

— Поиска ми точен отговор — сопна се Друзил. — И то само един. А в замяна ми обеща да не ме безпокоиш цяла година.

— Така беше — съгласи се жрецът. — Е, откри ли онова, което ти заръчах?

— Жал ми е за теб, глупави елфе! — процеди дребното създание и отново се втренчи в Дризт. — Съжалявам те и се надсмивам над теб. Безумец! Малко я е грижа Кралицата на паяците за теб, защото вече друг има грижата да те накаже за дързостта ти, някой, който ѝ помогна в Смутните времена.

Дризт откъсна поглед от лицето на грозното същество и се обърна към Кадърли, който стоеше съвършено неподвижен, с обичайното си спокойно, овладяно изражение.

— Жал ми е за всеки, имал неблагоприятното да си навлече гнева на един балор — злобно се изкиска Друзил.

Свещеникът видя, че Дризт, който бездруго се намираше под голямо напрежение, все по-трудно понася ехидното държание на малкия дух и реши да сложи край на всичко това:

— Името! Искam името на този балор!

— Ерту! — излая Друзил. — Запомни го добре, Дризт До'Урден!

В лавандуловите очи на елфа лумна страховит огън и злият дух, неспособен да издържи изпепеляващия им поглед, се обърна към Кадърли:

— Обеща ми една година спокойствие!

— Има много начини да се измери една година — рязко отвърна свещеникът.

— Какво... — изпищя Друзил, ала преди да успее да довърши, свещеникът плесна с ръце и с мощно заклинание отново отвори процеп в тъканта на Равнините, по един от двете страни на злото създание.

Черните пукнатини се събраха, когато Кадърли опря дланите на ръцете си, изви се гъст дим и Друзил изчезна с гръмовен тътен.

Свещеникът побърза да пръсне повече светлина в стаята и мълчаливо се взря в скиталеца, който стоеше с наведена глава, мъчейки се да преглътне потвърждението на мрачните си подозрения.

— Трябваше да го унищожиш — промълви той най-сетне. — Този Друзил.

— Нямаше да е толкова лесно — усмихна се жрецът. — Той е въплъщение на злото, по-скоро тип, отколкото истинско живо същество. Е, да, бих могъл да унищожа материалното му тяло, ала това само би го изпратило обратно в Бездната. Единствено там, в онова място на тресавища и вечни мъгли, мога да погубя Друзил, а изобщо нямам желание да ходя в Бездната.

И като сви рамене, сякаш всичко това нямаше кой знае какво значение, допълни:

— Пък и Друзил не представлява особена заплаха, защото аз го познавам, знам къде да го открия и как да направя жалкия му живот още по-нещастен, ако се наложи.

— Вече научихме извън всякакво съмнение, че наистина става въпрос за Ерту — рече Дризт.

— Балор — отвърна Кадърли. — Могъщ враг.

— Враг от Бездната — добави скиталецът. — Място, където и аз нямам никакво желание да ида.

— Имаме нужда от още отговори — напомни му свещеникът. — Отговори, които Друзил не би могъл да ни даде.

— Кой тогава?

— Мисля, че и сам се досещаш — тихо каза Кадърли.

Да, Дризт наистина знаеше за кого говори жрецът, ала идеята доброволно да призове Ерту в Материалната равнина, никак не му се нравеше.

— Кръгът ще го удържи — увери го Кадърли. — А и няма нужда да присъстваш, когато го повикам.

Дризт тръсна глава — не, той щеше да бъде тук, щеше да се изправи срещу онзи, който го ненавиждаше и който държеше в плен негов скъп приятел.

Той въздъхна дълбоко и реши да каже всичко на жреца, на когото вече вярваше с цялата си душа:

— Смятам, че затворникът, за когото говореше вещицата, е баща ми, Закнафейн. Само че не съм съвсем сигурен с какви чувства ме изпълва това.

— Убеден съм, че те боли, дори само като си представиш баща си в лапите на подобно създание — рече Кадърли. — И знам, че мисълта отново да го видиш, те изпълва с радостно вълнение.

— Не е само това — поклати глава Дризт.

— Нима се колебаеш? — попита свещеникът и елфът, хванат неподготвен от директния му въпрос, наклони глава на една страна и го изгледа внимателно. — Да не би вече да си затворил тази страница от живота си, Дризт До'Урден? И сега се боиш отново да я отвориш?

Скиталецът неубедително поклати глава, после въздъхна дълбоко:

— Разочарован съм — призна той най-сетне. — От себе си и от своята себичност. Искам да видя Закнафейн отново, да бъда с него, да се уча от него, да слушам гласа му. Ала в същото време — при тези думи той вдигна поглед към свещеника, който го наблюдаваше с благо, приятелско изражение, — в същото време не мога да забравя деня, в който двамата се срещнахме за последен път.

И той разказа на Кадърли всичко — как матрона Малис, злата му майка, бе съживила трупа на Закнафейн, а след това бе вдъхнала в него духа на мъртвия елф. Превърнат в безмилостен убиец и напълно предан на жестоката Малис, той бе отишъл в Подземния мрак със задачата да открие и погуби Дризт. Ала в решителния миг Закнафейн бе успял да се освободи от господството на злата матрона и — станал отново самия себе си — бе говорил на своя любим син. В тези няколко минути духът му бе възтържествувал над злото и след като увери Дризт, че най-сетне е намерил покой, той унищожи съживеното си тяло, освобождавайки по този начин и себе си, и сина си от властта на Малис До'Урден.

— И когато чух думите на вещицата, когато ги осмислих напълно, обзе ме дълбока тъга — завърши скиталецът. — Наистина вярвах, че Закнафейн завинаги се е избавил от Лолт и всичкото онова зло, от което се опитваше да избяга до смъртта си представях си, че най-сетне е бил възнаграден за идеалите, които успя да опази в сърцето си, напук на жестокостта на своите събратя.

Кадърли постави ръка върху рамото му.

— И само като си помисля, че отново е попаднал в ръцете им...

— Още не сме сигурни, че наистина е така — напомни му жрецът. — А и дори да не сме всяка надежда е изгубена. Баща ти има нужда от твоята помощ.

Дризт кимна, а лицето му придоби сурово изражение:

— И помощта на Кати-Бри. Тя също ще присъства, когато призовем Ерту.

ГЛАВА 15

ПО-ЧЕРЕН ОТ НОЩТА

Обвитото му от дим туловище едва се побираше в кръга. Държеше огромните си кожести крила прибрани покрай тялото, за да не излезе от невидимата граница, която не можеше да пресича, а грабливите му нокти деряха гладкия под. Гърленото ръмжене, което издаваше, постепенно затихна и като отметна голямата си, грозна глава назад, той избухна в злокобен смях. После изведнъж се успокои и впери леден поглед в Дризт До'Урден.

Дълги години бяха минали от последната им среща, ала скиталецът веднага го позна. Не можеше да сбърка това отвратително лице, наподобяващо смесица между куче и маймуна, и най-вече очите — бездънни, черни ями, понякога разширени от люта ярост и кървавочервени от огъня, който бушуваше в тях, друг път опасно присвити, вещаещи нечувани мъчения на всеки, имал злощастieto да се доближи достатъчно. Да, Дризт прекрасно си спомняше Ерту, помнеше и отчаяната им битка в една пещера в Грамадата на Келвин преди толкова много години.

Ятаганът му — онзи, който скиталецът бе открил в леговището на белия дракон — също не бе забравил демона и сега у него отново пламна желанието да изскочи от ножницата и да потъне дълбоко в сърцето на балора. Изработено точно за подобни създания на огъня, оръжието питаше особено силна, ненавист към демони като Ерту и димящата им плът.

Кати-Бри никога досега не бе виждала подобно чудовище, изтъкано сякаш от най-черна тъма, възплъщение на злото, най-долен от долните. Искаше ѝ се да вдигне Таулмарил и да запрати една от сребро перите си стрели право в грозното му лице, ала в същото време се боеше, че това може да скъса магическите окови на демона, а това бе последното, което искаше.

Ерту продължи да се смее ехидно, после изведнъж замахна към Дризт с ужасяваща бързина. Многоглавият бич изплющя

заплашително, ала внезапно спря във въздуха, сякаш бе срещнал невидима стена (което всъщност си беше точно така).

— Не можеш да преминеш магическата бариера, Ерту — спокойно рече Кадърли, който изобщо не изглеждаше стреснат от страховития балор. — Нито ти, нито оръжията ти.

Очите на демона се присвиха злобно и той изгледа свещеника от глава до пети, прекрасно осъзнавайки, че именно той бе дръзнал да го повика. Грозният му смях отново изпълни стаята, високи, нажежени до бяло пламъци изригнаха около огромните му, хищнически крака и обвиха туловището му, скривайки го почти напълно от погледите на Кадърли и останалите. Тримата приятели вдигнаха ръце пред очите си, за да се предпазят от непоносимата горещина. Най-сетне Кати-Бри отскочи назад с предупредителен вик, Дризт също се отдръпна. Жрецът обаче остана на мястото си, уверен, че магическият кръг ще спре огъня. Пот ороси челото му, солени капки се застичаха по лицето му.

— Достатъчно! — заповедническият му глас се извиси над пращането на пламъците и поде заклинание на език, който Дризт и Кати-Бри не бяха чували.

Когато прозвуча и последната дума (името на демона), Ерту нададе болезнен рев и огнените езици угаснаха.

— Няма да те забравя, старче! — заплашително процеди балорът. — Ще си спомня за теб, когато отново дойда в Равнината, която наричаш свой дом.

— Но, разбира се, — спокойно отвърна Кадърли. — Ще се радвам да ме навестиш — за мен ще е удоволствие да те обрека на ново заточение в калта, където ти е мястото.

Ерту не каза нищо, само изръмжа злобно и насочи цялото си внимание към скиталеца, ненавистния му Дризт До'Урден.

— Държа го в плен, елфе — подразни го той. — При мен, в Бездната.

— Кого? — настоя скиталецът, ала демонът отново избухна в гръмък смях.

— Кого държиш в плен, Ерту? — твърдо попита Кадърли.

— Не съм длъжен да отговарям на ничии въпроси — напомни му балорът. — Той е при мен и единственият начин да го спасите, е като сложите край на изгнанието ми. Ще го доведе тук, в твоята Равнина,

Дризт До'Урден — ако искаш да си го получиш, ще трябва да дойдеш и да си го вземеш.

— Ще говоря със Знафейн! — извика скиталецът и посегна към дръжката на ледения си ятаган.

Ерту се изсмя в лицето му със злостна подигравка — гневът на омразния елф го изпълваше с истинска наслада. А това бе само началото на мъчението.

— Освободи ме! — думите му сложиха край на техните въпроси. — Освободи ме още сега! Всеки ден е същинска вечност, пълна с нечувани мъчения за моя пленник, твоя ба... — тук демонът млъкна, оставяйки недовършената дума да увисне във въздуха, и размахна пръст срещу Кадърли. — Изиграхте ме! — ахна той с престорен ужас. — Замалко не ви дадох отговор, без да съм задължен да го правя.

Свещеникът погледна към Дризт, разбирайки раздвоението му. Знаеше, че за да спаси баща си, свой приятел или всяко добро същество, скиталецът е готов да скочи в кръга и да се изправи срещу демона, тук и сега, ала да освободи чудовище като Ерту, се струваше на доблестния елф отчаяна и опасна постъпка, себичен избор, с който заради баща си щеше да застраши много невинни хора.

— Върни ми свободата! — гръмкият рев на балора отново огласи стаята.

Внезапно лицето на Дризт се просветли:

— Няма да го сторя, долно създание! — тихо рече той и решително поклати глава.

— Глупако! — провикна се Ерту. — Със собствените си ръце ще съдера плътта от костите му! Ще изям пръстите му един по един! И през цялото време той ще бъде жив, жив и в съзнание и преди всяко ново мъчение ще му напомням, че си отказал да му помогнеш, че не друг, а ти си причина за страданията му!

Дризт извърна поглед и лицето му отново помрачня, а дишането му стана гневно и накъсано. Не, каквото и да говореше демонът, той познаваше баща си и бе сигурен, че благородният Знафейн не би искал от него да освободи звяр като Ерту, дори сам да трябваше да плати за това.

Кати-Бри взе ръката на скиталеца в своята.

— Няма да ти кажа как да постъпиш, Дризт До'Урден — меко каза свещеникът и улови другата му ръка. — Но ако балорът наистина

държи в плен една душа, която не заслужава подобна участ, то наше задължение е да я спасим...

— Ала на каква цена? — прекъсна го елфът отчаяно.

Ерту избухна в нов, още по-гръмък смях. Кадърли се обърна, за да го накара да замълчи, но чудовището го изпревари:

— Ти знаеш, свещенико! — обвинително рече той. — Ти знаеш!

— Какво иска да каже отвратителното създание? — попита Кати-Бри.

— Кажи им, свещенико! — изсмя се демонът и за първи път от началото на срещата, лицето на жреца придоби смутено изражение.

Той изгледа Дризт, после младата жена и поклати глава.

— Тогава аз ще го сторя! — извика Ерту и гърленият му глас прокълня в каменната стая толкова силно, че тримата изпитаха физическа болка.

— Върви си! — нареди Кадърли и поде заклинателен напев.

Тялото на балора потръпна конвулсивно и сякаш се смали.

— Вече съм свободен! — заяви той.

— Почакай! — помоли скиталецът и свещеникът спря магията си.

— Мога да ходя, където си поискам, глупави елфе! По твоя воля докоснах земята на Материалната равнина и това сложи край на изгнанието ми. Сега мога да послушам, който призив поискам, за да се завърна тук!

Кадърли подхвана заклинанието си с удвоени усилия и тялото на демона започна да избледнява.

— Ела при мен, Дризт До'Урден — долетя гласът на Ерту някъде много отдалече. — Ела, ако искаш отново да го видиш! Аз няма да те потърся повече.

И с тези последни думи, балорът изчезна, оставяйки тримата приятели сами и обезсилени. Изтощен до краен предел, скиталецът тежко се облегна на стената и на другите им се стори, че единствено здравият камък го задържа да не рухне.

— Ти не знаеше — опита се да го утеши Кати-Бри, която прекрасно разбираше, че не друго, а смазващият товар на угризенията превива раменете на приятеля ѝ.

Погледът ѝ се спря върху лицето на Кадърли, който сякаш изобщо не бе притеснен от обвинението на демона.

— Вярно ли е това? — прошепна Дризт.

— Не съм съвсем сигурен — отвърна свещеникът. — Но смятам, че призоваването на Ерту тук, в Материалната равнина, наистина може да е сложило край на заточението му.

— И си го знаел през цялото време? — обвинително рече младата жена.

— Подозирах го — призна той.

— Тогава защо ме остави да го повикам? — попита Дризт, напълно слиян, че Кадърли би могъл доброволно да освободи чудовище като Ерту.

Ала докато го гледаше изпитателно, той изведнъж разбра, че свещеникът ни най-малко не е разтревожен.

— Такива като него — спокойно обясни Кадърли, — могат да дойдат в Материалната равнина единствено с помощта на някой жрец или магьосник. Всеки, решил да се свърже с подобно създание, ще открие десетки демони — дори най-могъщи балори — които само чакат някой да ги потърси. Това, че освободихме Ерту (ако наистина сме го сторили), съвсем не е толкова страшно, колкото ти се струва.

Разгледано по този начин, твърдението на свещеника като че ли имаше смисъл. Да прибегнеш до помощта на някой демон очевидно не бе особено трудно — в Бездната бе пълно със зли създания, всички до едно изгарящи от желание да вилнеят из Материалната равнина и да сеят болка и страдание.

— Онова, от което се страхувам, Дризт — продължи Кадърли след малко, — е, че точно този балор очевидно те мрази повече от всичко друго на света. Опасявам се, че въпреки последните си думи, Ерту може да те потърси, когато се върне в нашата Равнина.

— Или че аз може да го потърся — спокойно рече Дризт и тонът му, в който нямаше и следа от страх, накара свещеника да се усмихне — именно такъв отговор очакваше от скиталеца.

Да, елфът несъмнено бе истински борец, могъщ войн на доброто, и ако отново се изправеше срещу Ерту, в това Кадърли беше убеден, балорът отново щеше да бъде победен, а Закнафейн — освободен.

* * *

Уейлан Миканти и Дънкин Високомачти дойдоха във „Възвисяване на вярата“ по-късно същия ден и откриха капитан Дюдермонт, седнал под едно дърво край храма, да храни малка, бяла катеричка с чудновати ядки.

— Пърсивал — обясни капитанът и протегна ръка към пухкавото животинче.

Когато то взе ядката от дланта му, той посочи към Пикел Широкоплещи (както винаги, потънал в работа, този път — по една от многобройните си градини). — Според Пикел, Пърсивал бил личен приятел на Кадърли.

Уейлан и Дънкин се спогледаха озадачено — нямаха ни най-малка представа за какво говори Дюдермонт.

— Няма значение — махна с ръка той и се изправи на крака, изтръсквайки клонките от скута си. — Какво става с „Морски дух“?

— Ремонтът напредва бързо — отвърна Уейлан. — Мнозина карадуунци ни се притекоха на помощ. Дори успяха да намерят подходящо дърво за мачтата.

— Много са дружелюбни, така си е — потвърди и Дънкин.

Дюдермонт му хвърли бърз поглед, истински доволен от промяната, която забелязваше у него. Това съвсем не бе начумереният, лукав мъж, който бе дошъл да търси Дризт До'Урден като пратеник на лорд Тарнхийл Ембуирхан. Дънкин се бе оказал отличен моряк и — както твърдеше Уейлан — чудесен спътник и Дюдермонт смяташе да му предложи постоянна работа на шхуната, още щом измислеха начин да се върнат в Саблено море.

— Робилард е в Карадуун — забележката на Уейлан хвана капитана неподготвен, макар той нито за миг да не се бе съмнявал, че магьосникът е преживял бурята и рано или късно ще ги открие. — Или поне беше, когато тръгнахме оттам. Няма да се учудя, ако вече е в Града на бездънните води. Каза, че може да ни върне обратно в морето.

— Но няма да ни струва никак малко — добави Дънкин. — Обясни ни, че ще има нужда от помощта на гилдията си, а пък те, по собствените му думи, били неприлично алчни.

Дюдермонт не се разтревожи особено — властелините на Града на бездънните води най-вероятно щяха да им възстановят всички разходи. Думите на Дънкин дори го зарадваха — не бе пропуснал да забележи, че минтарнецът бе казал „нас“.

— Обаче щяло да му отнеме известно време, докато уреди всичко — допълни Уейлан. — Ама на нас и без това ни трябват поне две седмици, за да поправим „Морски дух“, а с цялата тази помощ, която получаваме тук, май ще ни е по-лесно да го свършим в Карадуун, отколкото у дома.

Дюдермонт кимна безмълвно. В този миг Пикел дотича при тях и двамата моряци насочиха цялото си внимание към него, което бе добре дошло за капитана. Не се съмняваше, че с шхуната всичко ще бъде наред и че много скоро ще се приберат у дома — Робилард бе опитен магьосник и му бе истински предан. Ала Дюдермонт вече разбираше, че му предстои тежка раздяла — двамата от най-скъпите му приятели (трима, ако броеше и Гуенивар) най-вероятно нямаше да тръгнат заедно с него, а и дори да го стореха, със сигурност нямаше да останат на „Морски дух“ задълго.

ГЛАВА 16

ПРИМАМКАТА

— Долината на мразовития вятър — заяви Дризт, още преди да са излезли от стаята.

Кадърли го погледна учудено, ала Кати-Бри веднага разбра за какво говори приятелят ѝ и кимна в знак на съгласие:

— Смяташ, че демонът ще се опита да открие кристалния отломък — рече тя, най-вече за да обясни на Кадърли за какво става въпрос.

— Ако Ерту наистина се завърне в Материалната равнина, със сигурност ще направи всичко възможно, за да се добере до него — отвърна скиталецът.

Свещеникът не знаеше нищо за този кристален отломък, ала бе достатъчно ясно, че Дризт и Кати-Бри са се натъкнали на нещо важно.

— Сигурни ли сте? — попита той.

— Напълно — кимна скиталецът. — За първи път го видях в Долината на мразовития вятър, в една планина отвъд Гръбнака на света, наречена Грамадата на Келвин. Беше откликнал на повика на един магьосник, сдобил се с Креншинибон, могъщо оръдие на злото.

— И къде се намира сега този Креншинибон? — лицето на Кадърли изведнъж придоби загрижено изражение — и преди си бе имал вземане-даване с подобни творения на злото, веднъж дори бе изложил на опасност живота си, както и този на скъпите си същества, за да унищожи един такъв предмет.

— Погребан — отвърна Кати-Бри. — Затрупан под планина от сняг и камъни, които се срутиха отгоре му при една лавина в Грамадата на Келвин.

Докато казваше всичко това, Кати-Бри гледаше повече към Дризт, отколкото към Кадърли, сякаш бе започнала да се съмнява доколко основателни са подозренията им.

— Креншинибон има собствена воля — напомни ѝ скиталецът. — И никога няма да се примири с подобна самота. Ако Ерту се завърне в Материалната равнина, несъмнено ще отиде в Долината на

мразовития вятър да го търси и окаже ли се достатъчно наблизо, Креншинибон ще направи всичко възможно да привлече вниманието му.

Кадърли също смяташе така:

— Трябва да унищожите този отломък — намеси се той толкова решително, че двамата приятели се стреснаха. — Това е от първостепенно значение.

Дризт не бе съвсем сигурен дали наистина това е най-важната задача сега, когато баща му бе пленник на балора, ала не можеше да не се съгласи, че светът би бил по-добро място без зло като Креншинибон.

— А как може да бъде унищожен един толкова могъщ предмет? — осмели се да попита той.

— Не знам — отвърна свещеникът. — Винаги е различно. Преди няколко години, когато бях още млад, Денеир изиска от мен да премахна Геаруфу, могъщо и зло творение. Тогава ми се наложи да потърся... да изкопча съдействие от един червен дракон.

— Преди няколко години, когато бях млад... — повтори Кати-Бри тихичко, без никой да я чуе.

— А сега аз ще поискам от вас да откриете и унищожите този кристален отломък, който наричате Креншинибон — продължи Кадърли.

— Колко дракони смяташ, че познаваме? — сухо подхвърли младата жена.

В действителност, Дризт знаеше къде може да открие жив червен дракон, ала предпочете да си замълчи, с надеждата, че свещеникът може да предложи друго решение — нямаше никакво желание отново да се среща с Хефест.

— Когато на заплахата на Ерту бъде сложен край, а отломъкът е във ваши ръце, донесете ми го — предложи Кадърли, — и тогава, с помощта на Денеир, ще открием как можем да го унищожим.

— Нищо работа! — Кати-Бри дори не се опита да прикрие сарказма в гласа си.

— Не бих казал — спокойно рече свещеникът. — Ала вярата ми е силна. Или предпочиташ да бях използвал „ако“, вместо „когато“?

Младата жена се видя принудена да отстъпи.

Кадърли се усмихна широко и сложи ръка на рамото ѝ. Кати-Бри, която истински го харесваше, не се отдръпна от прегръдката му. У него нямаше нищо, което да я кара да се чувства неловко, с изключение може би на почти нехайния начин, по който говореше за могъщи врагове като Ерту и Креншинибон. Ето това се казваше увереност!

— Няма как да извадим отломъка изпод снега и скалите — рече тя на Дризт.

— О, той сам ще намери начин да се измъкне оттам — увери я Кадърли. — Ако вече не го е сторил.

— Ако не е — намеси се и скиталецът — Ерту със сигурност ще му помогне.

— Значи трябва просто да се върнем в Долината и да чакаме? — изсумтя Кати-Бри, която сякаш едва сега проумя с колко сериозна задача се нагърбват. — Да отидем там и да дебнем? И колко века смяташ, че може да продължи това?

Подобна перспектива не се нравеше и на Дризт, ала той разбираше, че няма друг избор... не и когато по всичко личеше, че Ерту отново е свободен. А и мисълта, че пак ще види баща си, бе достатъчна, за да го накара да остане там столетия наред.

— Ще посрещнем всичко, което съдбата ни изпрати — опита се да ѝ вдъхне кураж той. — Предстои ни дълъг път и навярно още по-дълго чакане след това.

— В Лускан има храм на Денеир — обади се Кадърли. — Това е близо до Долината на мразовития вятър, нали?

— Най-близкият град на юг от Гръбнака на света — потвърди скиталецът.

— Мога да ви отведа в него. Тримата заедно можем да използваме вятъра, за да стигнем там.

Дризт се замисли над предложението на Кадърли. Беше разгарът на лятото, а по това време през Лускан минаваха немалко търговски кервани, тръгнали към Десетте града, за да се сдобият с ценните сувенири, които се правеха там от костите на въдещата се в езерата пъстърва. Ако наистина успееш да се доберат до Лускан достатъчно бързо, надали щяха да срещнат особени трудности в намирането на керван, който да ги отведе в Долината.

В този момент обаче елфът се сети за една трудност, за която не бе помислил досега.

— Ами приятелите ни? — попита той.

Кадърли и Кати-Бри се спогледаха — във вълнението си почти бяха забравили капитан Дюдермонт и закъсалия „Морски дух“.

— Не мога да пренеса толкова много хора — поклати глава той. — И със сигурност не мога да преместя цял кораб.

Дризт се замисли над думите му.

— Но ние не можем да си позволим и най-малкото забавяне — рече той на младата жена.

— Мен ако питаш — саркастично отвърна тя, — не виждам защо на Дюдермонт да не му хареса тук — няма много пирати, а вдигне ли всички платна — и ето ти го навлязъл цяла миля в проклетата гора!

Скиталецът не знаеше какво да каже.

— Да идем да говорим с него — рече той. — Може би ще успеем да доведем Харкъл обратно. В крайна сметка именно заради него „Морски дух“ е в Импреското езеро, така че нека той се погрижи да ни измъкне оттук!

Кати-Бри промърмори нещо, което Дризт не можа да чуе, но понеже прекрасно знаеше мнението ѝ за магьосника, лесно се досети какво може да е то.

Тримата откриха Дюдермонт, Уейлан и Дънкин да седят край портите на храма заедно с Айвън и Пикел. Капитанът им съобщи за завръщането на Робилард и плана да извадят шхуната от езерото, което ги изпълни с искрено облекчение.

Дризт и Кати-Бри се спогледаха и Дюдермонт, който ги познаваше достатъчно добре, веднага се досети какво става.

— Напускате ни — изрече го той вместо тях. — Не можете да чакате, докато Робилард успее да ни върне обратно в открито море.

— Кадърли ще ни помогне да стигнем до Лускан — обясни Дризт. — А оттам до Десетте града са по-малко от три седмици.

Нещо неприятно се промъкна в този миг във веселия разговор. Дори Пикел, който едва ли разбираше за какво става въпрос, изглеждаше нещастен:

— О-о-о! — натъжено проточи той.

Дюдермонт се помъчи да намери някакво друго решение, ала бързо осъзна, че раздялата е неизбежна. Неговото място бе на „Морски дух“, а като се вземеше предвид колко много е заложено на карта, Дризт и Кати-Бри също нямаха друг избор, освен да последват думите

на сляпата вещица. Още повече, че наблюдателният капитан не бе пропуснал да забележи лицата на двамата си приятели, когато Айвън им съобщи, че Бруенор е напуснал Митрил Хол. Дризт възнамеряваше да отиде в Десетте града, в Долината на мразовития вятър, а Бруенор почти сигурно се бе върнал там.

— Може би, ако успеем да се доберем до Саблен бряг, преди да е дошла зимата, ще поемем на север, към Морето на неспирния лед — рече Дюдермонт — това бе неговият начин да се сбогува с приятелите си. — Искате ли да посетя тази Долина, за която съм чувал толкова много.

— Моят дом — отвърна Дризт.

Кати-Бри само кимна — никога не бе обичала сбогуванията, а този разговор си беше точно това.

Време бе да се отправят към дома.

ГЛАВА 17

ОПИЯНЕНИЕ

Стъмпет Рейкингклоу се катереше по склона на планината, пробивайки си път през тежкия сняг. Знаеше, че трябва много да внимава, тъй като зимата си отиваше от Долината, а Грамадата на Келвин съвсем не бе толкова висока и затрупалите я снегове може би вече се топяха. Влагата бе започнала да се процежда през дебелиите й кожени ботуши, а на няколко пъти до ушите й достигна издайническият тътен на омекналия сняг.

Тя обаче упорито продължаваше нагоре, приятно развълнувана от заплашващата я опасност. Всеки момент от върха можеше да се спусне страховита лавина (често явление за Грамадата на Келвин, тъй като тук пролетта идваше бързо). Затова сега Стъмпет вървеше напред, чувствайки се като истинска авантюристка, крачеща там, където никой досега не се бе осмелил да отиде. Или поне така си мислеше. Всъщност, Стъмпет не знаеше почти нищо за историята на тези земи, тъй като бе дошла в Митрил Хол заедно с капитан Дагна и хилядите войни, пристигнали от Адбарската цитадела, и, прекалено погълната от работата в мините, не бе обръщала особено внимание на историите, които джуджетата от рода Боен чук разказваха за Долината на мразовития вятър.

И със сигурност не бе чувала за най-прочутата лавина, свличала се някога от тези склонове. Никой не й бе казал как Дризт и Акар Кесел се бяха изправили един срещу друг именно тук, в Грамадата на Келвин, и как огромна снежна маса се бе срутила отгоре им, погребвайки Кесел под стотици тонове лед, камъни и пръст.

Най-сетне Стъмпет спря и извади бучка мазнина от кесийката, която висеше на кръста й, после изрече кратко заклинание и допря бучицата до присвитите си устни. Тази магия щеше да я предпази от студа, защото макар долу лятото да идваше с бързи крачки, тук горе вятърът все още хапеше лошо, а и тя се бе поизмокрила. Едва бе свършила, когато чу нов тътен и вдигна поглед към върха на

планината, от който я деляха повече от шейсет метра. За първи път жрицата се запита дали ще успее да се добере дотам.

Грамадата на Келвин не бе особено висока планина. Ако се намираше край Адбар, родното място на Стъмпет, или пък край Митрил Хол, сигурно изобщо нямаше да я смятат за планина. Тя си беше едно най-обикновено възвишение, което едва надхвърляше триста метра. Ала тук, наскред равната тундра, Грамадата на Келвин изглеждаше достатъчно внушително, като същинска планина, а за Стъмпет Рейкингклоу основното предназначение на планините бе предизвикателството, което представляваше покоряването им. Е, да, тя разбираше, че би могла да изчака лятото да напредне повечко — тогава по склоновете почти нямаше да има сняг и катеренето щеше да бъде много по-лесно. Само че жрицата не бе от най-търпеливите. Пък и какво предизвикателство щеше да бъде изкачването без топящия се, хлъзгав сняг?

— Хич и не си помисляй да се срутиш отгоре ми — размаха тя пръст срещу планината. — И да не си посмяла да ме запратиш обратно в подножието!

Гласът ѝ отекна силно и сякаш в отговор долетя глух тътен. Изведнъж Стъмпет усети, че се плъзга назад.

— О, проклетие! — изруга тя и стисна тежката си кирка, оглеждайки се за място, което да използва за опора.

Преди да успее да направи каквото и да било обаче, тя се преметна през глава, но за щастие успя да запази достатъчно самообладание, за да избегне един стърчащ камък, а след това да забие кирката дълбоко в него. Напрегна всичките си мускули, за да се задържи, докато снегът се свличаше покрай нея, но за щастие лавината бе малка и доста слаба.

Миг по-късно всичко утихна, с изключение на далечното ехо, което огласяше планината. Сега вече жрицата можеше да се измъкне от грамадната снежна топка, в която тя и скалата се бяха превърнали.

Изведнъж погледът ѝ бе привлечен от чудновато парче лед, което лежеше недалече от нея, на оголената от лавината земя. Твърде заета да се отърсва от полепналия по тялото ѝ сняг (не искаше той да се разтопи върху нея и да я измокри още повече — и без това дрехите ѝ вече бяха вир-вода), в началото Стъмпет не му обърна особено внимание.

Ала странният къс непрекъснато привличаше погледа ѝ. В него нямаше нищо необичайно, просто парче лед с малко по-особена форма, но някъде дълбоко в себе си опитната жрица усещаше, че тук се крие нещо повече, отколкото личеше на пръв поглед.

В началото тя се опита да прогони необяснимия порив, който усещаше в гърдите си, и да продължи напред.

Само че кристалът, насочил цялата си мощ към подсъзнанието ѝ, упорито я зовеше и я мамеше да го вземе.

Преди да разбере какво прави, Стъмпет вече го държеше в ръка. Със сигурност не беше лед, осъзна веднага тя, усетила топлината му, приятна и някак странно успокояваща. Вдигна го към светлината, за да го разгледа по-добре. На външен вид изглеждаше досущ като ледена висулка, четвъртита и дълга около трийсетина сантиметра. Стъмпет се замисли, после си свали ръкавиците.

— Кристал — промърмори тя, когато се убеди, че и на пипане неизвестният предмет не прилича на лед, после затвори очи и се съсредоточи, опитвайки се да почувства истинската му температура.

— Ами да! — прошепна тя след малко. — Моята магия, туй ще да е.

И с няколко заклинателни думи тя развали вълшебството, което бе направила малко по-рано, за да прогони студа.

Кристалът обаче не изстина. Стъмпет го поглади и усети как топлината се разлива по цялото ѝ тяло и стига чак до пръстите на краката ѝ.

Жрицата разтърка наболата си брада и се огледа наоколо, търсейки нещо друго, което би могло да е предизвикало лавината отпреди малко. Мисълта ѝ бе свършено ясна, ала нищо край нея — обичайната бяло-кафеникава гледка на планината — не ѝ предложи отговор на неочакваната загадка. Това само още повече засили подозренията ѝ и като вдигна кристала към светлината, тя се взря в играта на слънчевите лъчи в дълбините му.

— Магическа защита срещу студа — реши тя най-сетне. — Някой търговец те е донесъл, когат' е идвал в Долината. Кой знае, сигурно е търсил скрито съкровище тъдява, или просто е искал да се полюбува на гледката и си е мислил, че ще го опазиш. И ти си го опазил... поне от студа, ама не и от лавината, дето го е затрупала!

Така трябва да е станало, убедена бе Стъмпет, довольна, че си е намерила толкова полезна вещ в тази пустош. Погледът ѝ се насочи към Гръбнака на света, чиито вечно заснежени върхове се белееха през сивата пелена на мъглата. Изведнъж започна да си представя всички места, на които кристалният отломък можеше да я отведе. Нима имаше планина, която да ѝ се опре, когато имаше подобна подкрепа? Нищо не можеше да, ѝ попречи да ги покори всичките с едно-единствено пътешествие и да се превърне в легенда сред джуджетата!

Без да губи нито секунда, Креншинибон, надареният със собствена, невероятно отровна воля, отломък, вече се бе заел за работа и обещавахе на Стъмпет изпълнение на най-съкровения ѝ желания. Могъщият предмет добре разбираше къде е попаднал — в ръцете на едно джудже, при това не какво да е, а жрица. Това никак не го радваше, защото джуджетата бяха корава раса, упорита и устойчива на магии. Въпреки това кристалният отломък бе доволен, че се е измъкнал от снега и вече не е погребан в безлюдната планина.

Креншинибон се бе завърнал в царството на живите същества, там, където отново можеше да сее хаос и страдание.

* * *

Промъкваше се из тунелите бавно и много предпазливо, използвайки ритмичните удари на джуджешките чукове, за да отмерва крачките си. Тесните коридори не бяха особено приятни за човек, свикнал небосводът да му бъде таван — високият варварин честичко трябваше да лази на колене, за да мине под някои от по-ниските сводове.

Изведнъж чу стъпки и се долепи до стената. Не беше въоръжен, ала предполагаше, че няма да срещне особено топъл прием сред джуджетата, не и след неприятната среща между Бруенор и Берктгар. Наистина, Ревик, неговият баща, се бе държал много по-добре от Берктгар и искрено бе приветствал Бруенор със завръщането му в Долината, ала дори и между двамата отколешни познайници се бе усетило напрежение. Берктгар и неговите поддръжници оказваха силен натиск върху Ревик, настоявайки за завръщане към старите обичаи на техния народ, когато на всеки, който не принадлежеше към племето, се

гледаше с крайно недоверие. А Ревик бе достатъчно мъдър, за да разбира, че противопостави ли се прекалено остро на младия варварин по този въпрос, може напълно да изгуби влиянието си.

Киерстаад също виждаше какво става, но още не бе съвсем сигурен какво да мисли. И той като баща си (комуто бе предан и когото напълно подкрепяше), смяташе, че трябва да бъдат приятели с джуджетата, ала в същото време намираше аргументите на Берктгар за много убедителни. Отколешният им начин на живот — ловът в тундрата, молитвите, отправяни към духа на животните, които успяваха да уловят — всичко това му се струваше ново и някак пречистващо, когато го сравнеше с последните няколко години, през които трябваше да си има вземане-даване с жалки търговци или да се бие с елфи на мрака.

Джуджетата, които приближаваха, свиха в другата посока, без да забележат притаения варварин и той си отдъхна с облекчение. Почака за миг, докато си поеме дъх и се успокои, после се опита да си припомни откъде вече бе минал и къде би трябвало да се намират кралските покои. Този ден из мините бе сравнително пусто, тъй като повечето джуджета бяха отишли в Брин Шандер, за да приберат припасите, които Бруенор бе купил оттам. Онези, които бяха останали, бяха слезли в дълбоките тунели и ентусиазирано обработваха нови и нови рудни жили.

Киерстаад не срещна никой друг по пътя си, въпреки че нерядко се връщаше назад или пък се въртеше в кръг. Най-сетне се озова в малък коридор с по две врати вляво и вдясно и още една в самия му край. Първата стая, в която надникна, изобщо не изглеждаше да е обитавана от джудже — меките килими по пода, леглото с няколко дюшека и още толкова пухени юргани не оставяха никакво съмнение кой живее тук.

— Риджис! — тихичко се засмя младежът.

Полуръстът олицетворяваше всичко, което варварите презираха — той бе мързелив и закръглен, страшно обичаше да си похапва и, най-вече, беше изпечен хитрец. При все това Киерстаад (пък и повечето му събратя) неизменно грейваше в широка усмивка, колчем Риджис се появеше в Заселническа твърдина. Младежът не познаваше други полуръстове, ала ако всички бяха като „Къркорегция корем“ (както мнозина го наричаха), то Киерстаад със сигурност би искал да

се срещне и с други от неговата раса. Той внимателно затвори вратата, хвърляйки един последен развеселен поглед към отрупаното с цяла камара завивки легло — Риджис винаги бе твърдял, че е в състояние да си спретне истински удобно гнезденце, където и да се намира.

И още как!

И двете стаи от отсрещната страна бяха необитавани, като във всяка имаше само по едно легло, много по-подходящо за човек, отколкото за джудже. Киерстаад лесно се досети за кого са предназначени — за никого не бе тайна, че Бруенор се надява някой ден Дризт и Кати-Бри да се завърнат при него.

Стаята в края на коридора, предположи младежът, най-вероятно бе нещо като приемна, което означаваше, че кралските покои могат да бъдат само зад една врата. Много предпазливо и бавно, той пристъпи напред, като всеки момент очакваше да се задейства някой скрит капан.

Щом стигна до вратата, той я побутна лекичко, открехвайки я едва-едва. Под краката му не зейнаха черни ями, от тавана не полетяха тежки камъни и той се престаши да отвори вратата докрай.

О, да, не можеше да има никакво съмнение — това беше стаята на Бруенор. Върху дървеното писалище, което стоеше до отсрещната стена бяха разхвърляни няколко пергамента, а камарата дрехи, струпани в един от ъглите, бе висока почти колкото варварина. Неоправеното легло бе покрито с направени на топка одеяла и възглавници.

Киерстаад почти не забеляза бъркотията. В мига, в който вратата се отвори, един-единствен предмет прикова цялото му внимание.

Над леглото на Бруенор, закачен на стената, висеше Щитозъб. Бойният чук на Уолфгар.

Останал почти без дъх, младежът прекоси малката стаичка и застана пред великолепно оръжие. Жадният му поглед обходи великолепните руни, вдълбани в искрящата митрилна глава и изобразяващи две еднакви планини, символът на Думатоин, Пазителя на тайните. Когато се взря по-внимателно, Киерстаад успя да различи очертанията на друга руна, скрита под знака на Думатоин. Толкова съвършено пасваше изображението на двете планини отгоре й, че в първия момент варваринът не можа да разбере какво представлява тя. За сметка на това обаче, отлично знаеше легендата за Щитозъб.

Скритите руни бяха чукът и наковалнята на Морадин Душековец, най-могъщият джуджешки бог, и двете секири на Клангедон, бога на битките.

Киерстаад остана още дълго така, загледан в прекрасното оръжие, потънал в мисли за легендарния варварин, който го бе носил някога, за Берктгар и за Ревик. Къде ли бе неговото място във всичко това? Ако наистина се стигнеше до открит конфликт между досегашния предводител на варварите от Заселническа твърдина и вожда на Племето на лоса, каква роля щеше да се падне на Киерстаад?

Много по-важна, ако притежаваше Щитозъб, в това младежът бе напълно уверен. Почти несъзнателно, той се протегна и свали бойния чук от стената.

Колко тежък беше! Варваринът го доближи до тялото си, после, впрягайки цялата си сила, го вдигна над главата си.

Оръжието се удари в ниския таван и младежът едва не падна, повлечен от мощния му замах. Когато си възвърна равновесието, той се разсмя на собствената си наивност. Как можеше да очаква да овладее могъщия Щитозъб? Как изобщо му бе хрумнало, че може да тръгне по гигантските стъпки на Уолфгар?

Киерстаад благоговейно обгърна великолепия чук с две ръце. Така можеше да усети силата му и съвършения му баланс, струваше му се, че дори може да почувства присъствието на човека, който го бе владал толкова дълго и толкова добре.

Младият варварин искаше да бъде като Уолфгар, да поведе племето към живота, който той смяташе за правилен. Не бе съгласен с избора на Уолфгар, също както сега не одобряваше този на Берктгар, ала някъде по средата имаше един път, който би дал на събратята му свободата на старите обичаи и добросъседските отношения и съюзничества на новите. С Щитозъб в ръка, чувстваше Киерстаад, той можеше да го стори, можеше да спечели властта над племената и заедно да поемат към един по-добър живот.

Младият варварин тръсна глава и отново се засмя — на себе си и своите дръзки мечти. Та той беше само едно момче, а Щитозъб не му принадлежеше. Тази мисъл го накара да хвърли боязлив поглед през рамо. Ако Бруенор се появише на вратата, какъвто си беше избухлив, най-вероятно щеше да го посече на място, без дори да задава въпроси.

Никак не му бе лесно да окачи прекрасното оръжие обратно на стената, още по-трудно му бе да си тръгне от стаята. Ала Киерстаад знаеше, че няма друг избор. С празни ръце, безшумно и предпазливо, той се измъкна от тунелите и веднъж озовал се под открито небе, не спря да тича, докато не стигна до лагера на своето племе, на около пет мили навътре в тундрата.

* * *

Жрицата се протегна, колкото можеше. Пухкавите ѝ пръсти обърсах тежкия сняг и отчаяно задрасках по скалата. Това бе последната тераса, единственото, което я делеше от върха.

Тя простена и се напрегна до краен предел. Знаеше обаче, че това е свръх силите ѝ, че този път се бе надценила и всеки миг щеше да се сгромоляса в черната бездна, която зееше на стотици метри под нея.

И тогава, най-неочаквано усети, че може да го направи. Пръстите ѝ здраво се заловиха за скалата и тя се издърпа нагоре с новопоявила се сила. Ритна няколко пъти във въздуха и ето че вече се бе изкатерила до върха. До върха на най-високата планина в Царствата!

Коравата жрица се изправи гордо и се огледа наоколо, към света, който бе покорила. В този миг забеляза тълпите — стотици хиляди джуджета, нейните поданици, изпълваха долините и равнините в краката ѝ. Те всички надаваха възторжени викове и ѝ се покланяха възхитено.

Стъмпет се събуди обляна в пот. Трябваша ѝ няколко минути, за да осъзнае къде се намира — в собствената си стаичка в мините в Долината. Усмихна се при спомена за яркия сън, който ѝ се бе явил — колко прекрасно се бе почувствала при онзи последен напън, който я бе извел на върха. Усмивката ѝ обаче бързо се стопи, когато се сети за онова, което ѝ се яви след това — тълпите ликуващи джуджета.

— Защо пък ще сънувам подобни глупости? — учуди се Стъмпет на глас.

Та тя никога не се бе катерила за слава — правеше го единствено заради личното удовлетворение, което покоряването на планините ѝ даваше. Никога не се бе интересувала какво мислят другите за катераческите ѝ подвизи и всъщност много рядко разказваше, комуто и

да било къде отива и дали поредната ѝ експедиция е била успешна или не.

Жрицата изтри мокрото си чело и отново си легна, мъчейки се да прогони съня от мислите си. Сън или кошмар, неволно се запита тя. Нима се заблуждаваше за причините, които я караха да се катери? Наистина ли го правеше заради удовлетворението, което то ѝ даваше, заради чувството на превъзходство, което я обземаше, щом покореше някоя планина? И дали успехът не я караше да изпитва превъзходство не само над планината, но и над другарите си, над останалите джуджета?

Въпросите напиреха в главата на обикновено хладнокръвната и непресторено скромна жрица и не ѝ даваха покой. Тя искрено се надяваше, че подобни желания са ѝ чужди и всичко е било само един нелеп сън. Убедена бе, че се познава достатъчно добре, за да е сигурна — не бе способна на такова дребнаво тщеславие. Въпреки това Стъмпет още дълго се въртя неспокойно, преди най-сетне да заспи.

* * *

През тази нощ Стъмпет не сънува повече. Креншинибон, заключен в малко ковчеже край леглото ѝ, бе усетил нейното недоумение и разбра, че занапред трябва да бъде по-внимателен, когато се опитва да ѝ внуши нещо. Не, да покори джуджешката жрица съвсем нямаше да бъде лесна задача. Та той нямаше ни най-малка представа какво би могъл да ѝ предложи, за да отслаби волята ѝ и да я покори на своята!

Без тези изкушения кристалният отломък не можеше да получи власт над Стъмпет, ала в същото време знаеше, че всеки по-явен ход от негова страна може да издаде истинската му същност. А последното, което Креншинибон искаше, бе да събуди подозренията на противник, който би могъл да прибегне до помощта на някое добро божество и дори да се добере до тайните, разкриващи как може да бъде унищожен той (Креншинибон)!

Затова той приспа магията си и затвори злостните си мисли дълбоко в кристалната си сърцевина. Дългото му бездействие още не

бе свършило, не и докато се намираше в ръцете на Стъмпет Рейкингклоу.

ДОЛИНАТА НА МРАЗОВИТИЯ ВЯТЪР

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

Прекрасно си спомням деня, в който се завърнах в Мензоберанзан, моя роден град, мястото, където отраснах. Съзрях го — за първи път след толкова много години — от водите на Донигартенското езеро, миг, който ме изпълваше с боязън и в същото време — с любопитство. Не исках да се връщам тук, ала не можех да не се чудя как бих се почувствал, ако някога все пак го сторя. Дали в действителност градът на събратята ми бе толкова ужасен, колкото в спомените ми?

Не мисля, че някога ще забравя мига, в който салът ни заобиколи пещерата и изкусно оформените сталагмити изникнаха пред погледа ми.

Единственото, което изпитах тогава, бе разочарование.

Не ме обзе нито гняв, нито страхопочитание. Не ме заля вълна от носталгия — била тя истинска или въображаема. Това място не бе част от спомените ми — нито от детството ми, нито от прекрасното време, прекарано със Закнафейн.

Единственото, за което мислех в този момент, бе какво ли означават всички тези светлини — необичайна гледка, зад която вероятно се криеше нещо сериозно. Единственото, за което се тревожех, бе важната мисия, довела ме тук — знаех, че нямам нито секунда за губене. Страховете ми, защото

аз наистина се боях, също бяха съвсем рационални — не необяснимата, подсъзнателна боязън, кореняща се в детските ми спомени за това място, а съвсем основателното притеснение, че сам влизам в бърлогата на опасен и могъщ враг.

По-късно, когато имах време да мисля за онзи миг, аз се опитвах да разбера защо не бях изпитал нищо. Защо ли, чудех се, не бях почувствал нищо при вида на града, в който бях прекарал първите три десетилетия от живота си?

Едва когато оставих Гръбнака на света зад гърба си и се озовах в Долината на мразовития вятър, едва тогава разбрах отговора. Мензоберанзан бе просто една от спирките по пътя ми и нищо повече. Сляпата вещица се оказа права — Долината на мразовития вятър бе първият дом, който бях познал. Всички места, през които бях минал преди това, всичко, което бях преживял, докато стигна до тази негостоприемна, неспирно брулена от ветровете земя — от Мензоберанзан, през Блингденстоун, Повърхността и дори вълшебната горичка на слепия ми учител, Монтолио ДеБруши — всички те бяха просто спирки по пътя ми.

Осъзнах всичко това, когато за първи път от десет години видях Долината да се разстила пред мен и почувствах милувката на хладния вятър върху лицето си.

Дом — колко сложна дума е това. Тя има различно значение за всеки от нас. За мен домът е не толкова място, колкото чувство, топлинното и уютно усещане за сигурност. У дома няма нужда да се извинявам за всяка своя постъпка, нито за цвета на кожата си у дома ме приемат такъв,

какъвто съм. Домът е място едновременно лично и споделено — то ни дава чувство за принадлежност, ала тази приобщеност се дължи единствено на приятелите край нас.

За разлика от деня, когато се върнах в Мензоберанзан, в мига, в който отново зърнах Долината, ме връхлетяха безброй спомени. Колко пъти, приседнал на някое възвишение в Грамадата на Келвин, бях съзерцавал звездите, или пък огньовете на странстващите варвари! Спомних си как заедно с Бруенор се изправяхме срещу свирепите снежни хора от тундрата спомних си вкиснатото изражение на джуджето, когато веднъж облиза секирата си и с погнуса установи, че мозъкът на снежните хора не става за ядене. Спомних си и деня, в който за първи път срещнах Кати-Бри, младата жена, която и сега бе до мен. Тогава тя бе още момиче, красиво и готово да види доброто у другия и да му повярва необуздана, ала в същото време чувствителна.

Спомних си толкова много неща, че макар мисията, довела ме тук, да не бе по-маловажна от онази, която ме накара да ида в Мензоберанзан, аз изобщо не мислех за нея.

В този миг тя просто нямаше значение. Единственото, което ме интересуваше, бе, че отново съм си у дома.

Дризт До'Урден

ГЛАВА 18

РАЗХОДКА С ВЯТЪРА

Дризт и Кати-Бри придружиха Дюдермонт, Уейлан и Дънкин до Карадуун, за да се сбогуват с моряците, които през последните пет години бяха не само техни неразделни спътници, но и истински приятели. Скиталецът бързаше и не искаше да отлага завръщането в Долината повече, отколкото бе необходимо, ала това малко отклонение бе важно и за него, и за Кати-Бри. Сбогуването бе топло и прочувствено, с обещания да се видят отново, веднага щом могат.

Двамата приятели (Дризт повика Гуенивар по-късно) вечеряха заедно с Дюдермонт и Робилард. Магьосникът, по-оживен и дружелюбен откогато и да било, дори обеща да използва заклинание, за да им спести ходенето до храма.

— Какво? — не разбра той, когато видя приятелите си да се споглеждат с многозначителни усмивки.

И тримата очевидно си мислеха едно и също — Робилард наистина се бе променил през последните няколко седмици, особено след битката на каеруичкия бряг. Благотворното влияние на Харкъл си бе казало думата.

— Какво? — настоя магьосникът отново, този път по-рязко.

Дюдермонт се разсмя и вдигна чаша:

— За Харкъл Харпъл — тържествено обяви той. — И за доброто, което остави след себе си!

Робилард изсумтя и се нагани да им припомни, че именно „благодарение“ на Харкъл се намират в езеро, на стотици мили от Саблен бряг. После обаче видя лукавите им усмивки и се досети, че капитанът всъщност говори за него.

Първата му мисъл бе да се разсърди, дори да се отметне от обещанието да върне Дризт и Кати-Бри в катедралата. Ала тогава осъзна, че те всъщност са прави и се присъедини към тоста. Не каза нищо, но си помисли, че би било хубаво да отскочи до прословутото Бръшляново имение и да посети ексцентричния си приятел.

За Дризт, Кати-Бри и Дюдермонт сбогуването бе наистина тежко. Размениха си сърдечни прегръдки и обещания да се видят пак, макар дълбоко в себе си и тримата да знаеха колко опасен е пътят пред елфа и младата жена. Напълно възможно бе никой от тях да не напусне жив Долината на мразовития вятър.

Знаеха го, ала никой не го спомена, сякаш това бе просто временна раздяла, която нямаше да трае дълго.

* * *

Двадесет минути по-късно Дризт и Кати-Бри вече бяха във „Възвисяване на вярата“. Робилард си взе довиждане с тях и изчезна във взрив от магическа енергия.

Посрещнаха ги Айвън, Пикел и Даника.

— Кадърли още се приготвя — обясни русото джудже. — Повечко време му отнема на стареца.

— Хи-хи-хи! — изкиска се Пикел.

Даника си придаде недоволно изражение, ала Кати-Бри знаеше, че в действителност подмятанията по адрес на напредналата възраст на мъжа ѝ я радват — очевидно бе, че двете джуджета си ги позволяват единствено, защото вярват, че с всеки изминал ден свещеникът става по-млад и по-силен в шегите им имаше надежда, а не злобна подигравка.

— Ела — рече Даника на Кати-Бри. — Така и не успяхме да си поприказваме добре.

И като хвърли кисел поглед на двете джуджета, които тръгнаха след тях, натърти:

— Насае.

— О-о-о! — проточи Пикел.

— Винаги ли прави така? — обърна се елфът към Айвън, който въздъхна и кимна.

— Мислиш ли, че ще ти се намери време да ни поразкажеш повече за Митрил Хол — с надежда в гласа попита русото джудже. — А и за Мензоберанзан — чувал съм туй-онуй за него, ама все не ми се вярва да е истина.

— Ще ти разкажа всичко, което знам — обеща скиталецът. — И наистина ще ти бъде трудно да повярваш.

— И за Бруенор, нали? — уточни Айвън, предвкусвайки удоволствието.

— Бунър! — развълнувано се обади Пикел, при което брат му го плесна по тила.

— Бихме дошли с теб, елфе — каза той извинително, — обаче имаме доста работа тук. И сам виждаш — близнаците и какво ли още не, а брат ми си има и градините.

При тези думи той се обърна към Пикел, очевидно очаквайки някаква глупава забележка. Зеленобрадото джудже наистина изглеждаше така, сякаш се кани да каже нещо, но вместо това започна да си свирука. Когато Айвън отново се обърна към Дризт обаче, скиталецът трябваше да прехапе устни, за да не избухне в смях — пъхнало палци в ушите си, зеленобрадото джудже размахваше останалите си пръсти и се плзеше зад гърба на брат си.

Айвън рязко се завъртя към него, ала Пикел бе по-бърз и го изгледа най-невинно, свирукайки си тихичко. Същата сценка се повтори цели три пъти, преди русото джудже най-сетне да се откаже.

Дризт ги познаваше едва от два дена, ала вече се бе убедил, че братята са големи образи и неволно си помисли колко ли би се забавлявал Бруенор с тях!

* * *

За Даника и Кати-Бри този последен час заедно премина много по-сериозно и съдържано. Двете се усамотиха в покоите на свещеника и жена му, пет стаи, сгушени в дъното на величествената постройка. Откриха Кадърли в една от спалните — потънал в молитва, той се готвеше за предстоящата си задача и те го оставиха сам, без да го безпокоят.

В началото разговорът им се въртеше около по-обща неща. Кати-Бри разказа за миналото си — за това как, останала сираче от съвсем малка, бе осиновена от Бруенор и бе отраснала сред джуджетата от рода Боен чук Даника също й сподели за годините, през които бе усвоявала учението на Пенпаг Д'Ан.

Възпитана в строга монашеска дисциплина, тя бе кален боец, също като новата си приятелка.

Кати-Бри не бе общувала с много жени на своята възраст и с разбирания като нейните собствени и сега установи, че ѝ е доста приятно. Искрено харесваше Даника и бе сигурна, че ако имаха тази възможност, двете можеха да станат истински приятелки. Даника се чувстваше по същия начин — и тя, като Кати-Бри, бе преживяла немалко, и тя, като Кати-Бри, не бе срещала много жени на своята възраст.

Двете говориха дълго — за миналото, за настоящето, за надеждите си за бъдещето.

— Обичаш ли го? — осмели се да попита Даника, имайки предвид Дризт.

Кати-Бри се изчерви и установи, че не знае какво да отвърне. Разбира се, че обичаше Дризт, ала не знаеше дали го обича по начина, за който говореше Даника. Двамата отдавна се бяха споразумели да не допускат подобни чувства да застанат между тях. Само че от гибелта на Уолфгар бе минало доста време, Кати-Бри приближаваше тридесетте и този въпрос като че ли отново започваше да я вълнува.

— Хубав е. И то много — отбеляза Даника и се изкиска като малко момиченце.

В този миг, докато се облягаше на меката възглавница в стаята ѝ, Кати-Бри се чувстваше точно така. Струваше ѝ се, че отново е съвсем младо момиче, с мисли за любов и за живота пред нея, а най-важното решение, което трябваше да вземе, бе дали Дризт е красив или не.

Разбира се, настоящето с всичките си проблеми, бързо напомни за себе си и изтри дяволитите усмивки от лицата им — Кати-Бри бе изгубила мъжа, когото обичаше, а Даника, с две малки деца, бе изправена пред съвсем реалната опасност да види как съпругът ѝ, преждевременно състарен от създаването на храма, я напуска завинаги.

Разговорът постепенно замря, но Даника остана да седи на мястото си, а в погледа ѝ се появи странна напрегнатост.

— Какво има? — попита Кати-Бри.

— Чакам дете — долетя отговорът и нещо в него красноречиво говореше, че Кати-Бри е първият човек, който научава тази новина, дори преди Кадърли.

Тя изчака за миг, докато усмивката, изгряла на лицето на Даника, не я убеди, че за жената на жреца бременността е повод за радост, после също се засмя и я прегърна сърдечно.

— Недей да казваш на Кадърли — помоли Даника. — Вече съм намислила как да му съобщя.

Кати-Бри се дръпна назад и я погледна изпитателно.

— И все пак го каза първо на мен — рече тя, станала напълно сериозна.

— Ами нали си заминаваш — небрежно отвърна Даника.

— Но ти едва ме познаваш — напомни ѝ Кати-Бри.

Даника тръсна глава, при което гъстата, червеникаворуса коса се разпиля по раменете ѝ, и задържа погледа на Кати-Бри в своя.

— Напротив — меко каза тя.

Права бе, помисли си Кати-Бри, която също имаше чувството, че познава Даника открай време. Двете си приличаха много и вече усещаха, че истински ще си липсват.

В този момент чуха стъпките на Кадърли в съседната стая и разбраха, че моментът на раздялата наближава.

— Ще се върна — обеща Кати-Бри.

— А аз ще посетя Долината на мразовития вятър — отвърна Даника.

Свещеникът се появи на вратата и им каза, че Дризт и Кати-Бри трябва да тръгват. Усмивнат топло, той предпочете да не ги притеснява и се престори, че не забелязва навлажнените им очи.

* * *

Кадърли, Дризт и Кати-Бри стояха на върха на най-високата кула в храма, почти триста метра над земята, а вятърът свиреше в ушите им.

Кадърли поде тихо заклинание и двамата приятели усетиха как постепенно олекват и стават някак безплътни. Кадърли ги улови за ръка и продължи напева си, докато тримата не се стопиха съвсем. Подобни на духове, те се отделиха от земята и вятърът ги поде.

Светът прелиташе покрай тях, неясен като в мъгла или сън. Нито Дризт, нито Кати-Бри знаеха колко продължи всичко, ала когато най-

сетне спряха и престанаха да се усещат безтегловни, небето на изток вече просветляваше.

Бяха пристигнали в Лускан, най-северното селище по Саблен бряг — оттук до Десетте града имаше едва двеста мили.

Кадърли не познаваше това място, ала съвършено изпълнената му магия ги бе отвела точно пред храма на Денеир, където свещеникът бе топло приветстван от събратята си. След като осигури стаи за двамата си приятели и ги остави да си починат, той излезе, за да поговори с един от жреците, който щеше да се погрижи Дризт и Кати-Бри да се присъединят към първия керван, потеглящ към Долината.

Задачата се оказа по-лесна, отколкото Кадърли очакваше. Противно на опасенията му, че скиталецът няма да бъде допуснат в кервана заради расата си, свещеникът установи, че името на Дризт се радва на немалка слава сред търговците. Кати-Бри също им бе добре известна — нямаше керван, който да не е щастлив да поеме към пълната с опасности Долина на мразовития вятър, придружаван от двама войни като елфа и младата жена.

Когато Кадърли се върна в храма, Дризт и Кати-Бри вече бяха станали, говореха си с останалите жреци и се приготвяха за дългия път. Скиталецът прие един от предложените му дарове с особено благоговение — два кожени мяха, пълни със светена вода от купела на храма. Разбираше, че водата надали ще намери някакво практическо приложение, ала не това имаше значение, а самият жест, фактът, че един човек, служещ на добро божество, смята него, елфа на мрака, достоен за подобна чест.

— Събратята ти са добри хора — отбеляза той, когато с Кадърли и Кати-Бри останаха сами.

Свещеникът вече им бе съобщил какво е успял да уреди и им бе казал къде и кога трябва да се срещнат с кервана, с който щяха да пътуват. Търговците тръгнаха същия ден, така че двамата приятели имаха по-малко от час да се приготвят. Отново бе настъпил моментът за разделяла.

— Така е — съгласи се Кадърли. — Те правят чест на Денеир.

Докато Дризт довършваше стягането на багажа си, Кати-Бри, която продължаваше да мисли за Даника и последния им разговор, тихичко дръпна жреца настрана.

Кадърли се позасмя, досетил се какво има да му казва младата жена.

— Имаш доста отговорности — започна тя отдалече.

— Моят бог не иска чак толкова от мен — лукаво отвърна свещеникът, макар прекрасно да знаеше, че Кати-Бри няма предвид задълженията му към Денеир.

— Говоря за близнаците — прошепна тя. — И Даника.

Кадърли кимна — по това нямаше спор.

Младата жена замълча за миг, сякаш ѝ бе трудно да намери подходящите думи. Как да му каже онова, което бе намислила, без да го засегне?

— Айвън спомена нещо за твоето... състояние — реши се тя най-сетне.

— Нима? — макар вътрешно да се забавляваше, Кадърли нямаше никакво намерение да я улеснява.

— Каза ми, че очаквали да умреш веднага след завършването на катедралата — обясни Кати-Бри. — Каза също, че точно така си изглеждал — като смъртник.

— И аз имах чувството, че изживявам последните си дни — призна жрецът. — А и виденията, които ми се явиха, като че ли говореха, че краят ми приближава.

— Било е преди повече от година — отбеляза тя и Кадърли отново кимна. — Айвън каза, че сега изглеждаш по-млад от тогава. По-млад и по-силен.

Свещеникът се усмихна широко. Разбираше, че Кати-Бри е водена единствено от желанието да помогне на Даника и искреното приятелство между двете жени стопли сърцето му.

— Не мога да бъда сигурен — рече той, — ала Айвън като че ли е прав. Сега наистина съм по-силен, много по-силен и изпълнен с живот от дните след завършването на храма.

При тези думи той улови кичур коса — макар и сива, в нея съвсем ясно се виждаха кестеняви косми.

— Преди една година цялата бе бяла, снежнобяла — обясни той.

— Значи се подмладяваш! — възторжено възкликна Кати-Бри.

Кадърли въздъхна дълбоко, после бавно кимна:

— Така изглежда.

И добави, сякаш се страхуваше да изрече надеждите си на глас:

— Не че мога да бъда сигурен в каквото и да било, разбира се. Единственото обяснение, което имам, е, че изтощението и виденията от онези дни — видения, вещаещи скорошната ми смърт — са били изпитание за верността ми към Денеир и неговите повели. Наистина вярвах, че ще умра веднага след края на първата служба в храма. Спомням си безкрайната умора, която ме налегна тогава помня и как едва се прибрах в стаята си (всъщност Даника и Айвън трябваше да ме отнесат на ръце) и потънах в сън, от който бях убеден, че няма да се събудя. Вярвах го и го приемах.

И той затвори очи, връщайки се към онзи съдбовен ден.

— Ала сега нещата са съвсем различни — напомни му Кати-Бри.

— Навярно Денеир е искал да ме изпита — предположи жрецът. — И кой знае, може би съм издържал изпитанието и той е решил да се смили над мен.

— Ако наистина е добър бог — отсече младата жена, — значи всичко е ясно. Никой добър бог не би те отнел от Даника и близнаците, и... — тя замълча и прехапа устни, за да не издаде тайната на приятелката си.

— Денеир е добър бог — също толкова убедено заяви Кадърли. — Ала ти говориш за тревогите и надеждите на смъртните и забравяш, че никой от нас не може докрай да познае волята на Денеир. Дори ако утре реши да ме прибере, той пак ще си бъде добрият бог, комуто служи с цялото си сърце.

Кати-Бри, която не изглеждаше особено убедена, само поклати глава.

— В света има по-възвишени цели и принципи, отколкото ни се разкрива на нас, простосмъртните — добави свещеникът. — И твърдо вярвам, че каквото и да стори с мен Денеир, то ще бъде най-правилното, независимо дали аз го разбирам или не и независимо какви планове съм си правил преди това.

— Но се надяваш, че е вярно — в думите на младата жена прозвуча неприкрито обвинение. — Надяваш се, че наистина си възвръщаш младостта, за да бъдеш край жена си и заедно да гледате как растат децата ви!

Кадърли се разсмя:

— Така е — призна той и Кати-Бри най-сетне се успокои.

Както и Дризт, който с острия си елфически слух не бе пропуснал и думичка от разговора им, докато си даваше вид, че е напълно погълнат от стягането на раницата си.

Кати-Бри и жрецьт (който изведнъж като че ли не изглеждаше толкова стар) се прегърнаха за последен път, после свещеникът отиде при Дризт и му протегна ръка.

— Донесете ми този отломък — заедно ще намерим начин да отървем света от него — рече той. — И доведи баща си. Нещо ми подсказва, че престоят в катедралата ще му се отрази добре.

Дризт горещо стисна протегнатата му десница, благодарен, задето Кадърли е толкова уверен в успеха им.

— Креншинибон ще ми даде... ще ни даде — поправи се скиталецът и погледна към Кати-Бри, — повод да се върнем в Карадуун.

— Именно това трябва да сторя и аз сега — отвърна свещеникът и с тези думи излезе от стаята.

Двамата приятели не говориха повече и мълчаливо довършиха приготовленията си за пътя, който им предстоеше.

Пътя към дома.

ГЛАВА 19

И ЦЕЛИЯТ СВЯТ СЕ ПРОСТИРА ПРЕД ТЯХ

Ревик знаеше, че рано или късно ще се стигне дотам, очакваше го от мига, в който осъзна, че Берктгар няма намерение да се отцепи от Племето на лоса и да възроди някое от старите племена.

И така, сега двамата стояха един срещу друг, заобиколени от своите събратя. Всички знаеха какво предстои, ала въпреки това трябваше да го направят, както си му е редът.

Берктгар чакаше да се възцари тишина. Нямахше закъде да бърза — оживеният шепот вещаеше само добро, подкрепата за него нарастваше с всяка изминала минута. Най-сетне (Ревик никога не бе мислил, че времето може да се точи толкова бавно) варварите утихнаха.

Берктгар, който бе окачил огромния си меч, могъщия Банкенфуере, на гърба си, вдигна ръце към небето.

— Искam правото да предявя Предизвикателството! — заяви той.

Думите му бяха посрещнати от възторжени викове... не чак толкова силни, колкото на Берктгар му се щеше, но все пак достатъчно, за да не оставят и капка съмнение за подкрепата, на която той се радваше.

— Докажи ми правото си да отправиш Предизвикателството и ще го приема — отвърна Ревик, както повеляваше традицията. — Тече ли благородна кръв във вените ти?

— Не с благородна кръв, а с подвиг съм заслужил правото на Предизвикателството — грамадният варварин също знаеше обичаите.

Поддръжниците му отново нададоха одобрителни викове.

Ревик поклати глава:

— Само благородната кръв би могла да бъде причина в такъв момент — възпротиви се той и неговите поддръжници (макар и не толкова гръмогласни, колкото тези на Берктгар), зашумяха в знак на съгласие. — Откакто съм начело, племето е силно и сплотено, живеем в мир и благоденствие.

— Аз също управлявах добре — прекъсна го едрият варварин. — В Заселническа твърдина, далече, далече оттук. Преведох хората си през мир и война и заедно се върнахме обратно в Долината, истинския ни дом!

— Където Ревик властва над Племето на лоса — напомни му възрастният мъж.

— С какво право?

И двамата знаеха, че на този въпрос Ревик няма какво да отговори.

— На какво рождено право дължи титлата си Ревик, син на Йорн Червения, който никога не е бил крал?

Възрастният мъж продължи да мълчи.

— Властта ти бе дадена — продължи Берктгар, разказвайки нещо, което всичките му събратя знаеха, ала от друга гледна точка. — Получи я от Уолфгар, син на Беорнегар, без да си я заслужил нито с подвиг, нито с благородна кръв.

Чак в този миг Киерстаад, който наблюдаваше случващото се отстрани, разбра истинската причина, накарала Берктгар да се опита да очерни паметта на Уолфгар. Ако споменът за загиналия вожд все още будеше благоговейно страхопочитание у варварите, надали някой би оспорил правото на Ревик да властва над тях. Ала ако междувременно заслугите на Уолфгар бяха поставени под съмнение...

— Който си спечели титлата от Хийфстааг, крал по рождение и с благородна кръв. Кой тук — обърна се възрастният мъж към тълпата, — си спомня двубоя, в който Уолфгар, син на Беорнегар, заслужено си извоюва правото да се нарече наш крал?

Мнозина закимаха, най-вече по-старите войни, които не бяха напускали Долината, за да заминат за Митрил Хол.

— Аз също го помня — изръмжа Берктгар предизвикателно. — И изобщо не се опитвам да поставя под въпрос правото на Уолфгар, нито всичко, което той стори за народа ни. Ала ти, Ревик, ти нямаш кръвно право на тази титла, така, както нямам и аз. И именно затова аз трябва да бъда крал. Именно затова отправям Предизвикателството!

Одобрителните възгласи екнаха по-силно отвсякога.

Ревик погледна към сина си и се усмихна. Не можеше да отхвърли искането на Берктгар, не можеше и да го победи в битка.

— Приемам — рече той и войните — както неговите поддръжници, така и тези на съперника му — избухнаха в гръмогласни викове.

— След пет часа, преди залез-слънце... — започна Берктгар, ала Ревик го прекъсна.

— Сега!

Исполинът го изгледа учудено, опитвайки се да разбере дали това не е някакъв номер. Обикновено на Предизвикателството можеше да се отвърне по-късно през деня, в който бе отправено, за да успеят двамата претенденти да се подготвят за битката — както физически, така и психически.

Берктгар присви очи и всички затаиха дъх в очакване. По лицето му се разля усмивка. Ревик не можеше да го уплаши — нито сега, нито когато и да било. Много бавно, той посегна към дръжката на Банкенфуере, издърпа страховитото оръжие от ножницата и го вдигна високо над главата си.

Ревик също взе оръжието си, ала — както наблюдателният и силно разтревожен Киерстаад не пропусна да забележи — съвсем не изглеждаше готов за битка.

Берктгар предпазливо пристъпи напред, здраво стиснал Банкенфуере с две ръце.

В този миг възрастният мъж вдигна длан и той спря.

— Колцина от нас се надяват Ревик да спечели? — попита вождът и мнозина от войните надигнаха глас в негова подкрепа.

Берктгар, смятайки, че това е само хитрост, целяща да подкопае увереността му, изръмжа гневно.

— А колцина искат Берктгар Храбри да застане начело на Племето на лоса?

Нов взрив от одобрителни възгласи, този път забележимо по-силни, последва думите му.

Ревик се приближи до съперника си, вдигнал едната си ръка и свел острието на брадвата си надолу.

— Предизвикателството получи своя отговор — заяви той и пусна оръжието на земята.

Всички зяпнаха смаяни, Киерстаад може би най-много от всички. Това беше безчестие! Постъпка на страхливец!

— Не мога да те победа, Берктгар — обясни Ревик на висок глас, така че всички да го чуят. — Нито ти мен.

Лицето на исполина се изкриви в гневна гримаса.

— Мога да те направя на парчета! — викна той и вдигна огромния си меч толкова яростно, сякаш се канеше да стори точно това.

— И тогава народът ни ще трябва да понесе последствията от действията ти — тихо рече Ревик. — Независимо кой ще спечели, след двубоя ще останат две племена, разделени от гняв и желание за мъст.

И като огледа събралите се мъже, той отново повиши глас:

— Все още не сме достатъчно силни, за да си го позволим. Независимо дали ще укрепим дружбата си с джуджетата на Бруенор и с хората от Десетте града, или ще изберем да се върнем към стария си начин на живот, трябва да го сторим обединени!

Берктгар продължаваше да се мръщи заплашително. Чак сега разбра — Ревик не можеше да го надвие в битка (това и двамата прекрасно знаеха), затова лукавият старец искаше да обезсмисли самата същност на Предизвикателството. О, как му се щеше наистина да го накълца на парчета! Но какво можеше да направи!

— Обединени! — повтори Ревик и протегна ръка на съперника си.

Едрият варварин бе извън себе си от гняв. Той подпъхна крак под брадвата, която лежеше пред него, и я изрита надалече.

— Ти избра пътя на малодушните! Ти си жалък страхливец и днес го доказва пред всички!

И той разпери ръце като победител.

— Във вените ми не тече кръв на крал! — извика Ревик, приковавайки вниманието на войните. — Нито пък в твоите. Нека народът реши кой от двама ни да управлява и кой да се отдръпне.

— Това се решава с битка!

— Не и този път! — не отстъпи възрастният мъж. — Не и когато цялото племе трябва да страда заради глупавата ти гордост!

Берктгар пристъпи напред, сякаш се канеше да го удари, ала Ревик не му обърна внимание.

— Всичко зависи от вас! — рече той на събратята си.

— Ревик! — викна някой, ала гласът му бързо бе заглушен от група млади бойци, които подкрепяха Берктгар.

Техните възгласи на свой ред бяха удавени от още поддръжници на Ревик, само за да се надигнат с удвоена сила миг по-късно. Много скоро всички крещяха, колкото сили имаха. Няколко души се сбиха, извадиха се дори оръжия.

Дълго време Берктгар не свали изпепеляващ поглед от Ревик, който нито за миг не извърна очи. Най-сетне исполинът поклати невярващо глава. Как можеше Ревик да опозори народа си по този начин!

Ала възрастният мъж знаеше, че е постъпил правилно. Не се боеше нито от поражението, нито от смъртта, но искрено вярваше, че една битка между него и Берктгар ще разедини племето и ще донесе само злочестини и на двете групи. Това със сигурност беше по-доброто решение, стига положението да не излезеше извън контрол.

А като че ли точно това бе на път да се случи. Гръмките викове ставаха все по-силни, вадеха се мечове и брадви, отправяха се неприкрити заплахи.

Ревик внимателно се вгледа в двата лагера, опитвайки се да прецени кой е по-многоброен. Не му отне много време да разбере и да си го признае.

— Спрете! — провикна се той и постепенно събратята му утихнаха. — Кой иска Берктгар да стане крал?

Думите му бяха последвани от взрив от възторжени възгласи.

— Кой иска Ревик да продължи да води племето? — продължи той.

— Ревик, който отказа да се бие! — побърза да се обади Берктгар и с радост установи, че виковете в подкрепа на противника му не бяха нито толкова гръмогласни, нито толкова ентусиазирани.

— Значи всичко е решено — заяви Ревик, по-скоро на съперника си, отколкото на тълпата. — Берктгар е новият вожд на Племето на лоса.

Едрият варварин не вярваше на ушите си. Как само му се искаше да удари стария хитрец! Това трябваше да бъде славен миг за него, смазваща победа в двубой на живот и смърт, както повеляваше традицията от незапомнени времена. Ала какво можеше да стори сега? Нима можеше да убие невъоръжен човек и то, след като този някой току-що го бе провъзгласил за крал?

— Не прави глупости, Берктгар — настойчиво прошепна Ревик и се приближи до него, за да е сигурен, че исполинът ще го чуе въпреки шума, който слисаните варвари вдигаха. — Заедно ще изберем правилния път.

Берктгар го блъсна встрани.

— Ще решавам сам! — отвърна той на висок глас. — Не се нуждая от съветите на един страхливец.

С тези думи той излезе от кръга и се отдалечи, следван от най-верните си поддръжници.

Засегнат (но не и учуден) от грубия отказ на Берктгар, възрастният варварин се опита да повдигне духа си с мисълта, че е направил всичко по силите си за доброто на своя народ. Ала дори тази слаба утеха му бе отнета миг по-късно, когато погледът му се спря върху Киерстаад, неговия наскоро възмъжал син.

По лицето на младежа се четеше неприкрито изумление, дори срам.

С гордо вдигната глава, Ревик пристъпи към него.

— Трябва да ме разбереш — меко рече той. — Това бе единственият начин.

Киерстаад си тръгна, без да каже нищо. Разумът му нашепваше, че постъпката на баща му не е страхлива, а напротив — проява на истинска доблест, ала не разумът и трезвите разсъждения надделяха у него. Неудобството го заля като вълна и той побягна на някъде, където и да е, далече, далече оттук, в откритата тундра, където може би го очакваше смърт.

Ала това вече нямаше значение.

* * *

Стъмпет стоеше на най-високия връх в Грамадата на Келвин. Беше се изкачила дотук съвсем лесно, някак между другото — сега цялото й внимание бе насочено на юг, там, където се извисяваха Гръбнака на света и неговите внушителни била. Във въображението й се заредиха дръзки картини, мечти за победа и слава. Видя се как стои на върха на най-високата планина, а погледът й се рее над света.

Неразумни, дори безразсъдни мечти, ала жрицата сякаш не го осъзнаваше. Постоянният поток от мимолетни картини, от илюзии и самозаблуда придобиваше все по-голямо влияние над трезвомислещата Стъмпет. Логиката и здравият разум бързо отстъпваха място на дръзки желания... желания, които дори не бяха нейни.

— Идвам, горделиви върхове! — неочаквано рече тя, обръщайки се към далечната планина. — Дръжте се, защото и най-високият от вас не ще успее да ме спре!

Ето, изрече го на глас, сама обяви намеренията си на всеослушание. Без да губи нито миг, тя бързо събра вещите си и се запуска към подножието на Грамадата.

Мушнат на сигурно място в раницата ѝ, Креншинибон бе обзет от безгранично задоволство. Могъщият отломък все още нямаше никакво намерение да се опитва да превърне Стъмпет Рейкингклоу в своя съюзница. Усетил бе колко е упорита (въпреки че илюзиите му вече бяха започнали да действат), освен това не бе забравил, че тя не е обикновено джудже, а жрица на Морадин Душековец. До този момент Креншинибон успяваше единствено да я държи настрана от опитите ѝ да общува с него, ала рано или късно тя щеше да се обърне към своя бог и тогава най-вероятно щеше да научи истината за „топлещия кристал“, който се спотайваше в раницата ѝ.

Вместо това отломъкът бе намислил да принуди Стъмпет да остави събратята си и да се отправи към Гръбнака на света, където можеше да срещне трол, великан или дори дракон — все подходящи съюзници за зло като него.

О, да, помисли си Креншинибон с надежда, наистина му се искаше да поработи с някой дракон!

Без да подозира нищо за тези пъклени желания, без да има и най-малка представа, че щастливата ѝ находка изобщо може да крои каквито и да било планове, горката Стъмпет мислеше единствено за това как ще покори внушителната планинска верига пред себе си. Макар и тя самата да не бе сигурна, защо всъщност го желае толкова силно.

* * *

Още през първата си вечер като крал, Берктгар ясно даде да се разбере, че отсега нататък племето се връща към отколешните си обичаи, към начина на живот, който водеха допреди десет години, преди Уолфгар да надвие Хийфстааг.

Незабавно трябваше да се сложи край на каквито и да било взаимоотношения с жителите на Десетте града под страх от смъртно наказание на всички варвари абсолютно се забраняваше да говорят с Бруенор или с когото и да било от сънародниците му.

По-късно същата нощ Киерстаад седеше сам под звездното небе, а душата му се разкъсваше от болка. Сега вече разбираше постъпката на баща си. Ревик не можеше да надвие Берктгар, всички го знаеха, и вместо това възрастният мъж се бе опитал да постигне компромис, от който да спечели цялото племе. Да, с разума си Киерстаад осъзнаваше, че да отстъпи престола, когато вижда, че повечето от сънародниците му подкрепят Берктгар, бе мъдра и храбра постъпка от страна на баща му, ала в същото време сърцето му кървеше от срам, че Ревик бе отказал да се бие.

По-добре да беше паднал от ръката на Берктгар, смяташе младежът... или поне част от него смяташе. Така постъпваха истинските варвари, така повеляваха свещените обичаи на народа им. Какво ли щеше да си помисли Темпос, богът на битките, след днешния ден? И нима щеше да се намери място за Ревик в отвъдното след подобен позор... позор, който щеше да тежи не само върху него, но и върху цялото му семейство!

Киерстаад улови главата си с ръце.

Дали не трябваше да обяви на всеослушание верността си към Берктгар и публично да се откаже от баща си? Берктгар, който беше край него през всички тези години в Заселническа твърдина Берктгар, който беше заедно с него по време на първия му лов в тундрата. Да, Берктгар несъмнено би приветствал подобна подкрепа, уверен, че тя още повече ще затвърди властта му.

Но не! Киерстаад не можеше да изостави баща си, колкото и силен да бе гневът му сега. За да защити семейната чест, той бе готов да вдигне оръжие срещу Берктгар и да го убие, или пък сам да умре. Но никога, за нищо на света, нямаше да изостави баща си!

И двата избора му се струваха еднакво неприемливи и той дълго стоя под звездното небе, с болка в сърцето.

ГЛАВА 20

ЗАСЛУЖЕНА ПЛАТА

По време на пътуването си от Митрил Хол до Града на бездънните води, Дризт и Кати-Бри бяха овладели добре тънкостите на ездата, ала оттогава бяха минали шест години... шест дълги години, през които нито веднъж не се бяха качвали на кон. Въпреки това, когато керванът остави северозападния хребет на Гръбнака на света зад гърба си, на около пет дена път от Лускан, двамата бяха успели да си припомнят позабравените умения, макар да бяха понатъртени тук-там.

Те бяха сред първите, които зърнаха Долината да изплува на хоризонта пред тях.

Долината на мразовития вятър!

Дризт се канеше да предложи на Кати-Бри да яздят по-бавно, ала тя също бе занемяла от благоговение и дръпна юздите на коня си, още преди скиталецът да успее да каже каквото и да било.

Бяха у дома, наистина си бяха у дома едва стотина мили ги деляха от мястото, където се бяха срещнали за първи път, мястото, оформило не само най-важните им приятелства, но и самия им живот. Вълна от спомени ги връхлетя в мига, в който зърнаха безбрежната тундра да се разстила пред тях и отново чува скръбния шепот на вятъра, който неспирно довяваше хладния дъх на ледниците. Мразовития вятър, дал името си на долината.

Кати-Бри искаше да каже нещо, нещо красиво и пълно с дълбок смисъл. Дризт се чувстваше по същия начин. Ала никой от двамата не можеше да намери думи, с които да опише обзелите го чувства. Гледката на това скъпо на сърцето им място ги бе оставила напълно безмълвни.

— Да вървим — обади се най-сетне скиталецът и хвърли поглед назад, към шестте каруци на кервана, които бързо приближаваха.

После отново насочи вниманието си напред, към красивата и необятна земя, която се простираше чак до хоризонта. Грамадата на

Келвин не се виждаше, все още бе прекалено далече, ала скоро и тя щеше да се възправи пред очите му.

Изведнъж елфът усети, че отчаяно иска отново да я зърне! Колко часове, колко дни бе прекарал там!

Колко пъти бе присядал на някой камък в планината и бе съзерцавал хилядите звезди, обсипали небето над главата му, и лагерните огньове на варварите, проблясващи далече в нощта!

Когато се обърна към младата жена, Дризт видя, че тя вече бе препуснала напред, за пореден път прочела мислите му.

В този миг си спомни още нещо, предупреждение от изострените му докрай войнски инстинкти — Долината на мразовития вятър бе всичко друго, но не и сигурно място. Оставяйки Гръбнака на света зад себе си, те се озоваваха в безмилостна и дива земя, където бродеха свирепи снежни хора и жестоки гоблини. Никак не му се искаше да разваля тези първи мигове на Кати-Бри, още не, но искрено се надяваше, че тя и този път споделя мислите му.

И най-малкото невнимание се заплащаше прескъпо в тази безпощадна земя, наречена Долина на мразовития вятър.

До края на деня не срещнаха никакви препятствия и на другата сутрин поеа на път още по зазоряване. Напредваха бързо — след пролетното топене на снеговете земята отново бе изсъхнала и колелетата на каруците се движеха гладко по твърдата, равна почва.

Слънцето изплува от изток и опали лицата им. Особено силно почувства изгарящата му сила Дризт, чиито лавандулови очи по рождение бяха пригодени към тъматата на Подземния мрак и дори след повече от двадесет години, прекарани на Повърхността, и още шест — наскред искрящите води на Саблено море, не бяха напълно свикнали със светлината на Повърхността. Ала той не се пазеше от тази болка, тъкмо напротив — радваше ѝ се и с усмивка приветстваше ярката зора. Тя му напомняше колко далече бе стигнал.

По-късно същата сутрин, когато слънцето се издигна високо в лазурносиньото небе и хоризонтът пред тях стана прозрачно ясен, забелязаха нещо, което според Дризт бе първият им истински досег с дома — мимолетен проблясък, който, реши скиталецът, можеше да бъде само слънчев лъч, отразен от искрящия сняг, покриващ върха на Грамадата на Келвин.

Кати-Бри не бе съвсем сигурна — от там ги делиха още два дни усилената езда, а планината съвсем не бе толкова висока. Младата жена не каза нищо, обаче, надявайки се приятелят ида, е прав. Колко много искаше да се прибере у дома!

Дрифт се чувстваше по същия начин и, тласкани от нетърпението, двамата пришпориха конете си, докато каруците не изостанаха далече зад тях. Най-сетне разумът (а и резкият вик, долетял от коларя на първата каруца) им напомни какви задължения имат и ги накара да забавят крачка.

— Скоро! — рече елфът и Кати-Бри отвърна на усмивката му.

Известно време яздиха сравнително бързо (макар и не така лудешки, както по-рано), докато Дрифт не дръпна юздите на жребеца си, принуждавайки го да понамали темпото, и не започна да се оглежда на всички страни и да души въздуха.

Без да чака друго предупреждение, Кати-Бри също премина в тръс и изпитателно се взря в тундрата.

Скиталецът не забеляза нищо необикновено — равната земя имаше обичайния си сиво-кафеникав цвят единствените звуци, които се чуваха, бяха ритмичният тропот на конските копита и шепотът на вятъра единственият мирис, който се носеше във въздуха, бе влажният аромат на лято. Всичко като че ли беше наред... ала именно така действаха чудовищата от тундрата.

— Какво има? — прошепна Кати-Бри.

Дрифт продължаваше да се озърта изпитателно. Едва стотина метра ги делиха от каруците зад тях, а и това разстояние бързо се стопяваше. Той все така не забелязваше повод за притеснение, нищо тревожно не достигаше до ушите и обонянието му, ала инстинктът — това безпогрешно шесто чувство — упорито му нашепваше, че нещо не е наред, че двамата с Кати-Бри са пропуснали нещо важно.

Скиталецът извади ониксовата статуетка и тихичко повика Гуенивар. Щом сивкавата мъгла взе да се разсейва, а пантерата — да се материализира до него, той даде знак на Кати-Бри да приготви Таулмарил (нещо, което тя вече бе сторила) и да се върне при кервана, заобикаляйки отдясно. Той щеше да мине отляво.

Младата жена кимна. Косъмчетата по врата ѝ бяха настръхнали, войнският инстинкт недвусмислено ѝ казваше да бъде нащрек. С юздите в едната ръка и лъка в другата, тя препусна към каруците.

Гуенивар дойде с присвити назад уши, разбрала по гласа на господаря си и от собствените си невероятно изострени сетива, че наблизо има врагове. Тя видя Кати-Бри да се отдалечава по десния фланг, видя и Дризт, който се носеше наляво, и се хвърли напред, готова да им се притече на помощ при най-малката заплаха.

Забелязал първо необичайното поведение на двамата си пазители, а след това и появата на Гуенивар, коларят на първата каруца понамали темпото, а после напълно спря. Дризт вдигна единия си ятаган високо във въздуха — знак, че са постъпили правилно.

Кати-Бри първа забележа врага. Беше се вкопал дълбоко в почвата, толкова навътре, че единственото, което се виждаше от него, бе върхът на рошавата му глава. Снежен човек, най-свирепият ловец на тундрата. Мръснокафеникави през лятото и снежнобели през зимата, за снежните хора се говореше, че нямат равни в умението да се крият. Така си беше, помисли си Кати-Бри почти одобрително. Макар да бяха опитни следотърсачи, и тя, и Дризт бяха минали покрай спотаените чудовища, без дори да ги забележат. Това беше истинската Долина на мразовития вятър, напомни си младата жена. Сурова и безмилостна, тя не прощаваше и най-дребната грешка.

Този път обаче грешката бе на снежните хора. Точна както винаги, сребърната стрела на Таулмарил се откъсна от тетивата и прониза нищо неподозиращия звяр в тила. Той се олюля за миг, после рухна мъртъв в дупката си.

Само за частици от секундата земята сякаш изригна — още шест чудовища наизскачаха от скривалищата си. Яки и рошави, те приличаха на кръстоска между хора и мечки... и всъщност, както твърдяха местните предания, си бяха точно това!

Гуенивар излетя като куршум и с все сила се стовари върху един от зверовете, поваляйки го в дупката му.

Снежният човек се вкопчи в нея с намерението да я задуши в желязната си хватка, ала силните ѝ задни лапи се впиха в тялото му и не му позволиха да се приближи достатъчно.

В това време Дризт вече бе достигнал бойното поле и нанесе два мълниеносни удара на най-близкото чудовище, като се държеше на седлото само с помощта на краката си.

Освирепял от болка, окървавеният звяр нададе страховит рев и се строполи на земята. Скиталецът, който междувременно се бе насочил

към следващата си жертва, дори не го погледна. Вторият му противник обаче бе готов да го посрещне и — което бе още по-лошо — бе готов да посрещне жребеца му. Снежните хора бяха известни с това, че са в състояние да спрат препускащ кон, трошейки врата му с голи ръце.

Дрифт не можеше да изложи животното на подобна опасност. Вместо това се насочи вляво от снежния човек, праметна крак през седлото и скочи в движение. Благодарение на невероятната си ловкост и на вълшебните предпазители, успя да запази равновесие и само за миг се озова до слисания си противник.

Няколко светкавични удара и елфът бе далече от обсега на чудовището. Не спря обаче, тъй като прекрасно разбираше, че противникът му не е победен и вече се е втурнал подире му. Когато сметна, че е оставил достатъчно разстояние между себе си и своя преследвач, скиталецът се обърна и вдигна оръжия, готов да го посрещне.

В това време Кати-Бри също бе препуснала в галоп, насочвайки коня само с помощта на краката си, докато се прицелваше в най-близкото чудовище.

Първият ѝ изстрел пропусна целта, ала вторият потъна дълбоко в бедрото на снежния човек.

Звярът се олюля и рязко се обърна, при което следващите две стрели се забиха в гърдите му. Въпреки това той се задържа на крака и по всичко личеше, че възнамерява да се бие. Да хванеш Кати-Бри неподготвена обаче, съвсем не бе толкова лесно — с едно-единствено мълниеносно движение тя окачи Таулмарил на седлото и извади Казид'еа от ножницата.

Когато се изравни с чудовището, тя замахна с все сила и великолепият меч разцепи черепа на умиращия звяр на две. Снежният човек бавно се свлече на земята, а мозъкът му опръска кафявата почва.

Без да губи нито миг, младата жена прибра Казид'еа и отново вдигна лъка си. Сребърната стрела се заби в рамото на най-близкото чудовище и парализира ръката му. Поглеждайки зад ранения си противник, Кати-Бри забеляза последния снежен човек, който се намираще най-близо до кервана, видя и останалите пазачи, които се носеха към него, явно с намерението да го довършат.

— Тази битка е само наша! — решително прошепна младата жена и като се приближи до ранения си противник, остави Таулмарил

настрани и извади меча си.

Все още в дупката на снежния човек, Гуенивар бързо спечели надмощие с помощта на железните си нокти. Злото същество се опита да я ухапе, ала тя бе по-бърза и по-гъвкава. Яките ѝ челюсти се склупчиха около косматия му врат, докато ноктите ѝ не спираха да дерат, държейки опасните му оръжия далече от тялото ѝ.

Щом звярът спря да диша и се отпусна безжизнено, пантерата изскочи от дупката и се огледа, после изрева и се хвърли надясно, където помощта ѝ изглеждаше по-необходима.

Дризт се насочи към ранения си противник, ала изведнъж се закова на място, принуждавайки го да реагира. Вече замахнало за удар, чудовището политна напред. Двата ятагана на скиталеца се впиха в дланите му и отсякоха няколко от пръстите му.

Снежният човек изпищя от болка и прибра ръцете си, ала елфът бе по-бърз — едното му оръжие се заби малко под дясното рамо на звяра, докато другото се спусна надолу и го преряза през кръста. Преди неприятелят му да успее да реагира, Дризт отскочи встрани.

Злото същество бе всичко друго, но не и глупаво, особено в битка, и сега не му трябваше много време, за да разбере, че срещу подобен противник е обречено. Затова, вместо да се защитава, то се обърна и хукна, колкото го държаха краката.

Снежният човек можеше да надбяга почти всеки враг — бил той елф, или човек.

Почти всеки... ала не и Дризт — със своите магически предпазители той го застигна с лекота. Ударите се посипаха като дъжд върху злощастното чудовище и скоро кафеникавата му козина почервения от шурналата кръв. Скиталецът добре знаеше, че снежните хора не са просто ловци, убиващи, за да живеят. Не, те бяха свирепи зверове, които сеяха смърт не само за да се нахранят, но и за удоволствие.

Затова той не се отказа, избягвайки с лекота немошните опити на чудовището да го удари, като в същото време ятаганите му нито за миг не спираха мълниеносния си танц. Най-сетне злото същество спря и се пригответи за една последна, отчаяна атака.

Ала Дризт бе по-бърз — Сиянието потъна дълбоко в корема на снежния човек, а леденият ятаган преряза гърлото му.

После, с обичайната си ловкост, скиталецът се дръпна встрани и избегна протегнатата ръка на олюляващото се чудовище. Само за миг той се озова зад — него и с все сила го удари в гърба. Не че имаше нужда — битката беше свършила и снежният човек рухна по лице в пръстта.

Беше въпрос само на време кой ще стигне пръв до чудовището, което Кати-Бри бе ранила в ръката — тя или единственият му оцелял другар.

Младата жена се оказа по-бърза и когато противникът ѝ замахна към нея със здравата си ръка, тя я отсече с един-единствен удар на меча си.

Злото същество изпищя, потръпна конвулсивно и политна към земята, докато кръвта му бързо изтичаше.

Кати-Бри отскочи, за да не бъде затисната от тежкото туловище. Битката още не бе свършила и тя светкавично се завъртя, готова да посрещне последния от нападателите.

Разперило широко ръце, чудовището връхлетя отгоре ѝ.

Казид'еа се заби в гърдите му, ала въпреки това железните длани се склучиха около раменете на младата жена и я събориха.

Докато падаше, Кати-Бри нямаше как да не си помисли какво ли ще стане с нея, когато двестакилограмовото чудовище се стовари отгоре ѝ изведнъж товарът, който я притискаше, олекна, после изчезна напълно, отхвърлен надалече от Гуенивар.

Младата жена падна по гръб, но успя да се претърколи, убивайки част от силата на удара, после скочи на крака.

Всичко обаче бе свършило и когато яките челюсти на пантерата се склучиха около врата му, последният звяр вече беше мъртъв.

Кати-Бри премести поглед от Гуенивар към слисаните лица на останалите пазачи.

Седмина снежни хора, убити само за няколко минути.

По устните на младата жена заигра весела усмивка, Дризт също се засмя, когато се присъедини към нея и видя пазачите да се връщат към кервана, клатейки изумено глави.

Според Кадърли именно войнската слава на скиталеца им бе осигурила място в кервана, а след днешната случка тя със сигурност щеше да се разнесе надлъж и нашир сред лусканските търговци. И

тогава името на Дризт До'Урден, този най-необичаен мрачен елф, щеше да се споменава с почит и възхищение.

* * *

Не след дълго керванът отново бе на път, начело с двамата приятели.

— Четири за мен — небрежно подхвърли Кати-Бри.

Дризт присви лавандуловите си очи и я изгледа развеселено. Отлично помнеше тази игра, та нали толкова пъти я бе играл и с Уолфгар, и с Бруенор, когато споделяха приключения и битки.

— Три и половина — поправи я той. — Гуенивар също бе взела участие в битката с последния снежен човек.

Кати-Бри набързо пресметна наум и реши, че спокойно може да отстъпи половината от победата на пантерата, макар да бе сигурна, че чудовището бе умряло още преди нейната намеса.

— Три и половина — съгласи се тя. — И само двама за теб.

Дризт се изкиска.

— А за котката — един и половина! — довърши младата жена и тържествуващо щракна с пръсти в лицето му.

Гуенивар, която тичаше край тях, изръмжа гърлено и двамата приятели, сигурни, че умното животно е разбрало всяка тяхна дума, избухнаха в смях.

До края на пътуването керванът не срещна повече неприятности и пристигна в Брин Шандер (главния от Десетте града, дали името си на тази част на Долината) по-рано, отколкото търговците бяха предвидили. Брин Шандер бе добре укрепено поселище, построено сред хълмовете и заобиколено от здрава стена. Намираше се близо до центъра на мисления триъгълник, образуван от трите езера — Маер Дуалдон, Диншиър и Езерото на алените води. Освен това, единствен той не разполагаше със собствена флота и въпреки че риболовът бе основният поминък в Десетте града, си оставаше най-процъфтяващото селище, дом на най-изкусните занаятчии и най-богатите търговци, както и политически център на местността.

Дризт не бе посрещнат особено добре, дори след като бе официално представен на градските стражи, а един от тях призна, че

си го спомня от детските си години. За разлика от него Кати-Бри получи топъл прием, не на последно място заради наскорошното завръщане на Бруенор — всички с нетърпение очакваха от джуджешките мини отново да потекат реки от скъпоценни — метали.

Тъй като задълженията му към кервана се изчерпваха дотук, Дризт смяташе да не влиза в града, а вместо това да се насочи на север, към долината на джуджетата. Преди обаче да успеят да се оправят и сбогуват с търговците, двамата приятели получиха съобщение, че Касиус, представителят на Брин Шандер, моли за среща с Кати-Бри.

Въпреки че бе мръсна от дългия път и искаше единствено да потъне в най-близкото легло, младата жена нямаше как да откаже, но настоя скиталецът да я придружи.

* * *

— Добре мина — отбеляза Кати-Бри по-късно същия ден, когато двамата с Дризт излязоха от къщата на Касиус.

Срещата наистина бе минала добре, помисли си елфът, дори по-добре, отколкото той очакваше. Оказа се, че Касиус си го спомня прекрасно и (за негова изненада) го посрещна с добре дошъл искрено и с усмивка на уста. Ето защо сега Дризт ходеше из улиците на града свободно и макар да усещаше доста любопитни погледи върху себе си, не срещна открита враждебност. Мнозина, особено децата, го сочеха и си шепнеха острият му слух неведнъж долови думите „войн“ и „скиталец“, неизменно произнасяни с уважение.

Хубаво бе да се завърне у дома, толкова хубаво, че Дризт почти забрави нелеката задача, довела го тук. Поне за известно време не трябваше да мисли за Ерту и кристалния отломък.

Преди да си тръгнат от Брин Шандер, чуха бързи стъпки зад гърба си и чуха някой да ги вика с пълен глас.

— Риджис! — възкликна Кати-Бри, когато се обърна и видя полуръста да се носи към тях, колкото го държат краката, а къдравата му, кестенява коса и закръгленият му корем подскачаха нагоре-надолу.

— И таз добра! — скара им се той, когато се изравни с тях. — Наистина щяхте да си тръгнете, без да ми се обадите!

Още преди да успее да довърши, останалата без думи Кати-Бри го сграбчи в горещата прегръдка.

— Нима не съм заслужил поне една „добра среща“! — размаха пръст той, когато младата жена най-сетне го пусна на земята.

— Мислехме, че си с Бруенор — обясни Дризт и Риджис нито за миг не се усъмни, уверен, че приятелите му щяха да отидат първо при него, ако знаеха, че е в града.

— Поделям времето си между Брин Шандер и мините — отвърна той. — Нали все някой трябва да посредничи между търговците и онзи грубиянин, баща ти!

Кати-Бри се разсмя и отново го прегърна.

— Току-що обядвахме с Касиус — рече Дризт. — Тук като че ли всичко си е по старому.

— С изключение на хората. Нали знаеш как е по тези земи — малцина се задържат дълго... или пък оцеляват дълго.

— Но Касиус все още управлява Брин Шандер — отбеляза Дризт.

— А Йенсин Брент — Каер Диневал — щастливо обяви Риджис.

Това наистина бе добра новина — Йенсин Брент бе сред героите от битката срещу Акар Кесел и Креншинибон, а освен това бе и един от най-разбраните политици, които приятелите бяха срещали някога.

— А сега и лошите новини — продължи полуръстът. — Кемп също си е в Таргос.

— Упоритото му оркско псе! — тихо изруга Кати-Бри.

— Станал е дори по-упорит — призна Риджис. — Берктгар също е тук.

Дризт и Кати-Бри кимнаха — и те бяха дочули нещо такова.

— Сега е заедно с Ревик и Племето на лоса — допълни приятелят им. — Това е почти всичко, което знаем за тях.

Тонът му обаче недвусмислено говореше, че има и още нещо.

— Наскоро Бруенор беше при Ревик — обясни той. — Не може да се каже, че срещата мина много добре.

Скиталецът познаваше стария вожд, познаваше и Берктгар и не му бе никак трудно да се досети къде в действителност се корени проблемът, за който наемкваше полуръстът.

— Берктгар така и не прости на Бруенор — призна Риджис.

— Не ми казвай, че пак става дума за чука! — не можа да повярва на ушите си Кати-Бри.

Полуръстът не навлезе в повече подробности, но за Дризт и това бе достатъчно — много скоро сериозно щеше да си поговори с варварина. Берктгар беше горд и доблестен войн, ала също така бе и неимоверно упорит. По всичко личеше, че Ревик, към когото елфът хранеше най-топли чувства, има нужда от помощ.

Това обаче можеше да почака. Тримата приятели прекараха нощта в къщата на Риджис в Брин Шандер и рано-рано на другата сутрин потеглиха на север.

Движеха се бързо и още преди обяд бяха в джуджешката долина. Изгаряна от нетърпение, Кати-Бри, която бе отраснала тук, застана начело на малката им групичка и се насочи право към входа на мините. Когато се приведе, за да влезе през ниската врата, за миг се почувства така, сякаш никога не си е тръгвала.

Щом се озова вътре, тя се затича, като от време на време спираше за малко, за да размени по една-две думи с джуджетата, които срещаше — джуджета, които неминуемо грейваха в усмивка, щом видеха, че Дризт и Кати-Бри са се завърнали. Поздравяваха се топло, но съвсем накратко — по някое пожелание за добре дошли от джуджетата и въпрос къде могат да намерят Бруенор от страна на двамата приятели.

Най-сетне откриха стаята, в която им казаха, че работи кралят, и още отдалече чуха песента на ковашкия му чук — Бруенор отново се бе заловил за стария си занаят, нещо, което почти не бе правил от създаването на Щитозъб!

Кати-Бри откряна вратата и надникна вътре. Баща ѝ бе с гръб към нея, ала тя го позна веднага — по широките рамена, огнената коса и еднорогия шлем. Заради шума от чука и от огъня, който гореше до него, джуджето не ги чу да влизат.

Усети ги, чак когато младата жена го потупа по рамото.

— О! — изръмжа той и се позавъртя, хвърляйки бегъл поглед зад себе си. — Я се разкарай! Нали ви рекох, че поправам...

Не можа да каже нищо повече, обаче, и само преглътна шумно, после продължи да се взира пред себе си още миг-два, сякаш се боеше да погледне втори път, да не би да се окаже, че се е излъгал.

Най-сетне се осмели да се обърне и едва не припадна при вида на дъщеря си и на скъпия си приятел, завърнали се при него след всички тези години. Тежкият чук падна върху крака му, ала той дори не забеляза и като се протегна, сграбчи Дризт и Кати-Бри в мечешка прегръдка, толкова здрава, че костите им изпукаха.

След известно време Бруенор пусна елфа и още по-силно притисна младата жена до гърдите си, като не спираше да повтаря:

— Момичето ми! Момичето ми!

Дризт се възползва от това, че ръцете му най-сетне са свободни и извика Гуенивар от Звездната равнина. Ето как в мига, в който джуджето най-послед се откъсна от дъщеря си, тристакилограмовата пантера се стовари отгоре му и доволно седна върху гърдите му.

— Махни туй проклето животно от мен! — изрева кралят и в отговор Гуенивар доволно го облиза.

— Глупава котка! — възнегодува Бруенор, ала гневът в гласа му не бе истински.

А и как можеше да се сърди, когато двамата — не, тримата му скъпи приятели се бяха завърнали!

А и дори да се бе ядосал, чие недоволство не би се стопило само за миг, при звука на гръмкия смях, който огласи стаята. Признавайки поражението си, джуджето вдигна поглед към пантерата и бе готово да се закълне, че тя също се усмихва.

Петимата приятели прекараха остатъка от деня заедно, говориха и до късно през нощта. Бруенор и Риджис нямаха кой знае какво за разказване, освен набързо да споделят за избора си да оставят Митрил Хол в ръцете на Гандалуг и да се завърнат в Долината на мразовития вятър.

Бруенор не можеше да обясни защо бе решил така (а решението наистина си бе изцяло негово — полуръстът просто го бе последвал, за да бъдат заедно), ала Дризт можеше. След като скръбта по Уолфгар се бе поуталожила, след като и вълнението около победата над Мрачните си бе отишло, приятелят му бе станал неспокоен, също както се бе случило с Кати-Бри и него самия. Със своите двеста години, Бруенор не бе млад, но не бе и толкова стар, че да се установи някъде и да заживее щастливо до края на дните си. И след като Сребърните зали бяха оставени в сигурни ръце, той най-сетне можеше да забрави за кралските отговорности и да помисли за собствените си чувства.

Дризт и Кати-Бри, от своя страна, имаха много повече за разказване за подвизите си из Саблено море. Бруенор също бе плавал с капитан Дюдермонт за известно време, но Риджис само бе слушал за него.

Колко вълнуващи бяха историите на двамата приятели! Битка след битка, вълнуващи преследвания, музиката на менестрелите и Кати-Бри, винаги на върха на мачтата, взирайки се в далечината, за да различи вражеския флаг. Когато стигна до събитията от последните няколко седмици обаче, скиталецът изведнъж стана необичайно сдържан.

— Ето така живеехме — заключи той. — Но дори подобни приключения рано или късно омръзват и тогава почувствахме, че е време да се върнем у дома, при вас.

— А откъде знаехте, че сме тук? — попита Бруенор.

Дризт се поколеба само за миг:

— Ами всъщност точно така разбрахме, че е дошло време да се отправим към дома — излъга той. — В Лускан научихме, че някакви джуджета били минали оттам, на път към Долината на мразовития вятър. Говореше се, че Бруенор Бойния чук бил един от тях.

Приятелият му кимна, макар да знаеше, че това не е истината, или поне не цялата истина. По време на похода си насам той съвсем целенасочено бе избегнал Лускан, и макар завръщането му да не бе останало тайна за жителите на града, оттам със сигурност не „бяха минавали“ никакви джуджета, както Дризт твърдеше. Въпреки това Бруенор не каза нищо убеден, че елфът рано или късно ще сподели с него онова, което не бе доизрекъл сега.

Вече се досещаше, че двамата му приятели крият някаква голяма тайна и дори смяташе, че знае каква е тя. Каква ирония на съдбата, помисли си той — едно джудже да има мрачен елф за зет!

После четиримата се умълчаха — Дризт и Кати-Бри бяха разказали всичко, което имаха да разказват (или поне всичко, което имаха намерение да споделят днес). Риджис излезе за малко и когато се върна, съобщи, че хоризонтът на изток започва да просветлява.

— Вкусна храна и топло легло — ето от какво имаме нужда сега! — заяви Бруенор и те се разделиха.

Елфът отпрати Гуенивар с обещанието да я повика веднага, щом тя си отпочине в Звездната равнина.

След като поспаха малко, приятелите (с изключение на Риджис, за когото всеки сън по-кратък от десет часа, не бе никаква почивка) отново се събраха, щастливи, че са заедно. Дризт и Кати-Бри и този път не разкриха нищо повече за случилото се с тях през последните няколко седмици, а и Бруенор не настоя — имаше пълна вяра в елфа и дъщеря си.

Поне за малко светът изглеждаше весел и безгрижен.

ГЛАВА 21

КОГАТО И ДА ДОЙДЕ

Дризт се излетна в сянката, хвърляна от гладката, полегата скала зад гърба му, сложи ръце под главата си и затвори очи, наслаждавайки се на необичайно приятния ден — в Долината на мразовития вятър подобно топло време бе рядкост дори в разгара на лятото.

Въпреки че се намираше далече от мините на джуджетата, скиталецът не се тревожеше, че невниманието може да му докара неприятности. Гуенивар, неизменно нащрек, се бе изтегнала край него. Той тъкмо се унасяше в дрямка, когато пантерата изръмжа тихо и наостри уши.

Дризт се надигна, ала котката бързо се успокои и дори се търкулна лениво по корем — явно, който и да идваше, не представляваше заплаха. Миг по-късно иззад един завой на пътеката се показва Кати-Бри. Елфът се зарадва да я види (той винаги се радваше да я види), но не пропусна да забележи притеснението, изписано по красивото ѝ лице.

— Според мен трябва да им кажем — започна тя направо, присядайки на един камък до него.

Дризт лесно се досети за какво става дума — когато разказваха приключенията си, именно той бе решил да премълчи събитията от последните няколко седмици, а и Кати-Бри не бе казала нищо. Никак не ѝ бе приятно да лъже баща си, скиталецът също се чувстваше неудобно, но от друга страна не искаше да създава ненужно напрежение, особено при положение, че и сам не знаеше кога Ерту ще се появи в Долината — след месец, година, или няколко десетилетия.

— Ще им кажем — обеща той. — Когато настъпи подходящият момент.

— Защо да отлагаме? — настоя младата жена и за момент Дризт не знаеше какво да отвърне.

— Нуждаем се от повече информация — обясни той най-сетне. — Все още не сме сигурни дали Ерту наистина ще дойде в Долината и кога възнамерява да го стори. За демоните времето тече по различен

начин — за тях една година — и дори един век — е нищо. Не мисля, че трябва да тревожим Бруенор и Риджис още отсега.

Кати-Бри се замисли над думите му.

— И как смяташ да разкрием тази информация? — попита накрая.

— Чрез Стъмпет Рейкингклоу — заяви Дризт.

— Та ти почти не я познаваш!

— Ще я опозная. Чувал съм достатъчно за подвизите ѝ във войната срещу Мрачните, за да имам истинска вяра в уменията и преценката ѝ.

Младата жена кимна — от всичко, което тя самата знаеше за нея, жрицата наистина изглеждаше най-добрият избор. Ала нещо продължаваше да я гризе, нещо, което елфът бе споменал между другото, но което не ѝ даваше мира. Тя въздъхна тежко и реши да сподели какво я тревожи.

— Права си — призна Дризт. — Няма как да знаем колко време ще ни се наложи да чакаме.

— Значи ли това, че ще се превърнем в пазачи? — остро попита тя. — За година? Или може би за век?

Съжали за думите си още щом ги изрече, видяла болката по лицето на скиталеца. Да, трудно щеше да ѝ е да бездейства, докато времето си тече, и да чака един демон, който може би изобщо нямаше да се появи. Ала колко по-тежко щеше да бъде всичко това за Дризт! Защото той не чакаше само Ерту, но и баща си... изстрадалия си баща. За него всеки изминал ден щеше да означава поредния ден, прекаран от Закнафейн в лапите на жестокия балор.

Кати-Бри разкаяно сведе глава.

— Извинявай — промълви тя. — Трябваше да помисля за баща ти.

— Не се бой — успокои я Дризт и сложи ръка на рамото ѝ. — Аз мисля за него през цялото време.

Младата жена вдигна поглед и се взря в лавандуловите очи на приятеля си.

— Ще го освободим! — мрачно се зарече тя. — И тогава Ерту ще си плати за всички мъчения, които баща ти е понесъл от ръцете му.

— Да — кимна скиталецът. — Но засега няма смисъл да тревожим останалите. Бруенор и Риджис си имат предостатъчно грижи

покрай наближаващата зима.

Кати-Бри нямаше как да не се съгласи. Облегна се на топлия камък и затвори очи. Щяха да чакат докогато трябва, а когато Ерту се появи, те щяха да са готови!

И така, животът в Долината потече както преди. Приятелите помагаха на джуджетата в мините, а Дризт пригоди една пещера да му служи като лагер за многобройните експедиции, които предприемаше навътре в тундрата. Кати-Бри също прекарваше много време там и безмълвната ѝ подкрепа му бе истинска опора в тези няколко седмици.

Рядко споменаваха Ерту и Креншинибон, но макар все още да не бе потърсил Стъмпет, скиталецът нито за миг не преставаше да мисли за демона и най-вече за неговия пленник.

И огънят в гърдите му се разгаряше.

— Трябва да идваш по-бързо, когато те викам! — изръмжа магьосникът, докато нетърпеливо кръстосваше малката стаичка.

При целия гняв, който бе изписан на лицето му, в очите на шестметровия глабрезу той изглеждаше почти смешен. Демонът имаше четири ръце, две, от които завършваха с яки длани и две — с щипци, които можеха да прекършат човек на две.

— Моите другари не обичат да ги карат да чакат! — продължи магьосникът.

Бизматек, демонът, към когото бе отправено това хокане, се подсмихна лукаво. Магьосникът, който го беше повикал (сундабарец на име Доусмен), почти подскачаше от напрежение, мъчейки се да спечели някаква смешна надпревара, обявена между членовете на неговата гилдия. Дали пък в нетърпението си не бе допуснал грешка в кръга...

— Нима искам толкова много! — продължаваше да се вайка Доусмен. — Разбира се, че не! Само отговорите на няколко незначителни въпроса, а колко много ти дадох в замяна!

— Не мога да се оплача — призна Бизматек, докато внимателно оглеждаше кръга — единственото, което го спираше да не се нахвърли върху магьосника.

Ако откриеше и най-малката грешчица, със сундабареца беше свършено.

— Но не ми даваш и никакви отговори! — изрева Доусмен. — Ще те попитам още веднъж и ще ти дам три часа, само три часа, за да

се върнеш с отговорите!

Демонът, който междувременно бе установил, че кръгът е съвършен и няма как да бъде разкъсан, изслуша последните му думи много по-внимателно, отколкото досега.

Магьосникът започна да изрежда седемте си въпроса, седем неясни и незначителни въпроси, без никаква стойност, освен дето отговорите им щяха да донесат на някой от участниците победа в надпреварата. В гласа на Доусмен имаше тревожна настойчивост — беше разбрал, че поне трима от другарите му вече са открили част от отговорите.

Вместо да го слуша обаче, Бизматек се опитваше да си спомни нещо, което беше подочул в Бездната, твърдение, изказано от един танари, много по-могъщ от него. Демонът отново огледа съвършения кръг на Доусмен и се смръщи с очевидно съмнение. И все пак, Ерту недвусмислено бил заявил, че нито могъществото на призоваващия магьосник, нито майсторството, с което бил изпитан кръга му, имали някакво значение.

— Почакай! — гласът на Бизматек прокънтя в стаята и Доусмен, при цялата си самоувереност и гняв, отстъпи крачка назад.

— Доста време ще ми отнеме да открия отговорите, които търсиш — обясни демонът.

— Време, с което не разполагам! — гневът на магьосника се завърна с пълна сила, а с него и самообладанието му.

— Тогава има само едно решение — лукаво се подсмихна чудовището.

— Нали току-що каза, че не...

— Нямам отговор на въпросите ти — обясни Бизматек. — Но познавам един балор, който може да ти ги даде.

При споменаването на могъщия звяр, Доусмен неволно пребледня. Той несъмнено бе добър магьосник, с опит в призоваването на демони и уверен в кръговете си. Ала истински балор! Никога не си бе и помислял подобно нещо! Та балорите (а те наброяваха едва двадесетина) бяха най-висшите танари, най-ужасяващите страшилища в онова скверно място, Бездната!

— Боиш ли се? — изсмя се Бизматек подигравателно.

Доусмен изпъчи рамене, напомняйки си, че трябва да изглежда хладнокръвен. И най-малката несигурност, проявена пред един демон,

твърдо вярваше той, водеше до отслабване на магическите връзки, държащи го в подчинение.

— Не се страхувам от нищо!

— Тогава накарай балора да ти даде отговорите, които търсиш!
— извика демонът и Доусмен отново направи крачка назад. — Ерту, така се казва.

При тези думи магьосникът се овладя и го зяпна изумено. Звярът току-що му бе казал името на балора, открито и, без да поиска нищо в замяна. Името на един демон бе може би най-ценната информация, с която заклинател като него можеше да се сдобие, защото тя заздравяваше неимоверно връзките, държащи призованите чудовища в подчинение.

— Наистина ли искаш да победиш? — подразни го Бизматек, кискайки се злобно при всяка дума. — Тогава потърси Ерту — той има всички отговори, които ти трябват!

Доусмен се поколеба само за миг, после вдигна глава. Все още усещаше притеснение при мисълта да повика истински балор, ала стръвта — съвсем реална възможност за първи път в живота си да спечели традиционната надпревара на гилдията — бе прекалено апетитна, за да я пренебрегне с лека ръка.

— Върви си! — нареди той. — Повече няма да си губя времето и силите с такива като теб!

Думите му истински се понравиха на Бизматек. Разбира се, магьосникът имаше предвид, че не иска да се занимава с него в момента, а не по принцип. Ала ако слуховете за Ерту, които вечните мъгли на Бездната упорито навяхаха, се окажеха верни, то на Доусмен му предстоеше крайно неприятна изненада. Много скоро нямаше да може да призовава, когото и да било.

* * *

Когато се върна в Бездната, а междупространственият портал се захлопна зад гърба му, Бизматек се втурна право към гъбената горичка, където живееше Ерту. В началото балорът го сметна за нашественик и тъкмо се канеше да го убие, когато осъзна какво му говори демонът и

като го пусна, се облегна в пънчето на една от гигантските гъби, ухилен до уши.

— Дал си името ми на онзи глупак? — попита той.

Бизматек се поколеба за миг, но тъй като в гласа на Ерту нямаше гняв, а само едва сдържано нетърпение, реши да рискува:

— Ами бях чул, че... — предпазливо започна той, но гръмкият смях на балора заглуши думите му.

— Чудесно! — рече Ерту и по-нисшият демон си отдъхна с облекчение.

— Ала Доусмен не е някой нескопосан чирак — уточни той. — Кръгът му е съвършен.

Ерту само се изсмя, сякаш това нямаше никакво значение. Бизматек се нагани да повтори предупреждението си, предполагайки, че балорът се надява да открие някоя грешка, която той самият е пропуснал. Преди да успее да каже каквото и да било обаче, могъщият демон му показва малко черно ковчеже.

— Никой кръг не е достатъчно съвършен — загадъчно заяви той. — Сега обаче имам друга задача за теб — искам добре да пазиш безценния ми пленник.

И като се изправи, той направи няколко крачки, преди да осъзнае, че Бизматек още се колебае.

— Ще бъдеш възнаграден пребогато! — обеща Ерту. — Дълги дни в Материалната равнина, където ще можеш да поглъщаш душите на смъртните на воля!

Никой танари не можеше да устои на подобно изкушение.

Повикът на Доусмен дойде малко по-късно и макар да бе доста слабичък (все пак магьосникът бе изхабил немалко сили с Бизматек), балорът грабна скъпоценното си ковчеже и побърза да се отзове. Не след дълго вече се намираше в стаята на Доусмен, наскоро един наистина съвършено изработен кръг.

— Бързо! — извика Ерту и гръмовният му, дрезгав глас отекна между каменните стени. — Затвори портала, докато баатезите не са дошли! О, безумецо! Първо ме раздели от слугите ми, а сега искаш псетата на съдбата да ме последват тук! Какво ще сториш, жалки човече, когато демоните на преизподнята нахлуят в стаята ти?

Доусмен (както всеки що-годе опитен магьосник би сторил на негово място) вече се бе заловил за работа. Баатези! И то повече от

един! Никой кръг, никой магьосник не би могъл да удържи един балор и няколко демони на преизподнята. Затова сега той трескаво редеше заклинания, размахваше ръце и хвърляше съставка след съставка във въздуха.

Докато траеше всичко това, Ерту продължаваше да се преструва на уплашен и разгневен, като непрекъснато местеше уж тревожен поглед между магьосника и портала, през който бе дошъл. Тази врата трябваше да бъде затворена на всяка цена, защото в противен случай при спирането на всички магии, което щеше да последва след малко, той най-вероятно щеше да бъде запратен обратно в Бездната.

Най-сетне Доусмен свърши и се изправи, бършейки чело с облекчение... или поне с толкова облекчение, колкото можеше да изпитва някой магьосник пред полумаймунското, полукучешко лице на един балор!

— Повиках те, за да ти задам няколко съвсем прости... — започна той, ала не успя да продължи.

— Замълчи! — изрева Ерту. — Повика ме, защото така ти беше наредено!

В очите на Доусмен припламна изненада и той огледа кръга си, за да се убеди, че наистина не е допуснал грешка. Това със сигурност беше просто блъф, каза си той, опитвайки се да убеди сам себе си.

— Ти си този, който трябва да мълчи! — викна, знаейки, че кръгът му е свършен, освен това бе призовал демона точно както трябва, използвайки истинското му име.

Ерту трябваше да се подчини.

И той го стори — извади черното ковчеже, без да пророни и дума, после все така безмълвно го вдигна над главата си.

— Какво е това? — попита магьосникът.

— Твоята гибел — отвърна демонът, което си беше самата истина.

Злокобно усмихнат, той отвори сандъчето и Доусмен видя искрящо черен сапфир с големината на човешки юмрук, останка от Смутното време. Камъкът идваше от една от мъртвите зони и в сърцевината му бе заключена могъща анти магическа енергия. Когато предпазното ковчеже бъдеше отворено, мисловните окови, с които Доусмен контролираше балора, губеха силата си, а кръгът, въпреки че си оставаше все така свършен, се превръщаше в безполезна

драсканица на пода. Когато ковчежето бъдеше отворено, нямаше заклинание, което да задържи призования демон в подчинение.

Да, Ерту също щеше да изгуби магическите си умения, ала могъщият танари — комбинация от близо петстотин килограма железни мускули и невъобразима жестокост — нямаше нужда от тях.

* * *

По-късно същата вечер, разтревожени от дългото му отсъствие, другарите на Доусмен влязоха в стаичката му. Откриха само една обувка и петно засъхнала кръв.

Ерту, прибрал сапфира в ковчежето, което можеше да удържи дори подобна силна анти магия, вече бе далече оттам и с всеки изминал миг се приближаваше все повече и повече към Долината на мразовития вятър, където Креншинибон — могъщият отломък, за който балорът копнееше от толкова години — го очакваше.

ГЛАВА 22

КАКТО НЯКОГА

Скиталецът тичаше с изяществото на дива котка, а вятърът свиреше в ушите му. С отминаването на лятото вятърът се бе изместил и сега идваше от север, откъм ледниците и големите айсберги от Морето на неспирния лед. Есента тук бе кратка, а мрачната зима настъпваше бързо и траеше дълго.

Дризт познаваше тундрата и всичките ѝ особености, сякаш винаги бе живял тук. Всъщност беше прекарал в Долината едва десет години, ала за това време бе научил много за тази земя и за живота в нея. Например, само по вида на пръстта можеше да определи кое време от годината е, с точност до десетина дни. Сега почвата бе започнала да се вкоравява, макар тук-там да се усещаше леко хлъзгане — сигурен знак, че под сухата повърхност все още има кал, последни следи от краткото лято.

Беше се увил плътно с тъмнозеления си плащ, за да се предпази от лютия вятър и макар от наметалото и от шепота на вятъра да не чуваше кой знае какво, той беше нащрек. В тундрата всяко невнимание се заплащаше прекалено високо. Сега например, на няколко пъти бе забелязал следи от снежни хора, а на едно място се бе натъкнал на многобройни дири, каквито обикновено оставяха гоблиновите отряди. Земята му говореше с език, който скиталецът прекрасно разбираше, и тъй като този път не бе тръгнал, за да се бие, той положи специални усилия да не пресече пътя на съществата, които бяха минали оттук преди него.

Много скоро откри и онова, което търсеше — стъпки от два чифта меки ботуши, които се движеха бавно, точно както правеха ловците, дебнещи плячка. От вниманието му не убягна и една специфична особеност — вдлъбването бе най-дълбоко в горния край. Варварите стъпваха именно по този начин — първо с пръстите и чак след това с петите, за разлика от повечето народи в Царствата. Нямаше място за съмнение. Предишната нощ Дризт се бе промъкнал до лагера на варварите, с намерението да се срещне с Ревик и Берктгар, но

докато слушаше, спотаен в сенките, разбра, че Берктгар е отишъл на лов, придружен от Киерстаад, сина на Ревик.

В началото тази новина го бе разтревожила — дали пък Берктгар не смяташе да убие младежа?

Бързо прогони тази глупава мисъл. Та нали познаваше Берктгар! При всичките различия между двамата, той си оставаше доблестен войн, а не подъл убиец! Много по-вероятно бе да се опита да спечели доверието на Киерстаад и така да заздравя позициите си в племето.

Скиталецът остана край варварския бивак през цялата нощ, като си тръгна чак на зазоряване, измъквайки се, без никой да заподозре за присъствието му.

Пое на север и тича, докато не откри следите на двамата мъже. Макар да имаха около час преднина, те се движеха като ловци, без да бързат, и Дризт бе сигурен, че ще ги настигне за броени минути.

Миг по-късно забеляза, че стъпките се разделят и веднага забави крачка. По-малките дири тръгваха на запад, докато по-големите продължаваха все така на север. Елфът ги проследи, предполагайки, че са на Берктгар, и наистина много скоро зърна едрия варварин пред себе си. Заслони очите с длан, той настойчиво се взираше напред.

Дризт тръгна още по-бавно и предпазливо. За своя изненада установи, че е донякъде притеснен от предстоящата среща. Вярно, двамата с Берктгар бяха спорили и преди, обикновено когато скиталецът го посещаваше в Заселническа твърдина в ролята си на пратеник на Бруенор. Сега обаче нещата бяха малко по-различни. Берктгар си бе у дома, нямаше нужда от Бруенор и това можеше да го направи много опасен.

И именно заради това Дризт искаше да говори с него — за да разбере доколко голяма заплаха бе станал варваринът за джуджетата. Прокрадвайки се безшумно, той се приближи на няколко метра от коленичилиия мъж, който сякаш не го усещаше.

— Добра среща, Берктгар — поздрави го елфът и от това, че варваринът изобщо не се стресна, разбра, че присъствието му не ще да е останало незабелязано.

Вождът бавно се изправи и се обърна към него.

Дризт погледна на запад, към малката точица на хоризонта и като кимна, продължи спокойно:

— Ловният ти другар?

— Киерстаад, син на Ревик — отвърна Берктгар. — Добро момче!

— А Ревик?

Варваринът стисна зъби и не отговори веднага.

— Значи истина било, че си се върнал в Долината — процеди той най-сетне.

— Това добре дошло ли е за Берктгар?

— Не! — отсече варваринът без колебание. — Тундрата е голяма, елфе. Достатъчно голяма, за да не ни се налага да се срещаме повече.

С тези думи той се нагани да си тръгне, сякаш всичко важно вече бе казано. Дрифт обаче нямаше намерение да остави нещата току-така.

— Защо не? — невинно попита той, за да накара Берктгар да разкрие картите си.

На всяка цена трябваше да разбере доколко варварите се бяха върнали към старите си обичаи. Дали щяха да бъдат просто невидими съседи на джуджетата и хората от Десетте града, поделяйки си тундрата, без да си помагат, но и без да си пречат, или щяха да се превърнат в техни смъртни врагове, досущ както преди?

— Ревик ме смята за свой приятел — продължи скиталецът. — Когато си тръгнах оттук преди толкова години, той бе един от хората, които ми липсваха най-много.

— Ревик вече не е млад — махна с ръка Берктгар.

— Ревик е начело на племето.

— Не! — думата изплющя като камшик.

После обаче едрият варварин се успокои и самоуверената усмивка, която се появи на устните му, бе по-убедителна и от най-многословния отговор — това бе самата истина.

— Ревик вече не управлява племето — продължи той.

— Кой тогава? Берктгар?

Вождът кимна, самодоволно усмихнат:

— Завърнах се, за да поведя народа си — заяви той. — Да го поведя по по-добър път, далече от грешките на Уолфгар и Ревик, обратно към живота, който водехме някога, когато бяхме свободни и отговаряхме за постъпките си единствено пред самите себе си и пред своя бог!

Дрифт се замисли над думите му. Гордият млад мъж наистина си вярваше, осъзна той, ала колко дълбоко се заблуждаваше всъщност!

Отминалите дни, за които Берктгар говореше почти благоговейно, съвсем не бяха така безгрижни и прекрасни, както той смяташе. Онези години бяха белязани от безброй войни, най-често между отделните племена, борещи се за оскъдната прехрана, която суровата тундра предлагаше. Мнозина варвари измръзваха до смърт или загиваха от глад, а нерядко завършваха живота си като обяд за снежните човеци и белите мечки, които също като тях следваха стадата на северните елени.

В това се криеше опасността от носталгията, каза си елфът. Обикновено лошото се забравяше, а в спомените оставаха единствено хубавите мигове.

— Значи сега Берктгар е начело на племето — рече скиталецът. — Но накъде ще поведе хората си той? Към отчаяние? Към война?

— Войната невинаги носи отчаяние — хладно отвърна варваринът. — А и нима забрави, че именно пътят, по който пое Уолфгар, ни хвърли във война срещу собствения ти народ?

Дризт нямаше какво да отговори на това обвинение. Разбира се, случилото се не бе протекло точно така. Войната срещу Мрачните бе по-скоро случайност, отколкото последица от която и да било постъпка на Уолфгар. И все пак, поне от неговата изкривена гледна точка, Берктгар беше прав.

— А преди това пак Уолфгар изпрати хората на бой за престола на твоя неблагоприятен приятел — продължи варваринът.

В суровия поглед на скиталеца припламнаха ядовити искри. Ала и този път, макар да не бяха нищо повече от изопачена версия на истината, думите на Берктгар бяха верни, поне в неговите пристрастни очи, и Дризт нямаше как да го обори.

Междувременно, както и двамата забелязаха изведнъж, мъничката точка на западния хоризонт бе започнала да се увеличава — очевидно Киерстаад идваше при тях.

— Народът ми най-сетне си е у дома — заяви едрият мъж, преди Киерстаад да се присъедини към тях. — Отново почувствахме свежия дъх на тундрата и се завърнахме към отколешните си обичаи... Обичаи, според които всяко приятелство с мрачен елф е немислимо.

— Берктгар забравя много неща — отвърна Дризт.

— Берктгар помни много неща — отсече варваринът и си тръгна.

— Ще сториш добре, ако се позамислиш над доброто, което Уолфгар стори за твой народ — извика скиталецът след него. — Заселническа твърдина може и да не бе най-подходящото място за племето, ала Долината на мразовития вятър е сурова и безпощадна земя, където няма нищо по-важно от верните съюзници.

Берктгар не каза нищо, нито забави крачка. Когато се изравни с Киерстаад, той не спря, а продължи напред. Младежът го проследи с поглед, досеждайки се какво се бе разиграло в негово отсъствие. После отново се обърна към Дризт и щом го разпозна, изтича при него.

— Добра среща, сине на Ревик — поздрави го елфът. — Времето е било щедро към теб.

Младежът се поизпъчи при тези думи, развълнуван да чуе подобна похвала от устата на Дризт До'Урден. Когато скиталецът си тръгна от Митрил Хол, Киерстаад бе едва на дванадесет години и не си го спомняше особено добре. За сметка на това обаче бе слушал много за прословутия мрачен елф. Веднъж например Дризт дошъл в Хенгорот, Залата на медовината, издигната в Заселническа твърдина, скочил върху масата, край която били насядали варварите, и призовал към по-крепко съюзничество между тях и джуджетата. Според старите обичаи, за които говореше Берктгар, да се допусне елф на мрака в Хенгорот би било напълно немислимо, още по-нечувано би било да му се окаже каквото и да било уважение. Ала в онзи ден всички варвари слушали думите на Дризт в почтително мълчание, красноречив израз на уважението им към забележителните му войнски умения.

Киерстаад не бе забравил и историите, които бе слушал от баща си. След една особено жестока война срещу жителите на Десетте града, варварите понесли огромни загуби, до голяма степен заради намесата на Дризт До'Урден. След тежкото поражение редиците им оредели значително и с бързо приближаващата зима още мнозина изглеждали обречени на сигурна смърт, най-вече децата и старците — в племената просто не били останали достатъчно ловци, които да осигурят прехрана за всички.

Ала през цялата зима, докато следвали стадата на северните елени на запад, варварите откривали непокътнатите тела на наскоро убити сърни — повалени чисто и оставени за тях. Ревик и доста от по-възрастните мъже били убедени, че това е дело на Дризт До'Урден, мрачния елф, който се бе бил срещу тях, за да защити Десетте града.

Ревик и до днес помнеше благородната постъпка на скиталеца, помнеха я и мнозина от по-старите варвари.

— Добра среща и на теб — отвърна Киерстаад. — Хубаво е, че отново си тук.

— Не всички мислят така — отбеляза Дризт.

Младежът махна с ръка и уклончиво сви рамене:

— Сигурен съм, че Бруенор не е на себе си от щастие, че отново те вижда.

— Мен и Кати-Бри — добави елфът. — Тя също се завърна в Долината.

Киерстаад само кимна, макар че явно искаше да каже нещо по-дълбоко и значимо от баналните забележки, които си разменяха сега. През цялото време обаче поглеждаше през рамо, към отдалечаващия се Берктгар. Раздвоението му бе очевидно.

Най-сетне въздъхна дълбоко и погледна елфа право в очите, разрешил вътрешната си битка:

— Мнозина помнят истината за Дризт До'Урден — простичко рече той.

— И за Бруенор Бойния чук?

Младежът кимна:

— Берктгар си заслужи водачеството, ала не всички са съгласни с всяка негова дума.

— Да се надяваме тогава, че и Берктгар скоро ще си спомни истината — отвърна елфът.

Киерстаад отново погледна през рамо и видя, че едрият мъж се е спрял и го наблюдава. Явно бе какво се очаква от него и като кимна на Дризт, той се затича към вожда си, без да каже нито дума повече.

Скиталецът дълго време остана на местото си, загледан след тях, мислейки си за начина, по който младежът се бе подчинил на Берктгар, въпреки че не бе съгласен с него за толкова много неща. Но какво трябваше да стори той? Беше имал намерение да се върне в лагера на варварите, за да поговори с Ревик, ала сега това му се струваше ненужно и дори опасно.

Сега, когато Берктгар бе начело на племето.

* * *

Докато Дризт отиваше на север, по следите на Киерстаад и Берктгар, един друг пътешественик се бе насочил на юг от Грамадата на Келвин. Превита под тежестта на претъпканата си раница, Стъмпет Рейкингклоу крачеше напред, а очите ѝ бяха приковани в една-единствена точка — назъбените върхове на Гръбнака на света.

Втъкнат в една халка на колана ѝ, Креншинибон мълчаливо се наслаждаваше на случващото се. Колко нощи бе влизал в сънищата ѝ! Разбира се, този път бе действал много по-предпазливо от обикновено — властният отломък с основание се боеше от сегашната си господарка, която бе не просто джудже, но и жрица на добро божество. Все пак, с течение на времето, Креншинибон бе преодолял съпротивата ѝ и постепенно я бе убедил, че онова, което ѝ предлага, не е самонадеяна дързост, а предизвикателство, с което тя може да се справи.

И така, преди един ден Стъмпет най-сетне се бе решила и бе поела на юг, с оръжие в ръка, готова да се справи с всяко чудовище, осмелило се да я нападне, и с всяка планина, изпречила се на пътя ѝ.

Все още обаче бе далече от планините — намираше се едва на половината път от Езерото на алените води, най-южното от трите езера на Долината. Креншинибон бе решил да се спотайва — в крайна сметка той бе дело на векове и няколко дни повече или по-малко не бяха от особено значение. Щом стигнеха в планината, той щеше да се погрижи да си намери по-добър съюзник.

Ала тогава, най-неочаквано, кристалният отломък усети нечие присъствие, могъщо и добре познато.

Танари.

Стъмпет спря миг по-късно и в погледа, който му хвърли, ясно личеше изненада. Та той пулсираше, досущ като някое живо същество. Не ѝ трябваше много време, за да осъзнае, че тези вибрации не са нищо друго, освен зов, насочен неизвестно към кого.

— Какво има? — попита тя на глас и вдигна магическия предмет към очите си. — Какво си намислил?

Жрицата все още се взираше с любопитство в сърцевината на кристала, когато яносиният хоризонт изведнъж помрачня, затулен от огромен черен облак, който бързо се носеше към нея, дочул призива на Креншинибон. Най-сетне Стъмпет сви рамене и втъкна отломъка в колана си. После вдигна поглед.

Твърде късно.

Ерту врхлетя като ураган и я повали, още преди тя да успее да вдигне оръжие. Всичко свърши само за няколко секунди и Креншинибон се озова в ръцете на балора, един съюз, желан и от двамата.

Замаяна и недоумяваща, Стъмпет се надигна на лакти и погледна към демона. Оръжието, избито от ръката ѝ още в първия миг на нападението, лежеше далече от нея и тя се помъчи да призове своя бог. Само че Ерту нямаше намерение да допусне подобно нещо. Мощен ритник я запрати на няколко метра и звярът пристъпи към нея, готвейки се да я разкъса на парчета.

Ала Креншинибон го спря. Не, магическият предмет нямаше нищо против свирепата физическа сила, нито пък хранеше някакво уважение към джуджешката жрица. Но прекрасно осъзнаваше, че врагове като нея могат да им бъдат от полза. Ерту не подозираше нищо за Бруенор Бойния чук и Митрил Хол не бе чувал, че преди време джуджетата си бяха тръгнали от Долината, още по-малко пък знаеше, че пак са се завърнали. Ала едно му бе добре известно — някога Дризт До'Урден бе имал нещо общо с джуджетата от Долината на мразовития вятър. Ако елфът се намираше из тези земи, или някога се завърнеше тук, той най-вероятно отново щеше да потърси дружбата им. А жрицата, която лежеше в краката му сега, очевидно принадлежеше към техния род.

Демонът се приведе над нея и могъщото му присъствие изпълни сякаш целия свят, пречейки ѝ да се съсредоточи достатъчно, за да направи някоя магия или дори да си вземе оръжието. Балорът протегна ръка и на средния му пръст тя видя да проблясва пръстен, украсен с моравочерен камък. Оранжеви пламъци лумнаха в злите очи на Ерту и той поде заклинателен напев на гърления език на Бездната.

Мощен ален лъч изригна от сърцевината на пръстена и обгърна беззащитната жрица.

Изведнъж Стъмпет почувства, че нещо се променя. Вече не гледаше нагоре към демона, а надолу, към собственото си тяло, проснато в краката му! Чу грозния смях на Ерту, усети безмълвното одобрение на отломъка, после ужасено, но безпомощно видя как тялото ѝ се надига от земята и започва да събира пръснатите ѝ вещи.

След това замаяно, с мъка движейки схванатите си крака, се обърна и пое на север.

Душата на Стъмпет обаче, остана заключена в скъпоценния камък, заслушана в доволния кикот на демона, докато злият отломък изпращаше мисловните си вълни към новия си съюзник.

* * *

Същата нощ петимата приятели се изкачиха до възвишението на Бруенор и приседнаха под звездното небе. И Риджис, и Бруенор, усещаха безпокойството на елфа и младата жена — очевидно бе, че нещо ги тревожи.

— Е, добре де! Изплюйте камъчето най-сетне! — обади се джуджето, когато усети, че повече не може да издържа многозначителните погледи, които двамата си разменяха.

Кати-Бри се разсмя — наблюдателната забележка на баща ѝ донякъде бе разпръснала напрежението. Двамата с Дризт наистина не бяха повикали приятелите си тук, само за да се любуват на луната и звездите. След дълги обсъждания скиталецът най-сетне се бе съгласил, че не е справедливо да държат Бруенор и Риджис в неведение за същинската причина, довела ги в Долината.

Без никакви предисловия и увъртания, Дризт разказа всичко, случило им се през последните няколко седмици — за нападението над Дюдермонт в Града на бездънните води, за пътуването до Каеруич, за престоя им в Карадуун и за Кадърли, който им бе помогнал да стигнат в Лускан само за една нощ. Не пропусна нищо, дори откъслечните редове, които помнеше от стиховете на сляпата вещица, както и предположението им, че Знафейн е попаднал в плен на Ерту, могъщия танари.

Кати-Бри се обаждаше честичко, най-вече за да увери баща си, че решението да се върнат в Долината се дължи до голяма степен на факта, че за тях домът е там, където се намират той и Риджис.

Когато Дризт свърши, настана тишина. Всички погледи се отправиха към Бруенор, сякаш очакваха не отговор, а присъда.

— Да му се не види, елфе! — изръмжа най-сетне джуджето. — Само неприятности носиш! Ама пък без теб сигурно щеше да ни е

страшно скучно!

Кратък, напрегнат смях последва думите му, след това приятелите се обърнаха към Риджис, за да чуят какво мисли той за всичко това.

— Наистина трябва да си намеря и други приятели! — въздъхна той дълбоко, ала както гневът на Бруенор, така и неговото отчаяние бяха само привидни.

Ревът на Гуенивар отекна в нощта.

Те отново бяха заедно, готови да се изправят срещу всяка опасност, изпречила се на пътя им.

Никой от тях не познаваше истинския ужас, причиняван от Ерту, нито пък подозираше, че Креншинибон вече бе попаднал в ръцете му.

ГЛАВА 23

КРИШАЛ ТИРИТ

Едва доловим шепот раздвижи въздуха, а облак непрогледен черен мрак закри нощното небе, когато страховитият демон полетя на север — над трите езера, над Грамадата на Келвин, над откритата тундра и лагера на варварите. Ерту възнамеряваше да се установи в самия край на Долината, ала когато стигна там, до брега на Морето на неспирния лед, най-неочаквано откри по-подходящо и безрадостно място. Рожба на огнената Бездна, балорът не обичаше снега и леда, ала видът на гигантските айсберги — същинска планинска верига, заобиколена от полузамръзнали и лесно защитими водни площи, досущ крепостни ровове — криеха в себе си възможности, на които той не можеше да устои.

Няколко размаха на крилата и демонът кацна върху най-близкия айсберг. После се взря в мрака, използвайки първо обикновеното, а след това и инфрачервеното си зрение. Както и очакваше, единственото, което видя, бе непрогледна тъма, ледена и мъртвешка.

Накани се да полети навътре в морето, ала усети как Креншинибон му нашепва да потърси по-настойчиво.

Въпреки че не вярваше да открие нещо, Ерту го послуша и продължи да се оглежда. Убеди се, че магическият предмет не бърка миг по-късно, когато от една пещера на около стотина метра от него забеляза да струи топъл въздух. Разстоянието бе прекалено голямо, за да види какво се спотайва там и той предпазливо се приближи, докато не различи група живи, топлокръвни същества, скупчени в кръг.

Някой по-опитен пътешественик, прекарал повече време в Долината, би предположил, че става въпрос за тюлени или някакви други морски животни, ала балорът не знаеше нищо за обитателите на Севера, затова продължи да се промъква потайно.

Оказаха се човекоподобни същества с дълги ръце и масивни глави. В началото Ерту помисли, че са наметнати с кожи, но когато дойде по-близо установи, че не носят никакви дрехи, тъй като имат

свои собствени рунтави, бели кожуси, лъщящи от защитния слой мазнина, който ги покриваше.

— Първите войници от бъдещата ти армия — безмълвно се обади Креншинибон, жаден за власт както винаги.

Ерту поспря и се замисли над думите му. Та той нямаше намерение да събира войска, не и тук, наред тази пустош. Смяташе да остане в Долината на мразовития вятър само за малко, докато не разбере дали Дризт До'Урден е наблизо. В случай че изменникът наистина бе в Долината, демонът щеше да се разправи с него и да се насочи към някоя по-гостоприемна (и със сигурност по-гъсто населена) земя.

Креншинибон обаче не се отказа и постепенно Ерту започна да вижда предложението му в по-благоприятна светлина. Май наистина не би било толкова зле да пороби някои от обитателите на това място — защо пък да не укрепи позициите си, като се запаси с войници, които лесно може да си позволи да загуби.

Доволен, демонът се изсмя злобно и прошепна няколко думи — заклинание, което щеше да му даде възможност да разговаря с непознатите същества на собствения им гърлен, наподобяващ грухтене, език... ако, разбира се, грубите звуци, които те издаваха, можеха да се нарекат така. Използвайки магическите си способности, балорът изчезна, само за да се появи отново миг по-късно, този път покачен на един склон над главите им, откъдето можеше да ги огледа по-добре. Под него трябва да се бяха събрали около четиридесетина от едрите създания. Те всички имаха рошава, бяла козина, големи глави и почти никакви чела. Изглеждаха доста яки и непрекъснато се бутаха един друг, мъчейки се да се докопат до центъра на кръга, където, досети се Ерту, трябва да бе най-топлото място.

— Твои са! — заяви Креншинибон и демонът, който сам усещаше невероятната сила на отломъка, нямаше как да не се съгласи с него.

Без да се колебае повече, той се изправи в целия си внушителен ръст и проговори на скупчените в подножието на склона твари, обявявайки се за техен бог.

В лагера настана хаос, създанията хукнаха да бягат, блъскаха се едно в друго, падаха и пак ставаха. Ерту се спусна сред тях и когато те

се отдръпнаха уплашено, той се обгради с ниски пламъци, които не ги допускаха да се доближат.

После вдигна меча си и им заповяда да коленичат.

Вместо да се подчинят, косматите създания избутаха напред един от другарите си, най-едрия измежду тях.

Предизвикателството беше повече от очевидно. Грамадното същество измуча заплашително, ала това бе и единственият звук, който успя да издаде, преди другото оръжие на демона — жесток, многоглав бич да се увие около глезените му. Леко подръпване и то се озова по гръб, притегляно бавно, но неумолимо към пламъците около демона.

Ерту обаче не го уби. Когато огъня обгърна тялото на жертвата му, той изчака няколко секунди, докато съществото се разпищя от болка, после го запрати обратно към другарите му, където то остана да лежи, скимтейки приглушено.

— Ерту! — заяви балорът и гръмовният му глас накара уплашените създания да направят още една крачка назад.

Уплашени, ала не и пречупени, осъзна демонът и реши да опита нещо друго. Не му беше трудно да прозре елементарния им, дивашки начин на мислене, по-елементарен дори от този на гоблините, с които бе свикнал да си има вземане-даване.

— Ужаси ги, а след това ги възнагради — долетя мисловният съвет на Креншинибон, ала Ерту нямаше нужда от него, тъй като вече правеше именно това.

Първата част от задачата беше свършена, сега оставаше наградата. С мощен рев той се издигна над айсберга и потъна в нощта. Докато се отдалечаваше, чу сумтенето и шепота на косматите същества и се засмя, представяйки си израженията им, когато видеха наградата си.

Не му се наложи да лети дълго, за да я открие — много скоро в черната вода под себе си зърна гигантска перка.

Това бе косатка, макар за могъщия демон да не бе нищо повече от голяма риба, месо, което да подхвърли на бъдещите си слуги. С меч в едната ръка и кристалния отломък в другата, той се спусна надолу. Страховитото оръжие потъна дълбоко в тялото на кита, ала още по-жестока бе атаката на Креншинибон, който за първи път от толкова години насам, най-сетне имаше възможност да пусне на свобода заключеното си могъщество — струя искрящ бял огън, който раздра

плътта на обреченото същество с лекотата, с която факлата озарява нощното небе.

Няколко минути по-късно Ерту се върна в лагера на косматите човекоподобни, влачейки убитата косатка след себе си. Хвърли гигантската плячка в краката на изумените създания и отново се обяви за техен бог.

Диваците се нахвърлиха върху месото, започнаха да свличат големи късове с грубите си брадви, да гълтат суровата плът и да пият още топлата кръв — наистина отвратителна гледка.

Точно такава, каквато Ерту харесваше.

Само за няколко часа балорът и новите му слуги откриха подходящ айсберг, който да използват за своя крепост. Тогава демонът отново прибегна до силата на Креншинибон и косматите същества, които бездруго вече го боготворяха, започнаха да подскачат около него, да крещят името му и да се търкалят в краката му.

Защото най-впечатляващото умение на отломъка бе способността му да издига свое съвършено точно копие, увеличено хилядократно — гигантска кристална кула, наречена Кришал Тирит. По нареждане на Ерту слугите му обиколиха кулата от всички страни, мъчейки се да открият входа ѝ, но така и не видяха нищо — той бе напълно незабележим за обитателите на Материалната равнина.

Когато се позабавлява достатъчно, демонът влезе в Кришал Тирит и побърза да отвори междупространствен портал към Бездната. Миг по-късно Бизматек се озова в кулата, повел окаения пленник със себе си.

— Добре дошъл в новото ми владение — изсмя се балорът в лицето на безпомощната си жертва. — Сигурен съм, че тук ще ти хареса.

После многоглавият му камшик заплющя свиреп, докато злощастникът не се строполи в безсъзнание.

Бизматек възторжено изрева — веселбата едва сега започваше!

През следващите няколко дни злите същества се заловиха със задачата да се укрепят възможно най-добре, водейки нови и нови слуги: по-нисши демони, стадо мани, а Ерту дори се зае да привлече на своя страна истински танари — шесторъка марилит.

Ала при цялата тази работа балорът нито за миг не забравяше каква е истинската му цел тук нито за миг не оставяше опиянението от

абсолютната власт да го отклони от същинската му, по-незначителна задача. Върху една от стените на второто ниво на кулата имаше магическо огледало, което Ерту често използваше, за да разбере какво се случва в Долината. Каква бе радостта му, когато един ден зърна в него омразния изменник! Дризт До'Урден наистина бе тук!

Пленникът, който винаги бе при него, също видя образа на скиталеца, заедно с една млада жена, рижобрадо джудже и пълничък полуръст, и изражението му изведнъж се промени, а очите му — за първи път от толкова много години — се проявиха.

Мъничкото зрънце надежда, покълнало в гърдите му при тази гледка, бе попарено миг по-късно от злия смях на Ерту:

— О, да! Наистина ще ми бъдеш от огромна полза! С твоя помощ ще примамя елфа тук и ще го погубя пред очите ти, а след това ще сложа край и на твоя жалък живот. Това е съдбата ти — няма как да избягаш от нея!

И той отново вдигна камшика си.

— А и ти — добави Ерту малко по-късно, когато пленникът му лежеше на земята, пребит до безсъзнание. — Ти също ще ми бъдеш много полезна... или поне тялото ти!

Окована в сърцевината на пръстена, Стъмпет чу всяка дума, ала безпомощният ѝ дух бе прекалено далече, заключен наскреж безбрежна, сива пустош, откъдето дори нейният бог не можеше да чуе виковете ѝ за помощ.

* * *

Напълно слисани, Дризт, Бруенор и останалите безпомощно гледаха как Стъмпет се завръща в мините с ужасяващо празно изражение. Без да забележи никого, тя отиде до приемната зала на горното ниво и безучастно застана на място, вперила немиждащ поглед пред себе си.

— Душата ѝ си е отишла — предположи Кати-Бри и приятелите ѝ, след като опитаха всичко, за да извадят жрицата от необикновения ѝ унес (включително и като я зашлеват през лицето), бяха принудени да се съгласят с нея.

Дризт прекара дълго време пред замаяната Стъмпет, мъчейки се да привлече вниманието ѝ. Бруенор отпрати почти всички, оставяйки само най-близките си другари (а по ирония на съдбата никой от тях не бе от неговата раса).

Без да знае какво да прави, скиталецът помоли Риджис да му даде рубинения си медальон, което полуръстът стори на драго сърце. Както винаги, когато го видеше, елфът и този път прекара няколко секунди, любувайки се на вълшебната плетеница от светлинки, която можеше да повлече всеки, загледал се по-дълго в нея, в омагьосващите глъбини на камъка. После вдигна могъщия предмет, разлюля го пред лицето на жрицата и ѝ заговори меко.

Дори и да бе видяла медальона и да бе чула думите на елфа, Стъмпет с нищо не го показва.

Дризт се обърна към приятелите си, сякаш за да признае поражението си, ала изведнъж лицето му се проясни, само за да потъмнее още повече миг по-късно:

— Излизала ли е сама напоследък? — попита той Бруенор.

— И още как! — отвърна джуджето. — Та тя не се спира — я виж таз' раница на гърба ѝ. Тъй както я гледам, пак е катерила някоя планина.

Един бърз поглед към претъпканата раница на Стъмпет потвърди предположението на Бруенор — отвътре се подаваха многобройни пакети с храна, дебели въжета, както и други приспособления за катерене.

— А дали е ходила и до Грамадата на Келвин? — попита Дризт — нещата най-после започваха да си идват по местата.

Досещайки се какво подозира приятелят ѝ, Кати-Бри глухо простена.

— И питаш! — заяви Бруенор. — Та тя нямаше очи за нищо друго от мига, в който стигнахме в Десетте града. И да ти кажа, почти съм сигурен, че съвсем наскоро беше там.

Елфът и младата жена се спогледаха и кимнаха многозначително.

— За какво става дума? — поиска да узнае Риджис.

— Кристалния отломък — отвърна Кати-Бри.

След това не им оставаше нищо друго, освен внимателно да претърсят първо Стъмпет, а после и стаята ѝ. Бруенор дори повика

един от останалите жреци, за да провери помещението за магически вибрации, но и това не помогна.

Не след дълго приятелите оставиха жреца да се опитва да помогне на Стъмпет да дойде на себе си, или поне да се отпусне, а Бруенор нареди на всичките си поданици — двеста усърдни и неуморими джуджета — да търсят кристалния отломък.

Сега можеха само да чакат и да се надяват.

Същата нощ джуджето, което се грижеше за Стъмпет, връхлетя в покоите на Бруенор и разтревожено му съобщи, че жрицата си е тръгнала и се насочва към изхода на мините.

— Не я ли спря? — попита кралят, отърсвайки се от последните останки от съня.

— Пет джуджета я държат, ама тя не се отказва!

Без да губи повече време, Бруенор събуди приятелите си и четиримата се втурнаха към изхода, където Стъмпет все още се бореше да излезе — тръгваше напред, блъскаше се в джуджетата, които ѝ препречваха пътя и упорито започваше отначало.

— Не можем да я изморим, а и да я нараним не искаме — оплака се едно от джуджетата, когато видя краля.

— Ами хванете я тогаз' и не я пускайте! — изръмжа Бруенор.

Дрифт обаче имаше по-добра идея. Всичко това не бе случайно, убеден бе той, без да може да се отърве от мисълта, че по някакъв начин случващото се с жрицата е свързано с неговото завръщане в Долината.

Обърна се към Кати-Бри и по погледа ѝ разбра, че и тя споделя подозренията му.

— Да вървим — прошепна той на Бруенор. — Според мен Стъмпет иска да ни покаже нещо.

Още преди слънцето да се покаже иззад Гръбнака на света, Стъмпет Рейкингклоу излезе от джуджешката долина и се насочи на север през тундрата, следвана от Дрифт, Бруенор, Риджис и Кати-Бри.

Точно както се надяваше Ерту, който ги наблюдаваше от Кришал Тирит.

Едно махване с ръка и образът в магическото огледало избледня и изчезна, а демонът се изкачи до най-високото ниво на кулата, в малката стаичка, където Креншинибон се рееше във въздуха.

Балорът ясно почувства любопитството на магическия предмет, с който вече бе развил силна телепатична връзка. Отломъкът усещаше задоволството му и държеше да узнае причината.

Ерту се изкиска злобно и му изпрати вълна от несвързани образи, възпирайки мисловните му набези.

Изведнъж обаче, почувства мощно нахлуване в съзнанието си, което замалко не изтръгна историята за Стъмпет от устните му. Трябваше да впрегне всичките си сили, за да устои на могъщата воля на отломъка, но дори и така бе прекалено слаб, за да си тръгне от стаичката, а и започваше да усеща, че няма да издържи достатъчно дълго.

— Как смееш... — изсъска той, ала атаката на Креншинибон си остана все така свирепа.

В отговор Ерту продължи да му изпраща поредица от безсмислици — знаеше, че ако отломъкът проникне в съзнанието му този път, той е обречен. Много внимателно демонът посегна към малката кесийка, която висеше от най-долния нокът на кожестите му крила.

Бърз като светкавица, той я разкъса, отвори ковчежето, което лежеше вътре, и извади черния сапфир.

Атаката на Креншинибон стана още по-жестока балорът се олюля.

Ала вече бе постигнал целта си:

— Аз съм господарят! — викна той и протегна анти магическия камък към отломъка.

Последвалата експлозия го запрати към стената и разтърси както кулата, така и целия айсберг из основи.

Когато вдигналият се прах се слегна, от черния сапфир нямаше и следа, с изключение на една миниатюрна, безполезна прашинка, единственото доказателство за съществуването му.

— Никога повече не върши подобни безумства! — долетя телепатичната заповед на Креншинибон, последвана от заплахи за невиджани мъчения, ако случилото се току-що се повтори отново.

Ерту се надигна от пода, изгарящ от гняв и изключително доволен в същото време. Силата на отломъка очевидно бе огромна, след като бе унищожила напълно един толкова могъщ анти магически предмет като сапфира. Ала заповедта, дошла след това, бе значително

по-слаба. Явно бе, че Креншинибон е пострадал, макар и само временно, уверен бе демонът. Да нарани отломъка бе последното, което Ерту искаше, ала явно нямаше как — не трябваше да има никакво съмнение кой е истинският господар!

— Кажи ми! — отново настоя упоритият предмет, ала както гневът му заради сапфира, така и телепатичното му нареждане, беше твърде слабо.

Балорът се разсмя доволно и запрати празното ковчеже срещу него, без обаче да го улучи.

— Аз заповядвам тук, не ти! — заяви той и се изпъчи, при което върховете на рогата му докоснаха върха на кулата. — Ще ти кажа, когато аз реша и колкото аз реша!

Креншинибон, значително отслабнал след съвсем скорошната си среща със сапфира, не бе в състояние да му се противопостави.

Ерту излезе от стаята, смеейки се с глас — беше дал да се разбере кой е господарят! Въпреки това добре осъзнаваше, че трябва много да внимава с Креншинибон и да се постарее да спечели искреното му уважение — отломъкът скоро щеше да възстанови силата си, а той нямаше повече анти магически камъни, с които да го подчини.

Ерту щеше или да се разпорежда, или да работи в равноправно съюзничество. Гордият балор не би приел нищо друго.

СМЪРТНИ ВРАГОВЕ

ЧАСТ ПЕТА

Берктгар беше прав.

Беше прав да отведе хората си обратно в Долината на мразовития вятър и да върне старите им обичаи. Животът в Заселническа твърдина може и да бе по-лесен, а материалните блага, на които се радваха — далече по-многобройни там те имаха сигурен покрив над главите си и храна в изобилие, а съседите им бяха техни съюзници, а не врагове. Ала тук, в откритата тундра, където северните елени препускаха на воля, бе и техният бог. Тук, в тундрата, където бяха погребани предците им, живееше техният дух. В Заселническа твърдина варварите притежаваха повече, ала истински богати можеха да бъдат единствено в Долината на мразовития вятър, защото тук те бяха безсмъртни.

Да, Берктгар постъпи правилно като ги върна обратно, ала Уолфгар също беше прав. Прав бе да обедини племената и да се съюзи с жителите на Десетте града и най-вече с джуджетата. И когато ги поведе към Заселническа твърдина, той пак беше прав, защото се опитваше да им даде по-добър живот, макар по този начин да ги отдалечи прекалено много от същинската им природа, от извечния варварски дух.

„С благородна кръв или с подвиг“ — така се печели водачество в племето и пак така се управлява. С благородна кръв и с мъдростта на

вековете, следвайки онова, което е най-добро за всички. Или с подвиг, с храброст и чиста физическа сила. И Уолфгар, и Берктгар станаха вождове с героични дела. Уолфгар — като победи Смразяващия, а Берктгар — като се нагърби с неговите отговорности след смъртта му. Ала с това всички прилики се изчерпваха, защото Уолфгар ръководеше своя народ така, сякаш предците му винаги са го правили, докато Берктгар продължаваше да управлява със сила. Уолфгар винаги търсеше най-доброто за хората си, разчитайки на тяхната подкрепа... или открито неодобрение, в случай че поемеше в грешна посока.

За разлика от него, между Берктгар и племето не съществува подобно доверие. За него власт значи подчинение, налагане на собствената воля. Да, беше прав като върна хората си в Долината, но това бе решение, което взе сам, без да се допита до тях, без да им даде възможност да изразят подкрепата си.

Затова Берктгар греши и, което е по-лошо, не вижда къде бърка. Та нима завръщането към старите обичаи трябва да бъде пълно и абсолютно? Нима новото трябва да бъде отречено и изцяло отхвърлено, без да се запази доброто от него? Както почти винаги, истината е някъде по средата. Ревик го знае, разбират го и мнозина други, предимно повъзрастните и по-опитни войни. Ала те са безсилни и ще продължат да бъдат безсилни, докато той управлява по същия начин, без увереност в собствените си постъпки и затова — без доверие в поданиците си.

Да, решителното му, дори дръзко поведение несъмнено впечатлява не един и двама от

племето (най-вече сред младите варвари) и те се чувстват силни и смели, готови да полетят.

Към собствената си гибел, боя се.

А колко по-разумно би било, наред със старите си обичаи, племето да запази и съюзничесвата, изковани от Уолфгар. Именно така би постъпил един истински вожд, загрижен не за собствената си власт, а за доброто на народа си.

Берктгар управлява със сила, а не с мъдрост. Водени от него, варварите ще се върнат не само към старите си обичаи, но и към старите си врагове.

Път, неминуемо осеян с болка и страдание.

Дризт До'Урден

ГЛАВА 24

ПЪТЯТ НА СТЬМПЕТ

Дризт, Бруенор, Риджис и Кати-Бри упорито следваха Стьмпет, която унесено крачеше през тундрата, без да спира, часове наред.

— Не виждам как ще издържим, ако продължи тъй цял ден — отбеляза Бруенор и хвърли загрижен поглед към Риджис, който, запъхтян и зачервен до уши, отчаяно се мъчеше да не изостава.

— Защо не повикаш Гуен? — предложи Кати-Бри на скиталеца. — Тя може да я проследи, а след това да ни покаже пътя.

Дризт се замисли над думите ѝ, после поклати глава. Не, Гуенивар най-вероятно щеше да им потрябва за нещо много по-важно от проследяването на Стьмпет и на него никак не му се искаше да изхаби ценното време, което котката можеше да прекара в Материалната равнина, за нещо толкова незначително. Той тъкмо се канеше да предложи друго решение — да обградят жрицата и да я завържат — когато тя внезапно спря и седна на земята.

Четиримата приятели я наобиколиха, уплашени да не ѝ се случи нещо. Дали най-после не бяха достигнали мястото, което Ерту бе избрал? Кати-Бри сложи стрела в тетивата на Таулмарил и огледа ясното обедно небе за следи от демона.

Ала всичко бе спокойно, а небето — съвършено чисто, с изключение на няколко пухкави облачета, носени от неспирния вятър.

* * *

Киерстаад чу баща си и неколцина от по-възрастните варвари да говорят за похода на Дризт и Берктгар, чу и притесненията им, че четиримата приятели може да са в опасност. По-късно същата сутрин Ревик и най-близките му поддръжници напуснаха лагера. Отивали на лов, така казаха, ала съвсем не бе толкова лесно да заблудиш Киерстаад.

Ревик бе тръгнал след Бруенор.

В началото младежът се почувства засегнат, задето баща му не бе споделил с него какво е наmisлил и не му бе предложил да дойде с тях. После обаче си спомни за Берктгар, огромния вожд, който сякаш винаги бе на ръба да избухне, и осъзна, че всичко това вече не му е нужно. Ако Ревик бе донесъл позор за рода на Йорн, то Киерстаад — Киерстаад мъжът, а не Киерстаад момчето! — щеше да възвърне изгубената чест и слава. Берктгар ставаше все по-деспотичен и младежът разбираше, че само истински подвиг можеше да му спечели достатъчно одобрение, за да отправи Предизвикателството. И като че ли вече се досещаше как може да го стори... защото знаеше как го бе сторил неговият герой. А ето че сега именно приятелите на Уолфгар бяха в откритата тундра и май скоро щяха да имат нужда от помощ.

Дошъл бе моментът Киерстаад да се намеси.

Пристигна в джуджешките мини по пладне и незабелязано се промъкна в ниските тунели. Както и предишния път, те бяха почти празни — всички се трудеха, било в рудниците, било в ковачниците. Очевидно работата бе по-важна дори от тревогата за краля. На Киерстаад това се стори странно, ала само докато не осъзна, че привидното безразличие на джуджетата всъщност е израз на уважението им към Бруенор, който и сам можеше да се грижи за себе си, а и неведнъж бе поемал на път заедно със своите верни приятели.

Тъй като вече бе идвал тук веднъж, този път младежът лесно откри покоите на краля и щом почувства успокояващата сила на Щитозъб в ръцете си, той извън всякакво съмнение разбра какво трябва да стори отгук нататък.

Докато Киерстаад успее да се измъкне от мините и от джуджешката долина, следобедът започна да преваля. Бруенор и спътниците му имаха половин ден преднина, Ревик и останалите бяха тръгнали преди почти осем часа, ала Киерстаад не се тревожеше — те най-вероятно вървяха бавно, а той бе млад и силен. И бърз.

* * *

Почивката продължи целия следобед, докато Стъмпет изведнъж скочи на крака и отново пое напред, все така упорито и целенасочено, макар очите ѝ да имаха същия празен, отнесен поглед.

— Внимателен демон, дума да няма! — саркастично подметна Бруенор.

Никой обаче не се усмихна — ако наистина Ерту стоеше зад импровизираната почивка, значи демонът прекрасно знаеше къде се намират те в момента и какво правят.

Тази мисъл сериозно ги обезпокои, ала не след дълго Дризт, който се грижеше за сигурността им, като ту избързваше напред, ту изоставаше след тях, забеляза още нещо тревожно и даде знак на Бруенор да се приближи.

— Следят ни — обясни той.

Опитното джудже не изглеждаше никак учудено. То също бе доловило издйническите признаци — шумолене на птичи крила, ала твърде далече, за да реши, че тяхното минаване е подплашило ятото.

— Варвари? — предположи Бруенор с притеснение в гласа.

Всъщност, въпреки наскорошните си неприятности с Берктгар и хората му, джуджето се надяваше това наистина да са те. Така поне щеше да знае с кого си има работа!

— Който и да е, със сигурност добре познава тундрата — подплаши само няколко птици и нито един елен или друго голямо животно. Гоблините не могат да се движат толкова безшумно, а снежните хора не преследват, а нападат от засада.

— Значи са човеци — отвърна Бруенор. — А единствените човеци, които познават тундрата толкова добре, са варварите.

Дризт нямаше как да не се съгласи и докато джуджето се връщаше при останалите, за да им каже какво подозират, той отново се отдалечи, за да провери за спотаени врагове. Що се отнасяше до неизвестните преследвачи, приятелите не можеха да направят почти нищо — местността бе прекалено открита и равна, за да могат да се скрият, където и да било. Пък и ако това наистина бяха варварите, те най-вероятно ги наблюдаваха повече от любопитство, отколкото с лоши намерения — ако четиримата се изправеха срещу тях в този момент, означаваше, че сами и без никаква нужда си навличат неприятности.

И така, те продължиха напред. Вървяха още дълго, до късно през нощта, докато Стъмпет не спря и не легна направо на коравата, студена земя. Приятелите веднага се заеха за работа и този път се погрижиха да си направят истински бивак. Добре разбираха, че почивката им ще

продължи поне няколко часа, а нощите ставаха студени — краткото лято вече отминаваше и зимата настъпваше с бързи крачки, което се усещаше особено силно в бързо нарастващите нощи. Кати-Бри се погрижи да завие Стъмпет с топло одеяло, но жрицата сякаш не усети нищо.

След около час Кати-Бри наруши тишината:

— Дризт? — прошепна тя, ала още щом проговори разбра, че макар да седи напълно неподвижно и със затворени очи, елфът изобщо не спи, а е нащрек и не е пропуснал да забележи малката, подобна на птица фигурка, която бе прелетяла над лагера. Навярно бе просто сова — по тези земи имаше доста сови, макар обитателите на Долината рядко да ги виждаха.

Да, навярно бе просто сова... ала приятелите трябваше да подозират най-лошото.

Тихото, едва доловимо прошумоляване долетя отново, откъм север и една сянка, по-черна от тъмната нощ, премина над главите им.

Бърз като мълния, скиталецът скочи на крака и извади двата си ятагана. Неизвестното същество реагира светкавично и се издигна извън обсега на двете остриета...

... ала не и извън този на Таулмарил.

Сребро перата стрела проряза нощта и спря непознатото създание, преди то да успее да избяга. Ярки, разноцветни искри осветиха небето и Дризт най-после различи нашественика — малък зъл дух, който се преметна няколко пъти, преди да тупне на земята, по-скоро замаян, отколкото ранен. Щом падна, дребното създание се претърколи, седна за миг, после скочи и размаха прилеповите си крила, издигайки се във въздуха, преди елфът да успее да се приближи достатъчно.

Междувременно Риджис бе успял да запали един фенер и на неговата светлина Бруенор и Дризт заобиколиха злото духче, докато Кати-Бри го държеше на мушка с лъка си.

— Господарят ме предупреди, че ще постъпиш точно така! — изцвърча дребното същество. — Но Ерту ме защитава!

— Обаче те свалих на земята, нали? — отвърна младата жена.

— Защо си тук, Друзил? — намеси се Дризт, разпознавайки малкия дух, когото Кадърли бе призовал във „Възвисяване на вярата“.

— Познаваш ли таз' твар? — учуди се Бруенор.

Елфът кимна, но не отвърна нищо, насочил цялото си внимание към неканения посетител.

— На Ерту никак не му хареса, че именно аз дадох онази информация на Кадърли — сопна се злото същество. — И сега ме използва.

— Горкичкият Друзил! — саркастично подхвърли Дризт. — Тежка съдба ти се е паднала!

— Спести ми подигравките — изръмжа дребното създание. — На мен истински ми харесва да работя с Ерту. А когато господарят ми свърши с теб, ще отидем да навестим Кадърли. Току-виж, Ерту превърнал глупавата му катедрала в своя крепост.

Друзил очевидно се наслаждаваше на заплахите си, ала скиталецът едва се сдържаше да не се разсмее. Та нали с очите си бе видял храма на Кадърли с неговата невероятна сила и чистота! Колкото и могъщ да бе Ерту, колкото и слуги да доведеше със себе си, той никога нямаше да успее да надвие свещеника, не и в катедралата на Денеир, това свято и добро място.

— Значи признаваш, че Ерту стои зад този поход и нейното състояние? — обади се Кати-Бри и посочи Стъмпет, но Друзил дори не я погледна.

— Безумецо! — рече той в лицето на Дризт. — Да не мислиш, че господарят ми се интересува от жалките твари, населяващи тази отвратителна пустош? Ха! Та той е тук само заради теб, Дризт До'Урден, за да те накара да си платиш за неприятностите, които си му причинил!

Инстинктивно, елфът направи крачка към злото същество Кати-Бри вдигна Таулмарил, а Бруенор — брадвата си.

Дризт обаче бързо се успокои и даде знак на приятелите си да не правят нищо — Друзил можеше да им даде още информация.

— Ерту ти предлага сделка, изменнико — обърна се злият дух към скиталеца. — Душата ти, в замяна на душата на изтезавания и на джуджешката жрица.

Начинът, по който Друзил бе нарекъл Закнафейн, накара скиталеца да потръпне от болка и за миг той бе готов да приеме предложението на демона. Дълбоко замислен, той сведе глава и отпусна оръжията си. Готов бе да се жертва — както за баща си, така и за Стъмпет. Та нима можеше да постъпи другояче!

Но щяха ли Закнафейн и Стъмпет да одобрят избора му? Не, прекрасно осъзнаваше елфът, никой от тях не би искал да се спаси, ако цената за това бе неговата душа никой от тях не би могъл да живее с мисълта, че той се е пожертвал заради тях.

Веднъж взел решение, Дризт действа светкавично и преди злият дух да успее да реагира, Сиянието потъна дълбоко в едно от крилата му, докато леденият ятаган, изкован, за да се бори със създания на огъня като него, одраска гърдите му и бързо започна да изпива жизнената му енергия.

Друзил успя да се отдръпне, преди острието да го бе наранило по-сериозно и поиска да каже нещо, един последен опит да се спаси. Само че стрелата на Кати-Бри още в началото бе изгорила магическата защита, която Ерту му бе дал, и вторият изстрел на Таулмарил го събори безчувствен на земята.

Дризт се озова над него само за миг и му нанесе жесток удар с двата си ятагана. Злият дух потръпна конвулсивно, после се стопи в облак лютив, черен дим.

— Не правя сделки с обитателите на долните Равнини — обясни скиталецът на притичалия Бруенор, който, макар да бе закъснял за същинската битка, реши да не рискува и стовари брадвата си върху главата на дребното създание, преди то напълно да изчезне.

— И много правилно — съгласи се джуджето.

Не след дълго Риджис вече похъркваше блажено, Кати-Бри също бе заспала дълбоко. Дризт обаче предпочете да остане буден, макар да не очакваше повече неприятности от Ерту през тази нощ. Той тихичко обикаляше лагера, взираше се в тъмния хоризонт и час по час вдигаше поглед към звездното небе, опивайки се от свободата, която лъхаше от всяко кътче на Долината. В този момент, заобиколен от цялата тази красота, скиталецът най-сетне прозря каква бе истинската причина за идването му тук разбра и защо Берктгар и останалите от Заселническа твърдина се бяха завърнали у дома.

— Няма да откриеш кой знае колко чудовища да надничат иззад проклетите звезди — разнесе се дрезгав шепот зад гърба му и когато се обърна, Дризт видя Бруенор да се приближава към него, напълно облечен, с шлем на главата и с брадва в ръце, готов за път.

— Балорите имат крила — напомни му скиталецът, макар и двамата да знаеха, че не врагове търси той в небето.

Джуджето кимна и застана до него. Възцари се тишина всеки от тях се взираше в мрака, безмълвен, потънал в мислите си, сам сред вятъра и звездите. По свъсеното изражение на приятеля си Дризт се досещаше, че нещо му тежи и че Бруенор си има причина да дойде при него, най-вероятно, за да му каже нещо.

— Трябваше да се върна — проговори джуджето най-сетне.

Елфът го погледна и кимна, ала приятелят му все още съзерцаваше нощното небе.

— Гандалуг се грижи за Митрил Хол — продължи Бруенор, а в гласа му се долавяше извинителна нотка. — Те Залите бездруго си му принадлежат по право.

— А пък ти имаш Долината на мразовития вятър — добави Дризт и джуджето най-сетне се обърна, сякаш се канеше да каже още нещо, да се оправдае.

Ала един поглед в дълбоките, лавандулови очи на скиталеца му бе достатъчен, за да разбере, че няма защо да го прави. Елфът го разбираше, разбираше и постъпките му. Почувствал бе, че трябва да се върне и го бе сторил. Дризт не се нуждаеше от повече обяснения.

Двамата прекараха остатъка от нощта един до друг, смълчани, загледани в хилядите звезди, докато зората не изтри тази величествена гледка от небето, или по-скоро не я замени с нещо не по-малко прекрасно. Не след дълго Стъмпет отново беше на крака, с все същото замаяно изражение и празен поглед. Дризт и Бруенор събудиха другите двама и отново поеха на път, неизвестно накъде.

ГЛАВА 25

КЪМ АЙСБЕРГИТЕ

Отвъд едно неголямо възвишение приятелите съзряха големите ледени късове, които се поклащаха в тъмните води на Морето на неспирния лед. Логиката им нашепваше, че приближават целта си, ала и четиримата се бояха, че Стъмпет няма да спре, а ще продължи напред, рискувайки живота си сред нестабилните айсберги. Те всички знаеха на какво е способен Креншинибон, знаеха, че едно от имената му бе Кришал Тирит, което в превод от елфически означаваше „кристална кула“, но макар възвишението да закриваше хоризонта, бяха сигурни, че ако кулата наистина бе някъде в морето, вече трябваше да са я видели.

Без да забелязва нищо около себе си, Стъмпет упорито крачеше напред и първа се изкачи до върха на хълма. Четиримата се втурнаха след нея, но едва я бяха настигнали, когато отгоре им се посипа град от вледенени, снежни топки.

Дрифт реагира незабавно, отбивайки тежките снаряди с двата си ятагана. Риджис и Кати-Бри се хвърлиха по очи на земята, ала двете джуджета и най-вече Стъмпет, която дори не бе забавила крачка, бяха лошо уцелени. Кървави мехури се надигнаха по лицето на жрицата, но тя не спря, въпреки че на няколко пъти се олюля под силата на ударите.

Когато се съвзе от изненадата, Кати-Бри се хвърли напред, дръпна Стъмпет за глезените и я повали на земята, след което се хвърли отгоре ѝ, за да я защити от сипещите се ледени късове.

Изведнъж канонадата спря, така неочаквано, както бе започнала.

В това време Дрифт бе успял да извади ониксовата статуетка и едва бе успял да повика Гуенивар, когато най-сетне и той, и останалите трима забелязаха врага. Но какви ли бяха непознатите същества? Досуц като призраци, двукраките, едри създания, покрити с рошава, бяла козина, изскочиха измежду айсбергите и се втурнаха по сушата с такава лекота, сякаш бяха част от самата земя.

— И аз да бях толкоз' грозен, сигурно щях да съм зъл кат' вас! — промърмори Бруенор, докато отиваше при елфа, за да решат какво да

правят оттук нататък.

— Че ти да не би да не си — обади се Риджис, без да се надига от земята.

Дризт и Бруенор обаче нямаха време, нито настроение да му отвърнат както подобава — откъм заледеното море продължаваха да прииждат нови и нови врагове. Четиридесет, петдесет, шестдесет, косматите чудовища като че ли нямаха край.

— Чини ми се, че ще трябва да се махаме оттук — отбеляза джуджето и макар това предложение никак да не му се нравеше, скиталецът нямаше как да не се съгласи с него.

Наистина, той и останалите бяха сериозен противник, а и неведнъж се бяха изправяли срещу много по-могъщи неприятели, ала този път насреща си имаха поне стотина от непознатите създания. А те, по всичко личеше, съвсем не бяха глупави — приближаваха се предпазливо, с очевидното намерение да ги обградят.

В този миг Гуенивар се материализира до господаря си, готова да помогне с каквото може.

— Дали пък няма да успеем да ги подплашим? — прошепна Дризт на Бруенор и само с една дума изпрати пантерата срещу настъпващия враг.

Дъжд от ледени топки посрещна силното животно и дори онези от чудовищата, които се намираха точно на пътя му, не отстъпиха, нито се отдръпнаха встрани. Две от тях бяха погребани под тристакилограмовото тяло на котката, ала останалите се нахвърлиха отгоре ѝ с тежките си тояги и много скоро Гуенивар бе принудена да се върне обратно.

Междувременно Кати-Бри се бе изправила (при което Стъмпет побърза да се възползва от свободата си и се опита да продължи напред, докато Риджис не я дръпна за глезените и отново не я събори на земята) и сега вдигна Таулмарил, запращайки първата си стрела между широко разтворените крака на едно от чудовищата вляво от нея. Състрадателната млада жена искаше само да ги стресне и бе истински изненадана от яростния им отпор. Съществото, което бе взела на мушка, дори не трепна, когато стрелата изсвистя под него, сякаш изобщо не се интересуваше дали ще живее или ще умре. После то и още двадесетина от другарите му отговориха с нов дъжд от тежки парчета лед.

Кати-Бри светкавично се хвърли на земята и се претърколи в страни, ала въпреки това бе улучена на няколко места, като един от късовете я удари в слепоочието и едва не я повали в безсъзнание. Все пак тя успя да се изправи и да изтича при Дризт, Бруенор и присъединилата се към тях Гуенивар.

— Струва ми се, че пътят ни току-що смени посоката си — отбеляза тя, разтривайки натъртеното си чело.

— Истинският войн знае кога да отстъпи — съгласи се елфът, ала погледът му продължаваше да се стрелка към мрачните води, търсейки следа от Кришал Тирит или Ерту.

— Някой ще бъде ли така добър да го обясни и на проклетото джудже! — отчаяно се провикна Риджис, стиснал с две ръце един от краката на Стъмпет.

Приятелите му се обърнаха към него и с изумление видяха как жрицата упорито се дърпа напред, влачейки безпомощния полуръст след себе си.

През цялото това време създанията продължаваха да прииждат, понесли тежки ледени късове — очевидно се готвеха за нова канонада, която този път вероятно щеше да бъде съпроводена от яростна атака.

Трябваше да се махнат оттук, ала не разполагаха с достатъчно време, за да влачат съпротивляващата се Стъмпет със себе си. А ако не дойдеше с тях, тя със сигурност беше обречена.

* * *

— Ти си ги изпратил! — обвинително кресна Ерту на кристалния отломък.

С помощта на магическото огледало бе видял как таерите — неговите слуги! — препречиха пътя на Дризт До'Урден... последното нещо, което могъщият балор желаше.

— Признай си! — изрева демонът.

— Поемаш прекалено големи рискове с онзи елф! — долетя в отговор телепатичното предупреждение на Креншинибон. — Не мога да го позволя.

— Таерите са мои слуги! — викна Ерту.

Той, разбира се, знаеше, че няма нужда да изрича каквото и да било на глас, тъй като отломъкът с лекота чете мислите му, ала изпитваше нужда да чуе собствените си викове, да излее гнева си по някакъв начин.

— Всъщност това няма значение — реши той миг по-късно. — Дризт До'Урден е опасен враг. Той и приятелите му ще отблъснат косматите твари. Планът ти няма да успее!

— Таерите са просто оръдие в ръцете ни — самоуверено отвърна Креншинибон. — Те ми се подчиняват безрезервно и по-скоро ще умрат, отколкото да се откажат. С Дризт До'Урден е свършено.

Балорът нямаше как да не му повярва. Въпреки че бе загубил част от силата си след сблъсъка с анти магическия сапфир, отломъкът все още бе достатъчно могъщ, за да наложи волята си на глупавите таери. А и те — повече от сто на брой — наистина бяха прекалено силни и прекалено многобройни, за да могат скиталецът и приятелите му да ги победят. Да, все още можеха да избягат, ако не друг, то поне бързоногият елф, ала Стъмпет бе обречена... Бруенор Бойния чук и пухкавият полуръст също бяха загубени.

За миг Ерту се поколеба дали да не излети от кулата или да използва магическите си умения, за да отиде на брега и собственоръчно да се разправи с омразния изменник.

Ала щом прочете мислите му, Креншинибон начаса изтри образа на брега от възшебното огледало, за да му попречи да се телепортира там. Разбира се, балорът все още можеше да отиде с летене (въпреки че не знаеше къде точно е битката, той можеше да предположи откъде ще се опита да мине Стъмпет), ала добре разбираше, че докато стигне, Дризт До'Урден най-вероятно отдавна ще е мъртъв.

Разкъсван от люта ярост, той отново се обърна към отломъка, който се опита да го успокои с примамливи обещания за още по-голяма власт и слава.

Ала при цялото си могъщество, магическият предмет не осъзнаваше колко дълбока бе омразата на демона не разбираше, че основната причина за идването му в Материалната равнина бе не друго, а разплатата с ненавистния Дризт До'Урден.

Безсилен и объркан, Ерту изскочи от стаята.

— Не можем да изоставим Стъмпет — рече Кати-Бри и Дризт и Бруенор нямаше как да не се съгласят.

— Стреляй на месо — посъветва я скиталецът. — Стреляй, за да убиваш, а не просто да ги сплашиш.

Още преди да довърши, отгоре им се посипа нов порой от тежки парчета лед. Горката Стъмпет бе улучена неведнъж, Риджис пък бе ударен в главата толкова лошо, че неволно изпусна крака ѝ и тя пак тръгна напред, докато следващите три снаряда не я повалиха в безсъзнание.

Кати-Бри уби две от чудовищата с лъка, после се втурна след Дризт, Бруенор и Гуенивар, които бяха обградили Риджис и Стъмпет, за да ги предпазят.

В това време таерите, останали без повече ледени топки, бързо се приближаваха, без страх, размахали дебели сопи и с грозни викове на уста.

— Ха! — изсумтя Бруенор. — Че проклетите гадини били едва стотина!

— А ние — само четирима! — извика Кати-Бри.

— Петима — поправи я полуръстът и мъчително се изправи на крака.

Гуенивар изръмжа, а младата жена стреля отново, убивайки още едно от чудовищата.

— Вземи ме! — долетя телепатичната молба на Казид'еа и след един последен изстрел, Кати-Бри пусна скъпоценния си лък на земята и извади нетърпеливия меч.

Дризт замахна напред, прерязвайки гърлото на най-близкия звяр, после падна на колене и заби Сиянието дълбоко в корема му. В същото време другият му ятаган се стрелна назад, поваляйки следващото чудовище, което се бе насочило към младата жена.

Кати-Бри побърза да се възползва от помощта на приятеля си и с все сила стовари Казид'еа върху главата на раненото същество. То рухна мъртво, а тя светкавично издърпа меча си от строшения му череп, за да посрещне останалите таери, които много скоро щяха да им отрежат пътя за бягство. Дризт също побърза да се изправи на крака,

готов да се бие докрай, макар и четиримата да съзнаваха, че са обречени...

... поне докато съвсем наблизно не проехтя гръмък боен вик:

— Темпос!

С името на своя бог на уста, Ревик и още двадесет и петима войни се врязаха в редиците на косматите чудовища, посичайки с огромните си оръжия всеки, изпречил се на пътя им.

Риджис изпищя от радост, ала млъкна миг по-късно, когато тежката сопа на един от таерите се стовари върху рамото му, запрати го на земята и го остави без дъх от болка. Три от злите създания се надвесиха над него с намерението да го довършат.

В този момент Гуенивар се хвърли отгоре им с извадени нокти и оголени зъби. Докато тя безмилостно дереше отвратителните създания, още един звяр се приближи към падналия полуръст и джуджешката жрица...

... вместо безпомощни жертви обаче, той бе посрещнат от разлютения Бруенор и по-точно — от острата му брадва.

Макар и замаян, Риджис все пак успя да види как джуджето възсяда рухналото чудовище, за да му е по-удобно да го довърши.

Дрифт и Кати-Бри се биеха рамо до рамо — както бяха правили много пъти преди.

Младата жена улови тоягата на един от таерите, докато Казид'еа описа къса дъга и отсече другата ръка на чудовището при рамото. За ужас и изненада на Кати-Бри обаче, косматото същество не отслаби натиска си, сякаш нищо не се бе случило, а много скоро от лявата ѝ страна се зададе още един противник. Борейки се да не охлаби хватката си върху сопата и с Казид'еа от другата страна, младата жена нямаше как да се защити от новодошлия враг.

Въпреки това замахна, този път по-високо, прерязвайки гърлото на първия неприятел. После неволно изпищя и затвори очи — не искаше да гледа как тоягата се стоварва отгоре ѝ.

Дрифт обаче беше по-бърз от чудовището и като проверя Сиянието под Казид'еа, успя да спре връхлитащата сопа... както Кати-Бри се убеди със собствените си очи, когато удар не последва и тя се осмели да ги отвори.

Това ѝ бе напълно достатъчно и макар че елфът веднага се обърна към своите двама противници, младата жена бе получила

цялото време, от което се нуждаеше. С един страховит удар, който отсече главата на първото чудовище, тя се завъртя към втория си нападател и с все сила заби Казид'еа в гърдите му.

Звярът рухна мъртъв, ала мястото му веднага бе заето от нови двама таери.

Купчината трупове и отсечени крайници около Бруенор бързо нарастваше, ала той също понасяше лоши удари, на които отвърщаше с още по-свирепи атаки.

— Шест! — провикна се той, когато бравата му строши ниското чело на поредния звяр, ала се задави по средата на думата, когато един таер с все сила стовари сопата си върху гърба му.

Този път истински го заболя, но сега не бе моментът да се отпуска. С мъка поемайки си дъх, той рязко се обърна и като улови секирата си с две ръце, нанесе страховит удар в крака на чудовището, сякаш сечеше дърво.

Злото същество се олюля, после се преви одве, докато животът бързо го напускаше.

В това време зад Бруенор се разнесе мощен рев, който го изпълни със задоволство — Гуенивар се бе откопчила от неприятелите си и сега пазеше гърба му.

После още един звук огласи тундрата — с гръмък вик в прослава на Темпос, Ревик и другарите му се хвърлиха в битката. Сега вече кръгът около Риджис и Стъмпет бе подсигурен и защитата бе достатъчно здрава, за да може Гуенивар да се хвърли в нападение — огромно, черно кълбо, което се връза в редиците на таерите, сеейки смърт навсякъде, където минеше. Дризт и Кати-Бри преодоляха съпротивата на предната линия на чудовищата и се хвърлиха в ядрото на противника.

Само за няколко минути всички врагове бяха мъртви или ранени прекалено тежко, за да продължат да се бият, въпреки че Креншинибон не спираше мисловната си атака, която надвиваше собствените им желания и инстинкти и ги караше да се нахвърлят с люта ярост срещу неприятеля, дори и да умираха.

Междувременно Стъмпет се бе съвзела достатъчно, за да се надигне и отново да поеме напред.

Макар и застанал на едно коляно, с мъка поемайки си дъх, Дризт я видя и се провикна към Ревик. Варваринът извика на двама от

другарите си и те начаса я уловиха от двете ѝ страни и я повдигнаха от земята. Жрицата дори не опита да се съпротивлява, просто продължи да се взира с празен поглед към хоризонта и да маха с крака, сякаш искаше да тръгне по въздуха.

Усмивките, които елфът и Ревик си размениха, бързо се стопиха при звука на добре познат глас, разнесъл се зад тях.

— Измяна! — ревна Берктгар и войните му — двойно повече от мъжете, които Ревик бе довел със себе си — ги наобиколиха.

— Става все по-забавно и по-забавно! — сухо промърмори Кати-Бри.

— Законите, Ревик! — провикна се исполинът. — Знаеше ги и въпреки това ги престъпи!

— А нима трябваше да оставя Бруенор и приятелите му да загинат? — в гласа на възрастния варварин нямаше и капка страх, само изумление, въпреки че конфликтът, който назряваше между двамата, много скоро можеше да прерасне във физическа саморазправа. — Никога не бих се подчинил на подобен закон! — заяви той и хората му, много от които бяха ранени в битката с таерите, се разшумяха одобрително. — Някои от нас все още помнят доброто, което сме видели от Дризт До'Урден, от Бруенор и Кати-Бри, и от останалите.

— А някои от нас не са забравили войната срещу джуджетата на Бруенор и жителите на Десетте града! — при резкия отговор на Берктгар мъжете му сякаш настръхнаха.

— Сега вече прекали! — прошепна Кати-Бри и преди скиталецът да успее да я спре, тя пристъпи напред и застана пред едрия варварин.

— Държиш се като истински глупак, Берктгар! — заяви тя в лицето му.

Гневни викове последваха думите ѝ, викове, които караха вожда да я зашлеви за дързостта ѝ. Той обаче бе достатъчно разумен, за да не го стори — Кати-Бри не само бе сериозен противник, който съвсем не бе за подценяване (както той лично се бе убедил в злополучния двубой между двамата в Заселническа твърдина), но имаше Дризт и Бруенор зад гърба си, двама войни, срещу които Берктгар изобщо не искаше да се изправя. Ако само я докоснеше с пръст, отлично знаеше той, единственото, което би могло да го спаси от гнева на елфа, бе Бруенор пръв да се добере до него.

— А някога наистина те уважавах — тонът и думите на младата жена хванаха Берктгар неподготвен. — След смъртта на Уолфгар нямаше по-достоеен да заеме мястото му от теб. Нито по храброст, нито по мъдрост. Без теб, с племето щеше да бъде свършено, там, в далечната Заселническа твърдина.

— Където изобщо не ни бе мястото! — вметна Берктгар.

— Така е — съгласи се Кати-Бри и отново думите ѝ го изненадаха и попариха надигащата се в гърдите му ярост. — Добре стори, като върна племето в Долината, при старите обичаи и Темпос. Ала да събудиш старите вражди е глупаво и дори опасно. Спомни си кои са в действителност Дризт До'Урден и баща ми, Берктгар!

— Убийци на моите събратя! — изръмжа варваринът.

— Единствено, когато събратята ти първи идваха с намерението да убиват — отвърна Кати-Бри, без да се колебае. — Та нямаше ли те да бъдат жалки страхливци, ако не защитяха дома и близките си! Нима им се сърдиш, задето се бият по-добре от твоите войни?

Едрият варварин задиша учестено, пулсът му се ускори, гневът нахлу във вените му с нова сила. Дризт, който не го изпускаше от поглед, пристъпи напред. Колкото и тихо да говореха двамата, той бе чул всяка тяхна дума и разбираше, че е дошъл моментът да се намеси.

— Знам какво направи — рече той и Берктгар се напрегна, сякаш очакваше обвинения. — За да се сдобиеш с влияние над цялото племе, реши да очерниш паметта на своя предшественик. Ала предупреждавам те, Берктгар Храбри, за доброто на всички в Долината, не се хващай в мрежата на собствените си полуистини. Името ти се споменава с почит и възхищение навсякъде — в Митрил Хол и в Града на сребърната луна, в Дългата седловина и в Несме, дори в Десетте града и джуджешките мини. Подвизите ти в Стражев дол дълго ще бъдат славени в песни и легенди, ала като че ли забравяш съюзничесвата, които се сключиха там, както и доброто, което ти и твоят народ видяхте от Бруенор и неговите джуджета. Помисли си за Ревик, Берктгар — Ревик, комуто дължим живота си, и сам прецени накъде да поведеш племето.

Дълго мълчание последва думите му и Дризт се изпълни с надежда. Берктгар не беше глупак, макар нерядко да позволяваше на чувствата си да вземат превес над разума. Погледна към Ревик и към непоколебимите войни зад него — мнозина от тях ранени, числено

превъзхождани, но без капка страх в очите и сърцата. Ала за Берктгар най-важното бе, че нито Дризт, нито Кати-Бри оспорват властта му над племето. Те като че ли наистина бяха готови да работят заедно с него, а младата жена дори го бе сравнила с Уолфгар пред всички!

— И остави чука на Бруенор, комуто той по право принадлежи — реши да рискува Кати-Бри, четейки сякаш всяка мисъл на едрия варварин. — Сега твойт меч е оръжието на племето и ако Берктгар прояви достатъчно мъдрост, то може да се покрие с не по-малка слава от легендарния Щитозъб.

Това бе прекалено примамлива представа, за да може Берктгар да ѝ устои. Напрежението напусна лицето му, войните му също се отпуснаха и Дризт със задоволство си помисли, че току-що бяха преминали едно важно изпитание.

— Добре постъпи, като последва Бруенор и приятелите му — обърна се вождът към Ревик — най-близкото подобие на извинение, излизало някога от устата му.

— А ти сбърка, като отхвърли дружбата му — при тези думи на възрастния варварин сърцата на елфа и младата жена се свиха — дали Ревик не отиваше прекалено далече?

Ала Берктгар не се засегна. Замълча си и, макар с нищо да не показва, че е съгласен с обвинението, поне не скочи да се защитава.

— Върнете се с нас — нареди той вместо това.

Ревик се обърна към Дризт, после към Бруенор.

Те все така имаха нужда от помощта му. Та нали Стъмпет още бе сред тях, единствено защото двама от мъжете му я държаха във въздуха.

Берктгар отправи поглед първо към възрастния варварин, после към Бруенор и накрая покрай джуджето, към брега зад тях:

— Смятате да излезете в Морето на неспирния лед, нали?

Бруенор хвърли намусен поглед към Стъмпет:

— Така изглежда — призна той.

— Значи не можем да дойдем — отсече едрият мъж. — И не защото аз го казвам — това е прастар закон на народа ни. Никой варварин не бива да навлиза между плаващите ледове.

Ревик бе принуден да кимне — така си беше. Забраната наистина съществуваше, най-вече защото морето — обитавано от бели мечки и

гигантски китове — не предлагаше почти нищо, което да си струва риска.

— Няма и да ви молим да го правите — побърза да се намеси Дризт, за изненада на приятелите си.

Та нали бяха тръгнали да се бият с могъщ балор и злите му слуги! Помощта на яките варвари щеше да им бъде повече от добре дошла. Ала скиталецът разбираше, че Берктгар за нищо на света не би престъпил повелите на предците си и никак не му се щеше да принуждава Ревик отново да се противопоставя на вожда, особено след като отношенията им като че ли най-сетне започваха да се оправят. А имаше и още нещо. Никой от варварите не бе загинал в битката срещу таерите, ала те едва ли щяха да имат същия късмет, ако дойдеха с него до бърлогата на Ерту. А на съвестта на Дризт До'Урден вече тежеше достатъчно пролята невинна кръв. Не, това бе нещо прекалено лично, само между него и Ерту. Той дори би предпочел да се изправи срещу балора съвсем сам, като в двубой на живот и смърт между двама непримирими врагове. Прекрасно разбираше обаче, че демонът със сигурност ще има съюзници, а и не можеше да лиши приятелите си от възможността да бъдат до него, точно както и той би застанал до тях в подобен момент.

— Но все пак признаваш, че поне толкова дължахте на Бруенор? — настоя Кати-Бри.

И този път Берктгар не каза нищо, ала мълчанието му бе всичко, от което младата жена се нуждаеше.

Без да губят повече време, четиримата превързаха раните си, доколкото можаха, благодариха на варварите и се сбогуваха. Двамата мъже най-сетне пуснаха Стъмпет на земята и тя продължи напред, сякаш никога не бе спирала, следвана от приятелите си.

Хората от племето на лоса се обърнаха и поеха на юг, а начело, рамо до рамо, крачеха Берктгар и Ревик.

* * *

След известно време Киерстаад се натъкна на мястото, където се бе състояла битката. При вида на стотината мъртви таерски тела и многобройните дири, умелият варварин бързо се досети какво се бе

случило. Очевидно бе, че Ревик и хората му са се притекли на помощ на Бруенор, а от следите ясно личеше, че по-късно се е появила още една група (несъмнено, войните на Берктгар).

Младежът обърна поглед на юг, чудейки се дали баща му не се връща в лагера като пленник. За миг дори си помисли да се върне, ала дириите, които водеха в другата посока — дири, оставени от краката на две джуджета, елф, жена, полуръст и гигантска котка — го зовяха да поеме на север.

С Щитозъб в ръка, Киерстаад прекоси студения бряг и навлезе между ледените късове. Нарушаваше отколешните закони на народа си, но това вече нямаше значение. Защото сега той следваше стъпките на Уолфгар.

ГЛАВА 26

НЕ С ИЗНЕНАДА

Демонът бе непреклонен и не се отказваше от думите си, въпреки че заплахите на вбесения и отчаян балор ставаха все по-яростни.

— Дризт До'Урден и приятелите му се справиха с таерите — настояваше той. — Продължиха напред, оставяйки ги мъртви до един.

— Видя ли го с очите си? — за кой ли път попита Ерту, свивайки и разпускайки юмруци.

— Видях го — без колебание отвърна Бизматек, макар все пак да се поотдръпна от разлютения танари. — Таерите не успяха да ги спрат, дори не ги забавиха особено. Опасни врагове си си избрал, Ерту.

— А джуджето? — при тези думи балорът, чийто гняв бързо отстъпваше място на радостна възбуда, посочи пръстена си, за да поясни, че говори за пленената жрица.

— Води ги насам — злобно се подсмихна Бизматек, приятно развълнуван от нетърпението, което лумна в жестоките очи на Ерту.

Без да каже нищо повече, балорът победоносно разпери прилеповите си криле и литна до площадката на откритото първо ниво на кристалната кула. После се понесе към върха, изгарян от желание да разкаже на Креншинибон за провала му.

— Наистина опасни врагове ни е приготвил — повтори Бизматек, докато гледаше как Ерту се отдалечава.

Онази, към която бе насочена тази забележка — шесторъка марицит, която от кръста надолу имаше тяло на змия — само се подсмихна, без да изглежда особено впечатлена. Никоя от жалките, смъртни твари, които населяваха Материалната равнина, не бе достоен враг за демони като тях.

В това време Ерту вече бе нахлул в малката стаичка на върха на Кришал Тирит и сега се вираше през прозореца с надеждата да зърне пристигането на омразния изменник. Канеше се да поднесе новината по особено драматичен начин, ала във вълнението си не успя да скрие мислите си от могъщия отломък.

— Поел си по опасен път — предупреди го Креншинибон.

Балорът се обърна към него и се разсмя гръмогласно.

— За нищо на света не бива да допускаш провал — продължи отломъкът, без да му обръща внимание. — Твоето поражение ще бъде и мое — попадна ли в ръцете им, с мен е свършено. Те знаят истинската ми същност...

Пренебрежителният смях на Ерту заглуши телепатичното мърморене на Креншинибон.

— Жалките смъртни като Дризт До'Урден са ми добре познати — грубо изръмжа балорът. — А сега ще му покажа какво значи истинска болка и страдание. Преди сам да срещне мъчителната си гибел, с очите си ще види как онези, които обича, умират — не само глупците, които идват с него насам, но и нещастникът, когото държа в плен.

И като се обърна към прозореца, добави:

— Безумецо! Дали разбираш колко страховит враг си си създал! Ела сега, за да получиш наказанието си, а аз — разплатата, която жадувам толкова отдавна!

И като изрита малкото ковчеже, което се въргалаше в краката му (единствената останка от анти магическия сапфир), демонът тръгна към вратата. После се сети за нещо и се върна. Не след дълго щеше да се изправи срещу Дризт До'Урден и спътниците му, между които и жрицата. Ако Стъмпет се озовеше прекалено близо до пръстена, който я държеше в плен, душата ѝ можеше да се освободи и да се върне в тялото ѝ.

— Жрицата — обясни той на Креншинибон. — Духът ѝ е заключен във вътрешността на камъка. Подчини я и помогни с каквото можеш.

После пусна пръстена на пода и изскочи навън — трябваше да отиде при слугите си и да се подготви за идването на скиталеца.

Креншинибон съвсем осезаемо долавяше гнева на демона и ужасяващата злоба, от която бе изтъкано неговото същество. Да, Дризт До'Урден и приятелите му може и да бяха успели да минат покрай таерите, но какво бяха косматите човекоподобни същества в сравнение с изключително могъщия балор!

Който освен това, добре знаеше отломъкът, имаше и няколко също толкова опасни съюзници.

Да, Креншинибон можеше да бъде спокоен. Успехът им бе сигурен, а мисълта да използва Стъмпет срещу собствените ѝ приятели, му бе повече от приятна.

* * *

Стъмпет продължаваше напред, проправяйки си път между коварните ледове. Понякога прескачаше по-големите дупки, друг път просто нагазваше в мразовитата вода, без дори да потрепери, сякаш не усещаше нищо от онова, което я заобикаляше.

Дрифт добре разбираше колко опасно е това и много му се искаше да спре жрицата, да я накара да събуе подгизналите си ботуши и да я завие с топли одеяла. В същото време обаче осъзнаваше, че ако няколко премръзнали пръсти на краката са най-сериозният им проблем, значи положението им съвсем не е толкова лошо. В този момент най-доброто, което можеха да сторят (както за Стъмпет, така и за себе си), бе да открият Ерту и веднъж завинаги да приключат с тежката задача, довела ги тук.

През цялото време, докато следваше жрицата, скиталецът държеше едната си ръка в джоба, здраво стиснал ониксовата статуетка, готов начаса да повика Гуенивар. Беше я отпратил у дома веднага след схватката с таерите — дори да се окажеше съвсем краткотрайна, една почивка щеше да ѝ се отрази добре преди следващата битка. Сега обаче, докато се оглеждаше наоколо, елфът започваше да се пита дали наистина бе постъпил правилно.

Пейзажът около тях изглеждаше странно нереален — гора от назъбени, бели грамади, някои от които се издигаха на повече от десет метра, наред безкрайни бели площи, нерядко прорязани от криволичещи тъмни проломи.

Намираха се на около два часа път от брега, далече навътре в заледеното море, когато времето внезапно се промени. Небето заплашително се схлупи над тях, потъмняло от злокобни, черни облаци, вятърът се усили и започна да връхлита с удвоена ярост. Те обаче не спряха, а упорито продължиха напред. Изпълзяха до върха на поредния айсберг, изпречил се на пътя им, после се спуснаха от другата му страна и там, наред мрачните води, които като че ли

започваха да изместват ледените късове, най-сетне съзряха онова, което търсеха. Далече на северозапад се въздигаше огромна кристална кула, високо над обкръжаващите я айсберги, и искреше ярко дори в мътната, унила светлина на зимния ден. Не можеше да има никакво съмнение — това не бе природно образувание и, макар да изглеждаше като направено от лед, то бе прекалено неестествено и някак не на място сред студената, ослепителна белота на ледовете.

Бруенор се огледа наоколо и поклати глава:

— Водата е твърде много — обясни той и като посочи на запад, добави: — Ей натам трябва да тръгнем.

Приятелите му нямаше как да не се съгласят с него — досега вървяха на север, но на запад ледът като че ли бе повече и по-дебел.

Само че не те решаваха накъде да поемат. Без да забелязва нищо около себе си, Стъмпет крачеше на север, където, по всичко личеше, много скоро щеше да бъде спряна от обширна площ незамръзнала вода.

Ала в тази непозната и загадъчна земя нещата невинаги бяха такива, каквито изглеждаха — здрав леден брод минаваше над водата, отвеждайки право към кристалната кула. Когато прекосиха импровизирания мост и се озоваха наскоро гора от високи айсберги, приятелите съзряха Кришал Тирит да се възправя пред тях на по-малко от четвърт миля.

Дризт побърза да извика Гуенивар, Бруенор събори Стъмпет на земята и седна върху нея, а Кати-Бри се изкатери до върха на един от близките айсберги, за да огледа мястото.

Кулата бе издигната върху масивен, десетина метров ледник и младата жена прецени, че би било най-добре да се прехвърлят на него от югозапад, където зърна солидна ледена пътека, широка около четири метра. Откъм западната страна на Кришал Тирит имаше друг айсберг, който бе достатъчно близо, за да успеят да прескочат разстоянието, разделящо ги от кулата, ала освен него цялата крепост на демона бе заобиколена от вода.

Кати-Бри не пропусна да забележи и още нещо — на юг, точно срещу кулата, тъмнееше вход на пещера. Доста висока (с почти човешки бой) тя се намиреше от другата страна на обширната, равна площ, която ги делеше от крепостта на Ерту и където най-вероятно

щеше да се състои битката. Въздъхвайки примирено, младата жена се спусна при приятелите си и им каза какво е видяла.

— Слугите на Ерту ще ни пресрещнат малко след като стъпим на айсберга — рече Дризт и Кати-Бри се съгласи с него. — Ще трябва да се бием с тях за всеки сантиметър земя, а доберем ли се веднъж до пещерата, положението ще стане още по-тежко.

— Да се залавяме за работа тогаз' — изсумтя Бруенор. — От тоз' студ краката ми съвсем се смръзнаха!

Кати-Бри все още не сваляше поглед от скиталеца, сякаш очакваше той да измисли някаква друга възможност. Такава обаче явно нямаше. Дори ако тя, Гуенивар и Дризт успеяха да използват айсберга, който се издигаше на запад, и да прескочат водата, за Бруенор, с неговите тежки доспехи, както и за дребничкия полуръст, подобен скок щеше да бъде невъзможен. А и ако тръгнаха натам, Стъмпет — която в това си състояние очевидно можеше само да ходи — щеше да остане сама.

В този момент се намеси Риджис:

— Аз няма да ви бъда от особена полза в сражението — тихичко се обади той.

— Не бях забелязал туй да те е спирало досега! — изрева Бруенор, разбирайки го погрешно. — Ако смяташ да си седиш тук, докато ние...

Дризт вдигна ръка, за да го накара да замълчи, досещайки се, че хитрият полуръст е измислил нещо важно.

— Ако Гуенивар успее да ме прехвърли през водата, може би ще съумея да се прокрадна до кулата — обясни Риджис.

Лицата на приятелите му грейнаха — май започваха да разбират какво е намислил.

— И преди съм бил в Кришал Тирит — продължи той. — Знам как да се промъкна вътре и как да се справя с отломъка, стига да се добера до него.

При тези думи той погледна към Дризт и кимна. Двамата заедно се бяха преборили с Акар Кесел и Креншинибон в битката за Брин Шандер.

— Опасен ход — отбеляза елфът.

— Така си е — съгласи се Бруенор. — Не е като да се изправиш срещу гнусните слуги на някакъв си танари.

Всички се засмяха нервно.

— Пусни Стъмпет да стане — рече Дризт на Бруенор. — Нека ни отведе, където Ерту е решил. А ти — обърна се той към Риджис, — върви и нека Гваерон Уиндстром, слуга на Миелики и покровител на всички скиталци, бди над теб. Гуенивар ще те отведе, където трябва, но не забравяй, приятелю, че ако не успееш и Креншинибон не бъде надвит, Ерту ще стане непобедим!

Полуръстът само кимна и като се улови за врата на пантерата, се раздели със спътниците си — единствената му надежда, добре разбираше той, бе да се добере до айсберга бързо и незабелязано. Много скоро двамата с Гуенивар се скриха от погледите на останалите. Всъщност, пантерата, със своите остри нокти и силни лапи, които намираха къде да се заловят дори в гладкия, хлъзгав лед, вършеше по-голямата част от работата, а Риджис само се държеше здраво и гледаше да тича достатъчно бързо, за да не ѝ бъде в тежест.

Те замалко не претърпяха злополука, докато слизаха от един особено стръмен леден къс. Гуенивар някак успя да се задържи, ала полуръстът се подхлъзна и политна през глава надолу, повличайки и котката. Риджис прехапа устни, за да не изпищи и затвори очи — не искаше да гледа черната вода, която съвсем скоро щеше да го погълне в мразовитите си обятия.

Гуенивар успя да се залови за леда на сантиметри от морето.

Разтърсени и понатъртени, двамата почакаха за миг, докато се съвземат, после отново поеха напред. Риджис стисна зъби и събра целия си кураж — за нищо на света не биваше да се разколебава, не и сега, когато от задачата му зависеше толкова много.

* * *

Приятелите добре разбираха колко са уязвими, докато прекосяват откритите ледове, които ги деляха от Кришал Тирит. Сигурни бяха, че ги следят усещаха, че нещо ужасно е на път да се случи.

Дризт се опита да накара Стъмпет да върви по-бързо, Бруенор и Кати-Бри я изпревариха и се затичаха напред.

Спотаени в пещерата, слугите на Ерту наистина ги очакваха, готови за бой, докато балорът и самият Креншинибон внимателно

следяха всяка стъпка на четиримата нашественици.

Отломъкът продължаваше да смята действията на Ерту за глупави — да рискува толкова много, когато в замяна нямаше да спечели почти нищо. С помощта на пръстена, в който бе заключена душата на джуджешката жрица, той използва очите ѝ, за да види къде точно се намира врагът.

Неочаквано, алено сияние озари върха на кулата и сивият сумрак, предхождащ надвисналата буря, отстъпи място на розова мъгла.

Кати-Бри извика към Дризт, после Бруенор я дръпна надолу и я покри с тялото си.

Дризт се блъсна в Стъмпет, за да я събори на земята, ала не успя и се олюля, после продължи напред. Миг по-късно обаче трескаво се опита да забави крачка, видял как от върха на кулата изригва огромна огнена струя и прорязва леда в краката му.

Разнесе се шумен съсък и облак гъста пара обгърна мястото и слисания скиталец. Да спре обаче му бе невъзможно и той се хвърли напред, скачайки колкото сили имаше.

Спаси го единствено щастливата случайност. Огнената струя внезапно угасна, после пламна отново, този път над главата на Стъмпет, прорязвайки нов пролом зад гърба ѝ. Парченца лед се разхвърчаха във въздуха, правейки бездруго непрогледната пара още по-гъста. Изведнъж жрицата се намери върху голям леден блок, който бавно се носеше на югоизток.

Без да показва с нещо, че разбира положението, в което е изпаднала, тя остана на мястото си, вперила празен поглед пред себе си, докато бавно се отдалечаваше от приятелите си.

В това време Дризт, Бруенор и Кати-Бри, останали на същинския айсберг, вече се бяха изправили на крака и отново се хвърлиха напред.

— Наляво! — извика Кати-Бри, видяла някакво същество да се катери по ледения къс пред тях, после едва не се задави, когато успя да разгледа окаяната твар, която пъплеше към тях.

Едни от най-низшите обитатели на Бездната, тези създания се наричаха мани и всъщност бяха духове — призраците на най-жалките отрепки на Материалната равнина. Мъртвешки бледната им кожа, подпухнала от гнусните сокове на разложението, висеше свободно от мършавите им тела, по които лазеха безброй отвратителни, многокраки

паразити. На ръст нямаха и метър, но за сметка на това имаха остри нокти и дълги, опасни зъби.

Кати-Бри повали ужасяващото същество с един-единствен изстрел на лъка си, ала това никак не стресна другарите му, които продължиха да се катерят по айсберга.

— Наляво! — отново изкрещя младата жена, ала Дризт и Бруенор нямаше как да я послушат — от пещерата, на по-малко от десетина метра от тях, бяха изскочили цяла орда мани, досущ отворителна кръстоска между хора и гигантски мухи.

Най-близкото изчадие срещна острата брадва на Бруенор, ала вместо да се строполи мъртво на земята, то избухна във взрив от скверни, киселинни изпарения, които опалиха кожата на джуджето и нахлуха в дробовете му.

— Проклети оркски изчадия! — изръмжа Бруенор и още по-яростно заразмахва секирата си, покосявайки три чудовища само за миг.

Тежък облак надвисна над главата му.

В това време Дризт също не бездействаше. Той нанасяше удари и се движеше между маните толкова бързо, че разяждащите изпарения не успяваха да го докоснат. Само за няколко секунди се справи с множество гнусни създания, ала после се видя принуден да приклепне, за да избегне атаката на един от летящите танари, чазми, както ги наричаха в Бездната.

Когато отново успя да се изправи и да вдигне оръжия, скиталецът се оказа заобиколен от група мани, които ожесточено посягаха към него с дългите си, остри нокти.

Кати-Бри едва не повърна при вида на новите чудовища, които кръжаха в небето. Вече бе успяла да убие цяла дузина мани, но сега трябваше да насочи вниманието си към ужасяващите летящи насекоми.

Завъртайки се рязко, тя стреля по най-близкото от тях почти от упор и въздъхна с облекчение, когато го видя да се премята през глава и да рухва на земята.

Другият демон обаче изведнъж изчезна...

... само за да се появи миг по-късно точно зад нея.

* * *

Риджис и Гуенивар видяха огнените струи, които изскочиха от върха на кулата, чуха и шума от разгорялата се битка и още повече ускори крачка, доколкото им позволяваше тежкия терен.

И този път пантерата вършеше почти цялата работа, а полуръстът само се държеше за нея и гледаше да не изостава. Докато се носеше напред, влачен от силното животно, той неведнъж се удряше в неравния лед, ала нито веднъж не простена, нито се оплака. Колкото и да го болеше, приятелите му със сигурност бяха в много по-тежко положение от него.

* * *

— Зад теб! — изкрещя Бруенор и се отскубна от заобикалящите го мани.

Едно от чудовищата се вкопчи в него с все сила, забивайки острите си нокти дълбоко във врата му, ала той сякаш не усети нищо.

Единственото, което имаше значение в този момент, бе Кати-Бри, а тя беше в ужасна беда. Той не можеше да се добере до демона зад гърба ѝ, ала другият танари, онзи, когото тя бе повалила с лъка си, неочаквано се изправи и бавно тръгна към нея.

Огромна грешка.

Кати-Бри се обърна в мига, в който хвъркатото чудовище замахна. Тежкия удар се стовари върху рамото ѝ, но тя го пое и се преметна през глава, за да омекоти силата му, после отново скочи на крака.

Брадвата на Бруенор изхвърча и се заби в гърба на другия танари, поваляйки го на земята за втори път. Демонът се опита да стане, ала притичалото джудже скочи върху него и като измъкна оръжието си от тялото му, започна да нанася удар след удар, докато ледът наоколо не позеленя от кръвта и мозъка на мъртвия звяр.

Междувременно второто чудовище се бе вкопчило в гърба на Бруенор и сега го хапеше и дереше с все сила. Положението като че ли бе на път да вземе лош обрат, ала в този миг остър елфически ятаган

потъна дълбоко в тялото на демона, принуждавайки го отново да се издигне във въздуха.

Където стрелата на младата жена веднага го откри. Гнусното създание реши, че му стига толкова и без да чака повече, прелетя над главата ѝ и се насочи обратно към айсберга.

Кати-Бри се обърна, за да изпрати нова стрела срещу него, ала бързо се видя принудена да се прицели много по-ниско — поне двадесетина мани бяха изпъзели иззад ледения блок и сега идваха към нея.

Демонът под Бруенор сякаш се смали, все едно бе кожен мях, внезапно изпразнен от съдържанието си.

Време за губене обаче нямаше и като сграбчи приятеля си за раменете, Дризт го изправи на крака. На непосредствената заплаха за Кати-Бри бе сложен край, ала в това време прииждащите мани се бяха регрупирали, а те бяха загубили ценни позиции.

Не че това имаше особено значение за двамата другари, калени в безброй битки. Един бърз поглед ги убеди, че младата жена държи групата встрани от тях под контрол и успокоени, те се хвърлиха срещу най-близките редици на чудовищата.

Със смъртоносните си ятагани и светкавични движения, Дризт напредваше най-бързо, посичайки с опиянение протегнатите ръце и източените вратове на гнусните създания. Само за няколко секунди шест от маните бяха мъртви, а елфът вдигаше оръжие за нов удар. Забеляза, че насреща си вече има друг противник, едва когато свирепият му замах бе посрещнат не от едно, а от три остриета.

Изведнъж вражеските редици оредяха — дори маните гледаха да се държат по-надалече от шесторъкото чудовище, което сега се изправи срещу Дризт До'Урден.

Кати-Бри видя какво се случи и веднага разбра в колко опасно положение се намира скиталецът. Без да обръща никакво внимание на Стъмпет, която си стоеше все така безучастна на ледения блок, носещ се на около десетина метра от айсберга, тя се втурна надясно, към брега, опитвайки се да намери по-добър ъгъл за стрелба. От рамото ѝ, там, където я бе ударил крилатият демон, течеше кръв, ала младата жена нямаше нито време, нито възможност да превърже грозната рана.

Хвърляйки се на едно коляно, тя вдигна Таулмарил. Ъгълът бе трудно достъпен, още повече че Дризт, който нито за миг не заставаше

на едно място, се намираше между нея и шесторъката марилинт. Ала Кати-Бри знаеше, че приятелят ѝ има нужда от нея и ако можеше, сам би ѝ казал да стреля, затова вдигна Таулмарил и се прицели.

— Нима елфът вече не може да се оправи със собствените си врагове без чужда помощ? — разнесе се нисък, гърлен глас зад нея. — Колко забавно!

Това бе Бизматек, гигантски глабрезу.

Младата жена се хвърли напред и протегна ръка, за да предпази лъка си, стреляйки още преди да се бе завъртяла напълно. От раната ѝ бликна силна струя кръв, ала тя не ѝ обърна никакво внимание. Подигравката, изписана по лицето на най-новия ѝ противник, бързо се превърна в изненада, която на свой ред отстъпи място на болезнена гримаса, когато стрелата прониза бедрото му.

Вместо да се зарадва обаче, Кати-Бри едва сдържа вика си, виждайки как, вместо да спре, стрелата ѝ продължава напред, прелита над водата и се забива в леда на сантиметри от Стъмпет. Миг по-късно младата жена осъзна, че не е трябвало да следи стрелата — с гръмовен рев, четириметровият глабрезу, изтъкан сякаш само от железни мускули, остри щипци и невиждана злоба, се бе озовал до нея с една-единствена гигантска крачка.

Хищните му нокти, които с лекота можеха да я прекършат на две, обхванаха тънкия ѝ кръст.

С едно мълниеносно движение, младата жена провря ръка между лъка и тетивата му и извади меча си, после се опита да пъкне острието между щипците на чудовището и да се откопчи от желязната му хватка.

Изумително остър, Казид'еа се вряза в черупчестото вещество и отсече едната щипка.

— Боях се, че си ме забравила! — оплака се оръжието на господарката си.

— Никога! — твърдо отвърна тя.

Бизматек изръмжа и отново замахна. Макар и само с една щипка, ръката му бе толкова тежка, че Кати-Бри не можа да се задържи на крака и падна на леда. Демонът се надвеси над нея и се приготви да я стъпче.

Само че Казид'еа бе по-бърз — острието проблесна за миг и преди чудовището да разбере какво става, единият от пръстите на

крака му вече го нямаше.

Заслепен от болка, Бизматек отскочи назад, ревейки оглушително. Младата жена начаса се изправи и се приготви да посрещне следващото нападение.

Ала то съвсем не бе такова, каквото тя очакваше. Злият глабрезу обичаше да си играе със смъртните (особено с хората), да ги измъчва и унижава, докато най-сетне не ги умъртви бавно, късайки плътта им парче по парче. Този път обаче, имаше пред себе си противник, прекалено могъщ за подобно забавление, реши той, и призова магическите си умения.

Кати-Бри усети как кракът, който ѝ служеше за опора, изведнъж поддава и трескаво се опита да запази равновесие... само за да осъзнае изведнъж, че изобщо не се намира на ледника, а се рее високо във въздуха, на няколко метра над земята.

— Ти, подло, песо главо изчадие на Бездната! — извика тя, ала вече бе твърде късно.

Бизматек вдигна огромната си ръка и младата жена се понесе към водата. Гневно ръмжене се откъсна от устните ѝ, когато разбра какво се опитва да направи демонът. Сега можеше да стори едно-единствено нещо и, като улови Казид'еа така, сякаш бе копие, а не меч, тя с все сила го запрати към ледения блок, на който стоеше Стъмпет. Оръжието мина покрай жрицата и се заби близо до нея, потъвайки чак до дръжката.

В това време Кати-Бри отчаяно се мъчеше да запази равновесие и да се прицели с лъка си. Успя, ала вече беше твърде късно — Бизматек избухна в грозен смях и запрати вълна от магическа енергия срещу нея.

Младата жена падна и ледената вода пресече дъха и вкочани пръстите на краката ѝ.

— Стъмпет! — извика тя. Казид'еа също изпрати мисловен зов за помощ към жрицата, ала тя дори не помръдна.

Бруенор знаеше, че дъщеря му е в беда — беше я видял да се издига високо във въздуха, беше чул плисъка на водата, когато тя падна в нея, а сега до ушите му достигаха отчаяните ѝ викове. Повече от всичко на света искаше да зареже битката и да скочи след нея, да ѝ се притече на помощ, ала с разума си разбираше, че това би било глупаво и напълно безполезно. Така не само щеше да се погуби (което не би

имало особено значение, стига да спасеше живота на Кати-Бри), ала щеше да обрече и нея на сигурна смърт. Единственото, което можеше да стори за дъщеря си в този миг, бе колкото се може по-бързо да надвие врага. Крещейки яростно, той бясно заразмахва тежката си брадва и не след дълго всичко около него потъна в гъст облак жълтеникав газ.

Внезапно обаче нещата взеха нов обрат. Насред ослепителен огнен взрив, който запрати джуджето на земята и опали лицето му, се появи Бизматек и с все сила стовари остатъка от десните си щипци върху главата му, посягайки със здравия чифт към гърлото му.

Елфът видя случилото се с двамата му приятели, ала този път не позволи на угризенията да отровят съзнанието му и да забавят ръцете му. Дризт До'Урден отдавна бе разбрал, че не той носи отговорност за всички страдания на този свят и че другарите му сами решават какво да правят с живота си и срещу какви опасности да се изправят. Не, не вина, а ледена ярост пламна в гърдите му сега, придавайки на движенията му неவிждана сила и бързина.

Ала как можеше, който и да било да се справи с шест атаки едновременно?

Сиянието се стрелна наляво, после пак и пак, след това светкавично политна надясно, пресрещайки ударите на демона. В същото време леденият ятаган се спусна надолу с приведено към земята острие, отбивайки останалите две оръжия на чудовището с един замах. Миг по-късно Сиянието отново подскочи наляво, спирайки едно от остриетата и отклонявайки друго. Без да мисли, воден от изумителния си войнски инстинкт, скиталецът скочи във въздуха, тъкмо когато злото същество се завърташе на една страна, с намерението да го удари (през краката) със зелената си люспеста опашка и да го събори на земята.

Сега бе моментът да се възползва от неочакваното си преимущество и елфът не пропусна да го стори. Хвърли се напред, веднага щом отново стъпи на краката си, вдигнал ятагани за свирепа атака. Ала, макар да се намираше прекалено близо до чудовището, за да може то да прибегне до оръжията си, нападението на Дризт се провали напълно, когато демонът просто изчезна...

... само за да се появи миг по-късно точно зад него.

За щастие Дризт знаеше достатъчно за демоните, за да се остави да бъде изненадан от подобен ход.

В момента, в който противникът му сякаш се изпари, той се хвърли на земята и се преметна през глава, после мълниеносно отскочи встрани. Инстинктивно прониза един от маните имал нещастieto да се озове прекалено близо, но дори не го погледна, а побърза да се обърне, насочвайки цялото си внимание към шесторъката марилинт.

И отново звън на оръжия огласи въздуха, дълъг и протяжен, злокобният вой на осем остриета, вплетени в битка на живот и смърт.

Изглеждаше невероятно, почти чудо, ала Дризт наистина успя да нанесе първия удар и Сиянието тържествуващо потъна в едно от раменете на демона, осакатявайки необратимо ръката му.

После обаче пет меча се вдигнаха над главата на елфа и той бе принуден да отскочи назад.

* * *

Риджис и Гуенивар най-сетне успяха да се доберат до мястото, където разстоянието между двата айсберга бе най-малко, макар и то да изглеждаше в очите на уплашения полуръст почти непреодолимо. А на всичко отгоре, вместо от другата страна на тесния пролив да има само ледове, между които той и пантерата да се промъкнат незабелязано, там ги очакваха отвратителните пълчища на маните.

В този миг Риджис не искаше нищо друго, освен да се върне обратно и ако не успее да намери приятелите си, да хукне колкото го държат краката и да не спира, докато не стигне в джуджешките мини и не затръшне вратата зад себе си. В съзнанието му се заредиха вдъхващи сигурност картини, в които той се завръщаше тук, заедно с цяла армия джуджета (или, по-точно, зад цяла армия джуджета), ала бързо му се наложи да се раздели с тях.

Вкопчен с две ръце в гърба на Гуенивар, той много скоро разбра, че вярното животно няма никакво намерение да се отказва. Хващайки се още по-здраво, той неволно изпищя, когато с един-единствен скок тя прелетя над черната вода и се приземи от другата страна, разпръсквайки най-близката група мани. Пантерата с лекота би се справила с жалките създания, ала сега имаше друга, по-важна задача и

без да губи време, тя се понесе напред, теглейки крещящия от ужас Риджис след себе си, като ту се хвърляше наляво, ту отскачаше надясно, за да избегне гнусните същества. За броени секунди двамата с полуръста оставиха чудовищата зад себе си, преваляха едно неголямо възвишение и се озоваха в малка, пуста долчинка, в самата основа на Кришал Тирит. Маните, очевидно прекалено глупави, за да преследват враг, когото не виждат, не се появиха.

— Трябва да съм полудял — прошепна си Риджис при вида на кристалната кула, в която някога бе прекарал известно време като пленник на Акар Кесел.

Кесел, макар и магьосник, бе просто човек. Този път обаче, Креншинибон бе попаднал в ръцете не на кого да е, а на танари, на огромен и страховит балор!

Риджис не виждаше врата към вътрешността на кулата, но разбира се, той не би могъл да я види. Една от многобройните магически защиты на Кришал Тирит се състоеше именно в това — никой обитател на Равнината, където тя бе издигната в момента (с изключение на притежателя на Креншинибон), не бе в състояние да открие вратата ѝ. Риджис не можеше да види вратата, ала Гуенивар, чийто дом бе Звездната равнина, със сигурност можеше.

Полуръстът се поколеба и дори успя да накара пантерата да позабави крачка.

— Там със сигурност има пазачи — обясни той, спомняйки си гигантските тролове, които охраняваха предишното проявление на Кришал Тирит.

А какви ли чудовища бе довел със себе си могъщият балор!

Преди Риджис да успее да довърши, над главите им се разнесе силно жужене. Полуръстът вдигна поглед и едва не се задави при вида на отвратителния хвърковат демон, получовек, полусуха, който се спусна отгоре им.

* * *

Без да се притеснява от удара по главата, Бруенор вдигна секирата си и пресрещна връхлитащите щипци. После поиска сам да

нанесе удар, но когато не успя, бързо смени тактиката и вместо това отстъпи назад.

— По-голямо изчадие, по-лесна мишена! — изръмжа той и като намести еднорогия си шлем, замахна странично, отблъсквайки двама от маните, имали глупостта да се приближат прекалено.

След това изрева и безстрашно се хвърли в атака.

Четириръкото чудовище посрещна нападението му с тежки, макар и ранени щипци, както и с железни юмруци. Джуджето успя да нанесе един удар, ала в замяна получи два, които го зашеметиха лошо. Съвсем замаян, той безпомощно видя как демонът вдига здравите си щипци и посяга към главата му.

Изведнъж сребро пера стрела проряза въздуха и се заби в гърдите на звяра, принуждавайки го да отстъпи назад.

Да, това бе Кати-Бри — пляскайки във водата, тя подскачаше високо така, че да успее да се прицели с лъка си, който сега държеше обърнат на една страна. И от тази изключително неблагоприятна позиция тя не само че бе успяла да стреля (което само по себе си бе невероятно), но дори бе улучила целта си!

Бруенор не можеше да разбере как дъщеря му е в състояние да скача толкова високо, отново и отново, докато не осъзна, че трябва да бе стъпила на парче лед, скрито под водата.

Нова стрела изсвистя покрай него и накара Бизматек да направи още крачка назад.

Кати-Бри изкрещя доволно, ала викът ѝ не бе съвсем искрен. Да, радваше се, че бе успяла да си върне поне донякъде на чудовището, запратило я в ледените води щастлива бе, че може да помогне на баща си, но в същото време добре разбираше в колко неизгодно положение се намира. Краката ѝ се бяха вкочанили почти напълно, а рамото ѝ продължаваше да кърви. Да, за нея битката бе на път да свърши и тогава водата, която я дебнеше, изпълнена с нетърпеливо очакване, досущ като изгладнял хищник, спотайващ се в сенките зад обречената си жертва, щеше да я погълне завинаги.

Третият ѝ изстрел пропусна целта си, ала все пак мина достатъчно близо, за да принуди Бизматек рязко да приклекне. Демонът се извъртя и се приведе ниско, за да осъзнае миг по-късно, че така сам бе превърнал челото си в прекрасна мишена за тежката брадва на рижото джудже.

Свирепият удар го повали на колене, а жестоката болка, която почувства, когато Бруенор издърпа острието от раната, едва не го накара да припадне. В същото време поредната сребърна стрела прелетя покрай него, разпръсквайки маните, които се опитваха да му се притекат на помощ. Къде бе Ерту сега? Следващият удар се стовари отгоре му миг по-късно и изведнъж целият свят сякаш се завъртя и потъна в непрогледен мрак, после, подет от могъщ, междупространствен вихър, демонът се понесе към Бездната, където го очакваха сто години изгнание.

Бруенор изскочи от облака черен дим — единственото, което остана след прокудения глабрезу — и още по-яростно заразмахва брадвата си, проправяйки си път към Дризт през бездруго оределия враг. Не можеше да види елфа, но затова пък добре чуваше звъна на оръжие, невъобразимо бързата размяна на удар след удар.

За сметка на това успя да зърне Кати-Бри и сърцето му се изпълни с радост — младата жена се бе добрала до ледения блок, върху който стоеше жрицата, и сега се опитваше да се изкатери отгоре му.

— Хайде, Стъмпет! — настойчиво прошепна той. — Открий своя бог и помогни на момичето ми!

Стъмпет обаче нито помръдна, нито показва с каквото и да било, че е забелязала младата жена.

Прекалено погълнати, Кати-Бри и Бруенор така и не видяха как един едър силует се промъква по леда с лека, изящна стъпка и се насочва към мястото на кипящата битка.

* * *

Спотаен близо до входа на пещерата, Ерту наблюдаваше случващото се и искрено се забавляваше. Прокуждането на Бизматек не го притесни ни най-малко, загубата на двата хвъркати демони също не го разтревожи, а пък маните бяха последното, което го интересуваше. Дори шесторъката марилинт, вкопчена в смъртен двубой с елфа, го безпокоеше дотолкова, доколкото не искаше някой друг да довърши омразния изменник вместо него. Да, както генералите, така и простите му войници бяха напълно заменени — в Бездната имаше

безброй демони, които само чакаха някой да ги повика в Материалната равнина.

Така че нека елфът и жалките му приятелчета да спечелят тази битка, нека се порадват на жалката си победа. Жената вече не можеше да им помогне, а и джуджето бе понесло немалко жестоки удари. А Дризт До'Урден, въпреки че се биеше толкова добре, започваше да се уморява. Докато успееше да се добере до пещерата, той най-вероятно щеше да е останал сам, а никой смъртен, пък бил той и елф на мрака, не бе в състояние да се справи с един балор сам.

Със зла усмивка на устните и тържествуващ поглед в горящите очи, могъщият танари наблюдаваше битката, готов да се намеси в мига, в който видеше, че шесторъката му съюзница взема прекалено голямо надмощие над изменника.

* * *

Креншинибон също следеше битката с голям интерес. Всъщност, с прекалено голям интерес. Напълно погълнат от случващото се навън, той пропусна да забележи врага на собствения си праг. За разлика от Ерту, той искаше всичко да свърши възможно най-бързо, а Дризт и приятелите му да бъдат унищожени, преди да успеят да се доберат до пещерата. Поколеба се дали да не изпрати нова огнена вълна срещу тях (сега елфът, увлечен в двубоя с шесторъкия демон, представляваше отлична, почти неподвижна мишена), ала първото нападение бе отнело твърде много от силите му, бездруго намалени значително след сблъсъка с анти магическия сапфир. Сега можеше единствено да се надява, че пораженията, които бе понесъл от мощния камък, постепенно ще отзвучат.

А дотогава...

... можеше да стори нещо друго. Изпращайки телепатична заповед към пръстена, който Ерту бе оставил на пода под него, той се обърна към духа на джуджешката жрица.

Далече оттам, върху поклащания се във водата леден блок, Стъмпет най-сетне се размърда. Кати-Бри се усмихна и въздъхна с облекчение — беше спасена!

Във вечните войни на Бездната демоните, известни под името марилит, имаха славата на превъзходни стратегии, едни от най-умелите генерали в онова скверно място. Само че, както Дризт скоро се убеди, движенията им съвсем не бяха така добре координирани. Атаките на противничката му бяха доста еднообразни, което разбира се, можеше да се очаква — та кой ли би могъл да контролира шест оръжия едновременно!

Затова, макар ръцете му да бяха изтръпнали от десетките удари, които трябваше да отбива за толкова кратко време, скиталецът се справяше по-добре от двамата.

Два бързи замаха наляво, после Сиянието отново политна надясно, докато леденият ятаган ту се стрелваше нагоре, ту рязко се спускаше към земята. Щом завърши серията си, елфът побърза да отскочи встрани — тъкмо навреме, за да избегне опашката на чудовището.

Както можеше да се очаква, то отново изчезна, но този път, вместо да се обърне назад, готов да го посрещне (точно както демонът щеше да очаква), Дризт се хвърли напред. Злото същество се появи там, където бе стояло допреди малко и двата ятагана потънаха дълбоко в тялото му.

— О, сине мой! — неочаквано проговори шесторъкото създание и скиталецът неволно спря, макар това да не му попречи да остане нащрек и да посече двамината мани, осмелили се да дойдат прекалено близо.

— О, сине мой! — повтори демонът. — Нима тази лъжлива външност наистина те заблуди?

Дризт шумно си пое дъх, мъчейки се да не гледа грозната рана, която неговите собствени оръжия бяха отворили върху гърдите на противничката му. Дали не бе допуснал огромна грешка?

— Аз съм, Закнафейн. Това е подъл номер на Ерту — опитва се да ме принуди да се бия срещу теб... както матрона Малис направи със Зинкарла!

При тези думи скиталецът сякаш се вцепени и едва се задържа на крака, когато видя как отвратителното, шесторъко чудовище

променя формата си и се превръща в красив мрачен елф.

Елф, когото той познаваше твърде добре.

Закнафейн!

— Ерту иска да ме убиеш — продължи злото създание, с мъка скривайки ехидната си усмивка.

Колко лесно бе да измами жалкия смъртен! Веднъж проникнало в съзнанието му, чудовището го бе оставило да води. Щом спомена, че Ерту стои зад всичко това, мисълта на Дризт веднага се бе насочила към матрона Малис (която и да бе тя) и към някакъв си Зинкарла (каквото и да бе пък това). Единственото, което шесторъкият демон трябваше да стори, бе да се възползва от получената наготово информация.

А тя действаше, и още как!

— Бори се, Закнафейн! — извика Дризт и свали оръжие. — Бори се за свободата си, както тогава, срещу матрона Малис!

— Той е силен — отвърна шесторъкото същество и също сведе два от мечовете си. Той... О, синко!

При звука на познатия топъл глас скиталецът замалко не изгуби съзнание.

— Трябва да помогнем на джуджето! — рече той, повярвал, че пред себе си наистина вижда Закнафейн и че баща му ще съумее да се изтръгне от контрола на Ерту.

Да, Дризт вярваше, защото искаше да повярва, ала да се заблуди ледения ятаган, изкован, за да се бори именно с такива създания на огъня, съвсем не бе толкова лесно. Магическото, оръжие не виждаше измамливия образ на демона, не чуваше мекия му глас.

Дризт вече бе направил крачка към Бруенор, когато внезапно осъзна на какво се дължи неотслабващото пулсиране, което усещаше с цялото си тяло. Ожесточеният глад на ятагана можеше да означава едно-единствено нещо. Без с нищо да показва, че е прозрял измамата на демона, скиталецът направи още една крачка, за да заеме по-удобна позиция, после се нахвърли върху фалшивия образ на баща си с удвоена омраза.

Чудовището също реагира бързо и като прие същинската си форма, вдигна петте си оръжия.

Битката започна отново.

Дризт призова магическите си умения и обгърна тялото на противничката си с вълшебни, пурпурни пламъци. Тя обаче се изсмя подигравателно и ги угаси.

В този миг зад гърба на елфа се разнесоха познати стъпки и той побърза да хвърли облак непрогледна тъма върху себе си и демона.

— Нима мислиш, че не мога да те видя? — долетя ехидният глас на чудовището. — Живяла съм в мрак по-дълго от теб, Дризт До'Урден!

И като че ли наистина бе така — по ударите ѝ изобщо не личеше тъмнината да ѝ пречи. Мечовете ѝ пресрещнаха ледения ятаган на скиталеца, после Сиянието, после пак ледения ятаган... после тежката брадва.

Брадва?

Недоумението на шесторъката марилилт трая само миг... напълно достатъчно, за да я обрече на гибел. Да, съществото пред нея явно не бе Дризт, а джуджето. А щом елфът не бе отпред, значи...

Имаше само едно спасение — да се телепортира на някое сигурно място.

Само че скиталецът беше по-бърз и леденият ятаган жадно се впи в гръбнака ѝ.

В този момент магическият мрак се разпръсна и Бруенор изрева възторжено, видял как острието на приятеля му се показва от гърдите на звяра.

Сключил пръсти около дръжката на вярното оръжие, Дризт не само че не охлаби хватката си, но дори успя да го завърти няколко пъти в раната, докато жизнената енергия на чудовището преливаше в ръката му.

Сипейки проклетие след проклетие, демонът се опита да нападне джуджето, но не можа да вдигне ръце — жестокото острие бързо изпиваше силите му. Постепенно тялото му започна да избледнява и да става прозрачно, плътта отстъпваше място на безплътен дим.

С обещания за жестока разплата и нечувани мъчения, злото създание напусна Материалната равнина и се завърна в Бездната.

Обещания, които Дризт бе чувал и преди.

— Това бе нищо в сравнение с онова, което ни очаква в пещерата — отбеляза елфът, когато всичко свърши.

Бруенор кимна и хвърли поглед назад. Там Кати-Бри още се мъчеше да се изкатери на ледения блок, ала Стъмпет почти бе стигнала до нея и джуджето въздъхна с облекчение.

— Да вървим тогаз — изрева той в отговор, разбирайки, че в момента не може да стори нищо повече за дъщеря си.

Наоколо не бяха останали кой знае колко противници и макар откъм айсберга да се задаваха още, двамата приятели с лекота преодоляха слабата им съпротива и нахлуха в пещерата, довършвайки и последната групичка мани, скрити там.

Единствената светлина сега идваше от оръжията на елфа. По острието на Сиянието играеха обичайните синкави искрици, докато леденият ятаган бе окъпан в ярък, много по-наситеносин светлик. Той обикновено пламтеше така само на подобни, изключително студени места, а след съвсем скорошното пиршество с енергията на шесторъкия демон, светлината му бе още по-силна.

Пещерата се оказа по-просторна, отколкото изглеждаше отвън. Таванът се извисяваше на около десетина метра над главите им, а подът бе доста стръмен, придавайки на мястото още по-голяма дълбочина, която дори многобройните ледени сталактити и сталагмити не можеха да намалят.

След като се справиха и с последното чудовище, двамата приятели тръгнаха към насрещната стена на пещерата, където забелязаха стръмно, подобно на възвишение образувание, завършващо със сравнително равна площадка, която сякаш завиваше зад плътна ледена завеса.

Не бяха направили и две крачки, когато грозен смях огласи пещерата, многократно усилен от ехото. Миг по-късно се появи Ерту и пламъците, които обгръщаха огромното му туловище, прогониха смразяващия студ и превърнаха пещерата в огнена пещ.

* * *

Беше си най-обикновено подценяване. Летящият демон знаеше доста за Материалната равнина, беше идвал тук и преди и бе добре подготвен какво да очаква от нейните обитатели.

Само че Гуенивар не принадлежеше към това място и бе способна на неща, немислими за една обикновена котка.

Крилатият демон прелетя над тях, убеден, че минава достатъчно високо, за да бъде в безопасност. Каква бе изненадата му обаче, когато пантерата скочи право нагоре, преодолявайки десет метра само за миг, и го събори на земята.

Използвайки предните си лапи за опора, тя с все сила дереше и хапеше насекомовидното тяло на противника си.

Риджис гледаше отстрани, разбирайки, че в случая не може да направи кой знае какво за приятелката си, освен да я окуражава с викове и да я предупреди да побърза, когато зърна група мани да тичат към тях.

— Хайде, Гуенивар! — примоли се той и пантерата удвои усилията си.

След няколко секунди от чудовището остана само струйка черен дим, която много скоро се разсея. Без да губи и миг, Гуенивар дотича до Риджис и понечи да тръгне към вратата, ала полуръстът я спря, осенен от нова, по-добра идея.

— На горното ниво има прозорец — обясни той, тъй като изобщо не гореше от желание да си проправя път през защитниците на кулата, между които вероятно бе и самият Ерту.

Да, поемаха немалък риск, тъй като прозорците на Кришал Тирит нерядко водеха не към вътрешността на кулата, а към някое друго измерение.

Гуенивар огледа мястото, което полуръстът ѝ сочеше и реши да го послуша. Опасявайки се, че няма да успее да издържи на темпото ѝ и може да я забави, Риджис се покатери на гърба ѝ и двамата се понесоха по конусовидното ледено възвишение.

Най-сетне, с помощта на острите си нокти и железните си мускули, пантерата се добра до една сравнително равна площадка, засили се и скочи нагоре, към малкото прозорче на върха на кулата.

Удариха се в стената с всичка сила, но Риджис все пак успя да запази равновесие и да се провре през тесния отвор. Приземи се тежко и се преметна назад, после повика Гуенивар.

Само че пантерата вече препускаше надолу, обратно към ледената равнина, където господарят ѝ несъмнено имаше нужда от нея.

Така Риджис остана съвсем сам в малката стаичка.

Сам с могъщия кристален отломък, който висеше в средата ѝ.
— Просто прекрасно! — разнесе се тъничкият гласец на ужасения полуръст.

ГЛАВА 27

ПОСЛЕДНОТО ИЗПИТАНИЕ

Дризт и Бруенор бързо осъзнаха в колко неблагоприятно положение се намират. Високите пламъци, които обгръщаха тялото на балора, бързо превръщаха пещерата в кално тресавище. Големи парчета лед падаха от тавана, принуждавайки ги да отскачат ту наляво, ту надясно, а студената вода, в която газеха, правеше всяко движение изключително трудно.

И точно когато двамата приятели си мислеха, че по-лошо не може да стане, Ерту се поотдалечи от тях и без пъклената му горещина водата бързо започна да замръзва, забавяйки ги още повече.

И през цялото време грозният смях на демона кънтеше в ушите им.

— О, какви мъчения те очакват, жалки елфе! — изрева балорът тържествуващо.

Миг по-късно зад гърба на Дризт се разнесе шумен плясък, а жегата изведнъж стана непоносима. Това можеше да означава едно-единствено нещо — демонът бе прибягнал до магия, за да се телепортира точно зад него. Елфът започна да се обръща и приклепна, в опит да избегне удара му, ала балорът просто заби меча си във водата. Мощната енергийна вълна, която последва, разтърси тялото на скиталеца толкова жестоко, че той трябваше да стисне зъби, за да не си прехапе езика.

Въпреки това той успя да се обърне и дори спря следващата атака на противника си във въздуха.

Ала Ерту просто освободи нова енергийна вълна, която премина през Сиянието и преля в тялото на Дризт така неудържимо, че той се олюля и едва не се строполи на земята в несвяст.

Сред злия смях на балора, до ушите му достигна яростният рев на Бруенор, който отчаяно се мъчеше да се добере до него през размекнатия лед. Само че вече бе твърде късно, внезапното нападение на демона ги бе изпреварило и Бруенор никога нямаше да стигне навреме.

Изведнъж Ерту изчезна, сякаш се изпари. На Дризт му отне само миг, за да разбере, че балорът си играе с тях. След като бе чакал толкова години, за да си отмъсти, сега той просто се забавляваше!

Докато елфът си възвърне равновесието, Бруенор някак си успя да се добере до него. Грозният кикот на демона долетя някъде отдалече, но скиталецът нямаше да се остави да бъде измамен толкова лесно.

— Пази се! — предупреди той джуджето. — Ерту може да се появи, където си поиска.

Още не бе изрекъл думите си докрай, когато чу плющене на камшик, последвано от вика на Бруенор. Обърна се рязко, тъкмо навреме, за да види как дебел камшик се увива около краката на приятеля му и го издърпва настрана.

— Не думай! — мрачно се пошегува джуджето, докато с все сила се мъчеше да вдигне оръжие и да се защити.

Този път спасение нямаше, разбра Бруенор, когато обърна поглед през рамо и видя огнената стена, която се издигаше там и с прашене и съскане превръщаше дебелия ледове в гъста пара. Зад нея стоеше демонът и бавно го притегляше към себе си, а злата му усмивка вещаеше само едно — смърт.

В този миг Дризт усети как цялата му сила го напуска, стори му се, че светът рухва отгоре му. Вече знаеше какво мъчение му е приготвил балорът.

Бруенор беше обречен.

Риджис нямаше как да знае, ала неочакваната му поява в малката стаичка на върха на Кришал Тирит спаси Кати-Бри от сигурна смърт. Стъмпет вече бе стигнала до ръба на ледения къс, ала за ужас на младата жена, вместо да ѝ помогне, тя започна да я блъска и да настъпва вкочанените ѝ пръсти, мъчейки се да я събори във водата.

Кати-Бри отчаяно се защитава, ала без сигурна опора и с напълно вцепенени крака, положението ѝ бе повече от отчайващо.

Тъкмо в този миг Риджис проникна в кулата и Креншинибон бе принуден да остави жрицата на мира и да насочи цялото си внимание към този нов враг.

Без заповедите на отломъка, Стъмпет отново застана напълно неподвижно, вперила празен поглед пред себе си. На Кати-Бри не ѝ отне много време, за да разбере, че поне за момента жрицата е

безопасна и като се улови за крака ѝ, го използва, за да се измъкне от водата.

Не ѝ бе никак лесно, ала най-сетне успя и дори можа да се изправи, макар цялата да трепереше от студ и изтощение. Дрифт и Бруенор вече бяха проникнали в пещерата, ала отвън все още имаше достатъчно мани, с които да се пребори, включително и няколко, които бяха скочили във водата и постепенно се приближаваха към нея и Стъмпет, единствените врагове, които не особено интелигентните създания виждаха.

Време беше Таулмарил отново да запее.

* * *

Бруенор се бореше с всички сили. Успя да се улови за неголемия чукан, останал от един сталагмит наблизно, ала ледът бе прекалено гладък, за да се задържи за него. Не че и най-здравата скала можеше да му помогне в този миг... не и срещу могъщия танари, който продължаваше да го притегля към себе си. Пламъците на демона обгърнаха стъпалата на злощастното джудже и то изрева от болка.

Дрифт се втурна напред толкова ожесточено, че едва смогваше да се задържи върху хлъзгавия, размекнат лед. Понякога падаше, удряше се в сталагмитените останки, но продължаваше, без да обръща внимание на болката. Бруенор се нуждаеше от него и това бе единственото, което имаше значение. Най-сетне откри едно достатъчно твърдо местенце на леда и като го използва за опора, хвърли се напред, протегнал ледения ятаган пред себе си.

Магическото острие мина покрай падналото джудже и пламъците около него начаса угаснаха.

Двамата приятели опитаха да се изправят, но бяха задръжени обратно на земята, когато Ерту заби мечата си в полуразтопения лед, запращайки мощна енергийна вълна срещу тях.

— Прекрасно, жалки елфе! — възторжено изрева демонът. — Малката отсрочка, която си спечелихте, само ще удължи удоволствието ми, за което съм ти искрено...

Преди балорът да успее да довърши, Гуенивар влетя в пещерата и се стовари върху него, поваляйки го върху хлъзгавия под.

Без да губи нито миг, Дризт се хвърли срещу него, докато Бруенор трескаво освобождаваше глезените си от хватката на бича. Впила зъби и нокти в противника си, Гуенивар го дереше безжалостно.

Ерту и друг път се бе изправял срещу нея (и то не кога да е, а в онзи двубой, когато скиталецът го прокуди в Бездната) и сега се прокле, задето не бе предвидил, че тя отново може да се появи.

Всъщност това нямаше особено значение, каза си той и като напрегна железните си мускули, отпрати тристакилограмовото животно далече от себе си.

В този миг леденият ятаган се стрелна към корема му, жаден за скверната му огнена плът.

Мечът на демона спря връхлитащото острие и мощната енергийна вълна, която последва сблъсъка на двете оръжия, отхвърли Дризт назад.

Междувременно Бруенор бе успял да се изправи и сега връхлетя върху демона, забивайки брадвата си дълбоко в крака му. Ерту изрева от болка и го удари с все сила, запращайки го във въздуха, после разпери крила и се издигна нависоко, далече от враговете си. Гуенивар скочи след него, ала той я спря, улавяйки я с телекинетична магия, същата, която Бизматек бе използвал срещу Кати-Бри.

Въпреки това, за Дризт и извън пещерата намесата на пантерата бе наистина полезна, тъй като поне за малко отклоняваше вниманието на могъщия демон от тях.

— Пусни баща ми! — изкрещя скиталецът.

Ерту избухна в смях и като захвърли пантерата надалече, се нахвърли още по-ожесточено върху тях.

* * *

Стаята не бе голяма, навярно около четири метра в диаметър, с куполовиден покрив, който стигаше до самия връх на Кришал Тирит. Точно в средата, увиснал във въздуха, проблясваше Креншинибон и туптеше с меко, розово-червено сияние, сякаш бе живо същество.

Риджис се огледа наоколо. Недалече от себе си видя пръстен с моравочервен камък и малко ковчеже, което му се струваше познато,

макар в момента да не можеше да се сети откъде. Ала какво означаваха тези два предмета, полуръстът не знаеше.

Пък и нямаше време да мисли за това, не и в този момент. Двамата с Дризт неведнъж бяха говорили за Кесел и неговото падение и той добре помнеше как елфът бе надвил магическата кула — поръсвайки отломъка, който беше нейното сърце и й даваше живот, с дебел слой брашно. И така, уверен в онова, което прави, Риджис пристъпи напред и отвори малката кесийка, която висеше на кръста му.

— Време е за сън — подхвърли той на Креншинибон и думите му замалко не се сбъднаха... макар и не точно както той очакваше, тъй като не магическият предмет, а самият той едва не изгуби съзнание.

Двамата с Дризт бяха допуснали сериозна грешка. В онази кула, издигната от Кесел край Брин Шандер, скиталецът (макар да не го знаеше) бе покрил не Креншинибон, а едно от многобройните му копия, докато сега пред Риджис стоеше истинският отломък, могъщ и невероятно зъл. А с подобна жалка атака, той можеше да се справи с лекота — мощната енергийна вълна, която запрати срещу нападателя си, стопи брашното още във въздуха, изпепели кесийката в ръцете на полуръста, а него самия отхвърли далече назад, в другия край на малкото помещение.

Замаян и уплашен, Риджис отчаяно простена, когато на пода досами него зейна дупка и, предшествана от характерната за тези гнусни създания задушлива воня, в стаята се показа огромната, зеленикава ръка на един трол.

* * *

Кати-Бри почти не чувстваше крайниците си, зъбите й тракаха неудържимо и макар тетивата на Таулмарил да се впиваше в измръзналите и пръсти, тя не усещаше нищо. Ала да се откаже бе немислимо — Дризт и Бруенор имаха нужда от нейната помощ.

Използвайки яката, набита Стъмпет за опора, тя се прицели и стреля. Чудовището, което се намираше най-близо до входа на пещерата, рухна мъртво, а младата жена продължи да изпраща магическите си стрели, които никога не свършваха, срещу чудовищата на брега. Много скоро и последното от тях падна мъртво и тя насочи

вниманието си към онези, които се появяваха иззад леденото възвишение. В ожесточението си Кати-Бри едва не простреля и Гуенивар — вярното животно профуча толкова бързо, че за миг тя не можа да го разпознае, после обаче се изпълни с надежда, виждайки го да се втурва в пещерата.

Много скоро почти всички мани бяха мъртви, с изключение на няколко, които пляскаха във водата, мъчейки се да се доберат до Стъмпет и Кати-Бри. Таулмарил се погрижи за повечето от тях, ала един все пак успя да се изкатери върху ледения блок и се хвърли срещу младата жена.

Тя трескаво се огледа наоколо, видя Казид'еа, забит до дръжка в леда и разбра, че няма да съумее да стигне до него навреме. Вместо това вдигна лъка си и с все сила го стовари върху лицето на гнусното създание.

Демонът се олюля и едва успя да се задържи на крака. Още преди да си бе възвърнал равновесието, младата жена го удари с чело право в носа, после заби върха на Таулмарил в брадичката му, с лекота пробивайки разлагащата се кожа. Отвратителното същество избухна във взрив от задушлив газ, ала вече беше твърде късно — устремът, с който се бе нахвърлил върху Кати-Бри, както и давящият облак, който я обгърна след поражението му, запратиха младата жена назад, покрай Стъмпет и обратно в мразовитото море.

Борейки се да си поеме дъх, тя изплува над водата, но краката ѝ бяха напълно вкочанени, а и ръцете си почти не чувстваше. Някак си успя да се залови за ръба на ледения блок, пъхайки пръсти в тесния процеп, който напипа там, ала добре разбираше, че няма да може да издържи още дълго — силите ѝ бързо я напускаха. Опитва се да помоли Стъмпет за помощ, но дори устата вече не я слушаше.

Да, беше се спасила от демоните... само за да стане жертва на безмилостната Долина на мразовития вятър, мястото, което наричаше свой дом. Горчива усмивка изкриви устните ѝ, докато студът бавно пълзеше във вените ѝ, а светът ставаше все по-далечен и по-далечен.

* * *

Риджис се удари в куполовидния таван, когато единият от двамата тролове, нахлули в малката стаичка, го вдигна във въздуха, та по-добре да види ужасеното му лице.

— Отиваш право в търбуха ми! — доволно заяви отвратителното създание и отвори огромната си паст.

„Та то може да говори“, помисли си полуръстът и в мозъка му се роди отчаян план.

— Почакай! — рече той и бръкна под туниката си. — Виж какво имам!

И като извади скъпоценния си вълшебен медальон, размаха го пред очите на изненадания и внезапно заинтригуван трол.

— И това е само началото — заекна полуръстът, мъчейки се да запази самообладание, което не бе никак лесно, при положение, че ужасяващата участ, която го очакваше, ако не успее, бе повече от ясна. — Имам купища от тези. Виж само как прекрасно танцува, как мами погледа ти и...

— Ей, ти! — изръмжа вторият звяр и сръга другаря си. — Ще го ядеш ли или не?

Ала първият трол вече бе попаднал в плен на магията и започваше да разбира, че никак не му се ще да дели плячката с когото и да било.

Ето как на Риджис не му бе никак трудно да го убеди да стори онова, което и двамата искаха в този момент.

— Убий го! — предложи той и кимна към второто чудовище.

После изведнъж тупна на земята и едва не бе стъпкан, когато двата звяра се вкопчиха в ожесточен двубой. Време за губене нямаше, но какво трябваше да стори? Докато трескаво пълзеше по-надалече от биещите се тролове, забеляза пръстена, който се търкаляше на пода и побърза да го мушне в джоба си. После погледът му се спря върху отвореното ковчеже и той изведнъж си спомни къде го бе виждал преди.

Точно същото сандъче бе видял в ръцете на онзи глабрезу, който се бе появил, докато се биеха с матрона Баенре в тунелите под Митрил Хол... същото ковчеже, от което демонът бе извадил черния сапфир, обезсилил всички магии в онази стая!

Риджис грабна скъпоценния предмет, изтича покрай троловете и се втурна право към кристалния отломък. Мощната вълна от мисловни

образи, която го връхлетя, едва не го повали на земята. Усетил надвисналата опасност, могъщият Креншинибон проникна в съзнанието му и се опита да го подчини на волята си. Риджис искаше, отчаяно искаше да продължи напред, ала краката не го слушаха.

И всъщност, каза си той изведнъж, защо да продължава напред? Нима наистина искаше да срине тази толкова красива и величествена кула? А и кристалния отломък? Защо трябваше да го унищожава, когато можеше да го използва за собствена изгода?

Пък и защо все трябваше да слуша Дризт?

Въпреки че в този момент душата на Риджис бе почти напълно обсебена от отломъка, той все пак успя да вдигне рубинения медальон, който висеше на кръста му, и да го разлюлее пред очите си.

И този път, както винаги, възшебният предмет прикова погледа му и го повлече в омайните си глъбини. Мнозина се изгубваха в тази магия, ала там, дълбоко в сърцето на скъпоценния камък, Риджис откри себе си.

За частици от секундата той пусна медальона и се хвърли напред. Креншинибон изпрати нова мисловна атака срещу него, ала вече беше твърде късно.

Ковчежето щракна и Риджис вдигна пленения отломък.

Преди да успее да се зарадва на победата си обаче, усети мощния трус, който се надигна от основата на кулата и тръгна към върха. С Кришал Тирит беше свършено.

— О, не отново! — простена полуръстът.

Точно същото му се бе случило и предишния път. Тогава се бе спасил с помощта на Гуенивар, докато Дризт бе избягал през...

Без да губи и миг, Риджис се втурна към прозореца и скочи на перваза. Хвърли поглед назад, към двамата тролове, които вече не се биеха, а се държаха здраво един за друг, докато кулата, която наричаха свой дом, се тресеше под краката им. Като по команда те се обърнаха към усмихнатия полуръст.

— Някой друг път, може би — рече той, после скочи.

След като прелетя няколко метра, той се удари в ледената могила и се затъркаля надолу през глава, спирайки най-сетне в подножието ѝ. Съвсем наблизко кристалната кула бързо се рушеше огромни каменни късове хвърчаха във всички посоки, минавайки почти на сантиметри от замаяния, ранен полуръст.

Мощният трус разлюля целия айсберг и за миг битката в пещерата утихна — необходима, макар и твърде кратка отсрочка за противниците на демона. Двамата приятели тъкмо се опитваха да си поемат дъх и да съберат сили, за да продължат отчаяната битка, когато ледът под Бруенор се пропука и той пропадна вътре. Дупката не бе особено дълбока, едва му стигаше до кръста, ала когато всичко свърши и земята отново се успокои, джуджето се оказа здраво приклещено.

Загубата на Креншинибон по никакъв начин не се отрази на Ерту, нито пък го отслаби — единственото, което рухването на кулата направи, бе да разпали още по-свирепа ярост в гърдите му.

Гуенивар се хвърли върху него, ала той вдигна огромния си меч и я спря във въздуха, нанизвайки я на жестокото острие.

Коленичил в размекнатия лед, Дризт с безпомощен ужас гледаше как демонът бавно се приближава с протегнат към него меч, на който пантерата отчаяно се гърчеше, ръмжейки в агония.

Това беше краят, болезнено ясно осъзна скиталецът. Това бе грозният, жалък край за всички. Този път изход нямаше. Искаше му се Гуенивар да успее да се освободи и да отиде при Бруенор, та когато я отпрати обратно в Звездната равнина, тя да вземе джуджето със себе си.

Ала дори това бе невъзможно. Последна мъчителна конвулсия и пантерата се отпусна безжизнено, после бързо се стопи, оставяйки само струйка сивкав дим след себе си. Материалното ѝ тяло бе прекършено и духът ѝ трябваше да се върне в родната си Равнина.

Дризт извади ониксовата статуетка, просто за да се увери, че Гуенивар наистина е добре. Не можеше да я повика отново, не и в близките няколко дни, не и преди вярното животно да се възстанови поне донякъде от жестоките си рани. Познатото съскане, което се разнесе край него, го накара да вдигне очи от фигурката. Леденият ятаган и този път бе угасил пламъците на приближаващия се демон, който сега стоеше на по-малко от два метра от коленичилиия скиталец.

— Готов ли си да умреш, Дризт До'Урден? — гръмовният глас на балора огласи пещерата. — Знаеш ли, в този миг баща ти ни вижда и

представи си колко ли ще страда, докато те гледа как умираш в краката ми, бавно и мъчително!

Сигурен, че демонът не го лъже, елфът усети как в гърдите му се надига безумна ярост. Ала дори тя не можеше да му помогне вече. Той беше вкочанен от студ, изтощен и раздиран от скръб, каквато надали бе изпитвал досега. Дризт До'Урден беше победен и го знаеше.

* * *

Думите на Ерту бяха верни само наполовина. Пленникът му, лежащ на площадката зад полупрозрачната ледена стена в дъното на пещерата, наистина виждаше какво се случва.

Разкъсван от безсилен гняв, той отчаяно дереше гладкия, твърд лед и ридаше така, както не бе ридал през всички тези години.

* * *

— Котката ти ще ми върши страхотна работа — подхвърли демонът.

— Никога! — изръмжа Дризт и преди Ерту да успее да направи каквото и да било, запрати черната фигурка навън.

Не можа да чуе плисък на вода, но бе сигурен, че я е хвърлил достатъчно силно, за да падне в морето.

— Добре стори, приятелю — мрачно рече Бруенор.

Самодоволната усмивка на балора се смени с гневна гримаса. Тежкият му меч политна нагоре, после се запуска към главата на елфа. Макар да знаеше, че това няма да го спаси, Дризт вдигна Сиянието, за да се защити.

Изведнъж мощен рев „Темпос“ огласи пещерата, последван миг по-късно от огромен боен чук, който се стовари върху гърба на демона.

Без капка страх, Киерстаад се втурна вътре, мина през пролуката, отворена в пламъците на Ерту от ледения ятаган, и се изправи пред балора, като през цялото време викаше Щитозъб. Младежът неведнъж бе чувал историята на великолепното оръжие и знаеше, че то трябва да се завърне в ръцете му.

Ала това не се случи. Да, вече не лежеше на земята край демона, ала защо не се бе появило в очакващите му ръце, Киерстаад не можеше да разбере.

— Трябваше да се върне! — недоумяващо извика той, най-вече към Бруенор, после политна, запратен надалече от тежкия пестник на балора.

Удари се в една ледена могила и стенейки, се свлече на земята.

— Трябваше да се върне! — немощно повтори той, преди черната пелена на безсъзнанието да се спусне отгоре му.

Щитозъб не можа да отиде при Киерстаад, защото се бе завърнал в ръцете на истинския си господар — Уолфгар, син на Беорнегар, който наблюдаваше битката иззад ледената стена. Именно той бе прекарал последните шест години в плен на жестокия балор.

Допирът на вярното оръжие, изковано за него от джуджето, което го обичаше като роден баща, сякаш го преобрази превърна го в човека, който бе допреди шест години. В този миг безброй спомени нахлуха в съзнанието му, спомени, които нарочно се бе мъчил да погребее дълбоко в себе си през всички тези години на безнадеждност и пустота.

Да, разкъсваха го силни чувства, ала не дотам, че да го накарат да забрави отчаяното положение, в което се намираха приятелите му. С името на Темпос на уста — и колко хубаво бе отново да чуе името на своя бог, произнесено от собствените му устни! — той се зае да срине стената, която му пречеше да помогне на скъпите си другари.

* * *

Риджис чу нечий тих гласец в мозъка си. За миг се уплаши да не е Креншинибон, но след като се увери, че ковчежето е добре затворено и че държи злия отломък на сигурно място, предположи, че може да е рубиненият медальон.

Когато установи, че не е и той, полуръстът най-сетне откри източника — пръстена, който бе намерил в Кришал Тирит и който бе прибрал в джоба си. Извади го и внимателно се вгледа в него, опасявайки се да не е още някое въплъщение на Креншинибон.

Тъкмо се канеше да го изхвърли в морето, когато изведнъж му се стори, че разпознава гласеца.

— Стъмпет? — попита той и го поднесе към очите си.

После остави пръстена на земята, приклепна до него и вдигна малкия си боздуган.

* * *

Гръмовните удари, посипали се по ледената стена, разтърсиха цялата пещера толкова силно, че дори Ерту се разтревожи и неволно погледна назад. А Дризт тъкмо това и чакаше.

Сиянието се впи в прасеца на демона, докато леденият ятаган се стрелна към слабините му. Острието намери целта си и балорът нададе агонизиращ вик, докато магическото оръжие жадно изпиваше жизнената му енергия.

Ала обратът в битката бе само временен. Ерту бързо отблъсна Дризт от себе си, после изчезна, появявайки се отново високо във въздуха, между ледените сталактити, които висяха от тавана.

— Давай, Бруенор! — извика елфът и погледна през рамо към джуджето, което почти бе успяло да се измъкне от дупката. — Не всичко е загубено — много скоро Знафейн ще ни се притече на помощ.

И сякаш получил нови сили, той се закатери нагоре, готов да се бие до смърт. Внезапно обаче почувства как коленете му омекват и едва се задържа да не падне при вида на пребледнялото лице на Бруенор. Разтреперан, той проследи погледа му към ледената стена, иззад която очакваше да се появи баща му.

Вместо това, видя Уолфгар. С мръсна, невчесана коса и дълга брада, ала несъмнено Уолфгар, с Щитозъб в ръце и свиреп вик на уста.

— Момчето ми! — бе всичко, което Бруенор успя да промълви, преди да се строполи обратно в дупката.

Прилеповите крила на Ерту изплюяха и той яростно се нахвърли върху доскорошния си пленник.

Ала Щитозъб вече летеше към него и замалко не го събори на земята. Въпреки това жестокият му бич обви глезените на варварина и го събори от могилата.

— Уолфгар! — изкреця Дризт и лицето му се сви от болка, когато видя как едрият мъж рухва на пода.

Само че едно падане изобщо не можеше да спре изстрадалия варварин, не и сега, когато отново беше сред приятелите си, а могъщият му чук бе при него. Ревейки гръмогласно, той скочи на крака и здраво стисна Щитозъб, верния Щитозъб, който вече се бе завърнал в ръката му.

Побеснял от ярост, Ерту се хвърли в битката с удвоена жестокост, твърдо решен веднъж завинаги да сложи край на жалката им съпротива, да унищожи приятелите на омразния елф, а след това да довърши и него самия. Кълба черен мрак изпълниха въздуха, пречейки на Уолфгар да се прицели за нов удар камшикът на демона плющеше зловещо, докато той самият се носеше из пещерата, ту с помощта на прилеповите си крила, ту като използваше магия, за да се телепортира.

Настана хаос. Всеки път, щом Дризт се опиташе да отиде при Уолфгар, Бруенор или дори при падналия Киерстаад, Ерту вече беше там, с меч в ръка и макар че скиталецът винаги успяваше да спре свирепото оръжие, мощната енергийна вълна, която то запращаше срещу него, неминуемо го разтърсваше жестоко. И всеки път, когато скиталецът се опиташе да нанесе удар, Ерту вече беше в някой друг край на пещерата, за да сее болка и страдание сред приятелите на омразния си враг.

* * *

Вече не й беше студено, не усещаше болка, не изпитваше абсолютно нищо. Кати-Бри крачеше в мрака и бързо оставяше царството на живите зад себе си.

В този миг една силна ръка я сграбчи за рамото и я изтегли от водата. Постепенно сетивата й се възвърнаха, а с тях и душата й.

А после почувства... топлина, магическа топлина, която пълзеше във вените й и я сгряваше до мозъка на костите носейки живот там, където той едва мъждукаше.

Кати-Бри отвори очи и видя Стъмпет Рейкингклоу да се надвесва над нея. Зовейки своите божества, жрицата трескаво работеше,

мъчейки се да върне към живот жената, която за рода Боен чук бе по-скъпа и от дъщеря.

* * *

Ослепителни мълнии прорязваха сумрака в пещерата всеки път, щом Ерту замахнеше с меча си. Мощният им тътен и победоносният рев на демона се сливаха с плющенето на прилеповите му крила, а бойните викове на Уолфгар се смесваха с гласа на изумения Бруенор, който (все още приклещен в дупката на пода) не спираше да повтаря „Момчето ми! Момчето ми!“. Дризт отчаяно се опитваше да въведе някакъв ред в хаоса, да измисли обща стратегия, която да им позволи да обединят сили, за да притиснат злия Ерту в ъгъла и да го победят.

Само че демонът нямаше намерение да допусне подобно нещо. Той ту връхлиташе върху някой от противниците си, ту отново се издигаше високо нагоре, нанасяше жесток удар, после светкавично изчезваше. Понякога заставаше между сталактитите и отприщваше огъня си, докато те не политнеха надолу като тежки, ледени копия. Понякога слизаше на пода, за да държи елфа и приятелите му далече един от друг, ала въпреки всичките му усилия, Дризт постепенно се приближаваше до Бруенор.

Където и да се появеше, балорът не оставаше там задълго. Макар че мекият, подобен на тресавище под забавяше движенията на скиталеца, а джуджето все още не можеше да се измъкне от дупката, в която бе заклещено, варваринът и страховитият му чук не даваха на Ерту и миг покой. На няколко пъти демонът се телепортира само миг преди Щитозъб да се стовари върху стената, където допреди секунда бе стоял той.

И все пак, балорът продължаваше да владее положението, макар че така и не му се удаваше възможност да нанесе решителен удар.

Време бе веднъж завинаги да приключи с това.

Бруенор почти бе успял да изпъзми от дупката, само единият му крак все още бе вътре, когато демонът се материализира точно зад него.

Дризт изкрещя, за да го предупреди и джуджето инстинктивно се извъртя на една страна и се хвърли срещу балора, сграбчвайки единия

му крак (при което сам изкълчи коляното си). Мечът на Ерту се спусна към него, ала Бруенор бе прекалено близо, за да може оръжието да го посече. Въпреки това ударът го разтърси лошо, а енергийната вълна накара костите му да изпукат и едва не строши изкълченото му коляно.

Напук на болката, джуджето още по-здро стисна крака на демона. Знаеше, че не може да го нарани, но се надяваше поне да го задържи на едно място достатъчно дълго, за да могат приятелите му да атакуват. Пламъците на Ерту опърлиха косата и заслепиха очите му, ала изведнъж угаснаха — сигурен знак, че Дризт е наблизо.

Камшикът на балора изплющя и елфът се претърколи настрани, за да го избегне, приземявайки се на едно коляно, после опита да се изправи, но се подхлъзна и залитна.

Камшикът отново изплющя, ала се оказа безсилен срещу могъщия боен чук. Щитозъб врѣхлетя върху демона и го запрати към стената. Неволно, Ерту усети как го изпълва уважение към доскорошния му пленник. Наистина, вече бе изпитал силата на чука, ала нищо не го бе подготвило за исполинската сила, заключена в тялото на Уолфгар. Ударът на Киерстаад го бе одраскал ударът на Уолфгар му причини истинска болка.

В това време Дризт бе успял да си възвърне равновесието, но преди да стигне до демона, той тропна с крак (при което не само се отскубна от хватката на джуджето, но и го измъкна от дупката, запращайки го високо във въздуха), после изчезна.

— Глупци! — долетя гласът му откъм изхода на пещерата. — Ще открия Креншинибон и ще се върна много преди да сте намерили начин да се измъкнете оттук! Обречени сте!

Дризт се хвърли към изхода, Уолфгар се прицели за един последен изстрел дори Бруенор се мъчеше да се изправи на крака, ала и тримата разбираха, че няма да успеят да се доберат до демона навреме.

Ерту се обърна и се накани да полети навън, ала каква бе изненадата му, когато една сребропера стрела се заби право в лицето му.

Ревът му огласи пещерата, а Щитозъб полетя и се стовари отгоре му, разкъсвайки плътта и трошейки костите му.

Кати-Бри стреля отново и демонът, улучен в гърдите, политна назад.

Бруенор закуцука към него, в движение улавяйки брадвата си, подхвърлена му от Дризт тъкмо навреме. После, възползвайки се от инерцията, която оръжието вече бе набрало, замахна с все сила.

Демонът изрева от болка, когато оръжието потъна дълбоко в гърба му, а още преди да се съвземе от жестокия удар, поредната сребърна стрела го прониза в гърдите.

Междувременно Дризт бе успял да се добере до него и когато той вдигна ръка, за да пресрещне Сиянието, леденият ятаган се вряза дълбоко в тялото му. Миг по-късно Уолфгар се присъедини към приятелите си, нанасяйки удар след удар стрелите на Кати-Бри все така препречваха изхода.

И през цялото време ятаганът на елфа жадно изпиваше жизнената енергия на балора, докато Сиянието нито за миг не спираше на едно място, оставяйки грозни рани след себе си.

С един последен енергиен изблик, Ерту рязко се обърна, запращайки Бруенор и Уолфгар настрана, но не и Дризт. Могъщият демон се вгледа в лавандуловите му очи и разбра, че е победен — още в тези най-първи мигове, в които тялото му започна да губи плътността си. Само че този път щеше да вземе и Дризт До'Урден със себе си в Бездната.

Вдигна страховития меч високо над себе си, а с другата си ръка избута Сиянието встрани, стискайки зъби, за да не закрепци от болка.

Сега скиталецът бе напълно беззащитен. Пусна ледения си ятаган, забит до дръжка в тялото на демона, и се опита да отскочи назад. Твърде късно.

Окъпано от ярки мълнии, свирепото острие неумолимо се спускаше към него.

Изведнъж една силна ръка се пресегна пред ужасените му очи и се, склучи около китката на балора, спирайки жестокото оръжие на сантиметри от главата на Дризт. Ерту извърна изумен поглед и видя... Уолфгар! Стиснал зъби, с изопнати докрай железни мускули, исполинът стискаше ръката му и сякаш всички години, прекарани в плен, всички нечовешки мъчения, които бе понесъл в Бездната, се бяха претопили в чиста омраза и му придаваха свръхмощна сила.

Нямаше човек — нямаше смъртен! — пък бил той и едрият варварин, който да може да удържи могъщия демон с голи ръце. Ала Уолфгар опровергаваше всяка логика, противопоставяйки й една своя

истина — за нищо на света нямаше да позволи на Ерту да му причини още болка, нямаше да позволи да му отнемат Дризт!

Балорът невярващо поклати уродливата си глава. Това не можеше да бъде истина!

Ала беше. Уолфгар го удържа и много скоро, с протяжен крясък и сред облак дим, Ерту напусна Материалната равнина.

Обзети от чувства, прекалено силни, за да бъдат изразени с думи, тримата приятели дълго останаха така — безмълвни, вплетени в крепка прегръдка.

ГЛАВА 28

САНЪТ НА БЕОРНЕГАР

Кати-Бри видя Риджис да се задава откъм айсберга, залитайки видя и как Дризт и Бруенор излизат от пещерата, подпирайки се един в друг. А след тях, праметнал Киерстаад (който все още беше в безсъзнание) през рамо, се показва...

Стъмпет, която със своите лечебни магии бе сторила немалко, за да помогне на младата жена да се съвземе, бе истински учудена, когато я видя да рухва на колене, със задавен вик на уста. Притеснена, жрицата проследи изумения ѝ поглед и веднага разбра какво става.

— Хей! — попита тя, потърквайки наболата си брада. — Туй не е ли...

— Уолфгар! — ахна Кати-Бри.

В това време Риджис се присъедини към приятелите си на брега и също зяпна от изненада, когато видя кого са избавили от лапите на злия Ерту. С развълнувани, ликуващи писъци, той се хвърли на врата му и Уолфгар, на хлъзгавия лед и с Киерстаад на рамо, политна назад и едва не си пукна главата.

Което ни най-малко не го притесни. Ерту и скверните му слуги бяха победени, дошло бе време за ликуване!

Почти.

Дризт трескаво претърсваше леда пред пещерата, проклинаяки се, задето бе изгубил вяра в себе си и своите приятели. Попита Риджис, а после Стъмпет и Кати-Бри, ала никой не бе виждал статуетката.

Фигурката, която му позволяваше да призовава Гуенивар в Материалната равнина, я нямаше, погълната от черните води на морето.

Когато разбра, че от елфа няма да има голяма полза, Бруенор взе нещата в свои ръце. Първото, което трябваше да сторят, бе да намерят начин да прехвърлят Стъмпет и Кати-Бри от плаващия блок върху айсберга, където се намираха те самите. И колкото по-бързо, толкова

по-добре — Дризт, Уолфгар и Бруенор бяха мокри и премръзнали, а и Киерстаад спешно се нуждаеше от помощта на жрицата.

Стъмпет, която бе изкатерила десетки планини, имаше точно онова, което им трябваше — дебело въже с кука накрая. Без да губи нито миг, тя го хвърли към айсберга и когато то тупна само на два-три метра от краката на Бруенор, той побърза да го привърже възможно най-сигурно, после изтича да помогне на Уолфгар, който дърпаше с всички сили, за да доближи ледения блок до брега... ледения блок, върху който стоеше Кати-Бри, любовта на живота му, момичето, което преди толкова много години се канеше да му стане жена.

В това време Дризт почти не забелязваше какво правят другарите му. Приклекнал на ръба на айсберга, той потопа двата си ятагана в морето, опитвайки се да освети мрачната вода.

— Трябва ми нещо, което да ми помогне да сляза там долу — извика той към Стъмпет, която държеше своя край на въжето, като същевременно се опитваше да го утеши.

Застаналият наблизо Риджис обаче, поклати глава — досещайки се, че елфът ще опита нещо подобно, той бе пуснал във водата парче канап с окачена на края му тежест. Макар да бе дълга почти двадесет метра, връвта така и не бе стигнала до дъното. Дори ако Стъмпет откриеше магия, която да го сгрее и да му даде възможност да диша под повърхността на морето, Дризт пак нямаше да може да се спусне толкова надълбоко, нито пък можеше да се надява да открие черната статуетка в тъмните води.

Когато слезе на айсберга, Кати-Бри прегърна баща си (Стъмпет бе отишла при Киерстаад, без да губи нито минута), после неловко се изправи пред Уолфгар.

Колко дрипав и измъчен изглеждаше той! Буйна и невчесана, русата му коса стърчеше във всички посоки, брадата му стигаше до средата на гърдите, а небесносините му, така жизнерадостни някога очи, сега бяха помътнели и някак празни. Все още бе едър и добре сложен, но в същото време у него се усещаше някаква апатия и изнуреност, по-скоро душевна, отколкото физическа. Ала това си оставаше Уолфгар и каквито и белези да бяха оставили върху него годините, прекарани в плен на злия демон, Кати-Бри не ги виждаше, не и в този миг.

Сърцето на младия варварин също биеше учестено. Кати-Бри изобщо не се бе променила. Е, може би бе станала малко по-закръглена, вече не бе момиче, а истинска жена, ала тъмносините ѝ очи грееха с прежния си блясък, с все същата любов към живота и приключенията, с онзи непокорен, ала по детски чист дух, който нищо не можеше да прекърши.

— Мислех, че... — започна тя, но гласът ѝ изневери и тя трябваше да спре, за да си поеме дъх и да се поуспокои. — Нито за миг не съм те забравила!

Уолфгар я сграбчи в обятията си и с все сила я притисна до гърдите си. Опитва се да говори, да ѝ каже, че единствено мисълта за нея го е поддържала през цялото това време. Ала думите бяха прекалено слаби, прекалено бледи, за да изразят чувствата, които го давеха, затова той просто я притискаше до себе си, а сълзите им се смесваха и отмиваха дългите години на страдание и болка.

Гледка, която сгриваше сърцата на Бруенор, Риджис и Стъмпет, и дори на Дризт, макар че в този миг неговата собствена горест бе прекалено голяма, за да може истински да се наслади на щастието на приятелите си. Гуенивар си бе отишла, загуба не по-малко болезнена от загубата на Закнафейн, или на Уолфгар. Пантерата бе негова спътница години наред, понякога единствената му спътница, единственият му верен другар.

Но ето че нея вече я нямаше, а той дори не бе успял да се сбогува с нея.

Най-сетне Киерстаад, когото Стъмпет междувременно бе свестила, ги върна към суровата действителност. В мига, в който отвори очи, младежът разбра, че неприятностите им още не са свършили, особено когато видя бързо сгъстяващите се облаци и превалящото слънце. Насред морето бе студено, много по-студено, отколкото в тундрата, а нямаха достатъчно материална да запалят и поддържат огън.

За щастие, той знаеше друг начин, който да ги опази от нощния мраз. Все още прекалено слаб, за да се изправи, той се подпря на лакти и обясни на Бруенор какво да стори. Следвайки неговите съвети, Кати-Бри се зае да кърти здрави ледени блокове с помощта на Казид'еа и не след дълго вече имаха подслон — ледена колиба.

Тъкмо навреме — магиите на Стъмпет бяха на свършване, а студът настъпваше заплашително бързо. Скоро след това небето сякаш се отвори и ситната, но неприятна суграшица бързо премина в свирепа снежна фъртуна.

Ала вътре в малката колиба на всички им бе топло и уютно.

На всички, с изключение на Дризт, който имаше чувството, че без Гуенивар никога отново няма да почувства истинска топлина.

* * *

Утрото дойде сиво и някак мътно, по-студено дори от мразовитата нощ. И сякаш това не им бе достатъчно, ами се оказаха и уловени в капан — силни ветрове бяха бушували през цялата нощ и сега техният айсберг бе прекалено далече от който и да било леден блок, за да могат да се върнат обратно.

Киерстаад, който тази сутрин се чувстваше значително по-добре, се изкачи на върха на конусообразното възвишение и с все сила наду рога си.

Отвърна му единствено ехото, което подхвана песента на рога и я понесе над морето.

Дризт прекара цялата сутрин в молитви към Миелики и Гваерон Уиндстром, молейки ги да му върнат Гуенивар, скъпата му приятелка. Копнееше да я види как излиза от морето и се хвърля в ръцете му! За това жадуваше елфът и за това се молеше, макар дълбоко в себе си да знаеше, че няма да стане така.

Изведнъж го осени идея. Дали му я нашепна Миелики, или пък сам се сети, той не знаеше, а и не се интересуваеше. Първо отиде при Риджис, Риджис, който бе издялал толкова прекрасни предмети от костите на пъстървата, въдеща се в езерата на Десетте града Риджис, който собственоръчно бе изработил великолепната фигурка на еднорог, която скиталецът носеше около врата си.

Полуръстът бързо си намери подходящо парче лед и веднага се залови за работа, а Дризт отиде в другия край на айсберга, колкото се може по-далече от останалите, и се зае със своята задача.

Върна се след около два часа, водейки със себе си нов приятел — млад тюлен, който весело подскачаше след него. Като всеки скиталец,

той добре познаваше животните, знаеше как да общува с тях, кои движения биха ги изплашили и кои биха ги успокоили. Когато се приближи достатъчно до лагера, той с радост установи, че в негово отсъствие Бруенор и Кати-Бри, използвайки лък и набързо опъната, импровизирана мрежа, бяха успели да уловят малко риба.

— Хей! — възмути се джуджето, когато видя Дризт да взима една от рибките и да я подхвърля на тюлена.

После обаче лицето на Бруенор светна и той доволно потри ръце, смятайки, че се досеща за намеренията на приятеля си:

— Всъщност, давай, давай! Охрани го, тъкмо ще има повечко за нас!

Смръщеното лице на елфа набързо сложи край на всякакви подобни мисли.

Когато отиде при Риджис, Дризт бе изумен и искрено възхитен от умението му. Онова, което доскоро бе най-обикновен къс лед, се бе превърнало в почти съвършено копие (както на големина, така и на вид) на изгубената ониксова статуетка.

— Ако имах малко повече време... — взе да се извинява Риджис, ала Дризт не го остави да довърши — и това щеше да му свърши чудесна работа.

И така, те се заловиха да обучат тюлена. Скиталецът хвърляше фигурката във водата и щом извикаше „Гуен“, Риджис се втурваше към ръба на айсберга и я изваждаше с помощта на мрежата, която Бруенор бе измайсторил. После отнасяше и мрежата, и статуетката на Дризт и като „награда“ получаваше една риба. Разиграха тази сценка много пъти, докато най-сетне елфът пхна мрежата в устата на тюлена.

В мига, в който умното животно го видя да мята фигурката в морето и го чу да извиква познатото вече „Гуен“, то се гмурна във водата и бързо се показва отново, захапало ледената статуетка. По устните на Дризт заигра обнадеждена усмивка и той огледа приятелите си със светнали очи, после подхвърли една риба на тюлена.

Занимаваха се с това в продължение на още двадесетина минути, като всеки път елфът хвърляше фигурката все по-надалече и всеки път животното я намираше и му я носеше обратно, посрещано с възторг и, което бе по-важно за него, с вкусна риба.

Най-сетне бяха принудени да спрат, защото тюленът се измори, а и вече бе сит.

Следващите няколко часа се сториха безкрайни на Дризт. Безмълвен и неспокоен, той седеше на топло в ледената колиба, а край него приятелите му си приказваха, най-вече с Уолфгар, опитвайки се да го приобщят към света на живите, който той бе напуснал толкова отдавна.

На всички (и най-вече на самия Уолфгар) им бе болезнено ясно, че му предстои да измине немалък път.

Докато чакаха, Киерстаад честичко излизаше навън и надуваше бойния си рог, тласкан от нарастващо безпокойство — дори и да се движеха, със сигурност се отдалечаваха от брега, вместо да се доближават до него, а не бяха в състояние да насочват айсберга, накъдето искат. Да, риба имаше достатъчно, ледената колиба и магиите на Стъмпет пък щяха да ги пазят от студа, ала Морето на неспирния лед не бе най-подходящото място, на което да прекарат зимата в Долината! Рано или късно, осъзнаваше младежът, някоя снежна буря щеше да ги погребее в мразовитите си обятия, или пък някоя бяла мечка щеше да ги навести докато спят.

По-късно същия ден Дризт и питомникът му отново се заеха за работа. След като се убеди, че животното добре разбира какво се очаква от него, той накара Риджис да му отвлече вниманието, после плесна във водата с ръка и извика „Гуен“, преструвайки се, че е хвърлил фигурката.

Приятно развълнуван, тюленът се гмурна в морето, ала този път не откри нищо и най-накрая бе принуден да се върне при тях, ръмжейки сърдито.

Скиталецът не го възнагради.

Тази нощ, както и по-голямата част от следващата сутрин, животното прекара затворено в ледената колиба. Дризт го искаше гладно, истински гладно, тъй като знаеше, че времето им бързо свършва и можеше единствено да се надява, че айсбергът няма да се отдалечи прекалено много от потъналата фигурка.

След като тюленът на няколко пъти се връщаше с ледената статуетка в уста, елфът отново отклони вниманието му и го изпрати да я търси, без преди това да я е хвърлил в морето. Минаха няколко минути и когато животното започна да се дразни, той тайничко я пусна във водата.

Щастлив, тюленът веднага я забеляза и му я донесе, за което, разбира се, получи заслужената си риба.

— Не потъва достатъчно надълбоко — отбеляза Риджис, досещайки се къде е проблемът. — Трябва да го научим да се гмурка за нея.

И така, използвайки катераческата кука на Стъмпет за тежест (Уолфгар се погрижи да я извие така, че да им свърши работа), Дризт на няколко пъти хвърли фигурката в морето, като много внимаваше животното да види къде точно пада тя. Всеки път то изчезваше в мрачните води, само за да се върне след минута-две заедно с ледената статуетка.

После отново прибегнаха до същата хитрост и затаиха дъх, когато го видяха да се гмурка надълбоко.

Показа се отново доста надалече от айсберга, изръмжа сърдито към Дризт и отново се скри.

Всичко това се повтори на няколко пъти, докато най-сетне тюленът изскочи от водата, горд от себе си...

... и с ониксовата статуетка в уста.

Възторжените викове на приятелите прокънтяха над леденото островче, а Киерстаад с все сила наду рога си. Този път обаче му отвърна още някой, освен ехото и като хвърли обнадежден поглед на другарите си, той пак засвири.

Откъм мъглите, виещи се над мразовитото море, се зададе лодка с Берктгар на носа и голяма група джуджета и варвари на греблата.

Киерстаад отново доближи рога до устните си, после го подаде на Уолфгар и след миг най-чистият и силен звук, чуван някога в Долината, огласи айсберга и прокънтя надалече.

Вождът и Ревик изумено се възряха в изгубения си вожд, а объркването им бързо отстъпи място на възторжено въодушевление. Това бе незабравим миг дори за гордия Берктгар.

* * *

Тази нощ Дризт се оттегли в покоите си в джуджешките мини със смесени чувства. Беше неимоверно щастлив, задето Уолфгар бе сред тях и задето се бе справил с толкова могъщ враг като Ерту, без

никой от приятелите му (включително и Гуенивар) да пострада сериозно.

Ала в същото време не можеше да спре да мисли за баща си. Толкова месеци бе живял с убеждението, че пак ще го види и макар нито за миг да не изпита разочарование, задето пленникът на демона се бе оказал не Закнафейн, а Уолфгар, сега му бе трудно да се прости с така лелеяните си мечти отново да се срещне с баща си.

Легна си с неспокойно сърце и засънува.

Присъни му се, че се буди в стаята си от нечие присъствие. Посегна към ятаганите си, ала рязко спря, когато разпозна духа на Закнафейн.

— Синко — меко заговори призракът, а на устните му изгря топла усмивка, — с мен всичко е наред, много по-добре съм, отколкото можеш да си представиш.

Скиталецът бе прекалено разтреперан, за да каже каквото и да било, ала по лицето му се четяха всички онези въпроси, които напиреха в гърдите му.

— Повика ме един стар жрец — обясни Закнафейн. — Каза, че имаш нужда да го чуеш лично от мен. На добър час, синко. Бъди благодарен за приятелите, с които си благословен, и знай, че ще дойде ден, в който отново ще бъдем заедно.

И с тези думи призракът изчезна, така внезапно, както се бе появил.

На другата сутрин Дризт се събуди, изпълнен с покой, какъвто отдавна не го бе обземал. Разумът му нашепваше, че това е било просто сън, макар и необичайно ярък... поне докато не осъзна, че баща му бе говорил на езика на Мрачните и че старият жрец не можеше да е друг, освен Кадърли.

Скиталецът вече бе решил, че щом зимата отmine, ще изпълни обещанието си и ще отнесе кристалния отломък (прибран на сигурно място в черното ковчеже) във „Възвисяване на вярата“.

Дните минаваха, а споменът за срещата му с духа на Закнафейн не избледняваше, както не си отиваше и вътрешният му покой и Дризт окончателно се убеди, че тя не е била просто сън.

* * *

— Предложиха ми племето — рече Уолфгар на Дризт.

Беше студена, зимна утрин и двамата бяха приседнали под открито небе, недалече от джуджешките мини. От битката им с Ерту бяха минали повече от два месеца.

Елфът се замисли над тази новина (която съвсем не го изненада), после поклати глава. Наистина, приятелят му доста бе укрепнал, откакто се бе завърнал сред тях, ала все още не бе готов да поеме бремето на подобна отговорност.

— Отказах — призна варваринът.

— Засега — успокои го Дризт.

Младият мъж вдигна ясносините си очи към небето, очи, в които след толкова много години отново гореше живот.

— Завинаги — поправи го той. — Мястото ми не е тук.

Елфът не бе съвсем сигурен дали е съгласен с него. Доколко ли отказът на Уолфгар, зачуди се той, се дължеше на трудното приспособяване, което все още му предстоеше? Та той още не бе свикнал с много от най-обикновените неща в живота си чувстваше се неудобно в чуждо присъствие и най-вече в това на Кати-Бри, макар че и Дризт, и Бруенор бяха убедени, че искрата между двамата отново е припламнала.

— Разбира се — продължи варваринът — Берктгар винаги може да разчита на съветите ми. Освен това не смятам да търпя никаква враждебност между неговите хора, моите мъже и жителите на Десетте града. Имаме си достатъчно истински врагове и без сами да си създаваме нови.

В това отношение скиталецът бе напълно съгласен с него.

— Обичаш ли я? — неочакваният въпрос на Уолфгар го хвана неподготвен.

— Разбира се, че я обичам — искрено отвърна той. — Така, както обичам и теб, и Бруенор, и Риджис.

— Няма да ви преча... — понечи да каже младият мъж, ала бе прекъснат от веселия смях на елфа.

— Изборът не е нито мой, нито твой — напомни му той, — а на Кати-Бри. Спомни си какво имаше някога и какво в безразсъдството си едва не изгуби.

Уолфгар дълго се взира в скъпия си другар, твърдо решен да се вслуша в мъдрите му думи. Животът си бе на Кати-Бри и само тя

можеше да реши какво да прави с него, но каквото (или когото) и да избереше тя, той винаги щеше да бъде сред приятели.

Очакваше ги дълга и студена зима, с много сняг и малко събития. Да, нищо между тях вече нямаше да бъде същото, не и след всичко, което бяха преживели, ала единственото, което имаше значение, бе, че отново са заедно, телом и духом. И нека никой, бил той човек или демон, не се опитваше да застане между тях!

* * *

Беше една от онези вълшебни, пролетни вечери в Долината, мека, ала все пак прохладна, с лек ветрец, който приятно щипеше бузите. Безброй звезди, ярки и невероятно близки, изпълваха нощното небе и трудно бе да се каже къде свършва то и къде започва тъмната тундра. Позната гледка, която изпълваше Дризт, Риджис и Бруенор с тих покой. Доволна бе и Гуенивар, която обикаляше в подножието на Възвишението на Бруенор.

— Отново са приятели — отбеляза джуджето, имайки предвид Уолфгар и Кати-Бри. — Той има нужда от нея, а тя му помага да се върне в нашия свят.

— Никак не е лесно да забравиш шест години, прекарани в плен на демон като Ерту — обади се и Риджис.

Думите им извикаха широка усмивка на лицето на Дризт — по всичко личеше, че приятелите му най-сетне бяха открили своето място, заедно. Тази мисъл го накара да се запита за своето собствено място в този свят.

— Смятам, че ще успея да хвана капитан Дюдермонт в Лускан — неочаквано каза той. — А ако не там, със сигурност ще го настигна в Града на бездънните води.

— Да му се не види, елфе! — изръмжа Бруенор. — Тоз' път пък от какво бягаш?

Дризт го погледна и се разсмя.

— От нищо не бягам, любезно ми джудже — отвърна той. — Ала съм дал обещание и за успокоението на собствената си съвест, както и за доброто на целия свят, трябва да отнеса Креншинибон на Кадърли.

— Момичето рече, че онуй място било на юг от Сундабар — рече джуджето, убедено, че най-после го е хванало в лъжа. — Хич не ми ги пробутвай разни такива, че ще стигнеш дотам по море!

— Така е — съгласи се скиталецът. — Ала е по-близо до Портата на Балдур, отколкото до Града на бездънните води. „Морски дух“ е бърз кораб и с негова помощ ще съкратя немалка част от пътя си.

На това Бруенор нямаше какво да отвърне.

— Да му се не види, елфе! — промърмори той. — Хич не ми се качва пак на някаква си лодка, ама щом се налага...

Дризт изпитателно се взря в него:

— Да не би да мислиш да дойдеш с мен?

— А ти да не би да мислиш, че ще си останем тук? — отвърна Риджис и когато елфът обърна изумен поглед към него, полуръстът не пропусна да му припомни, че не друг, а лично той бе пленил кристалния отломък.

— Разбира се, че идват с теб — разнесе се познат глас в мрака под тях. — Както и ние!

Миг по-късно Уолфгар и Кати-Бри се изкачиха по стръмната пътека и се присъединиха към тях.

Дризт се вгледа в тях един по един, после вдигна очи към звездното небе.

— През целия си живот търсех място, което да нарека свой дом — тихичко заговори той. — През целия си живот очаквах нещо повече от онова, което съдбата ми предлагаше, повече от Мензоберанзан, повече от приятели, които биха били до мен само заради личната си изгода. Смятах, че домът е място и то наистина е, макар и не физически осезаемо място. Истинският дом е тук — при тези думи той докосна сърцето си и отново ги погледна. — Той е чувството, което само присъствието на истински приятели може да ти даде. Сега, когато вече знам това, най-сетне открих и истинския си дом.

— Но нали отиваш в Карадуун — меко отбеляза Кати-Бри.

— А ние идваме с теб! — провикна се Бруенор.

Дризт се усмихна, после силно се разсмя.

— Ако обстоятелствата не ми позволяват да си остана у дома — заяви той, — тогава просто вземам своя дом със себе си!

От мрака под тях долетя ревът на Гуенивар. Още преди да съмне, шестимата приятели отново щяха да поемат на път.

Издание:

Р. А. Салваторе. Пътеки към утрото

Редактор: Ангелина Вълчева

Дизайн на корицата: Бисер Тодоров

Предпечатна подготовка: Таня Петрова

ИК „Инфо дар“, София, 2004

ISBN 954–761–173–9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.